MORGANE MONCOMBLE

NEW

PRIMUL VOLUM DIN SERIA A *NOTIMPURI*

ÎOA\I\A-";
CAM
It POT
^LRJA^

SELECŢIA TITLURILOR NEW ADULT.

Laura Vladu

MORGANE
MONCOMBLE

O TOAMNĂ

CAÓÁ SĂ TE POT' IERTA

Traducere din limba franceză de
Hinca Gângă

EDITURA PANDORA

Agentului CIA care îmi spionează istoricul căutărilor pe internet... „Pot explica totul. „

AVERTISMENT

Acest roman include scene, dialoguri şi / subiecte care riscă să rănească sensibilitatea unor persoane. Vă rog să fiţi atenţi la *trigger warnîng-ul* de mai jos, înainte să vă aventuraţi în lectura acestei cărţi.

Ţin de asemenea să amintesc că este vorba despre o operă de ficţiune, cu personaje imperfecte, relaţii nu întotdeauna sănătoase şi comportamente uneori impardonabile.

Ca autoare şi ca om nu aprob în niciun fel acţiunile personajelor mele.

TW: hărţuire psihologică; practici de iniţiere a novicilor în studenţie care implică umilire, constrângere şi violentă

Îci ani mai devreme

În 1895, scriitorul Oscar Wilde a fost condamnat la doi ani de muncă silnică din cauza homosexualităţii sale.

Ar fi avut o legătură scandaloasă şi imorală cu Alfred „Bosie” Douglas, un tânăr aristocrat scoţian, legătură care nu i-a convenit tatălui acestuia. Procesul a făcut valuri atât de mari în întreaga Londră, încât a rămas în istorie cu denumirea de „Scandalul Queensberry”.

Nu sunt mare cititor, prefer dramele povestite prin muzică, dar prietenul meu cel mai bun mă bombardează cu anecdote istorice – pe care nu dau doi bani.

La numai şaptesprezece ani, Rory comunică folosind referinţe literare şi enigme pe care le inventează singur „ca să se amuze”. Dacă nu e stimulat constant, creierul lui se plictiseşte repede. Eu, unul, cred că mai degrabă îi place să arate că e cel mai inteligent dintre noi toţi.

De obicei mă mulţumesc să dau din cap, străduindu-mă să par interesat şi să scot din mine un „Uau, pe bune?” Nu-mi iese niciodată, fiindcă Rory zâmbeşte mereu şi mă face ticălos incult.

în general, îi răspund că eu nu-l oblig să asculte *Simfonia a treia* de Beethoven – poate ar trebui, dacă asta l-ar face să tacă mai mult de cinci minute.

în dimineaţa asta, am venit la liceu mai devreme ca să repet câteva piese la vioară. Fac asta de cel puţin trei ori pe săptămână, în special fiindcă îmi place liniştea de pe holuri înainte ca ziua să înceapă. E mult mai linişte decât la mine acasă, unde ţipetele şi insultele zboară mai ceva decât gloanţele. Nici măcar sunetele viorii nu reuşesc să le acopere.

După ce am terminat de cântat *Toamna* din *Cele patru anotimpuri* de Vivaldi, mă aşez la

fereastra de la parter ca să trag câteva fumuri; un obicei tâmpit – m-am apucat de fumat doar ca să-l enervez pe taică-meu. Deschid *Portretul lui Dorian Gray,* pe care mi La împrumutat Rory şi care mă plictiseşte de moarte. Cât am fumat două ţigări, n-am citit decât patru pagini.
Ziua Morţilor a adus frigul de toamnă care vine odată cu 1 noiembrie. Ultimele frunze se scutură peste Edinburgh, formând un covor în nuanţe maronii şi aurii, iar priveliştea asta îmi fură toată atenţia. Asta a fost mereu anotimpul meu preferat.
— Ce-mi văd ochii? McAllister cu o carte în mână.
îi arăt degetul mijlociu, după care întorc imediat capul spre el – în sala de muzică a intrat Rory. Aroganţa mi se risipeşte pe măsură ce-l privesc şi-mi pare rău să recunosc că mă doare inima. Abia mă abţin să nu mi-o smulg din piept ca să nu mai bată aşa tare, enervat de propria reacţie.
Cu mâinile în buzunare, Rory îmi zâmbeşte ca şi cum ar şti – şi sunt gata să pun pariu că aşa e. Nu şi-a legat bine cravata de la uniforma de un albastru închis, iar părul şaten îi cade uşor peste ochii deschişi la culoare. însă privirea mea zăboveşte mai ales pe zâmbetul lui.
Ca întotdeauna.
Continui să tac când se lasă să cadă pe scaunul de lângă mine, luându-mi ţigara din mână şi aruncând-o pe geam. Nu mă împotrivesc şi nu-i spun nimic, suflându-i în faţă un rotocol de fum drept pedeapsă.
— Ţi-am mai spus să termini cu porcăria asta! zice el enervat.
— Şi eu ţi-am mai spus să nu-mi mai dai ordine.
îmi zâmbeşte insolent, fără să-l afecteze că m-am uitat urât la el, şi-mi răspunde:
— Dar îţi place să fac asta.
Rory nu aşteaptă să-i mai dau vreo replică şi întoarce cartea spre el ca să vadă coperta. îl

invidiez pentru felul în care luminează orice încăpere în care intră cu atâta uşurinţă şi indiferenţă, de zici că asta-l plictiseşte, dar că-i şi place. Ca toţi eroii greco-romani, Rory suferă de *hybris.* Orgoliul lui o să-l ducă la pierzanie. Nu sunt sigur că ar putea să supravieţuiască fără lumina reflectoarelor mereu îndreptată spre el.
— Era şi timpul, mă ia peste picior văzând titlul. Deci cum ţi se pare?
Oftez.
— Mi se pare că Dorian e îndrăgostit de Lord Henry, acest dandy inteligent care are ironia în sânge, doar că nu e deloc conştient de asta. Am impresia că Oscar s-a inspirat serios din relaţia lui cu Bosie, nu?
Rory dă din cap gânditor, continuând să mă privească fix. Urăsc când face asta. Sunt atâtea lucruri pe care le gândeşte, dar pe care nu le rosteşte!
— Aşa e. Orice s-ar spune, Oscar era sincer îndrăgostit de Alfred. De altfel, i-a scris scrisori de dragoste, chiar şi în închisoare.
— Pun pariu că erau porcoase.
Credeam că o să zâmbească la gluma mea, dar se mulţumeşte să mă tot privească fix, citând:
— „Scumpul meu, atât în timpul plăcerilor, cât şi în închisoare, tu şi gândurile la tine au fost totul pentru mine. Oh, păstrează-mă pentru totdeauna în inima ta; tu nu lipseşti niciodată din inima mea.”
Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe să aud un discurs atât de intens. Ştiu că nu sunt cuvintele lui, dar îmi place să-mi imaginez că sunt.
— E trist, subliniez eu dând din umeri.
— E frumos.
Zâmbesc scuturând din cap şi închid cartea. Uneori, nu înţeleg cum eu şi Rory am reuşit să ne apropiem atât de mult, fiind atât de diferiţi. Mă întreb deseori dacă nu cumva asta s-a întâmplat doar pentru că părinţii noştri sunt

prieteni.
El e deştept, sociabil, prezentabil şi îi place să te înjunghie pe la spate. Eu, în schimb, sunt oaia neagră a familiei McAllister: un terchea-berchea prea laş ca să comită orice fel de trădare.
— Avea o soţie...
— Constance, confirmă Rory. Autoare şi militantă feministă, de altfel. Foarte bună alegere.
— ...pe care o înşela cu tineri şi prostituaţi.
Rory se ridică să-şi schimbe locul, aşezându-se lângă mine pe pervazul ferestrei.
— Şi ce? Din când în când nu strică un pic de căldură masculină.
Mă încrunt fără să înţeleg, surprins şi enervat în acelaşi timp că glumeşte pe subiectul ăsta. În cele din urmă, mă hotărăsc să o las baltă. Conversaţia merge într-o direcţie pe care nu sunt sigur că mi-o pot asuma.
— Mi-e milă de iubita ta.
Nu mă uit la el când spun asta. Greutatea privirii lui aţintite asupra mea şi a zâmbetului său enigmatic şi crud mă apasă prea tare.
— Dacă te interesează aşa de tare, Skye e foarte mulţumită de relaţia noastră, spune Rory după ce mă cuprinde de umeri. Eu fac ce vreau, ea face ce vrea.
Nu sunt sigur că ea e la curent cu treaba asta, mă abţin eu să i-o întorc. Mă loveşte uşor cu genunchiul peste genunchiul meu, ca să mă tachineze. îi simt respiraţia pe obrazul meu şi ştiu că o face anume. Mă testează. Mă torturează. Niciunul dintre noi n-a spus niciodată nimic, cu atât mai puţin de când el şi Skye ies împreună, dar nu e nevoie de cuvinte.
Privirile sunt de ajuns ca să spună tot ce aş fi preferat să iau cu mine în mormânt. La fel, senzaţia atingerilor noastre, când facem wrestling în grădina lui, la bustul gol.
Rory ştie ce simt pentru el de ani buni, dacă nu

dintotdeauna – bag mâna în foc! Tăcerea lui mi-a confirmat însă că sentimentul nu e reciproc, aşa că am continuat să mă prefac. De ceva timp, chiar am reuşit să trec peste asta.
Dar urăsc când îşi bate joc de sentimentele mele. E ca şi cum mă respinge, dar mă şi ţine prizonier. Nu merit aşa ceva, la naiba... în sfârşit, nu cred că merit.
Şi dacă i-aş răspunde cu aceeaşi monedă?
întorc capul spre el şi nasul meu i-l atinge pe-al lui, atât de aproape suntem. Voiam ca gestul meu să-l destabilizeze, numai pentru plăcerea de a-i vedea zâmbetul dispărându-i de pe buze.
Dar el zâmbeşte şi mai larg în timp ce gura mea îi atrage privirea.
Fir-ar să fie! Am căzut în propria capcană.
— Spune ce ai pe suflet, Lou, îmi şopteşte el fără să clipească.
— Mai bine nu.
— Te rog!
Te urăsc. După nouă ani de prietenie, tot nu reuşesc să te înţeleg. Eşti prietenul meu cel mai bun şi totuşi îţi baţi joc de mine, fiindcă te plictiseşti. Mă dezbraci din priviri când ai impresia că nu te văd şi, în următoarea secundă, te afişezi cu Skye ca să mă pedepseşti pentru propria ta slăbiciune.
Nu mi se pare drept. Vreau să te sărut, să-ţi smulg hainele de pe tine, ca să-ţi arăt ce pierzi, dar şi ca să-ţi ard o mamă de bătaie şi să nu mai vorbesc cu tine niciodată.
Iată în ce stare mă aduce Rory Cavendish. Dar pentru că încă mi-e prea frică să am conversaţia asta cu el, îl resping dându-i un cot.
— îţi miroase gura. Lasă-mă!
Pare un pic dezamăgit, chiar dacă îmi răspunde râzând. Ca şi cum ştia că sunt prea laş ca să fiu deschis.
Cursurile încep în curând, aşa că ieşim din sală şi ne îndreptăm spre dulapuri. Pun cutia cu vioara la locul ei, când restul găştii îşi face

apariţia. Gideon şi Alastair sunt în miezul unei discuţii, în timp ce Skye aleargă în direcţia noastră, cu un zâmbet larg pe buze.
Rory o ia în braţe şi o sărută pe gură. Cu limba, dinţii şi tot arsenalul. Mă uit drept înainte, dezgustat.
— De ce n-ai răspuns la telefon ieri? se bosumflă Skye ghemuindu-se la pieptul lui, geaca lui albă contrastând cu pielea neagră fără niciun defect a fetei.
Rory îşi da laoparte o şuviţă de păr de pe frunte şi răspunde că a adormit foarte devreme. Ştiu că e o minciună, fiindcă a stat cu mine online până la două dimineaţa.
Alastair şi Gideon ajung lângă noi şi ne salută. Primul, copia fidelă a lui Rory, îl împuşcă din priviri.
— Nu m-ai trezit dimineaţă. Tata mi-a sărit în cap.
— Nu-i vreo noutate, zâmbeşte Rory luând-o pe Skye de mână.
Nu e nevoie sa văd ce figură face fratele său geamăn ca să-mi dau seama că observaţia l-a rănit. Ştim cu toţii cât suferă Alastair fiindcă Rory e preferatul domnului Cavendish. Oricum, toţi îl tratează aşa. Rory e preferatul tuturor în orice cerc şi, indiferent de grup, există o predilecţie pentru el. E cel mai carismatic, mai inteligent, mai bogat...
Dar şi cel mai crud.
Se pare că perfecţiunea nu există. Rory e dovada vie: multele lui calităţi îi alimentează cele mai rele defecte, făcând din el o persoană pe care o urăşti, dar care te şi fascinează, în egală măsură.
Eu sunt primul pe listă.
Inima mea îl iubeşte, dar mintea îl detestă.
— Ce drăguţi suntem! îi spune Skye extaziată lui Rory arătându-i ceva pe telefon. Să o postez pe asta sau pe asta? Anna o să moară de invidie.
Nu mă mai interesează ce se discută, îi cercetez

din priviri pe elevii care încep să dea năvală pe holurile din Edinburgh Academy, unde tocmai am început ultimul an de liceu. Eu, unul, îi spun regatul lui Rory Cavendish. Cei care mai rămânem nu suntem decât sclavi şi curteni.
— Mergem? propune el când soneria sună în sfârşit.
îi urmez fără să mă uit încotro merg, cu mintea în altă parte, motiv pentru care reacţionez prea lent.
Un fulger de foc mă orbeşte dintr-odată, dar e prea târziu. Mă izbesc, din nefericire, de un vraf de cărţi fără chip. Cărţile se prăbuşesc, moment în care dau de nişte ochi sumbri, acuzatori, care-mi fac inima să fremete.
Ştiam deja cine e înainte să o văd.
Un chip de porţelan încadrat de un păr roşcat, cu nişte ochelari fini cu rame aurii incapabili să ascundă ploaia de pistrui care îi cad în cascadă pe nas, şi cu buze roz în formă de inimă...
Camelia O'Brien, eleva nouă, despre care vorbeşte toată lumea. Evident, Rory a trebuit să o ia sub aripa lui şi s-o facă pe colegul de clasă amabil. El spune că vrea să o ajute, dar eu ştiu că se ajută pe el: acum, de când Camelia e aici, este pentru întâia dată în viaţa lui când Rory nu mai e primul în clasă.
Numai Dumnezeu ştie cât detestă el să fie pe locul al doilea. Rory vrea să o ţină pe lângă el ca să o controleze mai bine, cum face şi cu ceilalţi – cu noi. Dar Camelia e diferită... Ştiu că el a înţeles asta deja şi că-l enervează. Pe mine mă amuză. Sunt curios, dar şi gelos.
Mi-ar plăcea să am tăria asta de caracter.
— Ah, aici sunteţi, a spus ea când ne-a recunoscut. Vă căutam.
Mi se pune un nod în gât şi nu pot să zic nimic. Ca de fiecare dată când mă întâlnesc cu ea. Are talentul să-mi golească mintea de orice gând coerent şi numai Dumnezeu ştie că de obicei nu păţesc aşa ceva. Unii ar spune că tipa nu are

nimic excepţional: lui Skye i se pare plictisitoare, iar Gideon o consideră „cât se poate de banală”. Şi totuşi are ceva al ei.
Rory ştie oare că, de puţin timp şi pentru prima oară în nouă ani, inima mea bate mai tare pentru altcineva, şi nu pentru el?
Deşi Camelia ni s-a alăturat de trei săptămâni, nu-mi dau voie niciodată să rămân singur cu ea. Mă intrigă şi mă intimidează, în egală măsura. E periculoasă. Mereu mi-e frică să nu care cumva să spun vreo prostie şi să stric totul sau, şi mai rău, să-i pun la picioare partea întunecată a inimii mele.
Tot ce ştiu despre ea e că citeşte *Sherlock Holmes* în timpul liber, că e vegetariană, că e fată de poliţist şi că e singura care poate să rivalizeze cu Rory ca inteligenţă.
Ah, şi că înfăţişarea ei de mieluşică inocentă nu e decât o faţada.
Pe ceilalţi poate să-i păcălească, dar nu şi pe mine. Camelia nu vorbeşte mult, semănăm din punctul ăsta de vedere. Nu sunt sigur că ştie să-şi facă altfel de prieteni decât virtuali. Şi nici nu cred că mă agreează, având în vedere că se uită atât de urât la mine tot timpul.
Şi totuşi.
Vreau să se gândească la mine la fel de mult cât mă gândesc eu la ea.
— Scuze, spun eu delicat.
— Nu-i nimic.
Se apleacă să-şi strângă cărţile, cu obrajii roşii de frig. *Dacă- i ating cu degetul, oare ar rămâne o urmă albă?* îl zăresc pe Gideon înclinându-şi capul ca să se uite sub fusta ei de uniformă când i se ridică.
„Cât se poate de banală”, nu? Idiotule!
Mă abţin să comentez şi mă aplec şi eu, luând de jos volumul *Anne de la Green Gables.*
— Cred că e prima dată când te văd că citeşti altceva decât romane poliţiste, comentez eu amuzat.

Ea mă priveşte surprinsă, dar, în loc să mai adaug ceva, zâmbesc. *Oare chiar flirtez cu ea... de faţă cu ceilalţi?!*
— Am explorat, răspunde ea cu o urmă de neîncredere în voce. Şi tie-ti place să citeşti?
Asta e şansa mea. Pot să mint şi să mă apropii de ea prin intermediul lecturii, să o manipulez ca să o forţez să mă iubească... Şi sunt pe punctul de a o face.
însă în ultima clipă mormăi:
— Nu. Nu chiar.
— Ah... Păcat!
Mă doare inima când îi văd dezamăgirea din privire. Mi-a dat o şansă, un răgaz de câteva secunde, şi eu am irosit-o. Vreau să adaug ceva inteligent ca să-mi repar greşeala – să-i propun să bem o cafea după ore sau să mergem la cinema şi să ne sărutăm cât ţine filmul.
însă instinctul imi urlă să n-o fac, aşa că mă mulţumesc să-i dau cărţile şi să mă ridic.
în clipa asta dau cu ochii de prietenul meu cel mai bun... şi- mi dau seama de gafa pe care am comis-o. Aproape că mă trec fiori când văd expresia de îngrijorare a lui Rory în timp ce se uită fix la Camelia: cu maxilarul încordat, cu ochii reci şi goi.
însă e suficient să-i văd buzele, care mă previn asupra pericolului – uşor curbate în sus, schiţând un zâmbet.
Ca şi cum mi-a simţit privirea, Rory se întoarce spre mine şi ridică batjocoritor din sprânceană. Ca şi cum m-ar provoca... sau m-ar sfida.
La naiba!
Cunosc prea bine fata asta. A diavolului care stă ascuns înăuntrul lui. Asta-i partea care-mi place cel mai puţin la Rory. Din cauza ei nu pot să mă bucur de lucrurile frumoase.
— Ne vedem la amiază! spune Camelia plecând, şi mă surprinde să văd că mi se adresează mie.
E roşie în obraji şi îşi muşcă buza jenată, ca şi cum regretă deja ce a spus. îmi muşc obrazul ca

să nu zâmbesc. *Adorabil!* Din păcate, ştiu în sinea mea că e ultima dată când vorbim. Aşa că, cu un gust amar, o privesc cum se îndepărtează, până ce dispare la următorul colţ.
Simt un braţ pe umăr şi recunosc respiraţia lui Rory pe obrazul meu. Gâtul mi se strânge, ca şi cum ar fi prins în menghina unui colier invizibil.
Prizonier. Captiv. Luat ostatic.
— Mă enervează. Pe tine, nu?
Ştiam. Nu am fost destul de prudent. Nu am ştiut să-mi controlez expresia feţei.
De acum o să plătesc pentru asta.
— Nu-ţi place de ea pentru că e mai inteligentă decât tine, râde de el Gideon.
— Nu-mi place de ea liindcă încearcă să-mi lure ce-mi aparţine, îl corectează Rory fără să-şi ia ochii de la mine.
E vorba *de mine.* Eu sunt cel care-i aparţine.
Şi chiar dacă el nu-mi aparţine mie, nu o să-mi dea niciodată drumul. Dar presupun că eu am ales să fie aşa. Nu pot să mă supăr decât pe mine.
— Dar ţie, Lou? mormăie el fără să mă scape din priviri. îţi place de ea?
Un pic cam mult, iar asta o să-i facă rău.
îmi pare rău, Camelia. E vina mea, ar fi trebuit să fiu mai atent. Sunt prea laş şi tu nu eşti destul de puternică să te lupţi cu Rory.
Nu există decât un singur răspuns posibil. Şi, dacă mă pricep la ceva, mă pricep să joc teatru.
Mă întorc deci spre Rory, cu un rânjet pe buze.
— Nu chiar. Oricum nu-mi plac roşcatele, cu atât mai puţin şoarecii de bibliotecă.
Mă urăsc, mă urăsc, mă urăsc.
Rory se uită intens la mine, cu un aer amuzat.
— Merită să-i amintim care-i e locul. Nu?
Vreau să-i răspund s-o ia mai uşor, pentru că ştiu de ce e-n stare. Dar dacă-i arăt că ţin la ea, o să facă totul ca s-o distrugă.
în momentul ăsta, nu pot decât să limitez pierderile. Din motivul ăsta, adaug:

— Lasă... Mă ocup eu de ea.
Rory mă bate pe umăr, mulţumit.
A doua zi, Camelia e batjocura tuturor din liceu.

CAMELIA

Seatemteie 2022

£ ineva încearcă să mă omoare.

W , Sau să mă răpească, poate. Dar fie una, fie —*S* cealaltă, sunt oricum pregătită pentru orice – tatăl meu e un pic paranoic, dar el preferă cuvântul „protector”. în apărarea lui, pot spune că ştie ce vorbeşte, e poliţist.

Ştiu să trag cu arma (chiar dacă nu prea sunt şanse să-mi servească la ceva în situaţia asta), am făcut cursuri de krav maga anul trecut şi-mi iau sprayul cu piper în ghiozdan de fiecare dată când ies din apartament.

Pe scurt, sunt pregătită pentru orice eventualitate.

îmi scot oglinda de buzunar în timp ce cobor scările Vennel către Grassmarket şi arunc pe furiş o privire în spatele meu. E abia şase şi jumătate, însă soarele a apus deja peste oraş, iar o siluetă stranie mă urmăreşte de când am ieşit din Universitatea Edinburgh.

Observ că e tot timpul în spatele meu, urmărindu-mă cu paşi mărunţi şi pierzându-se în întuneric. Trebuie să mă uit atent ca să fiu sigură, dar cred că e o femeie, înaltă şi elegantă, îmbrăcată în fustă şi sacou.

Cum spuneam, cineva încearcă probabil să mă răpească şi apoi să mă asasineze. Cu ce scop, nu ştiu. Furt, viol, crimă, trafic de organe sau de sclave sexuale... Posibilităţile sunt nenumărate.

Mama m-a tot bătut la cap că lecturile mele m-au făcut să devin „ciudată”. Eu, una, prefer expresia „plină de imaginaţie”.

în orice caz, n-am timp de prostiile astea. Arunc un ochi la ceas, enervată. Am avut o zi oribilă, mă dor picioarele din cauza tocurilor şi sunt în întârziere la o *întâlnire* care, ştiu, o să fie dezastruoasă.

Julian e drăguţ, dar nu sunt sigură că suntem

compatibili. Data trecută când ne-am văzut, i-am cerut să mă strângă de gât când făceam dragoste – numai un pic, jur că-i de- ajuns! – şi s-a panicat. De atunci am impresia că mă crede nebună. Poate că e adevărat.
Probabil că în seara asta chiar o să fiu strânsă de gât, dar nu cred că o să-mi placă.
În cele din urmă cedez şi mă întorc, ceea ce o surprinde pe urmăritoarea mea.
— Nu mă mai urmări! l-am trimis un mesaj prietenului meu, o să ajungă aici dintr-un minut în altul! mint eu, strângând în mâini telefonul.
Of! Urase sa apelez la scuza asta de doi bani, ca şi cum ameninţarea pe care o reprezintă o prezenţă masculină ar schimba situaţia, dar trebuie să recunosc: funcţionează.
Femeia ridică mâinile şi se apropie încet, ca şi cum s-ar teme să nu mă sperie.
— îmi cer scuze, nu voiam să te sperii. Nu eram sigură că eşti persoana pe care o caut, atâta tot.
Mă încrunt.
— Eşti Camelia O'Brien, nu?
— Da... Ce vrei de la mine? Mă grăbesc, trebuie să ajung la o întâlnire foarte importantă.
Sunt atât de îndrăzneaţă, încât mă mir şi eu. Totuşi nu e ca şi cum mă grăbesc să mă despart de un bărbat care refuză să mă pălmuiască la fund în pat
— Nu o să-ţi răpesc mai mult de un minut.
O burniţa foarte fină începe să cadă şi ochelarii mi se aburesc. îi scot ca să o văd mai bine, în timp ce ea îmi întinde o carte de vizită, pe care o iau cu ezitare.
— Eşti o cunoştinţă de-ale lui Rory Alexander Cavendish? Mă aşteptam la orice, mai puţin la asta. E de ajuns să-i aud numele rostit cu voce tare, că mă şi ia cu fiori. Puţin îmi pasă de ce a venit femeia asta aici, nu vreau să ştiu, nu dacă e vorba despre Rory Cavendish.
I-am întors spatele acestui sadic cu ani în urmă şi nu am de gând să revin acum. Şi-aşa mi-e

greu să-l evit pe holurile facultăţii, oricât de mare ar fi ea. De-asta iubesc vara: vacanţa îmi oferă întotdeauna răgazul mult dorit.
— E un coleg de şcoală, spun eu pe un ton mai sec decât ar fi cazul. De ce?
— A murit.
Clipesc fără să am altă reacţie, în timp ce cuvintele ei mi se învârt în minte.
Rory a... murit? Inima îmi tresaltă auzind vestea şi gândindu-mă la consecinţe. Dacă nu mai e în viaţă... asta înseamnă că sunt liberă. Din reflex, îmi duc mâna la gât, ca să mă asigur că lanţul invizibil chiar a căzut.
Rory nu mi-a mai adresat niciun cuvânt de când am tăcut optsprezece ani, şi totuşi... Simpla lui prezenţă era îndeajuns de apăsătoare ca să mă facă să trăiesc un infern în fiecare zi. Continui să merg pe holuri cu privirea-n podea, de frică să nu dau de gaşca lui, evitând locurile pe care el şi amicii lui le frecventează...
Număr zilele până la ceremonia de absolvire.
Momentul în care în sfârşit drumurile noastre se vor despărţi, în care nu o să mai trebuiască să îndur să-i văd faţa, să-i aud râsul la celălalt capăt al curţii, care-mi îngheaţă sângele în vine.
— A murit? repet, fiindu-mi frică să cred vestea. Dar l-am zărit de la distanţă în prima zi de facultate şi era perfect în regulă.
Sunt îngrozitor de răutăcioasă... dar pun pariu că a meritat- o.
— Ăsta e adevărul totuşi, răspunde femeia. Ştirea e oficială.
— OK. Cui trebuie să-i trimit o sticlă de şampanie?
— Poftim?
Femeia clipeşte, şocată de reacţia mea. Poate să creadă ce vrea despre mine, nu-mi pasă. Nu o să mă apuc să-l jelesc pe vechiul meu călău. Omul care mă umilea în public, îmi dădea tot felul de porecle înjositoare, mă închidea în locuri ciudate şi răspândea zvonuri oribile

despre mine... Un mitoman şi un manipulator cum rar mi-a fost dat să întâlnesc.
— Dacă a murit aşa de tânăr înseamnă că a adus pe cineva la exasperare, nu? Mi-e milă de el, oricine ar fi.
Nu am niciun strop de empatie pentru victimă în cazul de faţă. Rory reprezintă o perioadă dificilă din viaţa mea, chiar dacă şcoala nu a fost niciodată locul meu preferat nici înainte să-l fi cunoscut. Mama are dreptate: tata e vinovat pentru toate astea.
Tot ce-mi amintesc din copilărie sunt serile în care ne uitam la *Dosarele X* pe canapea, ghemuită la pieptul lui, şi după- amiezile de duminică în care jucam Cluedo. în concluzie, nimic prea normal pentru un copîl de şase ani.
Tata îmi spunea poveşti ca să adorm, toate inspirate din cazurile la care lucra. Inevitabil, am crescut având multe întrebări în minte şi o imaginaţie debordantă, ba chiar un pic sumbră. încetul cu încetul, am devenit pasionată de crimele neelucidate, de anchetele poliţiste complicate şi de cărţile Agathei Christie.
Stăteam nopţile ca să mă uit la *Minţi criminale,* să cercetez minuţios diferitele ştiri *gore* şi să citesc romane poliţiste. Poate că de-asta ceilalţi mă considerau ciudată...
Speram că o să fie altfel dacă plec din Inverness în Edinburgh. Chiar am crezut că Rory îmi dădea şansa de a aparţine unui grup, dar a fost o prostie din partea mea.
— îmi pare rău, dar nu înţeleg de ce ai venit să mă anunţi asta...
— Numele tău apare în testamentul lui. Va fi citit mâine, într-un cadru restrâns. Prezenţa ta este necesară.
îmi trebuie câteva secunde ca să pricep sensul frazei, un enunţ simplu de altfel. Aproape că-mi vine să râd. *Eu, în testamentul lui Rory Cavendish?*
încep să tremur fără să mă pot abţine, ceea ce

nu-i scapă privirii necunoscutei.
— Cred că e o greşeală, spun eu politicos. Nu eram prieteni, dimpotrivă.
— Nu e nicio greşeală, domnişoară O'Brien.
Atunci trebuie să fie o glumă. O ultimă farsă de prost-gust. Chiar şi mort fiind, Rory Cavendish îşi întinde tentaculele ca să mă persecute.
Ca şi cum un an întreg în care am fost hărţuită de el şi de şleahta lui nu mi-a fost de-ajuns.
— Ai idee ce mi-a lăsat? N-am chef să mă deplasez degeaba.
— Nu. Va trebui să vii ca să afli.
Răspunsul ei mă face să înţeleg. Oftez, blestemându-l în sinea mea pe Rory.
Ştia că nu vreau nimic de la el.
Dar mă şi ştia destul de bine ca să-şi dea seama că nu voi

* > *

rezista curiozităţii mele bolnave...

^*4

E de departe cea mai bizară şi cea mai penibilă zi din viaţa mea.
Nu prea ştiu ce caut aici, nici de ce ţin să-i fac o ultimă favoare lui Rory. Nu cred că am urât pe cineva mai tare (în afară de Jeffrey Dahmer, din raţiuni evidente), dar el... Rory era excepţia. Mic geniu şi moştenitor al prosperei distilerii Cavendish & Co, îşi putea permite orice. Toată lumea pupa pământul pe care eî călca, dorindu-şi să fie în locul lui.
Eu nu-mi doream decât să mă lase în pace. Nu e vina mea că eram mai inteligentă decât el!
— Ea ce caută aici?
Abia ce intră în sală, şi Skye Hutcherson îşi încruntă sprâncenele perfecte când mă vede pe scaun. Nu s-a machiat în dimineaţa asta şi are ochii roşii de plâns.
Fosta iubită a lui Rory mă scrutează răutăcios din cap până în picioare, trimiţându-mă cu cinci ani în urmă ca dintr-un singur pocnet din degete. O ignor complet, ca să-i arăt că nu mai

sunt aceeaşi, ca nu o să mă mai las intimidată de nimeni, niciodată.
Gideon, care apare în spatele ei, mă priveşte şi el cu dispreţ.
— Las-o baltă! Vino!
Rămân la locul meu în capătul sălii, singură. Şi eu mă întreb ce caut aici. Cu atât mai mult când părinţii fui Rory îşi fac apariţia. Se holbează la mine fără să ştie cine sunt, apoi se duc la Skye şi o îmbrăţişează emoţionaţi.
E o scenă suprarealistă. Vreau să mă duc acasă. Sunt agitată. Ştiu că nu sunt şanse ca Rory să apară ca să mă tortureze, dar e ca şi când ar putea s-o facă. Când îi revăd pe călăii mei atât de aproape, e ca şi cum aş avea iarăşi şaptesprezece ani. Urăsc influenţa pe care încă o au asupra mea.
însă Skye şi Gideon nu sunt cei mai răi.
Mai e cineva pe care mi-e teamă să-l văd azi, dar mă abţin să-i pronunţ *numele* în gând, de frică să nu-mi poarte ghinion.
Alastair, fratele geamăn al lui Rory, se înfiinţează în cele din urmă şi pune capăt speranţelor mele. Arată foarte rău. Parcă e un zombi, cu pielea palidă şi cearcăne vinete. E atât de afectat, că nici nu mă observă. îşi salută cu răceală părinţii, dar aceştia aproape că nu-l bagă în seamă.
Nimic nu s-a schimbat, din ce văd. Chiar şi fără Rory care să- 1 eclipseze, Alastair rămâne invizibil... Dintre toţi, cu el empatizez cel mai mult; dintotdeauna.
Pentru că nu încearcă să calce pe nimeni în picioare, ci doar să existe.
Aştept să ajungă şi ultimii participanţi, când, deodată, un bărbat în vârstă închide uşa şi se aşază la birou. Mă încrunt, confuză.
El nu e aici.

Straniu. Dacă e o persoană pe care mă aşteptam să o găsesc aici, *el* era.
— Vă mulţumesc tuturor că sunteţi astăzi aici. Mi s-a atribuit sarcina de a vă citi testamentul răposatului Rory Alexander Cavendish, document în care figuraţi fiecare dintre voi.
Inima începe să-mi bubuie, dar continui să stau liniştită, cu mâinile transpirate. Mă aştept la orice din partea lui Rory, mai ales la ceva rău.
Bărbatul ia o foaie de hârtie şi îşi drege vocea înainte să înceapă:
— „Dacă citiţi aceste rânduri înseamnă că unul dintre voi a reuşit să mă omoare. Felicitări!”
Stupefiată, arunc o privire înspre ceilalţi ca să le analizez reacţiile. Tatăl oftează, iar lui Skye îi curge o lacrimă pe obraz.
— „Plec fericit să ştiu că am fost în eşală măsură iubit şi invidiat – la fel ca toţi marii oameni'; continuă bărbatul, fără să trădeze în vreun fel ce gândeşte de fapt.
Rezist tentaţiei de a-mi ridica privirea spre cer. *Rory, sută la sută.*
— „Lou, dacă tu ai fost, chiar o să mă supăr.”
Mă trec fiori când aud numele ăla blestemat. Chiar *este* citat în testament... Dar de ce nu-i aici? Evident, n-o să mă plâng. Oriunde mă duc, fac tot ce pot ca să-l evit pe omul ăsta. Nu mi-a adus niciodată nimic bun.
— „Skye, îmi pare rău că te-am înşelat. Aveai dreptate, ar fi trebuit să te părăsesc cu mult timp în urmă.”
Casc ochii fără să îndrăznesc să fac vreo mişcare. Privirea îmi cade pe Skye, care strânge din dinţi umilită. Nu observ nicio urmă de mirare în expresia ei, semn că ştia deja.
— „Gideon, îmi pare rău că nu ai suportat niciodată faptul că lumea mă apreciază mai mult decât pe tine. Ai cale liberă acum.
Oh, Doamne! E din ce în ce mai rău. Rory chiar se pricepe la jocul ăsta – să-şi ceară scuze fără să o facă într-adevăr. Să-i umilească pe lor

ceilalţi insistând pe cele mai mari slăbiciuni ale – „Alastair, fratele meu adorat, sunt supărat pe mine fiindcă ţi-am răpit-o pe singura fată de care-ţi plăcea, sub pretext că mă plictiseam. Dacă te reconlortează în vreun tél, ţi-am făcut mai degrabă un serviciu.”
Să ne înţelegem: l-am detestat pe Rory. Dar trebuie să mă controlez ca să nu zâmbesc în momentul ăsta, şi e greu. Alastair nu reacţionează, se uită în gol, mă întreb dacă chiar ascultă. Skye însă mormăie ceva în barbă şi mi se pare că aud: „Până în ultima clipă...”
— „Tată, vezi partea plină a paharului, mai ai un fiu. Mamă, mulţumesc pentru... absolut nimic, de fapt.”
Ştiu că eu sunt următoarea pe listă şi am un nod în stomac de nelinişte. M-a făcut să vin ca să-şi bată joc de mine pentru ultima oară? Ar fi în stare, nenorocitul! N-are niciun gând bun pentru cei care îl iubesc şi pe care se presupunea că şi el îi iubeşte, aşa că de ce m-ar scuti pe mine?
— „Şi, în sfârşit, Camelia, ştiu că ai vrut mereu să fii una dintre noi, iată că ţi s-a împlinit dorinţa. Bun-venit în joc, Sherlock!”
Mă încrunt fără să înţeleg. Gideon şi Skye îmi aruncă o privire peste umăr, cu un amestec de curiozitate şi furie. Doar pentru asta am venit? Câteva rânduri şi o minciună sfruntată?
Nu am vrut niciodată să fac parte din grupul lor de hărţuitori. Nu cu adevărat. Cinci odrasle de bogătani alintate, indivizi prea inteligenţi şi prea perverşi pentru binele umanităţii? Nu, mulţumesc.
Bărbatul începe să repartizeze bunurile. Nu îl ascult, absorbită de o mie şi una de întrebări. Până ce îmi aud numele răsunând puternic în sală:
— „Cameliei O’Brien îi las moştenire biblioteca mea completă: toate cărţile mele, până la ultima, îi aparţin de azi înainte, pentru că ştiu

cât îi place să citească. E unul dintre cele două lucruri pe care le avem în comun.”
E o capcană. Fără doar şi poate. O glumă proastă, o filmare cu camera ascunsă, şi sunt cu toţii părtaşi! însă râsul sarcastic al lui Skye îmi dă de înţeles că totul e real.
Unul dintre cele două lucruri pe care le avem în comun? Chiar mă întreb care o fi celălalt.
— De asemenea, în posesia mea se află câte o scrisoare pentru cinci dintre voi: Lou McAllister, Skye Hutcherson, Alastair Cavendish, Gideon Cormack şi Camelia O’Brien. Ni le distribuie pe rând şi eu plec prima – sau mai degrabă o iau la fugă. N-am niciun chef să-mi prezint condoleanţele şi, oricum, nu cred că au nevoie de ele.
Alerg afară şi mă holbez mai bine de un minut la plic înainte să-l deschid. Numele meu e scris cu cerneală neagră, recunosc scrisul lui Rory. Neîncrezătoare, citesc ultimele cuvinte pe care s-a căznit să mi le lase.

Când e vorba despre o crimă, nu strică să explici cefei de om era victima. E absolut necesar. Personalitatea victimei e cauza directă în multe crime...

Şi, după cum ştii, eram un mare nemernic.

Zâmbesc fără să vreau. Măcar era conştient. începutul mesajului îmi spune totuşi ceva, ca şi cum mai auzisem asta undeva. Asta-i tot ce voia să-mi spună?
Ce pierdere de timp!
— Deci?
Tresar şi îmi întorc faţa, ascunzând la piept scrisoarea. Skye mă fixează din priviri, ostilă, cu braţele încrucişate la piept, peste puloverul crem.
Nu ştiam că e posibil, dar s-a făcut şi mai frumoasă decât în adolescenţă. Pielea ei neagră are mii de sclipiri, fără niciun defect, chiar şi nemachiată, iar stilul ei de primă-doamnă îi dă un aer sofisticat. Nu venim deloc din aceeaşi

lume.
— îşi cere scuze că te-a hărţuit şi-n acelaşi timp îţi spune că ai meritat-o? subliniază ea pe un ton batjocoritor. E specialitatea lui.
— Ştiu. Mă întreb cum e să bei singur din propria otravă, răspund eu pe un ton acid.
Mijeşte ochii într-un mod periculos la auzul observaţiei mele ironice. Skye l-a periat întotdeauna pe Rory. Era prima care se apuca să-mi pună numărul de telefon pe site-uri de întâlniri de adulţi, prima care lua foarfecă şi-mi tăia părul în timpul cursului şi prima care-şi vărsa farfuria în rucsacul meu.
N-am îndrăznit niciodată să am vreo reacţie, poate de asta a crezut că sunt slabă şi manipulabilă. *S-a terminat.*
— Mi-am stors creierii, pe bune, continuă scuturând din cap. Dar tot nu-mi dau seama de ce voia să fii aici. Tu, printre noi.
Bun-venit în club!
— I-o fi fost dor de mine.
— Acum, că ai făcut-o, stai departe de noi! scuipă Skye ştergându-şi încă o lacrimă rebela.
Vreau să-i răspund că e tot ce mi-am dorit dintotdeauna, dar mă abţin. Se întoarce ca să plece, fără să mai spună vreun cuvânt, şi ar trebui să o las în pace. Dar curiozitatea e cel mai mare defect al meu, aşa că nici n-am timp să mă răzgândesc şi-mi dau drumul la gură:
— Ce-a păţit?
Skye se opreşte, dar nu se întoarce imediat. Regret că am întrebat. M-am străduit să nu caut numele lui Rory pe internei până azi, pur şi simplu pentru că nu voiam să-i acord nicio importanţă.
Am şi auzit câţiva colegi vorbind despre asta la muncă, dar am fugit cât am putut de bârfe. Pentru că adevărul e că, ieri, nu credeam că o să vin aici.
Mă gândeam că pot să-i las pe oamenii ăştia în urmă.

Se pare că mă minţeam singură. Tânăra avocată, pasionată de anchete poliţiste, vrea să ştie.
Skye se întoarce în sfârşit cu faţa la mine, fără nicio expresie.
— Nu ai aflat?
Dau calm din cap, deşi inima-mi sare din piept.
Skye mă fixează cu privirea, apoi spune sec:
— L-a omorât Lou.

LOU

N2022

u ştiu exact când a luat-o la vale viaţa mea.

Când mama La prins în capcană pe tata şi, fiindcă era însărcinată, s-au căsătorit, fără ca el sa-şi dorească?

Când m-am îndrăgostit de Rory, băiatul cu zâmbet poznaş, de un uimitor egocentrism?

Sau poate când a început să-mi ofere şi el atenţia curată şi inocentă pe care i-o arătam?

— N-o mai faci pe deşteptul, aşa-i, McAllister?

Mă strâmb, nu pot să mă abţin să nu o fac, şi scuip sângele care-mi umple gura. *Ce nenorocit! O* fi venit clipa să-mi ispăşesc păcatele? Mă întreb dacă aşa o să mor – în duşurile mizerabile dintr-o închisoare scoţiană.

Doi ţipi bine făcuţi îmi trag braţele la spate, în timp ce un al treilea se lasă pe vine în faţa mea, ţinând în mână un cuţit. Recunosc, e un pic intimidant. De unde vin eu, nu-ţi dobori duşmanii cu lame de cuţit, ci cu vorbe.

A funcţionat destul de bine când eram copil, dacă vezi ce om am devenit astăzi.

Dar recunosc că nimeni nu o face pe deşteptul când stă îngenuncheat în faţa unei lame ascuţite. Nu ştiu cum a reuşit să strecoare cuţitul în închisoare, cu atât mai puţin cum a reuşit să-l ascundă de gardieni. Dar n-ar trebui să mă mire, nu după tot ce am văzut că trece printre grilaje de când am ajuns aici: droguri, medicamente, bani, telefoane...

Deţinutul care stă faţă în faţă cu mine, având peste patruzeci de primăveri, îmi trece peste obraz lama rece a cuţitului.

Cât de dramatic! Urăsc când unii prelungesc suspansul.

— Ai crezut că ne temem de tine fiindcă eşti un criminal, micuţule? Ia ghici! Aici toţi suntem criminali.

Chipul lui Rory îmi vine în minte brusc şi mi se încleştează maxilarul. *Fir-ar să fie!*
E deja o săptămână^ de când sunt la închisoare. La început, totul era în regulă. îmi ţineam gura şi nimeni nu îndrăznea să se apropie de mine. Până când unul dintre ei a încercat să mă intimideze la ieşirea de la dusuri.
Am facut-o pe insolentul, crezând că mă pricep bine la asta... Cu *stil.* Evident, nu e genul de lucru care să fie apreciat aici. Nici măcar n-a trebuit să mă bat, gardienii au calmat apele imediat. Chiar în seara aceea, tipul respectiv şi-a înghiţit limba în somn.
N-am avut nimic de-a face cu el, jur! Din nefericire (sau din fericire), aşa au crezut ceilalţi: că m-am răzbunat în secret. N-am dezminţit zvonul, văzând că-mi aducea un avantaj.
Din ziua aceea, toţi m-au văzut cu alţi ochi. Am înţeles că trebuie să-i fac pe ceilalţi să le fie frică de mine, ca să mă respecte şi ca să supravieţuiesc între zidurile astea, aşa că am profitat <Îe situaţie.
Un pic cam mult, e evident.
Rory ar muri de râs dacă m-ar vedea. Cu siguranţă, aşa e. *Uneori, uit că e mort.*
— Data viitoare, degetul tău mic de la picior o să fie primul.
— Nu-i nimic, mai am altele, spun eu zâmbind cu gura plină de sânge.
Stewart îmi dă un picior în piept şi cad. Tuşesc uşor, motiv pentru susţinătorii lui să arunce comentarii pline de dispreţ. De îndată ce pleacă, tuşea mi se transformă într-un râs incontrolabil.
Numai gura-i de el.
Aproape că e dezamăgitor. Oi fi eu copil de bogătani, dar mă aşteptam la mai mult din partea unor „golani”. Filmele m-au făcut să cred că închisoarea e plină de ţipi duri, de bărbaţi

fără niciun scrupul, care ţi-ar tăia beregata fie şi numai dacă te uiţi urât la ei. Până acum, nicio lovitură de cuţit la orizont.
Pentru moment.
La urma urmei, şederea mea aici e abia la început şi am genul de figură care incită la crimă – aşa zice tata mereu. Mai e loc de speranţă.
— *Oinseach~|* îţi cauţi moartea? mă întreabă Kenny, colegul meu de celulă, când mă întorc o jumătate de oră mai târziu. Aşezat pe patul lui, cel de deasupra patului meu, mă analizează pe deasupra ochelarilor subţiri şi-şi pocneşte limba de cerul gurii. Zâmbesc arogant, în ciuda vânătăifor de pe coaste şi a sângelui care mi se coagulează deja în colţul buzelor.
— Poate. Ai vreo problemă cu asta?
Kenny îşi dă ochii peste cap, cu o expresie blazată.
— Rolul de prizonier sinucigaş nu ţi se potriveşte, băiatule. Când omori pe cineva, minimul pe care poţi să-l faci e să-ţi asumi fapta.
M-a atins în punctul sensibil. *Nu-i prea mişto din partea ta, Kenny.* Din păcate, are dreptate. E o laşitate să te apuce depresia după ce ai comis o asemenea atrocitate. Dar se pare că sunt specialist la asta...
Nu răspund nimic şi mă las pe spate pe unul dintre cele două scaune de plastic din încăperea minusculă. Zăresc pozele lui Kenny, lipite pe perete, cu fiica lui de paisprezece ani şi cu soţia lui. Tot nu mi-a spus de ce a ajuns aici, nici pentru cât timp.
Adevărul e că nu prea vorbeşte. Nici nu caută scandal. îşi vede de intégramele lui, de sport, de citit şi mănâncă singur în coltul lui.
— Fir-ar să fie, ce-aş fuma o ţigară! oftez trecându-mi mâna prin părul şaten. Cred că asta-mi lipseşte cel mai mult.
Au trecut sase zile de când sunt închis.

Şapte, de la aniversarea lui Rory – ultima.
încă sunt în doliu, dar e evident că inima mea neagă realitatea; pentru că nu-mi permit să cedez, nu încă, nu aici.
Şapte zile de la noaptea în care un agent de poliţie m-a oprit pe şosea şi a descoperit cadavrul cald încă al lui Rory în portbagaj.
în apărarea mea, şi eu eram la fel de şocat ca el.
închid ochii şi mă trec fiori, imaginea aceea nu-mi iese din minte nicio secundă. N-am avut nicio clipă de linişte de când am fost pus la pământ şi mi-au legat mâinile la spate.
Ochii deschişi şi fără viaţă ai celui pe care l-am iubit cândva mă smulg din somn în fiecare noapte.
Ca să mă pedepsească sau să mă sfideze, nu ştiu.
O să-mi amintesc mereu cum arăta ultima dată când l-am văzut. E o tâmpenie, având în vedere situaţia, dar am fost surprins că nu zâmbeşte. Rory zâmbea mereu. în semn de bucurie, de dispreţ, de cruzime, de furie...
La fel ca mine, zâmbetul lui trăda ceea ce ochii se străduiau să ascundă. în seara aceea, cum stătea inert în portbagaj, nu mai zâmbea. Şi, cumva, asta mi s-a părut cel mai trist.
Aşa că am plâns, în tăcere, cu obrazul lipit de pământul umed al proprietăţii Cavendish.
Pentru ca am înţeles ca nu voi mai revedea zâmbetul lui Rory... şi că nu am ştiut să-l savurez pe ultimul.

Mă întorc din plimbarea matinală, când un gardian îmi taie calea în faţa celulei. Nu e niciodată semn bun, dar nu văd ce s-ar putea întâmpla mai rău.
— McAllister, ai o vizită.
Aştept o clipă, mascându-mi surpriza. Până şi Kenny ciuleşte urechea de sus, de pe patul suprapus pe care îl împărţim.

— Cine e?
Mama, poate. încă nu m-a sunat de când sunt aici. Probabil că moare de ruşine... sau se simte uşurată că nu mai trebuie ? >
să pretindă că mă iubeşte – nu că i-ar fi ieşit prea bine până acum. Până şi vânzătoarea de unde-mi cumpăr ţigările se comportă mai frumos.
— Avocatul tău.
Mă abţin să urlu de exasperare. Ştiu că se presupune că ar trebui să mă ajute să ies de aici, dar e prost ca noaptea.
Mă întreb dacă tata l-a ales dinadins, ştiind că o să mă enerveze. Mai rău: ca să se asigure că pierd procesul. E posibil, numai ca să scape în sfârşit de mine.
— Sunt obligat să merg? în zece minute trebuie să merg la tenis.
— Foarte amuzant, răspunde el batjocoritor, făcându-mi semn să înaintez.
Reflectez la asta câteva secunde, apoi oftez şi-l urmez. Oricum, ce am de pierdut, în afară de un sfert de oră din viaţa mea palpitantă din închisoare?
Cobor încet scările şi traversez holurile, cu mâinile în buzunarele de la uniformă. Unii deţinuţi se holbează curioşi la mine, dar nu-i bag în seamă. Nu mi-e frică de niciunul, deşi ştiu că ar trebui. Pentru că sunt mult mai periculoşi decât o să fiu eu vreodată.
într-un fel, e un gând care mă linişteşte.
Pentru că poate unul dintre ei va fi cel care o să pună capăt torturii mele.
— Te-au tăbăcit deja? mă întreabă gardianul arătând cu degetul spre faţa mea.
— Ce vrei? îmi place să fiu în centrul atenţiei. li fac cu ochiul fără să zâmbesc, dar îmi aruncă o privire rece şi distantă. Sunt escortat şi percheziţionat înainte să intru la vorbitor. Avocatul meu, domnul Morrison, e deja aşezat pe scaun.
— Ce-ai păţit? mă întreabă imediat ce-mi vede

rănile.
Mă aşcz în faţa lui, încercând să par relaxat.
— îmi răneşte orgoliul că trebuie s-o spun, Dumnezeu ştie că nu am obiceiul ăsta... dar cred că nu sunt tocmai apreciat pe aici.
Ridică din sprânceană drept reacţie la aroganţa mea, dar nu insistă. Deschide o mapă cartonată şi scoate un plic alb. încremenesc când recunosc scrisul îngrijit, rotunjit al lui Rory.
Prenumele meu e scris cu mâna lui.
Vreau să-l întreb ce e, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Morrison îmi dă plicul în tăcere. Nu îndrăznesc să-l iau. Nu vreau să vadă că-mi tremură degetele.
— Domnul Rory Cavendish a lăsat mai multe scrisori pentru apropiaţii lui înainte să moară. lat-o pe a ta.
Mă uit la scrisoare fără să clipesc, de parcă ar fi o bombă cu explozie întârziată. Mă simt nerăbdător să aflu care sunt ultimele lui cuvinte cu privire la persoana mea, dar, în acelaşi timp, sunt şi îngrozitor de speriat ca nu cumva să fiu dezamăgit.
îl cunosc bine, ştiu că scrisoarea asta e o măgărie.
— Asta-i tot?
Morrison îmi urmăreşte reacţia câteva secunde, până când, în sfârşit, ridic privirea spre el. O fi de partea mea, dar numi trădez niciun gând faţă de avocatul meu.
E incompetent. Urăsc oamenii care nu ştiu să-şi facă meseria. îmi pierd imediat orice urmă de respect pentru ei.
Nu am niciun fel de încredere în bărbaţii care poartă cravate fanteziste; flamingo roz, pe bune?
— Testamentul a fost citit ieri. îl am la mine, pentru că eşti menţionat şi tu în el.
îmi imaginez scena la notar, cu părinţii şi fratele lui, Gideon şi Skye... Niciunul nu m-a vizitat, nici nu m-a sunat încă. Ştiu ce gândesc

cu toţii.
Probabil că Alastair vrea să mă omoare cu mâinile lui. Gideon ar prefera să moară decât să-şi vadă numele asociat cu al meu, având în vedere reputaţia mea din momentul de faţă... Iar Skye mă crede probabil nevinovat... însă orgoliul ei rănit combinat cu gelozia bolnava o împiedică să-mi vină în ajutor.
Nu le port pică. Nici măcar lui Rory fiindcă m-a pus în situaţia asta. Asta-i karma mea.
— Eşti norocos, continuă avocatul meu. Testamentul ar putea reprezenta un avantaj în apărarea ta.
II întreb de ce, chiar daca nu-mi pasa.
— Ţi-a lăsat moştenire o mulţime de lucruri: maşina, barca... şi toată averea lui.
Râd confuz şi înjur. *Rory, nenorocitul naibii!* Voia oare ca toata lumea să mă urască? Cum mai exact se presupune că m-ar ajuta? Cu atât mai mult o să se creadă că l-am omorât, ca să obţin moştenirea.
— N-am nevoie.
— Poftim?
— Refuz moştenirea. Am dreptul, nu?
Morrison clipeşte, stupefiat. Nu se aştepta la un refuz, şi-l înţeleg. Dar nimic din toate astea nu mă încântă.
— Da, bineînţeles, dar...
— Citeşte-mi testamentul, spun eu aplecându-mă peste masă. Ca să terminăm odată.
O să citesc scrisoarea mai târziu, în celulă, ferit de privirile celorlalţi. Nu vreau să fie nimeni martor la spectacolul slăbiciunii mele în clipa în care o să-mi imprim cuvintele lui Rory în minte pentru ultima dată şi cu atât mai puţin când o să le citesc din nou şi din nou şi apoi o să ascund foile sub pernă.
— „Dacă citiţi aceste rânduri înseamnă că unul dintre voi a reuşit să mă omoare. Felicitări!” începe Morrison după ce şi- a dres vocea, stânjenit.

încremenesc, mă simt luat din scurt. Deschid gura ca să mă apăr de acuzaţie, dar sunt întrerupt:
— „Plec fericit să ştiu că am fost în egală măsură iubit şi invidiat – la fel ca toţi marii oameni. Lou, dacă tu ai fost, chiar o să mă supăr.”
îmi trebuie o forţă supraomenească să nu izbucnesc în plâns în faţa lui Morrison. îmi sprijin cotul de masă şi-mi ascund faţa cu palma tremurândă, închizând ochii.
La naiba! Dacă închisoarea nu mă ucide, cuvintele astea o vor face. Ca şi cum ştia, ca şi cum ar fi anticipat cu mult înainte. Sunt atât de zguduit, încât nu mai ascutt restut.
— „Şi, în sfârşit, Camelia, ştiu ca ai vrut mereu să fii una dintre noi, iată că ţi s-a împlinit dorinţa. Bun-venit în joc, Sherlock!”
Ultima fraza reuşeşte totuşi sa mă aducă la realitate. Deschid
> * ’
ochii instantaneu şi izbesc cu mâna în masă, facându-l pe Morrison să tresară.
— Poţi să mai citeşti o dată chestia asta?
» >
Avocatul meu se supune, mirat, şi, clar, acelaşi nume îi iese de pe buze.
Camelia, Camelia, Camelia, ca o litanie.
N-am visat, Rory chiar a menţionat-o în testament. Camelia O’Brien... O amintire transformată în fantomă, resturi dintr- o adolescentă viciată. Ca orice strigoi, a revenit de multe ori în visele meie copleşite de regrete.
Am făcut tot posibilul să o evit pe holurile facultăţii, dar ochii mei sunt irepresibil atraşi să-i urmărească cele mai mici gesturi. De fiecare dată, stă cu nasul în vreo carte, cu privirea evazivă şi mersul grăbit.
Primul gând care-mi vine e: *Ce mai face?*
Al doilea: *Cum a îndrăznit Rory?*
— Camelia O’Brien?

Morrison răsfoieşte documentele, parcurge rapid câteva rânduri de sub ochii lui şi confirmă.
— Exact! Douăzeci şi trei de ani, studentă la Drept penal şi Ştiinţele criminalităţii. Lucrează cu jumătate de normă într- un cabinet de avocatură în Edinburgh. Consiliera ei a încercat să preia apărarea, însă...
Se opreşte când îmi întâlneşte privirea. Habar nu am ce vede, dar e de ajuns să-l facă să tacă.
Nu ştiu ce avea Rory în minte, nici de ce a avut tupeul să o menţioneze pe una dintre victimele sale în testament, dar nu-mi pasă.
E ca şi cum Dumnezeu mi-ar întinde o mână ca să mă scoată de aici – sau, dimpotrivă, ca să mă înfunde şi mai tare.
— A cerut să fie avocata mea? repet lent ca să mă asigur că am înţeles bine.
Pieptul mi se umflă ca un balon colorat, dar alung umbra de speranţă smintită care mă copleşeşte dintr-odată.
— Se pare că da. Dar nu are niciun fel de experienţă şi...
— Eşti concediat
Deschide gura, dar îl consolez pe un ton mieros:
— îmi pare rău. Nu e vina ta, ci a mea.
Morrison nu răspunde. Ştie foarte bine, la fel ca toţi cei care sunt daţi laoparte, că nu e decât o scuză ca să nu-l rănesc.
— Eşti sigur de ceea ce faci?
E o idioţenie, un gest nesăbuit, disperat, de departe ideea cea mai tâmpită pe care am avut-o în toată viaţa mea. Dar mai ştiu şi că probabil asta îşi dorea Rory.
Pentru că nu facea niciodată nimic rară motiv. Avea mereu ceva în minte: un plan, o idee, o dorinţă de răzbunare. încă nu ştiu dacă a implicat-o pe Camelia ca să mă pedepsească sau să mă ierte, dar am de gând să profit. Ea va fi scăparea mea...
... ori călăul meu.

— Da. O vreau pe Camelia O’Brien, pe nimeni altcineva.

---

1 Cretin, în galica scoţiană. *(N.a.)*

3

CAMELIA *N2022*

u dorm de cinci zile. Mă tot macină curiozitatea.

L-a omorât Lou.

Vestea asta mi-a provocat un surâs de stupefacţie, mărturisesc. Niciodată nu mi-a plăcut de Lou McAllister. Făcea parte din elita aia detestabilă, şleahta de copii bogaţi şi aroganţi pe care-i spionam privindu-i pe deasupra cărţii în timp ce citeam, cu un amestec de dezgust şi de fascinaţie stânjenitoare.

Era printre cei mai liniştiţi, aşa că nu ar fi fost ţinta prejudecăţilor mele, însă atenţia pe care Rory i-o acorda îl facea periculos. Pentru că nu aveam încredere în nimeni la care ţinea omul ăla.

Mincinoaso, îmi şopteşte vocea mea interioară. într-adevăr, e posibil ca preţ de o secundă... la un colţ de hol... să fi crezut că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Mă înşelasem, în ziua următoare, Rory a făcut din mine mai degrabă victima lui, decât rivala.

Fratele şi prietenii lui n-au făcut nimic ca să-l oprească, dimpotrivă. îi amuza – ca nişte bufoni sufocaţi de ipocrizie la curtea regelui.

Lou nu participa niciodată, aşa că era imposibil să-l acuz, însă ceilalţi nu pierdeau niciun prilej să-mi reamintească cine-i instiga.

El a început totul. Lou se izbea de mine pe holuri, avea grijă să nu particip la nicio petrecere şi răspândea tot timpul zvonuri despre mine. E vina lui că nu mi-am făcut niciodată prieteni la liceu, că niciun băiat nu s-a apropiat de mine... că ta amiază mă ascundeam mereu în bibliotecă, să mănânc singură.

Şi-atunci am dedus că, în ciuda frumuseţii lui magnetice şi a zâmbetelor piezişe, Lou McAllister era un laş şi un tiran. Evident, am râs când am aflat ce i s-a întâmplat.

Aşa deci, ai ajuns pe fundul gropii? Perfect. Acum ştii şi tu cum e.
într-un fel, e un gând reconfortant. Ca şi cum viaţa le-ar plăti, lui şi lui Rory, cu aceeaşi monedă.
Mă întreb ce La adus în situaţia asta.
Sute de întrebări îmi roiesc în minte şi-mi petrec zitete tot căutând informaţii despre el. Citesc toate articolele despre el – „Tânăr geniu al muzicii, compromis în urma unui act macabru” – şi mă uit la toate videoclipurile făcute de când a fost arestat.
Cum de suportă toate chestiile astea, el, care n-a ştiut niciodată ce înseamnă greutăţile? O fi oare la fel de nonşalant, chiar şi-n situaţia asta?
Oare suferă?
Sper.
Cum reacţionează când vede că toată lumea îi întoarce spatele? Aceiaşi indivizi care mă hărţuiau la liceu îl adorau, într-adevăr, dar e atât de uşor să loveşti în cineva rănit! Pun pariu că vorbesc despre el cu presa şi între ei…
Sunt penibili.
— Vreau să-l reprezentăm noi, i-am spus lui Charlotte, responsabila şi îndrumătoarea mea. O să fiu asistenta ta!
îmi permit sa-i cer asta fiindcă Charlotte e îndrumătoarea mea şi fiindcă eu nu sunt decât o novice fără experienţă. Vreau ca Lou să fie la mila mea.
Mi-ar aduce o mare satisfacţie să-l văd măcar o dată pe Lou McAllister renunţând la atitudinea lui arogantă.
— Are deja un avocat, Camelia.
— Nu contează. Am nevoie doar să discut între patru ochi cu el ca să-l conving, am insistat eu hotărâtă.
Trebuie. *Am nevoie să văd asta cu propriii ochi.*
— OK, a oftat ea. O să fac cererea.
Asta a fost acum două zile, în biroul ei. îmbrăcată în taiorul meu cu reflexe brun-aurii,

am strâns la piept dosarele şi am zâmbit.
— Crede-mă, o să accepte.
A doua zi, avocatul lui Lou ne preda cazul.
— Eşti norocoasă, pentru o *rookie,* mi-a spus Charlotte. Cazul ăsta e ultramediatizat, o să fie o punte de lansare pentru cariera ta.
Avea dreptate, dar nu-mi păsa.
Vreau doar să-l revăd. Să mă asigur că plăteşte pentru ce a făcut. Vreau să-i văd faţa când o să-i piară veselia şi zâmbetul ăla nenorocit pe care-l urăsc din toată inima.
în seara dinaintea revederii noastre, stau pe canapea doar în chiloţi şi tricou, pe întuneric, şi mă uit la *Hannibal* pentru a treia oară. Ştiu că e ciudat, dar mă relaxează – e probabil efectul Mads Mikkelsen.
în acelaşi timp, vânez informaţii despre moartea lui Rory. Aflu că totul s-a petrecut în seara când a împlinit douăzeci şi trei de ani, pe 19 august, chiar pe proprietatea familiei Cavendish.
Totul îl acuză pe Lou.
Cadavrul lui Rory a fost găsit în portbagajul maşinii lui, în timp ce Lou era la volan, cu arma crimei la vedere: vioara încă pătată de sânge, de care s-a folosit ca să-l desfigureze pe Rory.
Lou a fost arestat pe loc, evident.
Situaţia nu se anunţă prea fericită pentru el... Ziarele publică „declaraţii vagi” date de Lou, sub pretextul că nu-şi mai aminteşte ce s-a întâmplat. Tipic. Refuză să vorbească, ceea ce-i asigură condamnarea dacă mai continuă aşa.
în seara aceea, adorm cu zâmbetul pe buze.

Nu e prima oară când vizitez închisoarea din Edinburgh. în timpul studiilor mele, am avut ocazia să o asist pe Charlotte în mai multe cazuri, de când lucrez la cabinet.
Dar e prima oară când sunt atât de agitată. Pentru că azi e o chestiune personală. Charlotte mi-a spus în maşină că vrea să mă ocup eu de începutul discuţiei. Ea crede că trecutul nostru

comun e un avantaj enorm – chiar dacă nu ştie detaliile.
M-am îmbrăcat în hainele mele preferate, care-mi dau încredere în mine: o cămaşă albă, un blazer vintage şi pantaloni negri cu talie înaltă.
Sunt pregătită de război.
— Nu contează cum, dar trebuie să-l faci să vorbească, îmi cere Charlotte când trecem de uşa principală.
Abia o ascult, de agitată ce sunt. Agenţii de pază ne controlează şi trebuie să ne lăsăm lucrurile personale într-un dulap. Charlotte pare calmă, habar nu are ce înseamnă vizita asta pentru mine. O şansă, dacă nu o revanşă.
Cum o să reacţioneze el când o să mă vadă?
— Eşti pregătită? mă întreabă Charlotte în timp ce traversăm holul care duce la vorbitor.
Aprob hotărâtă dând din cap, dar deodată ne aflăm de partea cealaltă a peretelui care îl separă de mine şi bătăile inimii încep să mi se accelereze. Un agent de pază stă în laţa uşii ca să poată fi pe faţă în timpul conversaţiei noastre, chiar dacă are voie să ne lase singure în prezenţa deţinutului.
— Vă aşteaptă înăuntru, ne informează gardianul.
Camelia, e momentul tău de glorie. Poţi s-o faci!
Charlotte îmi deschide uşa şi intru prima, păşind fără nicio ezitare.. în momentul acela, mă baricadez într-o fortăreaţă de sticlă. îmi promit că nimic nu o să mă atingă. Din motivul ăsta nu-mi dau voie să mă uit înspre el, de frică să nu mă înmoi.
Nu văd decât un punct roşu la masă, în timp ce Charlotte îl salută politicos. Mă hotărăsc să mă aşez în faţa lui fără să dau mâna cu el. încă nu îndrăznesc să mă uit în ochii lui, mă aşez picior peste picior şi-mi deschid geanta.
— Sunt avocata apărării. Domnişoara O’Brien, tânăra avocată de faţă, va conduce discuţia de astăzi, anunţă Charlotte.

Lou nu zice nimic. Tăcerea lui e copleşitoare, la fel ca aura lui care se simte în încăpere. Aerul e irespirabil. Lou domină spaţiul. îi simt privirea aţintită asupra mea, intensă şi insistentă, aceeaşi care m-a hăituit fără încetare pe holurile facultăţii ani de-a rândul.
îmi scot lucrurile din geantă – pun pe masă în faţa mea un dosar de carton şi iau stiloul în mână.
— Foarte bine, să începem.
Mă pregătesc să pun prima întrebare, când deodată vocea lui umple încăperea, calmă şi gravă:
— Nu am dreptul nici măcar la o privire?
Ha! Zâmbesc vag. E total exclus să creadă că are vreo putere asupra mea după atât timp. Drept care strâng din dinţi şi-mi ridic privirea, rece şi indiferentă, înspre el.
Mă uit la el şi, fir-ar să fie, *a fost o greşeală gravă...*
Lou McAllister stă pe scaun, mă priveşte fix în ochi, încă şi mai frumos decât atunci când îl vedeam la celălalt capăt al curţii de la Universitatea din Edinburgh. Pielea deschisă la culoare şi netedă, părul negru şi creţ căzându-i în ochi şi buzele care te ispitesc la păcate. Bărbatul ăsta e periculos.
I-au scos cei doi cercei care îi decorau lobul urechii stângi şi, respectiv, nara, dar sclipirea din ochii lui negri e acolo în continuare. Chiar dacă observ nişte vânătăi recente pe tâmplă, nu fac niciun comentariu.
Sper că-l doare.
— Mulţumit? spun eu pe tonul pe care le vorbesc copiilor. Acum, că eşti mulţumit, putem...
— Ţi-e frică de mine?
Mă strâmb, contrariată. îl urăsc din tot sufletul. Ce tupeu are să mă întrebe aşa ceva, mai ales în faţa lui Charlotte! Ea rămâne tăcută, intuiesc că are absolută încredere în mine că mă descurc

singură.
îmi încrucişez braţele la piept, fără să bat nicio secundă în retragere în faţa privirii intrigate a lui Lou. Să vorbeşti cu el seamănă întotdeauna cu un joc de şah, e mereu o chestie complexă, tensionată şi palpitantă în acelaşi timp.
Nu mai sunt aceeaşi de acum cinci ani, Lou.
— Nu. Asta ai vrea? contraatac şi eu, cu o falsă curiozitate, îţi place să sperii oamenii, McAllister? Femeile, mai ales. Pentru prima dată, un zâmbet de prădător se desenează pe buzele lui cărnoase. Asta mă enervează şi mă frustrează. Cu ce drept continuă să zâmbească chiar şi în închisoare? Nu e normal. Ar trebui să fie pe fundul prăpastiei!
Lou scuturǎ uşor din cap, amuzat, apoi oftează.
— Ai dreptate, să începem. *Camelia-Lou, 1 la 0.*
Deschid dosarul de carton şi-mi pregătesc stiloul ca să iau notiţe.
— Tu l-ai omorât pe Rory Cavendish?
întrebarea îl ia prin surprindere, dar îşi ascunde foarte repede reacţia. Nu sunt expertă în expresii faciale, dar e destul de clar: surpriză, durere, furie. în ordinea asta.
— Nu pierzi vremea cu politeţuri.
— Având în vedere situaţia în care eşti, nu cred că-ţi permiţi să pierzi nicio secundă.
— Aşa e.
— Aşadar. L-ai omorât, da sau nu?
Nu am de gând să-l cruţ şi îşi dă şi el seama. Citesc în ochii lui că e mirat de comportamentul meu, nu se aştepta la asta. Şi-mi face plăcere. Trebuie să priceapă că, de data asta, eu domin jocul.
E electrizant.
Lou face o pauză teatrală, dând impresia că se gândeşte profund, apoi zice:
-Nu.
Mincinosule! Rămân tăcută o clipă, dau din cap şi trec la altceva.
— Foarte bine! Să continuăm!

— Asta-i tot? mă întrerupe el încruntându-se uşor. Răspund *nu* şi mă crezi, pur şi simplu?
Mă abţin să-i spun că n-am zis niciodată că-l cred. Nu sunt aici ca să-i pun la îndoială afirmaţiile, sunt aici ca să găsesc cel mai bun mijloc de a-l scoate din închisoare – fie că e nevinovat, fie că nu. E slujba mea.
— Scuză-mă, ai vrea să-ţi pun la îndoială sinceritatea? i-o întorc cu sarcasm.
— Nu. Dar mi se pare un pic prea simplu... Nu-mi pot reţine dezamăgirea, spune el, cu o mutră decepţionată.
Mă abţin să râd în faţa absurdităţii discursului său.
— Eşti în închisoare şi ţi se pare că e „un pic prea simplu”?
— Credeam că o să-mi pui mai multe întrebări, atâta tot.
Mă prind, în sfârşit. Uitasem, dar, la fel ca Rory, lui Lou îi place să se joace. Toată viaţa lor, totul a fost floare la ureche, înţeleg deci că le plăceau provocările, îndoielile, dificultăţile. Din motivul ăsta îi urăsc asa de mult. Nu venim din aceeaşi lume.
— Sinceră să fiu, puţin îmi pasă, spun eu ridicând din umeri.
îi simt mâna lui Charlotte pe sub masă, îmi cere să fiu atentă. Mi-e ruşine că asistă la asta. Probabil crede că stric totul, dar o rog în tăcere să aibă încredere în mine.
îl cunosc pe Lou McAllister, cel puţin la suprafaţă. Şi dacă în ultimii cinci ani nu s-a schimbat, reacţionează la provocări. Oricum, e deja la mila noastră. Are nevoie de noi mai mult decât noi de el, iar asta e în avantajul nostru.
— Ah... Deci eşti genul ăla de avocată, zice el amuzat, înţeleg. Te-am judecat greşit, scuză-mă.
— Ce gen de avocată, mai exact?
— Genul care-i apără pe criminali.
Zâmbeşte, dar văd cu uşurinţă în ochii lui că mă judecă. E dezamăgit. Ştiu că n-ar trebui să mă

afecteze, dar nu pot să nu simt o strângere de inimă.
Lou m-a cunoscut când eram foarte tânără, inocentă şi plină de speranţă. A cunoscut-o pe Camelia care citea *Hercule Poirot* în pauza dintre două cursuri şi care visa să trimită după gratii criminalii în serie. între timp, am crescut.
„Mulţumită[1] lui şi prietenilor lui, mai repede decât era cazul.
— Un avocat nu-i apără pe nevinovaţi, îi apără pe oameni.
— Deci e OK pentru tine? Să aperi pe cineva care a omorât un om? Spune-mi, Camelia, insistă Lou aplecându-se spre mine peste masă. Dormi bine noaptea ştiind că laşi în libertate genul ăsta de psihopaţi?
Vreau să te apăr ca să te înfund eu şi mai tare, idiotule!
— Dacă nu ar fi existat „genul ăsta de avocati”, aşa cum îi numeşti tu, nu ar mai fi niciun proces. Acuzaţii n-ar avea nicio şansă în faţa justiţiei.
— Dar oare merită ei aşa ceva?
De data asta, zâmbesc eu. Mă aplec, la rândul meu, cu ochii aţintiţi asupra lui. Ar trebui să-mi fie frică să mă apropii de el, dar ştiu în sinea mea că nu o să încerce niciodată nimic. Am înţeles acum mult timp că Lou McAllister e mai degrabă un laş decât un hărţuitor.
— Tu să-mi spui, şoptesc eu ridicând din sprânceană. Datorită justiţiei ăsteia ai dreptul să beneficiezi de un avocat azi, micule geniu.
Fraza mea rămâne suspendată între noi. Adaug:
— Continui să te comporţi ca un mic rege, dar nu pari să înţelegi ce se întâmplă. Eşti complet singur. Toată lumea te-a abandonat.
— Fals... Tu eşti aici.
îmi înghit saliva, dezamăgită că nimic nu reuşeşte să-i scuture masca de aroganţă. *Când o să se spargă masca asta, fir-ar să fie?*
— O să regreţi în curând că e aşa.

Câteva secunde bune, ne privim sfidător unul pe celălalt, în tăcere, şi aerul dintre noi e atât de electrizant, încât simt cum mi se face pielea de găină pe braţe. Nu mai zâmbeşte. Ochii lui mă scrutează plini de curiozitate şi furie, suficient de intens cât să mă facă să înţeleg că Lam atins.
în sfârsit, Lou se lipeşte din nou cu spatele de spătarul scaunului. Eu fac la fel, îmi ţin spatele drept şi simt cum îmi arde gâtul.
— Acum putem să continuăm? întreabă Charlotte, uitându- se când la mine, când la el.
Mă înroşesc, fără să mă pot controla. Preţ de o clipă, am uitat că nu suntem singuri. Lou nu spune nimic, aşa că o iau ca pe o confirmare. Am impresia că am câştigat şi runda a doua. E entuziasmant! Ca o revanşă, chiar dacă întârziată, faţă de torţionarii mei din trecut.
îi cer deci să-mi relateze versiunea lui privind întâmplările din seara aceea. Fostul lui avocat n-a pus nimic la dosar, deci e clar că Lou nu a dat nicio declaraţie. Aşa că sunt surprinsă că începe să povestească, cu privirea fixată pe un punct imaginar din tavan:
— Era ziua lui de naştere. îi pregătiserăm o petrecere- surpriză, dar am impresia că el avea o bănuială.
— Pe cine bănuia?
— Pe Alastair, Gideon, Skye şi pe mine.
îmi notez numele, în timp ce Charlotte scrie la laptop lângă mine.
— Toată lumea era un pic nervoasă în seara aia, dar ne-arn abţinut, ca să-i facem pe plac. Când Rory a ajuns, se certa cu Gideon în legătură cu munca. Sau, mai bine zis, Gideon ţipa la el. Rory nu era genul care să se ia la harţă cu cineva, era deasupra unor asemenea lucruri. Tocmai asta îi scotea din minţi pe cei cu care vorbea: el prefera să zâmbească şi să răspundă cu indiferenţă, ca şi cum nimic nu avea prea mare importanţă pentru el.
Ştiu exact despre ce vorbeşte. Lui Rory îi plăcea

să-i umilească pe ceilalţi, desconsiderându-le sentimentele, fiind mereu sarcastic. Să ţipe sau să se bată era prea vulgar pentru el.
— De ce se certau? întreb, notându-mi să-i pun aceeaşi întrebare mai târziu şi celui cu care se certa.
— Habar n-am, spune Lou calm. Nimic grav, presupun, fiindcă Rory a trecut repede la altceva. A început să bea. Un pic cam mult. Ce a urmat mi-e neclar... Eram beat, amintirile mi se amestecă în minte. Cred că am vomitat în grădină. Alastair mi-a propus să rămân să dorm acolo, dar eu am insistat să plec.
— Unde era Rory în momentul acela?
— Nu ştiu. Urcase la etaj mai devreme, ca să se izoleze. Nu l- arn mai văzut apoi.
— Să se izoleze? De ce?
Lou ridică din umeri, fără să răspundă. Ştiu că ascunde ceva, dar nu insist, pentru moment. Am de gând să le cer şi celorlalţi să-mi spună ulterior versiunea lor.
— Mi-am căutat ceva timp cheile până să-mi amintesc că le lăsasem în contact. Mi se întâmplă des.
Cât de practic!
-Şi?
— Şi am plecat cu maşina, spune el pe un ton sumbru, cu maxilarul încordat. Zece minute mai târziu, eram prins conducând în stare de ebrietate. Portbagajul nu era bine închis... S-a deschis singur şi poliţiştii au descoperit cadavrul lui Rory.
Lou McAllister ascunde deliberat ceva.
„Dacă citiţi aceste rânduri înseamnă că unul dintre voi a reuşit să mă omoare. Felicitări!”
Rory ştia dinainte ce avea să se întâmple? A scris cuvintele astea ca să-şi bată joc de Lou, ştiind că el va fi ucigaşul?
De ce a ales să mă implice în povestea lor, după tot ce m-a făcut să îndur?
Dacă ştia dinainte ce avea să urmeze, poate că

spera să descopăr eu cine era făptaşul.
— Deci? zice Lou când eu şi Charlotte ne ridicăm.
îl privesc de sus, cu dispreţ. Pentru prima dată, rolurile sunt inversate. Savurez acest mic moment de karma… dar se pare că mi se urcă la cap şi vreau şi *mai mult.*
Vreau ca el să fie la mila mea. Disperat. în genunchi, implorându-mă.
Visez să-l distrug, să nu-i mai vină să zâmbească. Orice aş spune, oricât mi-aş bate joc de el, nu pare să-l afecteze.
Până unde să împing lucrurile ca să-i şterg nenorocitul ăla de rânjet de pe faţă?
Clipa răzbunării mele a sosit în sfârşit: sunt singura persoană care-l poate ajuta. Nu are pe nimeni altcineva. Soarta, viaţa lui sunt în mâna mea.
— O să te-ajut să ieşi de aici, zâmbesc eu pe deplin conştientă că poate să-mi citească minciuna pe faţă, încearcă să rămâi în viaţă până atunci, OK?
Zâmbeşte cu la fel de multă ipocrizie, tolănindu-se pe scaun, şi-mi răspunde:
— Nu promit că o să ies cu toate degetele de la picioare întregi, dar o să fac tot posibilul.

LOU
Septembrie

— A întors capul spre Kenny, aflat şi el în picioare lângă mine în curtea exterioară. E deja frig la suficienţi bani ca să-mi permit un palton gros sau un fular.

Chiar şi-n închisoare, dacă eşti sărac, viaţa e mai mult decât complicată. E prima dată în viaţă când am astfel de griji...

— De cine?

Kenny face semn cu bărbia către nişte ţipi care stau într-un colţ al curţii. Se uită la noi în timp ce vorbesc. Le zâmbesc şi le fac cu mâna, ceea ce se pare să-i dezorienteze.

Kenny mă apucă de încheietură şi-mi trage mâna în jos, exasperat.

— Eşti cretin sau o faci anume? încetează să-i provoci!

— Doar i-am salutat! De acord, sunt un criminal, dar închisoarea n-o să mă facă să uit bunele maniere. De ce ar trebui să mă apropii de ei, mă rog?

— în cazul în care n-ai observat, aici e o junglă. Religie contra religie, etnie contra etnie, clasă socială contra clasă socială... Dacă nu faci parte din niciun clan, mori. O să ai nevoie de aliaţi ca să supravieţuieşti.

Legea celui mai puternic, mai pe scurt. Am observat că oricine riscă să fie agresat pentru o nimica toată, chiar şi de către paznici, care mor de plăcere să ne scoată din minţi.

Fix ce urăsc, chiar dacă n-am dreptul să mă plâng. La urma urmei, e jocul pe care-l juca Rory când eram mici.

— Şi totuşi tu nu faci parte din niciun clan.

— Da, dar eu sunt bătrân, aşa că nimeni nu se ia de mine. Scutur din cap, amuzat. Dar sfatul lui mă pune pe gânduri. Arunc o privire dubitativă

i face bine să te apropii de ei cât încă le mai e frică de tine, iar asta cât mai repede.

spre grupul căruia m-a sfătuit să mă alătur. Nu par să fie prea luminaţi.
— Mulţumesc, dar nu, mulţumesc. Nu sunt în halul ăsta de disperat, am nişte standarde.
— Eşti idiot, dar ai bani. E cea mai mare calitate a ta.
Kenny oftează, blazat. N-ai zice, dar ţine la mine. N-ar recunoaşte niciodată, evident Dar apreciez toate sfaturile pe care mi le-a dat de când sunt aici, în ciuda tonului său bosumflat. Presupun că nu vrea să se ataşeze de mine; de frică să nu sfârşesc rău, sau, dimpotrivă, de teamă că n-o să-i mai dau pace – ori una, ori alta.
— Ştiu că e tentant, dar încearcă să nu te bagi în afaceri cu droguri sau cu acte false, adaugă el, şi gerul face să-i iasă un mic nor ceţos din gură. O să ai necazuri.
Zâmbesc fiindcă noua mea avocată m-a sfătuit acelaşi lucru la ultima vizită. Mintea-mi zboară instant la Camelia şi buna dispoziţie îmi piere instantaneu.
Privirea ei plină de ură şi rânjetul necruţător mă bântuie şi mă tulbură, în acelaşi timp.
Mieluşica s-a schimbat mult de când am vorbit ultima oară cu ea. Fizic, dar şi ca atitudine. Are acelaşi păr roşcat superb, doar că acum e mai lung. Vârfurile deschise la culoare îi ajung până la mijloc şi se leagănă la fiecare pas. Stă mai drept, cu bărbia ridicată, dar mâinile îi tremură.
Faţada ei de fetiţă pură şi inocentă s-a cam fisurat.
Nu m-a lăsat indiferent, recunosc. Faptul că nu se mai ascunde şi îşi asumă latura întunecată. Mereu am vrut asta... chiar dacă mi-ar fi plăcut să se întâmple altfel.
— Când eşti chemat la tribunal? mă întreabă

— *Uau,* zic eu dându-i un cot, în semn de afecţiune. Sunt flatat.
Kenny.

Oftez, cu mâinile în buzunare.
— Nu prea curând, durează prea mult pentru gustul meu.
— Ce zice avocata ta?
— Crede că sunt vinovat, dar se pare că nu o deranjează. La fel de mult îi pasă şi dacă mor între zidurile astea.
Kenny râde ironic.
— Nu-i deranjează niciodată, într-adevăr. Mai ales pe Camelia.
Dacă ar avea ocazia să-mi înfigă cu mâinile ei un cuţit în inimă, n-ar ezita. Am văzut asta în ochii ei când am răspuns „nu” la prima întrebare pe care mi-a pus-o: cuvântul *mincinos* i se citea pe buzele nemişcate. Mă urăşte, crede că sunt un ucigaş, dar e gata să mă apere, fie ce-o fi.
Nu sunt atât de idiot ca să cred că-i pasă în vreun fel de soarta mea. Se bucură să mă vadă aşa, ba chiar şi mai rău.
Vrea să se răzbune, chiar dacă nu înţeleg cum are de gând s- o facă. Cu toate astea, sunt îndeajuns de idiot încât să plec capul şi să merg înainte.
Sunt curios să văd ce-mi pregăteşte.
— Chiar l-ai omorât? mă întreabă deodată Kenny.
Nu răspund nimic. Nu o să mă creadă, oricum, la fel precum Camelia. Totuşi e adevărat.
Cel puţin, aşa sper.
— Trebuie să dau un telefon, spun eu şi plec.
Intru la căldură şi mă îndrept spre telefoane. Mai am câteva monede. E al treilea telefon săptămâna asta, celelalte două fără niciun răspuns.
Aştept ceva timp şi, după ce sună de şase ori, cineva îmi răspunde, în sfârşit. Dar la capătul celălalt al firului e tăcere.
— Skye!
Un oftat prelung.
— Mai trăieşti? întreabă ea încet, ca şi cum ar vorbi cu mine pe furiş.

Trebuie să fie acasă la familia Cavendish. Cu siguranţă, sunt principalul inamic acolo. Pe vremuri mă primeau şi mă tratau ca pe al treilea lor băiat.
Dacă ar şti ce făceam eu cu Rory la etaj, în camera închisă cu cheia...
— Deocamdată. Zilele trecute am fost ameninţat că o să mi se taie degetele de la picioare, spun eu sprijinindu-mă cu spatele de perete, cu picioarele încrucişate. Am răspuns: „Daţi-i drumul, numai mădularul să nu mi-l tăiaţi”.
— Glumeşti?
— Deloc. Trăiesc noi experienţe datorită lui Rory, zâmbesc eu vorbind pe un ton calm care nu reuşeşte să o convingă.
— Nu glumi cu asta, Lou!
Mă abţin să-i spun că e adevărat. Skye urăşte să-i perturbi starea de siguranţă. Nu suportă să dea piept cu necazurile celorlalţi; o jenează, fiindcă nu ştie să fie empatică.
— Crezi că eu am făcut-o?
Am întrebat-o în şoaptă, dar ştiu că m-a auzit. Nu-mi răspunde imediat. Aud o uşă care se închide, semn că s-a dus în altă cameră.
— Nu.
închid ochii, răsuflând uşurat. Nu mi-a plăcut niciodată Skye, ca să fiu sincer. Mi s-a părut mereu egoistă, superficială, materialistă şi lipsită de nelinişti interioare. Am simţit mai ales invidie – gelozie, fiindcă avea ce-mi doream eu cu atâta patimă.
Dar fie că vreau sau nu, şi e destul de trist, e unul dintre singurii prieteni pe care-i am pe lumea asta.
— L-ai iubit la fel de mult ca mine.
Chiar mai mult. Mă abţin să-i spun că nimeni nu l-a iubit pe Rory cum l-am iubit eu, nici măcar părinţii lui. E o insultă să crezi altceva.
— N-ai fi făcut niciodată aşa ceva, continuă ea. Doar că... E greu de dovedit.
— Da, aşa se pare.

— O să fac tot ce pot ca să te ajut.
îi mulţumesc, apoi o întreb ce face Alastair. Pare să ezite.
— Nu prea bine. Ştiu că de multe ori nu s-au înţeles, dar Al îl admira. Cred că încă refuză să accepte.
Normal. Nu-mi pot imagina cum e să-ţi pierzi un frate. Jumătate din tine însuţi.
— Mă urăşte?
Tăcere.
— Lasă-i timp...
Zâmbesc trist, cu privirea aţintită în tavan. Mă aşteptam, nu e o nicio surpriză. Deşi nu pare, nu poţi să nu te simţi rănit, îmi place de Alastair. în ciuda defectelor lui, sunt convins că e cel mai bun dintre noi.
O întreb pe Skye dacă a primit şi ea o scrisoare din partea lui Rory Mormăie că da.
— Şi ce scria?
— II ştii pe Rory Jocuri şi enigme, mereu numai mistere... Nu prea ştiu ce înseamnă asta, dar când dau să-i vorbesc, mi-o ia înainte şi mă întreabă ce scrie în scrisoarea mea.
— N-am deschis-o.
îmi ating buzunarul exterior al uniformei, din dreptul inimii, unde am pus scrisoarea acum câteva zile. încă nu am avut curajul s-o citesc.
Mi-e frică. Frică să-mi iau adio. Frică să citesc reproşuri care m-ar băga şi pe mine în mormânt.
— McAllister, mă strigă un gardian! Ai o vizită. Avocata te aşteaptă, pare în formă.
Mă uit la el şi ridic din sprânceană, surprins. Camelia s-a întors deja? A promis că o să-i investigheze şi pe ceilalţi martori care au fost invitaţi la petrecere, dar asta a lost abia acum două zile.
— Avocata ta? repetă Skye, suspicioasă. Credeam că Morrison se ocupă de caz.
— M-am răzgândit. Mă enerva.
Din nou, tăcere, mai apăsătoare de data asta.

Ştiu deja ce urmează. Când începe să vorbească, îi tremură vocea, plină de furie reprimată:
— Spune-mi că nu ai făcut asta!
— Mi-ar părea rău să te dezamăgesc...
— îţi baţi joc de mine, Lou? se stropşeşte ea la mine în telefon şi-l îndepărtez de ureche ca să-mi protejez timpanul. Ce tot aveţi cu fata asta? Lăsati-o să-şi vadă de viata ei, la naiba!
— Scuze, Skye, dar trebuie să plec. A fost o plăcere, ca întotdeauna.
închid înainte să-mi mai poată răspunde. Paznicul nu mai are răbdare să mă aştepte şi îmi cere să mă mişc. îl urmez, pierdut în gânduri. în clipa asta mă hotărăsc să iau preţiosul plic şi să rup sigiliul de ceară galbenă. înima îmi bate să-mi sară din piept. Deschid scrisoarea cu mâinile umede şi...
Trebuie să mă opresc în mijlocul holului, şocat de ce citesc. Preţ de câteva secunde rămân ţintuit în loc, mut. Strâng din dinţi şi ochii mi se umezesc de dezamăgire şi tristeţe.
Mă aşteptam la multe din partea lui: glume, insulte, cuvinte licenţioase. Mai puţin la asta.
Şi e cel mai rău lucru pe care puteam să-l primesc.
Nimic.
Scrisoarea e goală. E doar semnată de el, jos, în colţul din dreapta:
„Cu devotament şi iubire, al tău,
Rory”
Recunosc imediat cuvintele astea, bineînţeles, fiindcă au fost pronunţate cândva, într-o scrisoare de dragoste adresată de Oscar Wilde lui Alfred Douglas.
— McAllister, mişcă-ţi odată fundul!
închid scrisoarea şi o strecor din nou în buzunar, înghiţindu-mi amărăciunea. Care e sensul să-mi lase tot ce are, dar să nu-mi adreseze măcar un ultim cuvânt?
Brusc, nu mai am chef de nimic. Nici să mă

prelac, nici să o înfrunt pe Camelia cu dezbaterile ei filosofice despre statutul de avocat. Vreau doar să rămân singur.
Paznicul îmi deschide uşa şi intru, în ciuda voinţei mele. Sunt pe punctul de a-i spune Cameliei că mi-ar plăcea să amânăm plăcuta noastră întâlnire, dar o singură privire spre ea mă face să tac.
Oh, pare furioasă.
Stă în picioare, îmbrăcată în pardesiul ei crem, cu părul ca o flacără căzându-i buclat pe umeri, cu mâinile pe masă.
— Ia loc! mă îndeamnă ea.
Ridic din sprânceană fără să zâmbesc, curios, mirat de tonul ei autoritar. De ce simt un zvâcnet în partea inferioară a abdomenului?
Observ că a venit singură azi, aşa că mă hotărăsc să n-o iau în serios.
— în sfârşit, te-ai hotărât să mă omori chiar tu? spun aşezându-mă în faţa ei cu nonşalanţă. Te rog, spune-mi că o s-o faci cu mâinile goale... îmi place promiscuitatea pe care o presupune asta.
Mă ignoră şi scoate o tabletă din geantă, apasă pe ecran şi mi-o întinde.
— Ah! mă strâmb amuzat, văzând despre ce e vorba.
Bănuiam că filmarea o să apară într-o bună zi. Speram doar că o să mai dureze.
— E tot ce ai de spus?
— Măcar nu e un film porno cu mine...
Camelia nu mă lasă să termin şi dă ocol mesei ca să se aşeze lângă mine. Mă întorc spre ea ca să stăm faţă în faţă, genunchii ei atingându-i pe ai mei. Cu o mână încă pe masă, cealaltă pe spătarul scaunului meu, se apleacă periculos de mult.
Nu a stat niciodată atât de aproape de mine, nici măcar la cursurile de literatură. Parfumul ei e ameţitor. Nu ştiu de ce, dar îmi stârneşte din nou furia. Vreau să se îndepărteze şi să mă lase

să respir.
Dar vreau şi să se apropie mai mult.
Rămân nemişcat, deşi sângele îmi clocoteşte în vene. Pentru prima oară, se enervează pe mine. Mi-ar plăcea tare mult să profit de spectacol.
— Crezi că te apăr pentru că ţin la tine? Pentru că te-am iertat? îmi spune ea batjocoritor. Pentru că mi-e milă de tine?
Nu răspund nimic. Mă ridic ca să fim la aceeaşi înălţime şi continuăm să ne privim în ochi. Sângele îmi fierbe. N-am nevoie de mila ei, cu atât mai puţin de mărinimia ei.
— Atunci de ce? Sunt curios.
Camelia ridică bărbia, cu o expresie sfidătoare pe chip – n- a fost niciodată mai sexy ca acum.
— Cu cât urci mai mult, cu atât mai rău te loveşti când cazi, spune ea dintr-o suflare. Vreau să încetezi să mai zâmbeşti, vreau să mă implori să te iert, să plângi ca un bebeluş, ştiind că sunt singura care te poate ajuta... Să te faci cioburi, iar asta din cauza mea.
La naiba! Chiar mă urăşte. Presupun că merit, chiar dacă mă întristează.
— Vreau să fiu ultima persoană la care te gândeşti înainte să adormi şi prima, când te trezeşti! îşi încheie ea discursul patetic. Dar, crede-mă, n-o să fie aşa plăcut cum pare.
Cel puţin, partea asta n-o să fie dificilă.
îi zâmbesc amuzat şi-i ating uşor degetele cu degetele mele.
— Şi dacă încetăm teatrul ăsta... şi ai trece direct la partea în care mă faci cioburi? şoptesc eu, grav.
Pare confuză o clipă.
Profit, ca să mă apropii şi mai mult de ea, atingându-i obrazul cu buzele mele. Vreau să o şochez, să o provoc, să-i testez limitele. încă din liceu am avut o slăbiciune pentru ea, dar îmi place şi mai mult noua Camelia.
Vreau să mă respingă şi mai mult... Să mă pedepsească pentru păcatele mele.

— Foloseşte-te de mine, chiar acum, îi şoptesc la ureche în timp ce ea strânge pumnii. Fă din mine jucăria ta, dacă tot ţi-e poftă s-o faci. Călăreşte-mă pe masa asta până „o să plâng ca un bebeluş şi o să te implor să mă ierţi”. îţi ofer clipa asta, Camelia. Profită!
Stă un timp fără să spună nimic, aşa că până la urmă mă îndepărtez de ea. Mă aşteptam să fie tulburată, dar i se vede dorinţa de răzbunare pe chip.
E şi mai interesant.
— Oh, Lou…, şopteşte ea împungându-mă cu un deget în piept. Am de gând s-o iau încet. Odată ce-o să-i prind gustul, mă tem că n-o să mă mai pot opri.
Ştiu că se referă la dorinţa de a mă vedea suferind, în niciun caz la sex. Totuşi mă excită la fel de tare.
— Ar trebui să-mi fie teamă, Camelia? o întreb nonşalant. Sau poate încerci să mă răneşti? Dacă da, mai încearcă.
— Dacă aş vrea să te rănesc, te-aş înjunghia direct în inima, îi zâmbesc pieziş, în timp ce privirea îmi cade pe obrajii ei roşii de furie. Demonstrativ, nu dă înapoi niciun centimetru.
— Nu-ţi bate capul, n-am inimă!

5

CAMELIA

Septembrie2022

— Camelia nu mai are timp de noi, e prea celebra acum…

Zâmbesc privind ecranul laptopului, amuzată de comentariul lui Jasmine. în apartamentul meu, sunt în plina şedinţa FaceTime cu cele trei prietene cele mai bune ale mele.

— Nu-i adevărat. Mi-ar fi plăcut la nebunie să Stau jos pe podea

— Dar eşti prea ocupată să scoţi un idiot din închisoare, îmi termină Lily fraza dându-şi ochii peste cap. înţeleg.

— Eu, nu! zice Nolia încet, luând o gură din latte-ul ei. Ba chiar mă ia groaza. Mi-e greaţă, nişte nenorociţi! Sper că tipul te plăteşte bine!

— Merită osteneala din plin, nu-ţi face griji!

îmi pare rău că nu pot petrece două zile cu fetele în sudul Franţei, dar mi-e aşa de greu să-mi fac timp să le văd…

Presupun că asta înseamnă viaţa de adult. Să te organizezi cu şase luni înainte, pentru că niciodată nu e nimeni disponibil în acelaşi timp. Mi-e dor de ele.

Nu prea m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni, mai ales după hărţuirile lui Rory şi ale găştii lui. Cu fetele a fost diferit. M-am integrat în grupul lor oarecum din întâmplare, fără să vreau. Ne spunem gaşca florilor – cred că aţi înţeles de ce.

Lily şi Jasmine Pham sunt verişoare, apropiate ca nişte surori. Lily trăieşte în Canada şi a făcut carieră în patinajul artistic, iar Jasmine locuieşte la Gordes, în sudul Franţei. Magnolia Kumar, alias Nolia, a întâlnit-o pe Jasmine la facultate şi cele două etern îndrăgostite de cineva şi-au găsit îndată punctul comun: entuziasmul pentru *double dates.*

Eu m-am alăturat grupului ultima, în anul în

care am învăţat în străinătate, când am aflat că prietenul meu de la vremea aceea, Enzo, mai ieşea cu o ţipă.
Pun pariu că nu v-aţi fi prins că fata în cauză era Nolia. Bineînţeles, nici ea nu ştia de mine. Eu eram amanta. Ar fi putut să mă urască din cauza asta, în schimb, am ajuns să fim nedespărţite.
Am rupt-o imediat cu tâmpitul ala, însă Noliei i-a fost mai greu... Erau un cuplu de mult timp, aşa ca, la ce suflet mare avea ea, l-a iertat. Au rămas împreună până luna trecută.
La fel şi cu Jasmine, care s-a despărţit de marea ei iubire la scurt timp după aceea. E prima dată când suntem toate singure în acelaşi timp.
— Ce-i cu atâtea cutii? Te muţi? mă întreabă Lily apropiindu-se de camera video a laptopului.
Oftez în timp ce deschid obosită o cutie. Le-a adus un camion în dimineaţa asta şi au fost urcate la mine. Ştiam că lui Rory îi place să citească, dar nu ştiam că în halul ăsta.
Sunt efectiv cinci sute de cărţi! Nu am loc pentru toate. Ar trebui să le returnez părinţilor lui?
— Vă explic mai târziu. Trebuie să plec, distracţie plăcută chiar dacă nu sunt cu voi!
Fetele îmi urează baftă şi închid. îmi petrec toată dimineaţa de vineri scoţând cărţile din cutii şi aşezându-le teanc, sprijinite de pereţi. Când nu mai am unde să le pun, abandonez ocupaţia. îmi mai rămân încă trei cutii nedesfacute şi înjur când mă uit la ceas.
în timp ce-mi parchez bicicleta în faţa facultăţii, îmi vibrează telefonul, semn că am primit un mesaj.
E de la Charlotte.
Cu cine te vezi azi?
Skye Hutcherson.
Eram prea nervoasă pe Lou ca să-l las să-mi dea explicaţii despre filmul video care circulă pe inter net şi care-l incriminează şi mai mult.

Stau în picioare în faţa clădirii gotice care adăposteşte universitatea şi-mi acord câteva clipe ca să mă pregătesc psihic. în mod ciudat, priveliştea asta sumbră mă linişteşte.
Fiindcă tipul mă minte, o să fac eu cumva să înţeleg singură ce s-a întâmplat.

De cincizeci de ani umblă zvonul că există o societate secretă între zidurile Universităţii Edinburgh. Toată lumea adoră să facă speculaţii pe tema asta, aşa că am auzit vreo zece versiuni diferite.
Nimeni nu ştie cu adevărat cine sunt oamenii ăştia, nici ce fac. Unii spun că membrii societăţii complotează ca să controleze lumea, alţii cred că e vorba doar despre un grup de petrecăreţi... iar alţii se distrează răspândind zvonuri cum că indivizii ar practica rituri satanice.
Am auzit de toate.
însă nu am acordat niciodată atenţie zvonurilor... Cel puţin până în anul trei, când am găsit o carte de vizită printre lucrurile mele. Simbolul din centrul cartonaşului reprezenta un şarpe care se încolăcea în jurul unei pene.

Pe cartonaş era scris – la calculator – „Dacă aveţi lacrimi, pregătiţi-vă să le vărsaţi”[2] şi un număr de telefon.
Am înţeles în ziua aceea că Quill&Snake e reală şi că mă voia. Era o invitaţie, nimic mai mult.
Aş fi putut face parte din elită, presupun... însă, după o clipă de ezitare, am aruncat cartonaşul în fundul unui sertar. Nu m-am mai gândit la asta până acum.
— Ce ştii despre Quill&Snake? o întreb pe nepusă masă.
Skye nu clipeşte nici măcar o dată, dar ştiu că e

luată prin surprindere. Până la urmă, să mintă e meseria ei: în ultimul an la dramaturgie, se ştie că Skye Hutcherson e o actriţă bună.
— E o legendă idioată, şopteşte ea ridicând nonşalant din umeri. Pentru asta m-ai întrerupt din repetiţii? Sunt Lady Macbeth anul asta, n-am niciun moment de pierdut! Credeam că vrei să vorbeşti despre anchetă.
Interlocutoarea mea îşi încrucişează braţele la piept. Ne-am aşezat pe băncile de lemn dintr-un amfiteatru sublim, pe ultimul rând.
E sala mea de curs preferată, şi nu degeaba: pereţii sunt ornaţi cu muluri sofisticate şi picturi clasice demne de muzeul naţional al Scoţiei. Mai ales una dintre ele mi-a atras dintotdeauna atenţia: copac cu flori – cu camelii, mai exact – într-un stil romantic.
Am luat prânzul aici de nenumărate ori, contemplând-o curioasă, cu admiraţie.
Pentru că ştiam că Skye o să nege, scot cartea de vizită pe care am păstrat-o secretă până acum. I-o întind şi, de data asta, face ochii mari. încearcă să mi-o ia din mână, dar o ridic ca să nu ajungă la ea.
— De unde o ai? mă întreabă ea cu respiraţia tăiată.
— Am găsit-o printre lucrurile mele, acum câţiva ani. Şi pun pariu că Rory a pus-o acolo.
Reacţia ei e sinceră şi îmi confirmă primele bănuieli: Rory facea parte din această societate secretă. Pariez că era chiar şeful ei atunci. Skye, Lou, Gideon şi Alastair sunt şi ei membri, cu siguranţă.
— Ce faceţi acolo, mai exact?
— Nu e treaba ta, se încruntă, ferindu-şi privirea.
— OK. Poţi măcar să-mi spui cine face parte din ea?
Continuă să tacă. îmi dau seama că nu o să obţin niciun răspuns azi, nu din partea ei. Nu e grav, o să am răbdare, îi arăt filmarea cu Lou şi

Rory din seara aceea.
— Cineva a postat asta pe inter net. Nu e nicio surpriză pentru tine, fiindcă ai fost de faţă...
Filmuleţul video a fost făcut de cineva invitat la petrecere, în spatele casei. Petrecerea era în toi, toată lumea dansa pe marginea piscinei. Nu-i vezi imediat pe fundal pe Lou şi Rory. Camera îi surprinde în clipa în care Rory îl împinge violent pe Lou în apă.
Ai crede că glumesc, dar expresia furioasă de pe chipul lui Lou nu lasă îoc de îndoială. Când iese la suprafaţă, se ridică pe marginea piscinei, cu tricoul lipit de pieptul musculos, şi yrea să-l prindă pe prietenul lui când acesta o ia la fugă.
îl împinge şi el, strigând ceva ce nu înţeleg prea bine; atât de tare, că Rory se împiedică şi cade cu capul înainte. în momentul ăsta, mai toţi se uită să vadă ce se Întâmplă.
Rory afişează zâmbetul lui plin de cruzime, pe care-l urăsc din tot sufletul.
Pare să spună ceva care întrece limita, fiindcă Lou vede roşu în faţa ochilor şi-i trage cu putere un pumn. Lui Rory îi piere râsul. Cei doi se iau la bătaie în faţa mulţimii, până ce Lou reuşeşte să-l pună pe Rory la pământ...
...şi să-l ia de gât. Rory se zbate, dar Lou îl domină. îl strânge de gât, la propriu.
Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă Gideon şi Alastair n-ar fi apărut ca să-i despartă în clipa aia. Charlotte spune că rezultatele de la laborator au arătat că Lou consumase mult alcool în acea seară, dar că era şi sub influenţa drogurilor: cocaină. Când l-am întrebat despre asta, mi-a spus că habar n-are. Figura lui palidă m-a convins.
— Era prima data când se certau aşa aprins? o întreb pe Skye când se termină filmarea.
Mă priveşte plictisită şi dă din umeri.
— Ştii de la ce a pornit totul? Ce i-a spus Rory de l-a enervat aşa?
La prima noastră discuţie, Lou mi-a ascuns

faptul că s-au certat, ca şi cum nu avea nicio importanţă. Fusese o întâmplare. Dar acum toată lumea îl consideră şi mai vinovat decât înainte. Mai ales eu.
— Nu. Dar, ca să fiu sinceră, nu e greu să te enervezi pe Rory. Ştii mai bine decât mine.
Fără glumă. Pe Lou mi-a fost întotdeauna mai uşor să-l suport. Ei doi erau nedespărţiţi. Un duo – nu mergeau nicăieri unul fără celălalt.
— Unde erai când s-a întâmplat asta?
Ridică din sprânceană, nu-i convine ultima întrebare. Vrea, nu vrea, e un interogatoriu.
— Eram în bucătărie, când am auzit ţipete. O prietenă a venit şi mi-a spus că băieţii se bat, aşa că am fugit într-acolo. Gideon şi Alastair îi despărţiseră deja când am ajuns eu.
— Şi după?
— Lui Rory i-a sărit ţandăra, oftează ea şi bea o gură din termosul aburind. A început să ne insulte pe rând – pe Lou, Gideon, Alastair şi pe mine –, apoi să urle şi să alunge pe toată lumea. Am vrut să-l liniştesc, dar a urcat la etaj şi s-a închis în camera lui. Alastair mi-a zis să-l las în pace, aşa că l-am lăsat.
Ciudat. O întreb ce s-a întâmplat cu Lou şi cum s-a terminat petrecerea.
— Lou a dispărut primul. Era... derutat.
— Crezi că s-a întors ca să-şi termine treaba, după care l-a închis în portbagaj?
Skye pare stânjenită de întrebare. Lou era beat, drogat şi nervos. De aici şi mărturia lui fără cap şi coadă. Din păcate, după aceea n-a mai fost văzut decât în maşină. La fel şi Rory. Cu siguranţă s-a întâmplat ceva între aceste două momente foarte apropiate. Având în vedere starea în care erau amândoi... E posibil ca Lou să-l fi omorât pe Rory şi să nu-şi mai amintească. Fără să vrea.
— Nu. Lou e clar nevinovat.
— Rory era iubitul tău, spun eu curioasă, închizând carnetul. De ce ai atâta încredere în

Lou, când toate probele arată că el e vinovat?
E ceva ce nu înţeleg. Mai degrabă reacţiile lui Alastair şi Gideon mi se par normale. Nu vor să audă de Lou, poate doar sa se asigure ca putrezeşte în închisoare.
— Mor că trebuie să recunosc asta... dar aveau o legătură specială, spune ea încrucişându-şi braţele la piept, peste cămaşa Burberry. Alta decât sexuală, vreau să spun.
Ultima frază mă bagă în ceaţă. *Sexuală?*
— Poftim?
Skye mă priveşte ca şi cum aş fî o idioată. înţelegându-mi nedumerirea, râde uşor.
— Rory se culca cu Lou.
Mă uit şocată la ea. Nici măcar nu ştiu de ce mă miră aşa de tare. La urma urmei, dacă stau să mă gândesc, are sens. Evident că aveau o legătură.
— Toată lumea ştia, dar nimeni nu vorbea despre asta, continuă Skye, aşezându-se picior peste picior. Era atât de evident, încât era umilitor pentru noi. Ca şi cum nu făceau niciun efort să se ascundă. Lou măcar avea bunul-simţ să pară stânjenit, dar lui Rory nu-i păsa deloc. Dimpotrivă... uneori aveam impresia că o făcea anume ca să mă rănească. Nu m-ar mira. Credeam că cei doi erau uniţi de răutatea lor, dar mă înşelam. Se pare că dinamica acestui duo era mai complexă decât credeam.
Inevitabil, încep să mă îndoiesc de aparenţe. Dacă Rory o înşela pe Skye cu Lou... asta o face suspectă şi pe ea. Are un mobil, cel mai rău dintre toate: gelozia.
în aceeaşi măsură ca Lou.
— Ştiu la ce te gândeşti, mă întrerupe Skye, sprijinindu-se cu spatele de şemineul de marmură. Dar m-am împăcat de mult cu ideea că mă înşală. N-aveam de ales, dacă voiam să- 1 ţin lângă mine.
Nu mi-a plăcut niciodată de Skye, dar în clipa asta o compătimesc. Ştiu cum e să fii înşelată.

Te simţi murdară şi trădată, umilită. Din fericire, eu nu eram îndrăgostită de Enzo, aşa că inima mea a rămas neatinsă. încrederea în mine însămi, în schimb...
— Aşa că m-am prefăcut. Ştiam că e temporar, că în cele din urmă avea să treacă la altceva – aşa facea tot timpul, cu orice. Rory se plictisea loarte repede.
Ghicesc imediat continuarea: Rory n-a trecut niciodată la altceva. încă din liceu am văzut cum se uită la Lou. Nu ştiu cum de am ratat ce era evident.
îl voia, îl voia atât de tare, încât simţea că moare.
Aşa că, odată ce l-a avut, evident că nu i-a mai dat drumul. Dimpotrivă, s-a ţinut de el până la capăt.
— Urma să ne logodim, reia Skye, suflându-şi nasul şi întorcând privirea ca să-şi şteargă lacrimile. Era serioasă treaba. Lou nu era decât un amuzament şi, sinceră să fiu, eram pregătită să accept.
Dau din cap simţind că-mi fierb creierii şi o întreb dacă cei doi încă se culcau împreună în perioada aceea. Pare că se gândeşte şi apoi ridică din umeri.
— Nu cred. Rory era mereu prost-dispus când eram doar noi doi. Lou stătea tot mai puţin cu noi. Mare parte din timp repeta la vioară.
înţeleg. Cu siguranţă s-a întâmplat ceva înainte de seara aceea, de ambele părţi se adunaseră reproşuri şi ranchiună. Poate că totul a izbucnit în acea noapte. Rory s-o fi despărţit de Lou? Poate că Lou credea că o să-l aleagă pe el, nu pe Skye, şi n-a primit prea bine vestea.
O fi fost atât de sufocat de gelozie, încât să-l omoare pe Rory? Dacă el nu-l mai putea avea, atunci de ce să-l aibă altcineva?
înţeleg de ce Lou a trecut sub tăcere detaliile astea.
Fac din el suspectul perfect.

Şi totuşi ceva nu se îeagă.
— Nu-i porţi pică lui Lou?
Mă priveşte fix şi, preţ de o clipă, mi-e greu să-mi dau seama ce simte.
După câteva secunde, înţeleg: pe chipul ei se citeşte resemnarea.
— Cum aş putea să-i port pică? La asta se pricepea Rory cel mai bine: să-i facă pe ceilalţi să se îndrăgostească de el.
— Deci crezi că Lou îl iubea sincer?
— Da. De-asta probabil că a fost şi mai violentă lovitura..., zâmbeşte ea trist. Pentru că Rory se pricepea de minune şi să frângă inimi.

---

2 Citat din *lulius Cezar,* de William Shakespeare. *(N.a.)*

În seara aceea

RORY

l:&Fdtttâneaţa

£ând aveam opt ani, mătuşa mea mi-a dat în cărţi V . şi a văzut că o să mor din dragoste.

—*S* N-am fost de acord. Asa că m-am hotărât să nu iubesc pe nimeni.

La început, a fost simplu. Mi se părea că lumea e neinteresantă şi lipsită de sens. Cei pe care-i întâlneam mă plictiseau, aşa că am început să mă joc cu ei. Bineînţeles, nici măcar nu-şi dădeau seama.
Am crezut că trebuie să fii tare prost ca să mori din dragoste. Iar eu eram în multe feluri, dar cu siguranţă nu prost.
Apoi l-am întâlnit pe Lou. Lou şi ţigările lui nenorocite, Lou şi gropiţele lui hipnotizante, Lou şi mâinile lui fără de care se pare că nu pot trăi...
încă de mic îmi plăcea să-i placă de mine. Nu era prima dată când mi se întâmpla, dimpotrivă. Tuturor părea că le place de mine fără ca eu să mişc un deget. Dar cu Lou era diferit. Nu *aştepta nimic din partea mea.*
Mă iubea din pur altruism.

Mi se părea un lucru frumos şi ridicol în acelaşi timp. Era umilitor pentru el, flatant pentru mine. Aşa că m-am prins în joc.
Cu trecerea timpului, m-am pomenit că-i răspund la priviri. Obiectiv vorbind, mi se părea frumos, dar era mai mult decât atât: voiam să-i aparţin, la fel cum el îmi aparţinea mie.
Era ceva nou. M-am panicat. Dar până la urmă am cedat; în ciuda lui Skye, a părinţilor mei, a profeţiei.
Credeam că sunt deasupra acestor lucruri – deasupra a ceea ce oamenii numesc iubire –, nici măcar nu credeam că e posibil.
Şi totuşi.
Iată cum îl caut prin mulţimea de oameni veniţi în mod special la ziua mea. îi împing, enervat de muzica dată prea tare. Unde s-a dus? Urăsc să-l ştiu departe de mine. Poate că asta e prima mea greşeală: să cred că o să stea mereu lipit de mine.
De câteva săptămâni încoace, dinamica dintre noi s-a schimbat. Nu-mi place treaba asta. Simt că-l pierd şi mor de nervi.
îl zăresc în sfârşit, stă acolo nemişcat, fără să conştientizeze că sunt oameni în jurul lui. Se încruntă uitându-se pe telefon şi vreau să aflu ce anume îi acaparează toată atenţia. Urăsc când nu sunt eu cel care o face.
Mă apropii clătinându-mă, mă doare capul. N-ar fi trebuit să beau atât.
— Psst.
Lou ridică ochii spre mine în clipa în care-l apuc de încheietură şi-l iau deoparte. Nu-i las timp să refuze invitaţia. Dau laoparte mulţimea ca să ajungem pe holul care duce la bibliotecă. E gol.
— Rory? zice Lou în întuneric. Ce...
îl lipesc de perete, îi pun mâna pe şold şi îl sărut încet. *La naiba, a trecut ceva timp.* A încremenit o clipă, surprins. La fel ca mine, prima dată când şi-a lipit buzele de buzele mele în camera lui. Aveam optsprezece ani.

Chiar dacă ştiam că face asta ca să-mi distragă atenţia de la *ea,* l-am lăsat bucuros şi cu un sentiment de uşurare să-şi facă de cap. Nu-mi păsa, atât timp cât îmi permitea să-l am. De atunci a fost doar al meu.
Dar, în seara asta, îmi pune o mână pe piept şi mă îndepărtează cu grijă.
— Rory, stai! şopteşte el.
Când deschid ochii, îi observ expresia plină de frustrare. îmi sprijin fruntea de părul său buclat, îmbătat de apropierea lui. îi ating nasul cu al meu, ca să încerc să-l îmblânzesc. Mi-e dor de el. Mi-e dor de corpul lui, de mirosul lui... Mi-e dor de perioada când nu avea ochi decât pentru mine.
Mi-e ciudă pe mine că l-am respins fiindcă mi-era frică. Viaţa fără el e şi mai înspăimântătoare. în rest, nu am pe nimeni. Nimeni care să iubească urâţenia din sufletul meu.
— Ţi-am spus că trebuie să încetăm, îţi aminteşti? spune Lou fără să se desprindă totuşi de mine.
— Spui multe lucruri pe care nu le crezi. îţi schimbi mereu părerea, în cele din urmă.
Oftează, sprijinindu-şi capul de perete. Refuză să mă privească. Sper că şi lui îi e la fel de greu cum îmi e mie. Altfel, ar fi nedrept.
— Despre asta vorbesc: crezi că o să lie mereu cum vrei tu, dar te înşeli. Am obosit să-ţi suport toanele, Rory...
Fir-ar să fie!
— îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, şuşotesc eu întruna iipindu-mi buzele de buzele lui întredeschise.
îmi plimb gura pe bărbia lui proaspăt rasă, apoi pe gât. îl sărut şi tresare din nou, de plăcere de data asta, şi zâmbesc când îi simt mâna în părul meu.
Ştiam că o să cedeze.
— M-am despărţit de Skye, şoptesc eu

atingându-i pielea. Te vreau doar pe tine. *Ergo dum me diligis.*[1]
Se întinde sub atingerea mea, apoi mă trage de păr ca să mă privească mai bine. E prea multă suspiciune în ochii lui.
— Pe bune?
Nu mă crede. începe să mă enerveze. în loc de răspuns, îl sărut din nou, mângâindu-i limba. Lou mă lasă să-mi fac de cap, chiar dacă încă îi simt ezitarea.
îi explorez gura ca prima dată, cu un sentiment de exaltare şi de urgenţă. îl doresc atât de tare, încât mă doare inima.
— Suntem noi doi împotriva întregii lumi, mereu am fost, îi şoptesc muşcându-l de ureche. Idioţii ăia nu ne ajung nici la degetul mic, Lou. împreună am fî incredibili. Am putea să plecăm, să lăsăm totul în urmă, să cutreierăm lumea dintr- un hotel de lux într-altul. Azi am mânca la Ritz în Paris, iar mâine am face dragoste pe podeaua de la Four Seasons din Milano.
Deja ne văd acolo. Nu am fî decât eu şi el, nimeni altcineva. Şi atunci as putea în sfârsit să-mi scot masca şi să fiu cine sunt cu adevărat. Pentru că Lou e singurul care poate să mă iubească fără mască, e singurul capabil să mă accepte fără armurile mele.
— Spui prostii fiindcă eşti beat..., spune Lou închizând ochii.
îmi cobor mâna spre penisul lui în erecţie, iar el geme. în clipa asta, puţin îmi pasă că suntem în public, într-o casă cu cincizeci de persoane. Sunt gata să-i alung pe toţi instantaneu dacă trebuie.
îi desfac fermoarul de la pantaloni ca să-l simt mai bine, sărutându-i zona netedă de sub bărbie, dar mă opreşte.
Are obrajii roşii, de excitare sau furie, nu ştiu.
— Ţi-am spus să încetezi, Rory. Respectă ce-ţi spun.
— De ce?

Lou mă respinge, apoi îşi închide fermoarul strângând din dinţi. în cincisprezece ani de când suntem prieteni, nu s-a enervat prea des pe mine. Rarele daţi când a ridicat vocea, am înţeles că mersesem prea departe.
Dar nu şi în seara asta. Nu înţeleg de ce e nervos acum când îi vorbesc în sfârşit despre dragostea pe care i-o port.
Ce naiba mai vrea?
— Pentru ca nu e prima oară când spui chestii de genul ăsta! urlă Lou enervat. Şi, în mod bizar, se întâmplă mereu când încerc să mă distanţez. Adevărul e că nu mă iubeşti. Iubeşti doar ideea de a fi iubit. Aşa că, imediat cum îţi scap printre degete, te zbaţi să mă reţii. Doar că nu sunt o nenorocită de jucărie, Rory.
încremenesc, nu ştiu ce să spun. Vorbele lui mă rănesc şi, pentru prima dată în viaţă, nu-mi vine replica perfectă. Sunt ciudat şi egocentric, e adevărat, dar cu Lou e altceva.
Cum se poate să nu simtă? Ar trebui să vadă în ochii mei, la naiba! De ce se încăpăţânează să mă rănească? Nu am impresia că eu aş fi personajul negativ în povestea asta, nu de data asta.
— Oricum, ai băut prea mult, iar eu la fel, reia Lou oftând. O să facem o prostie în starea asta. Unde e fratele tău când trebuie să aibă grijă de tine?
Râd forţat, din ce în ce mai uimit. *Ce nenorocit!* N-am nevoie de nimeni să-mi poarte de grijă, nu mai am cinci ani. Cu atât mai puţin de Alastair, care nu e în stare să aibă grijă nici de el.
— „Nu ştiu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?‘ -
îi zâmbesc ironic, dar nu înţelege referinţa. Sunt dezamăgit. Se pare că l-am supraestimat.
— Vorbim despre asta când suntem treji, OK? Abia mă ţin pe picioare, trebuie să mă întind.
Nu înţelege ce încerc să-i spun? Cum poate să mă respingă aşa, după ce i-am pus inima mea pe tavă? L-am ales pe eZ, dintre toţi ceilalţi.

Asta nu valorează nimic pentru el?
Mă doare inima atât de tare, încât ar putea să explodeze în orice clipă. Sa aibă dreptate mătuşa mea? Pentru că, în clipa asta, am impresia că o să mor din dragoste.
Iată de ce nu voiam să-i cedez lui Lou. Pentru că ştiam că o să mă ducă la pierzanie.
— Nu înţelegi ce încerc să-ţi spun...
— Am înţeles foarte bine, mă întrerupe el cu un aer obosit, iar vidul din privirea lui mă îngheaţă. Dar am trecut în sfârşit la altceva, aşa că, dacă ai măcar o urmă de respect pentru mine, o să accepţi.
Poftim? îl privesc fără să mă mişc, înmărmurit, cu pumnii strânsi. Simt un val de furie surdă care ameninţă să izbucnească în orice clipă.
— Te sfătuiesc să te împaci cu Skye, adaugă Lou mângâindu- mă afectuos pe obraz. Eu am pus ochii pe altcineva. Rămânem prieteni, OK?
Ceva se fisurează în mine. Rămân imobil, dar simt cum îmi tremură mâinile pe lângă corp. Mi-e frică de răsunetul vorbelor lui în mintea mea. Mi-e frică să nu mă ucidă pe loc. *Rămânem prieteni?* Aud vorbele rostite de gura lui, dar nu au niciun sens. Nu înţeleg. în punctul ăsta, nu încearcă decât să mă termine.
Pentru că presupun că asta se întâmplă când te laşi un pic dus de val; oamenii profită ca să te distrugă.
— Nu pot să cred că-mi faci asta..., râd eu nervos, trecându- mi mâna prin păr. După toţi anii ăştia în care te-ai ţinut peste tot după mine ca un căţel care dă din coadă, după toate zâmbetele schimbate în secret, *după ce m-ai implorat să nu te părăsesc în timp ce ţi-o sugeam, fir-ar a dracului de treabă!* am început eu să urlu. Ce-i cu tine?
Nu voiam să ţip, dar mi-am ieşit din fire, deşi nu mi se prea întâmplă. Nu ridic niciodată vocea. Nu-mi pierd niciodată calmul, doar cei slabi de înger păţesc asta. Cu atât mai puţin nu

reacţionez aşa cu Lou.
— Asta era înainte, şopteşte el evitându-mi privirea.
Strâng aşa tare din dinţi, încât îmi pocneşte maxilarul. Mă transform într-un monstru sinistru şi urât.
Am chef să-i fac rău. Psihic, fizic, nu contează, vreau să sufere cum sufăr eu.
N-am fost niciodată respins. Toată lumea mă iubeşte, Lou, în primul rând. Sau cel puţin aşa credeam. Refuz să cred că momentele noastre în doi s-au încheiat. Degetul lui care-mi mângâie şira spinării dimineaţa devreme, râsetele lui pe perna mea, şoaptele lui când e în mine...
Toate astea... n-au existat decât în capul meu?
Sau am mers prea departe? Am jucat, dar liindcă am fost prea încrezător, am pierdut. Nu, e imposibil, joaca la cacealma.
— Nu cred asta nicio secundă, spun eu cu un zâmbet insolent. Eşti nebun după mine, Lou McAllister. Mereu o să fii. Te cunosc mai bine decât oricine, îţi cunosc calităţile şi cele mai rele defecte, şi sunt singurul de pe planeta asta care ţi le acceptă pe toate, care ţi le iubeşte pe toate. Suntem facuţi unul pentru celălalt.
Se încruntă dând din cap şi-i ghicesc pe chip mila, care-i deformează trăsăturile.
— Eu poate sunt făcut pentru tine... dar tu nu eşti făcut pentru mine, Rory.
Spunând asta, mă ocoleşte şi se duce la ceilalţi. Rămân pe loc pentru multă vreme, tremurând din toate încheieturile. Ce s-a întâmplat mai exact? Tocmai am pierdut singurul lucru care contează în viata mea?
Eu am pus ochii pe altcineva. Refuz să cred. N-are cum să mă înlocuiască, nu aşa repede, nu aşa uşor. Doar dacă nu cumva... se gândeşte în continuare la *ea?*|
Ea, care îi captează privirea oriunde mergem.
Ea, care i-a inspirat poeme şi partituri pe care le-am făcut bucăţi când le-am găsit.

Ea, care îmi fură ce-mi aparţine fără măcar sa facă vreun efort.
Strâng pumnii şi mă duc după el ca să-l implor, chiar dacă mă îmbolnăvesc când mă gândesc. Văd în ceaţă, văd negru, văd roşu. Nu-l văd decât pe Lou care iese pe uşile de sticlă clătinându-se.
îl urmez în grădină, unde toată lumea petrece. Mă strigă unii, dar nu-mi aud decât bătăile inimii ca un ciocan care- mi loveşte toracele.
Nu ştiu ce mă apucă. Mi-e aşa de rău, încât mă sufoc şi nu ştiu ce să fac ca să-mi revin.
Asa că fac prima chestie care-mi trece prin cap: îl împing. Alunecă pe marginea piscinei şi cade în apă, stropind un grup de fete din apropiere. Era cât pe ce să se dea cu capul de beton. încă puţin şi-l omoram fără să vreau.
Mă întorc de unde am venit, sub privirile curioase ale mulţimii, gata să fug, când deodată aud un zgomot pe terasă.
— Care-i problema ta? urla Lou împingându-mă şi el.
încă puţin şi sunt gata să cad şi eu. Pare furios, e ud leoarcă. Pe genele sale lungi sunt stropi de apă şi asta-mi aminteşte de o zi de vară în care ne jucam cu furtunul în grădină.
Una dintre rarele zile în care pot spune sigur că am fost fericit.
Lou e prezent în fiecare dintre acele clipe preţioase.
îi zâmbesc batjocoritor ca să-mi ascund lacrimile pe care mi le reţin să nu curgă. Din păcate pentru el – sau pentru mine –, sunt atât de rănit, încât modul de supravieţuire se activează automat.
Când întregul sistem vrea să se apere, apelează la o singură metodă: atacul.
Mă apropii suficient cât să fiu sigur că doar Lou mă aude şi-l apăs cu un deget pe piept:
— Cel mai rău e că mi-a fost milă de tine; credeam că fac o faptă bună oferindu-i puţină

atenţie băieţelului care nu e nici dorit, nici iubit de nimeni, prea laş ca să ia hotărâri de unul singur sau să aibă naibii măcar un gram nenorocit de personalitate.
Mă respinge violent, i se citeşte suferinţa pe trăsăturile schimonosite. îmi vine să-i spun că şi eu mă urăsc, poate mai mult decât el.
în schimb, adaug o ultimă minciună sfruntată:
— Eşti la fel de găunos ca şi ceilalţi, Lou. O să ajungi ca tatăl tău: neputincios şi prins într-o căsnicie, cu un puşti ratat pe care-l dispreţuieşti şi o curvă făr...
Nu apuc să-mi termin fraza. Lou îmi dă un pumn drept în faţă. Ştiam că urmează asta, dar recunosc că i-am subestimat forţa. E ca şi cum mi-ar fi crăpat capul în două. O clipă, văd stele, apoi mă clatin fără să mai văd nimic în jur.
Când îmi revine vederea, toată lumea e cu ochii la noi. Cu altă ocazie, aş fi râs pur şi simplu. Urăsc violenţa, mereu mi s-a părut de o vulgaritate banală!
Prefer cuvintele care rănesc.
Dar, în seara asta, vreau să fac să-i dispară chipul pe care-l iubesc atât, dar care mă face să mă simt de rahat. Aşa că mă apăr şi-l lovesc şi eu. Ne luptăm timp de câteva secunde, până când reuşeşte să mă trântească pe spate. Nu am destulă forţă ca să răstorn situaţia.
— Ce, o să mă omori liindcă am vorbit de mâmicuta ta adorată? spun eu râzând, cu gura plină de sânge, în timp ce mă apucă de guler. N-ai coaie să faci asta, Lou. Nu eşti decât un laş şi o ştim amândoi. De-asta tatăl tău ar fi preferat să nu te naşti niciodată.
în clipa aceea, izbucneşte.
Deodată, mă strânge de gât şi îi zâmbesc. O merit. Vreau să- mi facă rău, să mă pedepsească, apoi să mă ierte.
Pentru ultima oară.
Doar că mă apasă cu degetele din ce în ce mai tare pe trahee şi deodată mi se face frică.

Respiraţia lui care duhneşte a alcool mi se răspândeşte prin păr şi o sclipire nefamiliară străluceşte în pupilele lui dilatate.
E drogat. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? încerc să-l împing, dar e prea puternic. încep să nu mai am aer. Vreau să-i spun, dar nu reuşesc să deschid gura ca să articulez cuvinteîe. Enervarea lui se transformă în durere şi mi se strânge inima când îi văd ochii plini de lacrimi. Aproape că-mi vine să-l las să continue.
în cele din urmă, cineva îl prinde de braţ şi-l ridică de pe mine. Respir iar, rostogolindu-mă pe o parte. Tuşesc încontinuu, ţinând o mână pe gâtul care mă arde.
Fir-ar să fie! Chiar a încercat să mă omoare, nenorocitul!
Mă apucă râsul, mi se pare de necrezut, timp în care Gideon şi Alastair il reţin pe Lou. îngrozit, îşi priveşte fix mâinile, care-i tremură, ca şi cum îşi dă seama ce a făcut. Lacrimi tăcute îi curg pe obraz. E clar că este drogat.
La naiba, cine o fi îndrăznit să-i dea pastile, că-l omor acum!
— De ce mă priveşti aşa? spun eu chinuindu-mă să mă ridic, conştient de privirile şi de telefoanele aţintite asupra noastră. Lou, iubirea mea... Nu e prima dată când mă strângi de gât, nici prima dată când îmi place că faci asta.
Nici măcar nu mă aude. Văd în ochii lui că mă urăşte la fel de mult pe cât regretă ce a făcut.
Şi ştiu că nu ar trebui, dar mă reconfortează.
Lou McAllister poate să zică ce vrea, eu ştiu că încă mă iubeşte. Ştiu că n-o să fim împreună până la sfârşitul vieţii, dar cred că mi-e de-ajuns.
Pentru că el a fost marea mea dragoste.
— Rory, frate drag, îmi spune Alastair. Ai face bine să te bagi în pat, să-ţi revii un pic din beţie...
— Te bucuri, nu-i aşa? răspund eu dându-i mâna

laoparte. Să mă vezi umilit în fata tuturor.
Se încruntă fără să înţeleagă, un pic rănit.
— Despre ce vorbeşti?
— Despre faptul că mă urăşti, ca toţi ceilalţi de aici! mă răstesc întinzând braţul spre mulţimea stânjenită. Credeţi că nu vă văd? Cum şuşotiţi pe la colţuri, aşteptând să mă împiedic ca să mă căleaţi în picioare? Sunteţi cu toţii nişte laşi.
— Frate, e ziua ta, ar trebui să ne distrăm, spune Gideon, care nu-l mai ţine de umăr pe Lou.
Ce ipocrit şi ăsta! Niciodată nu mi-a plăcut de el. Scutur din cap în direcţia lui, aşa că îmi evită ruşinat privirea.
— Nu mă provoca, Gideon! Nu eşti decât un tâmpit dependent de sport şi de cocaină.
— Rory... te rog, încetează...
Mă întorc spre Skye, iubita mea minunată, care pare bulversată să mă vadă aşa. întind braţele spre ea, cu un zâmbet fals pe buze.
— Ah, uite-o pe actriţa mea preferată... care se preface că nu ştie că mi-o trag cu prietenul meu cel mai bun când ea stă cu spatele. Hai să-i dăm un Oscar!
Skye se face palidă la faţă, umilită în faţa tuturor. Expresia de pe chipurile lor arată o satisfacţie aşa de mare, încât nu mă mai pot opri. De prea mult timp ţin totul pentru mine.
— E amuzant, strigaţi în gura mare că sunteţi superiori, dar e fals. Vă folosiţi cu totii de mine şi aveţi tupeul să vă plângeţi când vă răspund cu aceeaşi monedă? Tu nu-mi vrei decât banii, tu să mi-o tragi, tu popularitatea mea, iar tu..., spun eu întorcându-mă spre fratele meu mai mic, care reuşeşte totuşi să-mi provoace milă. Tu nu vrei niciodată nimic. E cel mai trist, cred. Măcar ceilalţi au personalitate.
Tace şi ascultă, dar observ că se simte rănit. Am dat totul afară din mine şi ştiu prea bine că o să mă blesteme cu toţii în noaptea asta, fiecare la căldură în patul lui.

— De altfel, petrecerea s-a terminat! urlu ca să mă audă toţi. Valea de-aici şi să nu vă mai întoarceţi! *Sic deinde, quicumque alius transiliet moenia meaP*

II privesc fix pe Lou când spun asta, traversat de o ultimă speranţă, dar pleacă. Mă uit după el cum se îndepărtează şi,

după ce dispare, mă cuprinde o tristeţe plină de regrete amare.

Nu mă pot abţine să simt în inima mea că e ultima dată când îl văd.

---

3 „Cu condiţia să mă iubeşti”, în latină. *(Na.)*

4 Citat din Biblie, Geneza 4:9. *(N.a.)*

5 „Aşa să piară oricine mi-ar mai trece vreodată pragul”, în latină. *(N.a.)*

6

LOU

Septembrie 2022

— O să pledezi vinovat.

E primul lucru pe care-l spune Camelia când se aşază în faţa mea. Nu e nicio surpriză, dar m-am trezit cu faţa la cearşaf în dimineaţa asta. Am nevoie de nicotină, de cafea, de ceva ca să-mi calmez nervii.

— Ai o ţigară?

Clipeşte.

— Nu fumez.

îmi ascund dezamăgirea. Avocata mea şi-a împletit părul azi, aşa că-i cade într-o singură coadă pe umărul stâng. Şi-a dat cu un ruj *burgundy,* care-i stă bine.

Ne uităm unul la celălalt câteva secunde. Nu bate niciodată în retragere.

— Credeam c-o să mă scoţi de-aici.

— N-am menţionat când.

Râd încet. *Bine jucat, O'Brien!*

Ce nu ştie ea este că n-am avut niciodată de gând să ies de- aici. Nu din motivul ăsta am acceptat să mă apere. Ea este doar un ultim privilegiu pe care mi-l permit înainte de primirea sentinţei.

— De ce ar trebui să fac asta dacă sunt nevinovat?

Camelia nu răspunde. Intuiesc că încă e furioasă. Ultima dată când ne-am văzut mi-a reproşat că i-am ascuns cearta dintre mine şi Rory.

— O să fiu sinceră, continuă ea împreunându-şi mâinile. Treaba nu stă prea bine. Totul arată că eşti vinovat. Filmarea, maşina, pierderile tale de memorie, ca să nu mai vorbim de substanţele ilegale consumate în seara aceea...

— Dar nimeni nu m-a văzut comiţând fapta.

— ADN-ul tău este pe arma crimei.

— Pentru că repet la vioara aia în fiecare zi de

la Dumnezeu. Ar fi mai suspect dacă ADN-ul meu nu ar fi pe ea, nu? Oftează, ştie că am dreptate.
— Din păcate, nu am nimic care să-ţi dovedească nevinovăţia. Cred că vei avea mai multe şanse să ieşi rapid de-aici dacă pledezi vinovat. Am negociat cu Charlotte şi ţi- am obţinut o pedeapsă... mai blândă.
O privesc şi abia-mi reţin râsul. Cred că nu mai poate de bucurie să-mi dea vestea bună!
— Care ar fi criteriile?
— O să jucăm cartea asta că ai luat droguri fără să ştii... dar mai ales sub presiunea psihologică pe care o puneau pe tine Rory şi apropiaţii lui.
Mă crispez instantaneu.
— Rory are un istoric de hărluitor, continuă ea evitându-mi privirea. Psihologul lui spune că a reperat la el o eventuală ulburare de personalitate narcisistă, dacă nu chiar tendinţe sociopate. Nu o să fie greu de demonstrat abuzul psihologic pe termen lung. La fel ca în cazurile de violenţă conjugală, la un moment dat victima răbufneşte. Dacă putem dovedi că te ameninţa...
— E o glumă?
Strânge din dinţi, dovadă că bănuia ce reacţie o să am. Rory sociopat? Şi mai ce?!
— E singura so...
— Nici nu-ncape discuţie, i-o tai sec. Găseşte altceva. E treaba ta, nu?
Camelia îşi păstrează calmul. N-am de gând să pledez vinovat pentru o crimă pe care n-am comis-o, chiar dacă o mică voce în capul meu îmi dă târcoale noaptea şi seamănă îndoiala.
Şi dacă am făcut-o... dar nu-mi mai aduc aminte?
La urma urmei, nu eram în starea mea normală. Am observat asta după ce am încercat să-l strâng de gât pe Rory lângă pisicină. Ca şi cum nu mai eram eu însumi. Am regretat că m-am lăsat dominat de emoţii.

Chiar dacă s-a comportat ca un mare nenorocit în seara aia.
— Rory nu era nici pe departe perfect... dar nu m-a împins la gesturi extreme, continui eu cu o voce neutră. E mort. N- o să scuip pe mormântul lui asemenea minciuni.
Urmează o lungă tăcere. în cele din urmă, mă aprobă şi schimbă subiectul:
— De ce v-aţi certat în seara aceea?
Oftez lăsându-mă pe spate. Nu prea am chef să mă destăinui azi. E plictisitor.
— Ce-ai făcut aseară?
Camelia ridică din sprânceană, derutată de întrebarea mea.
— Vrei să spui, în alară de a râde machiavelic de soarta ta ascultând Imperial March, cu un pahar de vin roşu în mână? Nu-i treaba ta.
Zâmbesc pieziş.
— îţi răspund la o întrebare, îmi răspunzi şi tu la una, vrei? Am pofta de joacă...
Se gândeşte câteva secunde. Ştiu că n-are niciun chef să-mi vorbească despre viaţa ei, dar curiozitatea e defectul ei cel mai mare... şi aliatul meu cel mai bun.
— Am avut o întâlnire.
Interesant. îmi ating gânditor buzele cu degetele. Mă întreb ce fel de bărbaţi – sau de femei – îi plac. Băieţii buni şi cuminţi? Femeile fatale? Nu, imposibil.
Camelia e genul care visează la chestii obscure, în întunericul din camera ei, nu încape îndoială.
— îi purtai pică lui Rory fiindcă te-a părăsit pentru Skye?
Deşi sunt surprins, rămân neclintit. Deci ştie despre mine şi Rory. Nu e ceva ce încercam să ascund cu orice preţ, nici ceva de care mi-e ruşine.
Dar ştiu că nu e în avantajul meu în povestea asta. Mereu se dă mai întâi vina pe partener şi amant.
— Eu l-am părăsit, răspund şi adaug imediat: Cu

ce ai fost îmbrăcată?
Mă aştept să mă trimită undeva, dar Camelia nu-şi dezlipeşte ochii de la mine şi răspunde:
— Cu o rochie kaki de mătase; scurtă, cu bretele subţiri... pantofi cu toc înalt. Erai îndrăgostit de el?
Drăguţ.
— Da.’
Răspunsul meu pare să o ia prin surprindere. Se înroşeşte un pic, ceea ce-mi place mai mult decât pot spune. O parte din mine şi-ar dori să fie geloasă, dar ştiu că nici nu se pune problema. Am o vină de ispăşit înainte să sper la aşa ceva.
— L-ai lăsat sau ai lăsat-o să ţi-o dea jos până la sfârşitul întâlnirii?
Vreau să văd cât de departe e în stare să mă lase să merg. Mă priveşte, tăcută, după care îşi pune picior peste picior. Privirea îmi coboară din reflex pe coapsele ei.
Poartă şi azi o rochie şi dres.
— Nu. ’
— De ce?
— E rândul meu să întreb, mă pune ea la punct, legănându- şi stiloul între degete. Dacă-l iubeai, de ce ai încercat să-l sugrumi?
Ar trebui să-i spun? Presupun că da, din moment ce se ocupă de apărarea mea. Ştiu că n-o să mă ajute să-mi demonstrez nevinovăţia, dar simt nevoia să vorbesc cu cineva despre asta. Să o zic cu voce tare.
Din seara aceea, ultimele noastre clipe împreună îmi revin încontinuu în minte. Vreau să scap de asta. Aşa, poate o să doară mai puţin.
— Cu două luni înainte, mi-a spus că el şi Skye urmează să se logodească. Ne-am certat şi până la urmă m-am distanţat. Era drăguţă legătura noastră... dar nu ar fi mers niciodată.
— Te-a enervat?
— Nu. Dar în seara zilei lui de naştere, a venit

să-mi spună că mă alege pe mine, zic eu cu un zâmbet sarcastic. Şi asta m-a enervat. Mi se acrise să se joace cu sentimentele mele, în funcţie de toanele lui.
Mă întreabă ce am făcut. Amintirile mă copleşesc şi încerc să alung senzaţia de groază.
— L-am respins, am spus eu dând din umăr. Voiam ca cercul ăsta vicios să se termine, aşa că i-am spus că am trecut mai departe. Că nu-l mai iubesc.
Camelia nu reuşeşte să-şi ascundă mirarea. Aproape că aud multele întrebări care-i stau pe limbă, chiar daca se abţine.
— Ştiam că nu duce nicăieri. Rory era... prea toxic. Nu mă aştepta nimic sănătos în relaţia asta şi nu voiam să se termine prost între noi.
Mai să izbucnesc în râs la gândul ăsta. în cele din urmă, e fix ce s-a întâmplat. Nostim mai e şi mersul vieţii.
— Nu era un tip normal.
îmi ridic privirea spre ea. Are gura închisă, trăsăturile reci şi ochii plini de amintiri dureroase.
— Nici tu, adaugă ea încet, provocându-mi un zâmbet trist.
— *Exigo a me non ut optimuspar sim sed ut malis melior.A* Rămânem amândoi tăcuti, într-o atmosferă stranie.
— îmi eşti datoare cu două răspunsuri.
Camelia îmi aruncă o privire enervată. însă continuă jocul fără să se plângă. îmi place.
— N-am mers mai departe fiindcă nu ne doream aceleaşi lucruri, recunoaşte ea sprijinindu-şi bărbia în podul palmei.
Înclin capul, abţinându-mă să râd.
— înţeleg. O ultimă întrebare: mă urăşti?
— Poftim, n-am dat de înţeles destul de clar?
Nici măcar nu a stat pe gânduri, a răspuns ca din puşcă. Nu mă miră, mă aşteptam. Are tot dreptul să mă urască, după tot ce am făcut. Din cauza mea, a devenit o paria.

Am răspândit o mulţime de zvonuri despre ea. Am respins- o de fiecare dată când îmi adresa vreo vorbă, spunându-i că nu mă interesează.
Pe scurt, am fost cea mai mare javră.
— Camelia...
Ridică din sprânceană fără să răspundă. îmi iau un aer serios şi mă aplec peste masă. Nu vreau ca agentul de pază de lângă uşă să ne audă, aşa că şoptesc:
— Cărţile pe care ţi le-a lăsat Rory... Răsfoieşte-le!
E clar că nu se aştepta la asta, fiindcă se încruntă, nepricepând.
— De ce?
Nu pot să-i împărtăşesc bănuielile mele, în primul rând fiindcă sunt bazate doar pe nişte supoziţii.
— Nu vreau să te jignesc, dar Rory nu prea te avea la inimă.
— Nici eu pe el.
— Atunci de ce să-ţi fi dat ţie cel mai preţios lucru pe care-l avea? insist în speranţa că o să înţeleagă. N-are sens. Trebuie să fie ceva la mijloc... O explicaţie.
Cade pe gânduri şi ştiu fără să trebuiască să continui că am punctat bine. îl cunosc pe Rory ca pe propriile buzunare. Nu facea nimic la întâmplare. Avea întotdeauna ceva în minte.
Şi dacă temerile mele cele mai mari se dovedesc a fi adevărate... e mai grav decât credeam.
— E tot vreun joc de-ale voastre în care eu sunt victima? întreabă rece Camelia.
E tot un joc imaginat de Rory, de asta sunt sigur. Le adora. Ar fi refuzat să plece fără să fie stăpânul propriei morţi. El dicta regulile. Noi nu eram decât nişte pioni pe care-i manipula după bunul plac, ca la şah.
Nici măcar azi, când nu mai e aici, nu s-a schimbat nimic.
— N-ai fost niciodată o victima, Camelia.

Nu în sensul în care crede ea. în ochii lui Rory, era o rivală, o ameninţare... dar nu o victimă.
— Tot nu pricepi?
Mă priveşte încruntată. Cuvintele lui Rory îmi revin în minte şi îmi încordez maxilarul.
„Şi, în sfârşit, Camelia: ştiu că ai vrut mereu să fii una dintre noi, iată că ţi s-a împlinit dorinţa. Bun-venit în joc, Sherlock!”
— Tu eşti cheia, Camelia.
Sunt sigur de asta. E o nebunie să crezi că Rory şi-a transformat propria moarte într-un joc, dar e explicaţia cea mai credibilă. Camelia trebuie să mă ajute să aflu totul.
— Rory a hotărât că, de data asta, tu o să fii una dintre jucătoare... Dacă nu chiar piesa principală.

---

6 „Vreau de la mine nu să fiu precum cel mai bun, ci mai bun decât cel rău.” – Seneca. *(N.a.)*

CAMELIA

Septembrie 2022

E şti agitată? îţi tremură coapsele.

E prima zi din procesul tău, ar trebui să fii şi mai agitat decât mine!

întorc capul spre Lou, aşezat lângă mine în sala de tribunal. Pare liniştit, deşi am observat că evită să se uite în stânga... unde sunt prietenii lui.

— Concentrează-te şi nu te mai uita la coapsele mele, îi şoptesc eu în timp ce-mi ordonez hârtiile.

— Scuze, e prea tentant. Ai un costum nou? insistă el aruncând un ochi la bluza mea maro, băgată în pantalonii cu talie înaltă.

Ăsta-i mecanismul lui de apărare. De fiecare dată când e stresat sau nu e în apele lui, se foloseşte de scuza seducţiei. L-am înţeles în cele din urmă, aşa că nu mă mai ofensez. Dimpotrivă, am ajuns să-i fac jocul, sperând că o să-l destabilizez la rândul meu.

— Taci până nu-ţi închid eu gura! îi şoptesc printre dinţi.

— Promisiuni, promisiuni...

Din fericire, suntem întrerupţi de Charlotte, care se aşază lângă mine.

Am pledat deja nevinovat, la cererea irevocabilă a lui Lou. l- am dat să-şi citească de mai multe ori dosarul penal care conţine toate informaţiile pe care poliţia şi înalta Curte le-au adunat împotriva lui.

L-am făcut să priceapă ce îl aşteaptă, dar nu-i pasă.

lată-ne în faţa judecătorului. Atmosfera e atât de densă, încât ai putea s-o tai cu cuţitul. Simt privirea apăsătoare a lui Alastair aţintită asupra acuzatului de lângă mine.

Skye îmi face semn din cap de la distanţă, e aşezată între Alastair şi Gideon. Nu suntem prietene.

— Nu uita, îi şoptesc la ureche lui Lou. Orice-ar fi, nu reacţiona de capul tău. Dacă vrei să spui ceva, consultă-te cu mine mai întâi.
îi întind un stilou şi o foaie pe care să-mi scrie dacă simte
nevoia. Nici măcar nu se uită la ele. *M-ofi auzit?* N-am timp să-l întreb, apare judecătorul şi trebuie să ne ridicăm. Stau dreaptă, pregătită să fac tot ce-mi stă în putinţă. Charlotte începe, îmbrăcată într-un costum alb nou-nouţ. Martori şi apropiaţi de-ai lui Rory sunt chemaţi la bară ca să relateze faptele şi să confirme că are un caracter bun.
Numai minciuni.
— Aţi spune despre acuzat că e un bărbat violent? o întreabă pe Skye.
— Deloc, afirmă ea zâmbindu-i lui Lou. Ar fi incapabil de un astfel de lucru.
Lou nu-i răspunde la zâmbet. Adevărul e că nici măcar n-o priveşte. Pare dus pe gânduri.
— L-aţi revăzut pe acuzat după acea dispută?
— La mult timp după aceea, răspunde Alastair cu o voce răguşită, ca şi cum n-a vorbit de zile întregi. Nici pe Rory. Am dedus că se retrăseseră ca să se împace.
Notez totul pe o foaie de hârtie, în timp ce simt că-mi fierbe creierul.
— Existau dispute sau tensiuni în grupul vostru de prieteni?
— Nu chiar, spune Gideon ridicând din umeri. Ne mai luam unul de altul, ca toată lumea, dar nimic serios. Sunt sigur că a fost un accident.
Li se pune tuturor aceeaşi întrebare: „Aveaţi motive să-l urâţi pe Rory?”
Toţi dau din cap şi răspund acelaşi lucru:
— Nu. Eram îndrăgostită de el... Urma să ne căsătorim.
— Nu. Era unul dintre prietenii mei cei mai buni şi, de asemenea, asociatul meu. II respectam prea mult.
— Aveam conflicte, dar era fratele meu...

singura persoană pe care am iubit-o cu adevărat.
Sunt interogati pe rând. Versiunile se repetă, cu câteva diferenţe de detaliu. Lou rămâne neclintit pe toată durata şedinţei. Când îl văd scriind ceva pe o foaie, mă gândesc imediat că are o idee, o obiecţie, ceva.
Dar îl săgetez cu privirea când citesc ce a scris: *Am chef să fumez. Când se termină?*
Omul asta trebuie să fie dereglat rău, de nu ia situaţia în serios. în cele din urmă, acuzatul e chemat la bară ca să depună mărturie.
— Clientul meu are o reputaţie de tânăr fără probleme, tăcut şi discret, afirmă Charlotte sus şi tare, stând în picioare în faţa juraţilor. Violonist talentat, singura lui crimă a fost să frecventeze un bărbat cunoscut pentru tendinţele lui de pervers narcisist. Faimoasa ceartă din seara crimei nu e o simplă ceartă, ci e rezultatul a mai mulţi ani de tăcere şi suferinţă.
Oh, nu! îmi muşc obrazul de frustrare.
— într-adevăr, clientul meu suporta presiunea constantă a abuzatorului său, continuă ea. Rory Cavendish era un tânăr inteligent care avea tendinţa să-i hărţuiască pe cei mai slabi, dar şi pe prietenii săi.
Lou strânge pumnii şi îşi dă ochii peste cap fără să spună nimic, cu un aer indiferent.
— Domnule McAllister, simţeaţi că aţi ajuns la limită?
Lou se apropie de microfon, calm în aparenţă. Ochii lui aruncă flăcări.
— Nu. Rory nu era amabil decât cu o singură persoană, şi anume cu mine.
închid ochii enervată. Charlotte nu ar fi trebuit să insiste... Lou o să dezmintă sigur, fie şi numai ca să ne pedepsească.
— în opinia dumneavoastră, aveaţi o relaţie sănătoasă cu victima?
— Nu sunt psiholog.

— Reformulez întrebarea: credeţi că a profitat de sentimentele dumneavoastră amoroase ca să vă rănească? în seara aceea, aţi cedat sub povara presiunii acumulate de ani...
— Care e legătura? strigă avocatul acuzării ridicându-se de pe scaun. Acuzatul a pledat deja nevinovat. Avocata lui vrea să dea totuşi de înţeles că acuzatul e vinovat?
— Nu vorbesc despre crimă, ci despre cearta filmată cu puţin timp înainte. Evaluez starea psihologică a clientului meu în momentul în care...
— în mod evident, nu suferea niciun abuz psihologic. Spune chiar el.
Charlotte aprobă din cap, bâiguind cu ipocrizie un „Da, domnule judecător”. Continuă să-l interogheze pe Lou în legătură cu petrecerea, insistând de data asta pe faptul că nicio probă nu îl incriminează cu totală certitudine.
Acuzarea nu-i lasă niciun răgaz lui Lou. E întrebat de ce a vrut să-l sugrume, de ce conducea maşina care a fost folosită în timpul crimei, de ce Rory l-a strigat de mai multe ori chiar înainte să moară...
Lou pare blazat. Ca şi cum se plictiseşte.
Un medic legist face rezumatul raportului privind rănile de pe corpul lui Rory: o mulţime de traumatisme craniene intr- un interval scurt de timp, urme de strangulare pe gât, mai multe hematoame pe corp şi două coaste rupte. Suntem forţaţi să vedem fotografiile autopsiei – privelişte dificilă, de la care Lou se sustrage strângând din dinţi.
Nici măcar eu, care-l uram pe omul ăla, n-am suportat să-i văd ochii închişi pentru totdeauna şi faţa desfiguratã.
— în mod evident, victima a fost bătută cu sălbăticie până ce a sucombat din pricina rănilor, confirmă el. Observăm de asemenea că a fost călcată cu brutalitate de maşina acuzatului. A decedat la scurt timp, în urma

unei hemoragii cerebrale provocate de numeroase comoţii.
După câteva ore, în sfârşit se termină. Sala se goleşte treptat. Charlotte se apleacă spre noi ca să fie sigură că doar eu şi Lou o auzim:
— Niciunul dintre ei nu vă crede!
Lou o priveşte fix fără să adauge nimic, părând să spună: „Aşa, şi?” Doi agenţi se apropie ca să-l ia de braţe, ducându-l cu ei. Simt o urmă de frustrare văzând că se lasă asa în voia lor.
Nu la asta mă gândisem eu. Credeam că o să facă totul ca să se apere. Că o să se bată cu toată forţa.
Decernă enervează atât de tare faptul că nu o face?
— Nu ţi-e frică? întreb eu încet.
Vreau să-i fie frică. De ce nimic nu reuşeşte să bage frica-n el, fir-ar să fie de treabă?! Care e slăbiciunea lui? În mintea lui o fi încetat să trăiască, odată cu Rory?
Lou nu răspunde. în schimb, se supune şi insistă o ultimă dată:
— Scotoceşte în cărţi, Camelia!

Evident, asta şi fac.
De cum ajung acasă în acea seară, îmi prind părul în coc şi mă apuc să răsfoiesc cărţile pe care le-am făcut teancuri, sprijinite de pereţi. îmi ia o oră. Rezultat: nimic. Nu ştiu ce se aşteaptă Lou să găsesc, dar, în mod evident, l-a supraestimat pe Rory.
Mă aşez, cu un pahar de cidru în faţă, simţind că-mi fierbe creierul.
„Tu eşti cheia, Camelia.”
Cheia de la ce? Cheia unei comori... a unui secret? Şi dacă se înşală? Din câte-mi dau seama, Rory îşi bate joc de noi pentru ultima oară, nimic mai mult.
„Bun-venit în joc, Sherlock!”
Sherlock. Mi-a spus aşa fiindcă ştia de pasiunea mea pentru anchete? E o simplă poreclă... sau

un indiciu? Cu el, habar n- am.
Scot scrisoarea din geantă şi o citesc pentru a douăsprezecea oară. Nici măcar nu ştiu ce caut.
Când e vorba despre o crimă, nu strică să explici cefei de om era victima. E absolut necesar. Personalitatea victimei e cauza directă în multe crime...
Şi, după cum ştii, eram un mare nemernic.
Cuvintele astea îmi sună cunoscut. Sunt convinsă că le-am mai auzit deja undeva, dar unde? Şi cine le-a rostit?
Sau poate... poate că doar le-am *citit,* nu auzit! îmi repet iar şi iar citatul, simţind că-mi ia foc capul. Sigur e dintr-un thriller sau un roman poliţist pe care-l am, dar care?
Mary Higgins Clark? Arthur Conan Doyle? Patricia Highsmith?
Răsfoiesc cărţile una câte una, într-o frenezie care-mi face inima să bată mai tare. Apoi îmi aduc aminte că suntem în secolul XXI şi că există Google. Aşa că mă reped spre laptop şi scriu citatul în bara de căutări.
— Bineînţeles! strig blestemându-mă că am putut să uit aşa ceva. Scumpule Hercule Poirot, iartă-mi memoria care mai deraiază...
Regina Agatha Christie a scris asta în *Petrecerea de Halloween.* Mă uit iar printre cărţi, de data asta în căutarea acestui volum. îl găsesc între două opere de Oscar Wilde, este vechi şi prăfuit.
Mă aşez pe podea şi-l răsfoiesc în viteză, surescitată de adrenalină.
Nimic.
Niciun cuvânt, niciun semn de carte, niciun post-it. N-am mai trăit niciodată o asemenea dezamăgire.
— E o glumă?
Mi-am pierdut minţile? Poate a citat-o pur şi simplu pe Agatha Christie ca să se dea mare, nu ca să lase vreun indiciu. Mă gândesc prea departe.

Insă refuz s-o las baltă, aşa că mă apuc să recitesc cartea. La urma urmei, ce am de pierdut? Poate că e vreun mesaj secret ascuns în poveste... Sau e posibil ca din scrisorile noastre combinate să rezulte un singur indiciu.
Am nevoie să ştiu ce spun ceilalţi. îmi promit să-l întreb pe Lou data viitoare când ne vedem, apoi îi trimit un mesaj lui Skye.

Te-ar deranja să-mi arăţi ce ţi-a scris Rory în scrisoare?

De ce?

De curiozitate.

Presupun că se gândeşte, fiindcă îmi răspunde abia după zece minute. îmi trimite o poză cu scrisoarea, care conţine... o enigmă.
„Nu poţi nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puţin să mă combaţi. îţi sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?”
Ciudat! Mă aşteptam la nişte cuvinte de adio, poate chiar nişte scuze sau chiar reproşuri. Dar se pare că Lou are dreptate: Rory continuă să se joace, chiar şi din lumea de dincolo. Şi ne ia şi pe noi cu el, ca pe nişte marionete.

Ai găsit răspunsul?

Nu. şi nu intenţionez să-l caut.

înţeleg, deşi anchetatoarea din mine refuză să renunţe. E prea stimulant ca să nu faci nimic.
Aşa că, în orele următoare, stau şi citesc la lumina veiozei şi a unui muc de lumânare. Afară plouă torenţial, dar mă linişteşte.
Adorm spre trei dimineaţa, legănată de zgomotul crengilor care-mi bat în geam.

Două zile mai târziu, mă aflu la coadă la Starbucks când primesc un telefon de la Charlotte.
— Avem o problemă, spune ea direct. Trebuie să vii.
— Chiar acum? spun eu în timp ce-mi iau paharul de Iced Latte, pregătită să mă duc la

facultate în ciuda vremii mohorâte şi a oboselii. De ce, unde eşti?
— La spital.
încremenesc, panicată. Mă pregătesc s-o întreb dacă e bine, îngrijorată ca bebeluşul ei să nu fi păţit ceva, dar mi-o ia înainte cu o voce fermă:
— Lou a lost adus aici de urgenţă în timpul nopţii. Un detinut a încercat să-l omoare.

8

LOU

Cie 2022

k oare groaznic când eşti înjunghiat.

V De data asta, nenorocitul de Stewart nu a ratat lovitura. Slavă cerului, n-a apucat să-mi reteze degetul mic, aşa cum a promis; ţin totuşi un pic la el. Oamenii lui m-au luat prin surprindere la duşuri – foarte rafinat – ca să-i permită să mă lovească în burtă.

Nici măcar nu cunosc motivul acestui atac-surpriză. Am fost totuşi cuminte săptămâna asta. Kenny avea dreptate, ar fî trebuit să mă apropii de gaşca cretinilor.

Un gardian m-a găsit zăcând pe jos, cu o mâna pe rană, în rielea goală, apa de la duş înroşindu-se. Mai mulţi ţipi au recut pe lângă mine oftând, apoi au sărit peste mine ca şi cum nici nu eram acolo.

Presupun că sunt obişnuiţi cu asta.

Mi-am pierdut cunoştinţa în ambulanţă, aveam mâinile legate de targa şi chiar am crezut că e sfârşitul. Că o să mor fără să-mi fî cerut iertare şi fără să-mi fi spălat păcatele.

— Pe o scară de la zero la zece, cât de tare te doare? mă întreabă infirmiera, stând în picioare lângă patul meu.

încă sunt puţin ameţit de morfină, dar mi-e mai bine. Sunt în viată.

Deşi mă simt uşurat, nu vreau să mă întorc la închisoare, nu încă. Mi-e prea frică de ce mă aşteaptă, recunosc. Nu mă simt în stare.

— Nouă, mint eu, făcând o grimasă care nu reuşeşte să o convingă.

— E o rană superficială. O să-ţi revii, spune ea ieşind din salon, cu un aer blazat.

Camera e păzită de doi poliţişti înarmaţi care trebuie să aibă grijă să nu fug. Oricum, nu văd unde aş putea să mă duc, având în vedere că sunt prins cu cătuşe de pat şi am o gaură în corp.

Oftez şi închid ochii, cu faţa întoarsă spre tavan. N-aş fi crezut vreodată că să ajung la spital e un lux... Dar îmi face tare bine să rămân singur într-o încăpere mare, întins pe un pat confortabil.

Mi-e dor de camera şi de hainele mele.

Mă întreb dacă părinţii mei au fost informaţi despre atac. Pun pariu că tata nu dă doi bani pe asta. O să-i pară rău să afle că Stewart nu m-a terminat, sunt sigur. Poate că el l-o fi plătit, cine ştie?

„Eşti prea dur cu bătrânul tău tată”, spunea mereu Rory. Pentru el era uşor. Tatăl meu îl prefera pe el. Toata lumea îl prefera pe Rory, oricum. Nu mă afecta, nu cu adevărat. Dar aş înţelege dacă m-ar uri că l-am omorât pe fiul pe care i-ar fi plăcut să-l aibă în locul meu.

Aud deodată un bocănit în uşă. închid ochii şi mă prefac că dorm chiar înainte ca usa să se deschidă. N-am chef să văd pe nimeni.

Aştept câteva secunde bune, sperând că el sau ea o să plece. O prezenţă insistentă se face resimţită la capul meu. O căldură familiară, o respiraţie lentă deasupra obrajilor mei... Asta nu-i infirmiera.

Deodată, simt nişte degete reci care mă apasă pe frunte, apoi pe pleoapele închise. E o atingere necunoscută şi totuşi o recunosc ca şi cum s-ar fi imprimat deja de o mie de ori pe pielea mea. Parfumul ei delicios îmi gâdilă nările şi e de ajuns ca să-mi dovedească faptul că am dreptate.

A venit.

Cu mâna dreaptă îi ating încheietura, în timp ce zăresc privirea surprinsă a Cameliei.

— Ce faci aici? soptesc eu.

Am prins-o în flagrant delict. La ce se gândea în timp ce-mi contempla chipul frumos? Mor de curiozitate s-o întreb, dar ştiu că s-ar închide în sine. Camelia urăşte să fie confruntată cu propriile slăbiciuni.

— Charlotte m-a sunat şi...
— îţi făceai griji pentru mine? mă interesez eu zâmbind.
Simt cum ia naştere în mine o fărâmă de speranţă, dar Camelia o ucide din faşă cu o remarcă cinică. îi dau drumul la încheietură dezamăgit.
— Am venit mai degrabă să mă asigur că nu au ratat lovitura.
— Ascunde-ţi dezamăgirea!
— Eşti o investiţie pentru mine, îmi explică ea. Evident că nu vreau să mori. Dacă cineva are dreptul să te omoare, eu sunt aceea. Nimeni altcineva.
Dacă ar auzi-o cineva, ar crede că glumeşte, dar eu o cunosc îndeajuns acum încât să ştiu că vorbeşte foarte serios. încă nu pricep de ce vrea atât de mult să-i aparţin...
Dar sunt gata să-i permit orice.
Camelia ia taburetul de lângă mine ca să se aşeze pe el şi să trimită un mesaj de pe telefon, probabil lui Charlotte. A trecut şi ea mai devreme pe la mine, dar nu a stat mult. Nu prea-i place de mine, cred.
— Bun. Ce s-a întâmplat? întreabă plictisită Camelia.
— O dată răspund eu, o dată tu, vrei?
Oftează adânc, cu o mână la tâmplă, şi mă abţin să râd. îmi place s-o tachinez... fie şi numai ca să-i văd mutriţa bosumflată.
— M-au atacat în timp ce faceam duş, ca nişte sălbatici. Am zăcut mult pe jos până să mă găsească, gol puşcă... A fost umilitor.
— Se pare că nu destul, dacă încă mai ai puterea să glumeşti. *Dacă crede că e lucrul cel mai umilitor care mi s-a întâmplat în viaţa mea, nu-l cunoaşte pe taică-meu,*
— N-ar trebui să fii la cursuri? o iau şi eu la întrebări, analizându-i ţinuta din cap până în picioare.
E îmbrăcată mai puţin convenţional, foarte

diferit de obişnuitele costume şi de pantofii cu toc înalt. Fusta dreaptă cu pătrăţele şi puloverul fără mâneci, peste cămaşă, îmi amintesc de perioada liceului. Pare o „elevă vintage”.
— încetează!
Ridic din sprânceană, cu un aer întrebător.
— încetează să te comporţi ca şi cum am fi prieteni! îmi cere ea fără echivoc.
într-adevăr, nu suntem prieteni, n-am fost niciodată. Nici măcar când a făcut parte din gaşca noastră, timp de aproape o lună. Nici măcar atunci când îi zâmbeam din celălalt capăt al bibliotecii. Nici măcar când mă surprindea repetând la vioară dimineaţa devreme, cu o expresie hipnotică pe chipul său...
Cu atât mai puţin când împărţeam acelaşi manual de literatură la curs, cotul ei atingându-l pe al meu.
Pur şi simplu fiindcă n-am vrut niciodată să fiu doar un prieten pentru ea.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare.
— Am chiulit, recunoaşte Camelia lăsându-şi deoparte telefonul. Ce le-ai făcut de i-ai provocat?
O privesc cu gura întredeschisă, însă se mulţumeşte să ridice din sprânceană cu un aer complice, ca şi cum ar spune: „Scuipă tot!”
— îţi amintesc ca ei m-au atacat. Mi se pare mie sau învinuieşti victima?
îmi aruncă o privire implacabilă, semn că vorbele mele n-au niciun efect.
— Te cunosc: ai darul de a-i enerva pe mulţi, inclusiv pe mine. Probabil, ei sunt victimele în povestea asta.
Pufnesc în râs lăsându-mi capul din nou pe pernă. Asta chiar e bună! Şi totuşi nu se înşală pe de-a-ntregul. Nu sunt o victimă, în nicio poveste, de altfel. Nu-i port pică fiindcă n-are niciun strop de empatie în ceea ce mă priveşte.
Viaţa mea e predestinată eşecului. Tatăl meu are dreptate, nu trebuia să vin pe lume. Le dau

viaţa peste cap tuturor celor din jurul meu şi niciodată în vreun mod pozitiv.
Ce *e-n neregulă cu mine?*
— Serios acum... Eşti în pericol acolo? Dacă da, Charlotte poate să ceară să fii transferat.
— în pericol? Sunt înconjurat zi şi noapte de criminali, Camelia. Fii mai precisă!
— Las-o baltă! În orice caz, sper că doare rău, spune ea ridicându-se să plece.
Mă lasă deja în voia sorţii?
— Scuze că te dezamăgesc, n-o să ai ocazia azi să mă vezi implorând şi plângând ca un bebeluş.
Cu un elastic prins între buzele roz, scutură din cap prinzându-şi părul într-o coadă lungă. Observ că a uitat o şuviţă pe gât, la spate. Vreau să întind mâna spre ea, însă cătuşele nu-mi permit să ajung.
— Poate că asa o să înveţi să stai la locul tău.
— Nu am de gând să mă întorc acolo, Camelia.
Un poliţist îşi face apariţia, învârtind nişte chei pe deget. E clar că se află aici ca să se asigure că ea e în regulă sau ca s-o escorteze.
— N-ai de ales, îmi spune ea, punându-şi geanta pe umăr ca să plece.
Deodată, îmi îngheaţă sângele-n vine.
Sigur o să mă urască până la sfârşitul zilelor noastre.

Nu-mi acord prea mult timp de reflecţie şi, până nu mă răzgândesc, iau o hotărâre. Mă uit la Camelia şi, cu inima bubuindu-mi în piept şi cu pumnii strânşi, şoptesc:
— îmi pare foarte rău.
Nu are timp să reacţioneze. în secunda următoare, cu mâna liberă o iau de gât şi o trag brutal spre mine. O ameninţ cu un bisturiu pe care-l ţin în mâna încătuşată, cu lama îndreptată spre gâtul ei.
— Dacă faci o singură mişcare, îi tai gâtul.
O simt cum tremură. Vârful bisturiului pe piele o obligă să rămână nemişcată. Am reuşit să subtilizez Instrumentul în noaptea asta, cu toată panica din jur, când încercau să estimeze gravitatea rănii mele. Nu eram sigur că o să am ocazia să-l folosesc, dar Camelia a venit ca un înger căzut din cer.
Poliţistul rămâne încremenit, cu o mână suspendată deasupra armei sale. Nu e nevoie să-i spun să tacă, ştie foarte bine ce o să fac dacă deschide gura ca să-şi alerteze colegii.
— Scoate-mi cătuşele! în linişte.
— O să regreţi dacă faci asta, spune el pe un ton ameninţător.
îi zâmbesc ordonându-i să se grăbească. Nu am niciun plan, pur şi simplu improvizez. Ştiu ce risc dacă sunt prins în timp ce evadez, dar dacă mă întorc la închisoare...
Risc să-mi pierd viaţa.
Credeam că asta vreau, dar nu e aşa. Nu sunt destul de curajos ca să vreau să mor. Sunt un nenorocit care vrea să supravieţuiască, mai mult decât orice. Şi degeaba-mi promite Camelia că o să-mi redea libertatea, nu o cred.
Poliţistul face un pas înspre noi, dar îl opresc sunt asa de idiot cum crede.
— Rămâi pe loc! Aruncă-mi cheile!
Strânge din dinţi şi execută ordinul. îi fac semn Cameliei să- mi scoată cătuşele.
— Nu face nicio prostie şi-atunci totul o să fie bine, în regulă? îi şoptesc la ureche.
Ştîu că-i e frică, chiar dacă nu lasă deloc să se vadă.

imediat. Nu pat. Profit ca să-mi scot perfuzia şi mă ridic cu greu.
Mă strâmb de durere când simt cusăturile încă recente pe burtă. Continui s-o ţin prizonieră pe Camelia cu un braţ, cu spatele lipit de mine.
Nu am nimic pe sub cămaşa de spital şi nu-i în avantajul meu.
— Pune-ţi cătuşele! îi cer poliţistului. Ah, şi dă-mi arma ta! Am nevoie de ea.
— Poftim? se enervează el.
— Ţi-aş fi cerut pantalonii, dar sunt în criză de timp. Grăbeşte-te!
Apăs pe lama bisturiului ca să priceapă că vorbesc serios. O picătură de sânge se prelinge pe gâtul Cameliei şi asta îl face să se supună.
îmi pare rău imediat, dar scuzele îmi pier pe limbă.
— Nu vă faceţi griji, domnişoară, o linişteşte el dându-mi arma. N-o să vi se întâmple nimic. Totul o să fie bine, OK?
Mă apucă râsul întorcând capul spre Camelia. Respiraţia mea îi mângâie obrazul în timp ce-i şoptesc:
— Auzi, crede că eşti o domnişorică aflată în primejdie, înduioşător!
Dac-ar şti! Nu sunt sigur că are nevoie să fie salvată. în inima mea sper totuşi că ştie că n-am de gând sub nicio formă să o rănesc.
Tipul îşi pune cătuşele la mâini, în timp ce eu mă îndrept spre uşă. De data asta, Camelia are un pistol lipit de tâmplă. Mă urmează fără să se agite, respiră sacadat şi ţine ochii închişi.
îmi ¿au seama, prea târziu, că o să aibă un atac de panică. *La naiba!*
— Respiră, îi spun eu încet, apăsându-i pieptul ca să o liniştesc. Respiră puternic, ca să-mi împingi palma. Inspiră... expiră... O să fie bine.
— O să plăteşti scump pentru asta, McAllister, spune ea încercăna să se calmeze. Ai face bine să te ascunzi... fiindcă, dacă pun mâna pe tine, te omor.

îmi place când îi vorbeşte direct inimii mele.
Zâmbesc cu buzele lipite de obrazul ei şi îi întind degetul mic.
— Promiţi?
Nu mă bagă-n seamă. Doar adrenalina îmi dă curajul să deschid uşa. Poliţistul care a rămas de pază încremeneşte când se întoarce şi ne vede.
— Nu mişca! îi ordon eu, cu degetul pe trăgaci. Lasă jos arma şi staţia radio... încet.
Oftează şi se supune zărindu-i faţa Cameliei. Eu n-o văd, dar pot să-mi imaginez expresia ei îngrozită. *Sper că nu plânge.*
În cele din urmă, mă bucur că stă cu spatele la mine.
îi ordon să ia pistolul, apoi să strivească staţia radio cu călcâiul. Se supune. Am noroc că sunt pe un hol interzis publicului din cauza statutului meu de deţinut.
Nu mai e nimeni altcineva pentru moment, dar n-are cum să dureze prea mult. în orice secundă poate să apară vreun medic.
— Ce ziceţi să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea? Intră în sală şi numără până la două sute! Dacă prind pe vreunul că iese mai devreme, îl omor fără nicio ezitare.
Tipul mormăie nişte insulte, dar îi fac semn să se supună fără niciun alt comentariu. închid cu cheia în urma lui, chiar dacă asta n-o să-i oprească decât o clipă.
în acelaşi timp, eu şi Camelia mergem amândoi cu spatele. Mă calcă pe picioare.
— Ştii cumva unde e ieşirea?
— N-o să ajungi în veci la ieşire, tâmpitule!
— Nu ne subestima, Camelia. Facem echipă frumoasă, tu şi cu mine.
îi iau arma şi o arunc într-un cărucior plin cu rufe. Una singură îmi ajunge.
— Vino! îi spun şi o iau de mână.
Ascund pistolul în haina Cameliei, care stă lipită de mine, şi grăbim pasul. Sunt dezgolit la spate,

mi se văd fesele, dar nu e nimeni atent la noi. *Pentru moment.*
— Mă scuzaţi, aveţi nevoie de ajutor?
Mă întorc şi văd un medic agitat, care se uită îngrijorat la noi. *Fir-ar să fie!* Mă pregătesc să-i răspund, dar Camelia mi-o ia înainte, cu o voce surprinzător de calmă:
— E fratele meu. îl scot la aer.
— Ar trebui să chemaţi infirmiera sau măcar să-l aşezaţi într-un cărucior... Uitaţi!
La fix, aproape de recepţia de pe etaj e un cărucior. Mă aşez, acoperindu-mi genunchii cu pătura de lână care se afla pe el, şi-i mulţumesc. N-am nicio clipă de pierdut. Dintr-un minut în altul, poliţiştii o să spargă uşa de la salon şi o să dea alarma.
— îmi puteţi spune cum vă numiţi? O să..., zice medicul, dar e întrerupt de staţia care-i sună. Rahat! Trebuie să plec, dar staţi aici, vă trimit pe cineva!
Cum să nu! Nici n-a trecut bine colţul că imediat Camelia îmi împinge în grabă căruţul spre lift.
Mi-au transpirat mâinile sub pătură, strânse pe armă. Când ajungem la parter, e atât de multă lume, că nimeni nu e atent la noi. Observ o dubă de poliţie parcată în faţa intrării pricipale şi trei bărbaţi care se hlizesc, la o ţigara.
— La naiba, fir-ar! înjură Camelia, totuşi nu se opreşte.
— O să fie bine. Mergi înainte, nu te opri!
Nu sunt sigur că e adevărat. E de-ajuns să-i părem suspecţi unuia dintre ei şi s-a terminat. N-am chef să trebuiască să scot pistolul...
Nu mă simt în stare să omor pe cineva, nici măcar să trag în aer. Dacă sunt prins, ştiu că o să pierd.
Ieşim spre grădina exterioară în acelaşi timp cu o familie. Inima îmi bubuie în piept. Poliţiştii nu ne aruncă nici măcar o privire, enervaţi de mama care-şi ceartă băiatul şi-l bate la fund.

Mai sunt doar câţiva metri.
Aud deodată un ţipăt departe, în spatele nostru.
— Fugi! mă îndeamnă Camelia fără niciun fel de menajamente.
Ridic ochii spre ea şi îi urmăresc privirea, aţintită undeva în spate. Unul dintre poliţiştii pe care i-am lăsat sus fuge pe holul spitalului, urlând la colegii lui că am evadat.
Mă ridic în grabă, aruncând pătura pe jos. Am câteva minute bune avans.
— Nu uita să mă urăşti, OK? spun eu sărutând-o în fugă pe obraz, lucru pentru care o să mă deteste mai târziu.
O las pe trotuar şi o iau la fugă...
... rugându-mă să nu fiu împuşcat în spate.

9

CAMELIA *rbrie 2022*

ou e de acum un ucigaş fugar.

i încă nu-mi vine să cred că a făcut asta – sî *că eu l-am ajutat!* Nu ştiu dacă să-l blestem că m-a folosit drept ostatică sau să-l admir pentru imprudenţa de care a dat dovadă. Pentru prima dată, n-a fost laş, dimpotrivă.
Cred că-l respect un pic mai mult pentru asta.
— Habar n-am unde s-a dus! le-am repetat anchetatorilor în timp ce o infirmieră îmi curăţa rana de la gât.
Chiar am crezut că o să-l prindă. Era singur, rănit, fără niciun mijloc de deplasare... Cum a reuşit să le scape aşa uşor? E un miracol.
— Dacă vă contactează, sunati-ne imediat!
Le-am promis, fără să cred cu adevărat ce spun, apoi rn-am dus acasă şi am anunţat-o pe Charlotte. Nu am povestit nimănui altcuiva ce s-a întâmplat, nici măcar tatălui meu sau prietenelor mele. Părinţii mei au venit la mine la apartament ca să se asigure că sunt bine, pentru că erau foarte îngrijoraţi. De atunci, primesc câte un mesaj de la tata în fiecare dimineaţă.
Au trecut două zile.

Poliţia e pe toate fronturile. Oriunde ar fi Lou, sper, pentru binele lui, că are de gând să stea ascuns acolo.
Azi mă întorc acasă după o zi lungă de cursuri. Mă aşez pe un scaun în autobuz şi reiau *Petrecerea de Halloween,* pe care am lăsat-o deoparte după tot ce s-a întâmplat în ultima vreme. Am ajuns deja la jumătate, însă nu mi-a sărit încă nimic în ochi.
E pierdere de timp. Casc şi mai dau o pagină şi brusc... încremenesc. Privirea-mi cade pe o literă încercuită cu stiloul, un M mare.
Ce...
Mă uit rapid pe ambele pagini şi bătăile inimii mi se accelerează când observ că şi alte litere sunt marcate cu ?
stiloul.
E subtil, prea subtil ca să observ doar răsfoind cartea. îmi scot în grabă telefonul din geantă şi scriu literele una după alta:
M, O, N, U, M, E, N, T, U, L, D, U, G, A, L, D, S, T, E, W, A, R, T.
Oh, la naiba! Nu-mi ia mult ca să-mi dau seama despre ce loc e vorba: Monumentul Dugald Stewart, adică monumentul dedicat filosofului cu acelaşi nume, de aici din Edinburgh, situat pe Calton HilL
Lou avea dreptate! Chiar există indicii pe care Rory le-a lăsat... *pentru mine.* E vorba despre o vânătoare de enigme. O anchetă al cărei narator şi instigator e chiar el. Să mă duc chiar acum? Sângele îmi pulsează şi mai repede în vene datorită acestei descoperiri, însă, din păcate, autobuzul pleacă din staţie.
Aşa că mă hotărăsc să mă duc a doua zi, pe lumină. Nu-mi place să mă plimb pe străzile din Edinburgh după apusul soarelui, chiar dacă de obicei pe Cockburn Street e mereu lume.
Mai ales un potenţial criminal în libertate... mă gândesc cu ironie în timp ce învârt cheia în uşă. Mi-am uitat umbrela dimineaţă, aşa că din păr se scurg pe podea picături de apă.

E întuneric beznă în apartament, singura lumină vine de la lămpile stradale.
îmi scot cizmele şi le arunc pe jos cu zgomot surd. Sunt epuizată. Am o mansardă spaţioasă, cu o bucătărie deschisă bine dotată. Deschid frigiderul ca să iau ceva de băut când, deodată, am o presimţire rea.
Râmân pe loc, nemişcată. Ceva nu e în regulă. Inima începe să-mi bată şi mai tare, dar mă stăpânesc.
E cineva în apartament.
Nu am niciun motiv raţional să cred asta, dar sunt absolut convinsă în sinea mea că aşa este. Simt o privire apăsătoare pe omoplaţi. închid frigiderul şi mă apropii de chiuvetă, unde încă sunt tacâmurile murdare de ieri.
Telefonul mobil e pe fundul genţii. E imposibil să reuşesc să sun pe cineva înainte ca intrusul să sară pe mine. Nu îndrăznesc să mă întorc, speriată de ce o să văd.
Brusc, ridic ochii şi observ o umbră pe peretele din faţa mea. Tremur, în timp ce umbra se apropie periculos de spatele meu.
Prima dată, din reflex, mă gândesc să înşfac un cuţit din chiuvetă, iar apoi să strig după ajutor.
Din păcate, nu am timp decât să înşfac cuţitul. Nici nu apuc bine să-l iau, că o mână îmi acoperă gura ca să nu ţip.
Simt un braţ în jurul pieptului, strângându-mă, şi, pentru o clipă, cred că *literalmente* o să mor de frică. însă instinctul meu de supravieţuire e mai puternic decât mine şi, într-o microsecunda, ţin vârful ascuţit al cuţitului la gâtul agresorului.
îl imobilizez imediat. Niciunul dintre noi nu mişcă. Nu aud decât respiraţia noastră sacadată în liniştea din micul meu apartament. Tremur atât de tare, că mi-e ruşine.
— N-o să-ţi fac rău, Camelia.
Slavă Domnului!
E ciudat, dar mă simt uşurată că e el. însă nu

durează decât o secundă, fiindcă îmi amintesc subit că încă e acuzat de crimă.
Cum o fi reuşit Lou McAllister să intre aici prin efracţie? Iată-l deci la mine în apartament, fără cătuşe şi fără niciun gardian care să ne supravegheze... Liber să facă ce vrea cu mine.
Rămân nemişcată, cu gura astupată de palma lui caldă, semn că mă aşteaptă de ceva timp. îi simt răsuflarea pe obraz şi îşi desprinde uşor mâna ca să pot respira. *Ce-ar fi să-l muşc până-mi dă drumul?*
Mă gândesc la lama cuţitului care îl apasă pe mărul lui Adam şi aproape că-mi vine să râd. Fiecare la rândul lui.
— Dă-mi drumul până nu te sfâşii, spun eu încet, deşi sunt îngrozită.
E un pariu ca la poker. S-ar putea să aibă o armă la el.
— Mi se pare mie sau raporturile de putere te excită? îmi şopteşte el la tâmplă.
— Nu face greşeala să crezi că nu sunt în stare, Lou!
— Crede-mă, ştiu!
în mod bizar, n-am impresia că i-ar fi frică. Totuşi îşi retrage mâna şi-mi dă drumul, în cele din urmă. Aştept să se îndepărteze suficient ca să mă întorc cu faţa şi să îndrept cuţitul spre el.
Inima îmi tresare în piept când îl văd, trădător nenorocit! Nu-l recunosc imediat, din cauza şepcii negre care-i ascunde părul.
A reuşit să găsească haine ca să se schimbe, poartă nişte pantaloni bej şi un pulover bleumarin. E palid la faţă, dar pare în formă. Ridică mâinile amuzat, ca să mă liniştesc.
Nu-i las timp să deschidă gura.
Fără să mă pot stăpâni, îi trag un pumn, plină de furie, drept în nas. Lou înjură de durere, ducându-şi mâna la faţă. Măcar i-a dispărut zâmbetul ăla tâmpit!
— Ţi-am spus să nu te întorci! zbier eu masându-mi pumnul, căci mă doare.

— OK... am meritat asta! recunoaşte el şi se ridică.
Are nasul roşu, dar nu sângerează. îmi pare rău că nu l-am lovit mai tare. Am simtit o satisfacţie mai mare decât as fi crezut.
— Pot să mă aşez la celălalt capăt al camerei, dacă asta te linişteşte, continuă el. Am nevoie de toti dinţii.
— Poţi de asemenea să pleci şi să nu te mai strecori în locuinţa asta fără permisiunea mea, i-o întorc eu fără să las garda jos.
Pentru a nu ştiu câta oară, zâmbeşte din colţul gurii, dar ochii lui nu sunt veseli deloc. îmi închipui că e obosit. Probabil că n-a dormit prea mult în ultimele două zile.
De altfel, unde a stat nopţile?
— încă mă crezi vinovat.
Se uită prin apartament, ca şi cum n-a avut timp să-l vadă înainte de a ajunge eu, apoi se aşază la fereastră. Dă laoparte perdeaua albă ca să arunce un ochi în stradă, pe furiş.
încă e întuneric beznă. Arunc un ochi la geanta mea aruncată pe jos, unde am telefonul.
— Cred în dovezi.
— Uneori, dovezile nu spun adevărul. Uneori, sunt fabricate.
— Aşa e. Dar spun întotdeauna o poveste.
Iar mie îmi spun să nu am încredere în el.
Vreau să-l întreb ce caută aici, dar abia îndrăznesc să clipesc, încă ţin ferm cuţitul în mână, în poziţie de apărare. Ar fi trebuit să bănuiesc că o să se întoarcă să mă vadă... Am fost imprudentă.
— Ce vrei? Ai spus c-o să mă laşi în pace.
— Am minţit. îmi pare rău.
Strâng enervată din dinţi. Nu-i pare rău deloc. Am făcut o greşeală enormă lăsându-l să se folosească de mine. Nu mi- arn îndeplinit datoria de avocată şi promisiunea făcută Cameliei de la şaptesprezece ani.
— Toată lumea te caută. Ar fi trebuit să ieşi din

tară cât mai repede...
— Nu pot. în caz că nu ţi-ai dat seama, toată ţara mă caută. Ai răsfoit cărtile?
Mă surprinde şi nu ştiu imediat ce să răspund. Privirea lui Lou se concentrează la cărţile lui Rory sprijinite de perete.
— Da. N-am găsit nimic.
Evident, e o minciună.
— E imposibil. Trebuie să fie ceva.
— Şi dacă te înşeli?
Se uită la mine încruntându-se.
— Nu mă înşel, insistă hotărât Lou. Ai citit şi tu testamentul, ştii la fel de bine ca mine; Rory bănuia că cineva o să-l omoare. Cu siguranţă se simţea ameninţat şi voia să descoperi asta.
— N-are sens. Dacă bănuia că cineva încearcă să-l omoare, de ce nu s-a dus la poliţie, ca orice persoană normală la cap? Lou nu ştie ce să răspundă. Ştie că teoria asta nu ţine. Totuşi... *Fir-ar să fie!* Şi eu cred că, pe undeva, aşa stau lucrurile. Fiindcă chiar e ceva suspect: motivul pentru care m-a menţionat în testament.
— Nu ştiu... dar sunt sigur că am dreptate, şopteşte el, ca şi cum ar vorbi cu el însuşi. Presimt asta din toată inima. Scrisoarea mea e goală, or, el n-ar fi plecat fără să-mi lase ceva, orice.
Ah... înţeleg mai bine. Lou e într-o stare de negare. Refuză posibilitatea ca Rory să fi murit fără să-i lase nimic.
încă îl iubeşte?
~~Posibilitatea asta mă enervează.~~
— Nu înţeleg ce găsiţi la el cu toţii.
Lou se uită în gol, s-a aşezat pe unul dintre fotolii şi murmură aproape neauzit:
— M-a salvat.
Nu îndrăznesc să-i cer mai multe explicaţii, de frică să nu creadă că mă interesez de el. încerc doar să înţeleg. Rory era cel mai tare manipulator şi un hărţuitor de primă mână. Ce-i de iubit la el?

De cepe mine nu m-a iubit niciodată nimeni aşa?
Rămânem tăcuţi câteva secunde bune, nu se aude decât vântul de toamnă care bate cu putere deasupra acoperişului.
— De ce-ai venit aici, Lou?
Întrebarea mea răsună ca o şoaptă obosită, dar ştiu că mă aude. Ştie ce-l întreb.
îl văd cum râde trist, apoi ridică din umeri.
— Nu aveam unde să mă duc.
Savurez confesiunea lui, simţind o căldură necunoscută care-mi cuprinde pieptul. Ne urăm, totuşi la mine dă fuga să se ascundă. Asta mă face mai fericită decât as fi crezut.
E la mâna mea.
Ce să fac acum? Să-l dau afară? Să iau telefonul şi să-l denunţ la poliţie? *Să-l ascund?* Mai bine mor.
~~Chiar daca îmi place ca nu are pe nimeni altcineva în afara de mine cui sa i ceara ajutor.~~
Văd în asta o oportunitate, un pic nebunească, bineînţeles, să am ce vreau. Să-mi satisfac nevoia de răzbunare. Mereu am vrut să-l înving pe Lou, poate ca să mă conving că nu sunt slabă, sau pur şi simplu de ciudă. Cât m-a umilit!
E rândul meu.
— Ce vrei? îl întreb încrucişându-mi braţele la piept.
— Nimic. Ai dreptate, a fost o greşeală să vin aici. Plec.
Nu, nu încă! îmi trebuie o scuză ca să-l conving să rămână, orice.
Face aşa cum spune şi se ridică, tresărind de durere. Privirea îmi coboară instinctiv în locul în care e rânit, în zona abdomenului. Are puloverul murdar de o pată închisă la culoare.
— Eşti rănit.
— Nu mai spune, Camelia, răspunde el îndreptându-se spre usă.
Mă duc exasperată spre el. Când mă apropii

destul, îi ridic puloverul ca să-i verific rana. Bandajul e plin de sânge.
— Ţi s-au rupt copcile.
Se uită şi el surprins, ca şi cum n-ar fi simţit, apoi îşi trage puloverul în jos ca să-l las în pace.
— O să supravieţuiesc.
Nu stau pe gânduri. îl oblig să se aşeze pe un scaun. îl las acolo ceva timp cât mă duc să-mi caut trusa medicală în baie.
— Dezbracă-te! îi ordon.
Ridică din sprânceană într-un fel care mă face să roşesc.
— E momentul ăla în care plâng ca un bebeluş?
Doamne, cât de enervant e!
Işi dă jos şapca şi-şi trage puloverul pe cap. Are părul uşor zburlit. E la bustul gol, iar pielea de pe abdomen e acoperită de o peliculă fină de transpiraţie şi de sânge.
Mă prefac că nu observ, dar, nimic de zis, Lou e frumos. „Are o frumuseţe zdrobitoare şi războinică moştenită de la zei !» S A >
mânioşi, fiii lui Ares şi ai Afroditei. II urăsc şi mai mult pentru ceea ce stârneşte în mine pielea lui dezgolită şi fermă. Ar trebui să-l las să moară, mai ales după tot ce mi-a făcut la spital. în schimb, îi pun mâna pe frunte să mă asigur că nu are febră.
— Nu eşti obligată să faci asta, spune el ridicându-şi privirea.
Trebuie, ca să fii la mila mea.
— Nu-ţi face idei greşite! N-o fac din bunătate, îi trântesc sec. îmi place să ştiu ca-mi eşti dator.
Aprind în sfârşit lumina şi mă aşez în faţa lui, cu genunchii lipiţi, între picioarele lui depărtate. Se uită la mine fix, cu o expresie neutră pe chip. îi tai bandajul ca să-l scot de tot, abţinându-mă să fac vreo grimasă când văd în ce stare e rana. Chiar nu e o privelişte frumoasă. Probabil că doare îngrozitor, dar recunosc că suportă bine durerea.
Curăţ rana cu o mănuşă umezită, încet, apoi o dezinfectez cu clorhexidină. Strânge din dinţi,

dar nu se plânge.
— Nu e aşa grav pe cât credeam, îl asigur în timp ce iau un ac. Două copci s-au desprins, trebuie să refac cusătura.
Se uită ciudat la mine, deodată pare suspicios.
— Ai mai făcut asta înainte?
Dau din umăr şi pregătesc firul de aţă fără să-i spun că mama e infirmieră.
— N-are cum să fie prea diferit de cusutul unei haine.
Nu prea pare în apele lui, dar îi dau de înţeles că poate la fel de bine să plece şi să-şi verse sângele pe trotuar. Dezinfectez acul şi mă apropii de abdomenul lui, concentrată.
— Care e cartea ta preferată? mă întreabă brusc.
Nu ştiu dacă are nevoie să-şi distragă atenţia sau dacă e doar curios, dar intru în joc. Urăsc momentele de tăcere, oricum. Am mereu impresia că trebuie să găsesc ceva de zis, altfel interlocutorului meu o să i se pară că sunt plictisitoare.
— O dată răspund eu, o dată tu, eşti de acord?
Ştiu că zâmbeşte, chiar dacă nu-l văd. Şi eu vreau să allu mai multe despre el şi despre micul lui grup de hărţuitori.
Aşa, o să-i descopăr călcâiul lui Ahile.
— *Şi din zece n-a mai rămas niciunul,* de Agatha Christie, spun eu după ceva timp de gândire, chiar dacă există riscul ca mâine răspunsul să fie diferit
îi străpung pielea, ceea ce-l obligă să stea nemişcat
— Dumnezeule! Recunoaşte, îţi face o plăcere sadică...
Mă amuz şi zâmbesc fără să vreau. Nu se înşală.
— îi consideri pe Rory, Skye, Alastair şi Gideon prietenii tăi cei mai buni?
E ceva ce m-am întrebat deseori. Păreau uniţi mai demult, o sectă din care nimeni altcineva n-ar fi putut face parte. Erau nedezlipiţi, chiar îţi

inspira groază chestia asta.
— Presupun că da, spune după ce s-a gândit puţin. Nu-mi place de ei neapărat, dar sunt singurele persoane cărora mă pot destăinui.
— Şi totuşi la mine ai venit să cauţi un refugiu.
Ridic privirea spre el, dându-mi seama că deja se uită la mine.
— Şi ai încredere în ei? Toţi?
Pauză.
-Nu.
Eram sigură. Am un sentiment de satisfacţie şi nu spun nimic, concentrându-mă din nou la ce am de făcut. Dacă nici măcar Lou nu are încredere în singurele persoane cu care stă zi de zi, asta spune tot.
Toţi ar fi în stare să se trădeze unul pe celălalt dacă ar avea ceva de câştigat. Şi asta face toată situaţia cât se poate de complexă.
— E rândul meu. Ce crezi despre mine?
Mă opresc o clipă, ezit. Nu ştiu ce anume declanşează momentul ăsta de conştientizare, dar brusc e evident. Pur şi simplu pentru că Lou nu mi-a pus nici măcar o singură întrebare în legătură cu ancheta.
Despre cazul în care e acuzat de crimă.
De îa început, o face pe relaxatul şi îmi pune întrebări mai degrabă personale decât de natură profesională. Credeam că vrea să mă enerveze, dar încep să înţeleg...
— N-ai avut niciodată de gând să câştigi procesul ăsta.
De data asta nu e o întrebare. 11 aud cum respiră încet deasupra creştetului meu.
— N-ai crezut niciodată că o să reusesc să te scot de-acolo. -Nu.
Ştia de la început că e condamnat, asta explică şi acţiunea lui improvizată de a evada. Era singura lui speranţă.
Cumva, mă enervează. în primul rând, pentru egoul meu, fiindcă n-a crezut în mine şi în capacităţile mele. în al doilea rând, fiindcă m-a

făcut să-mi pierd timpul.
— De ce?
— Voiam să te mai văd o dată.
Mă opresc brusc din ce fac. Mă surprinde, dar mă ascund cât pot de bine, deşi e dificil. Nu mă aşteptam deloc la asta.
Ridic privirea spre el, sunt neagră de supărare. Iar îşi bate joc de mine? E posibil, dar... Privirea lui pare sinceră. Nu vreau să întreb. Nu vreau să ştiu.
— Cred că eşti genul care ia viaţa ca pe-un joc, spun eu sec străpungându-i şi mai rău epiderma. Eşti un clişeu ambulant. Băiatul de bani gata ignorat care se plictiseşte şi simte că există doar dacă-i striveşte pe ceilalţi. Te-arn dispreţuit de prima dată.
De data asta, Lou mă ascultă cu toată seriozitatea de care e în stare. Privirea i se întunecă într-un mod periculos, dar nu spune nimic. Aşadar, continui să-mi bat joc de el:
— Tatăl tău nu te-a felicitat niciodată pentru operele tale din plastilină? Mama ta nu ţi-a cumpărat o a doua maşină sport când ai făcut optsprezece ani? Ghici ce: nu-mi pasă. Eşti laş, arogant şi egoist, Lou McAllister. Nu pot să te văd în ochi, iar zâmbetul tău îmi provoacă gesturi violente.
E totul adevărat. Chiar dacă, acum cinci ani, era cât pe ce să cedez. Fiindcă, în ciuda a tot, Lou are ceva magnetic. A reuşit să mă atragă cum îi atrăgea Rory pe toţi ceilalţi. Ştiam deja că n-am *ce* căuta cu un asemenea băiat, dar nu-mi păsa. Mă intriga. Mă fascina.
Nu e genul de băiat pe care l-aş fi prezentat părinţilor mei, iar asta-mi plăcea. Viaţa mea era prea fadă, prea platâ, prea liniştită... prea previzibilă.
Voiam să mă facă să simt fiori pe şira spinării. Să mă îndemne să fumez, să-mi spună să mă furişez afară noaptea târziu, să-şi strecoare mâna pe sub fusta mea în timpul cursului de

literatură.
Nu mai simţisem asta înainte.
~~Să vreau ceva cu atâta putere.~~
Credeam că am fugit departe de fanteziile astea deplasate şi ruşinoase, dar mă înşelam. Au dispărut doar cât timp a dispărut şi Lou, rămânând latente. Acum, că a revenit în viaţa mea... iar îmi trec prin cap asemenea gânduri.
Ce e-n neregulă cu mine?
— Gata, spun eu în timp ce-i pun comprese sterile pe rană. Mă ridic şi mă duc să mă spăl pe mâini la chiuvetă, evitând privirea intensă care îmi urmăreşte fiecare mişcare. Lou se îmbracă în linişte şi pun pariu că regretă că a pus întrebarea aceea. Credeam că o să se enerveze, dar tot nu spune nimic.
— Acum, pleacă!
Lou mă priveşte strângând din dinţi şi fără să clipească. Fiindcă pot, îi întorc spatele şi mă comport ca şi cum ar fi plecat deja; ca şi cum n-ar exista. îmi pun lucrurile la locul lor şi aprind televizorul fără să-i dau atenţie, deşi inima îmi bubuie în piept.
Abia câteva minute mai târziu, când mă apuc să fac ceva de mâncare, observ că sunt singură în apartament.
A plecat.
Simt o uşurare atât de mare, încât mă ghemuiesc şi îmi ascund capul între mâini, tremurând.
Totul e bine. Sunt teafără. S-a terminat.
Mă ridic în cele din urmă, apoi dau o tură prin apartament ca să mă asigur că sunt într-adevăr singură. Când termin de verificat, încui toate uşile şi ferestrele şi trag draperiile.
Ştiu deja că n-o să închid un ochi.
Când mă întorc în salon, mă opresc brusc fiindcă zăresc ceva ce n-am văzut înainte.
Lou a lăsat un bileţel pe masă... pe care e scris în grabă un număr de telefon.

ie 2022

sase dimineaţa şi soarele răsare deasupra oraşului.

M-am ascuns pe Calton Hill după un tufiş, stau sprijinit cu coatele pe genunchi şi privesc spectacolul. Aerul e umed şi tăcut în oraşul ăsta cu arhitectura lui lugubră. E frig, dar îmi place adierea vântului pe obraji.

A plouat toată noaptea. îmi place mirosul de ploaie şi pământ reavăn. Am senzaţia că respir mai bine.

A fost o idee tâmpită să vin aici, mai ales că poliţia e pe urmele mele. Dar nu ştiam unde altundeva să mă adăpostesc...

E locul ideal ca să meditez, în special datorită panoramei care mi se întinde în faţa ochilor. Rory era singurul care ştia unde să mă găsească ori de câte ori nu-mi era bine. Venea şi el să mi se alăture după ce apunea soarele, când turiştii terminau de făcut poze şi se întorceau la hotel.

— Nu înţeleg de ce nu-ţi place să citeşti, spunea el zâmbind, luându-mă de umeri. Ai toate trăsăturile eroului tragic creat de Homer.

Mă lua peste picior... dar, în scurt timp, acest loc a devenit numai al nostru.

îmi scot din buzunar noul telefon, un iPhone vechi de-ale lui Rory pe care l-am găsit în camera lui, unde domnea haosul. A trebuit să cumpăr un nou SIM, dar chiar dacă poliţia n-are cum să-mi urmărească convorbirile, mă stresez cu fiecare minut ce trece.

Dacă îi ascultă telefonul Cameliei? Imposibil! Nu e suspectă, ci doar avocata mea.

Niciun apel, niciun mesaj. Nu mă aşteptam la nimic, aşa că nu sunt dezamăgit. Speram la mai mult din partea unei anchetatoare în devenire, care îşi doreşte să mă distrugă cu orice preţ, asta-i tot.

Fără antecedentele astea între noi, oare situaţia

ar fi fost diferită? Fără ea, nu ştiu de unde să încep. Nici măcar nu pot s-o contactez pe Skye, nici pe băieţi, mi-e frică să nu fie supravegheaţi de poliţie.
M-ar denunţa sigur cu prima ocazie.
Am stat ascuns mai multe zile, terifiat de gândul că voi li prins dacă fac vreo mişcare. Când n-am mai avut de ales, mi-am luat inima în dinţi şi am făcut rost de haine din vestiarul sălii de sport unde se antrenează tatăl meu.
Ştiam că nu m-ar aştepta nimeni acolo.
Am o idee unde să mă ascund după asta, dar e foarte riscant...
— Ăăă, mă urmăreşti sau ce?
Aproape că leşin de frică.
Din fericire, e Camelia. Pare că a rămas fără suflu după ce a urcat până aici, îmbrăcată într-o pereche de colanţî şi un pulover *oversized* crem. Pare că e mai uşor de abordat aşa, mai puţin intimidantă.
— De ce eşti peste tot unde mă duc? se enervează prăbuşindu-se pe iarbă lângă mine. Dacă aveai impresia că stai bine ascuns după tufişul ăsta, eşti un criminal fugar foarte neinspirat.
Zâmbesc, cu toate că sunt surprins să o văd aici. Credeam că ieri-seară a fost ultima noastră întâlnire. Zici că destinul vrea să ne apropie. Sau Rory.
— Se pare că voiam să fiu găsit.
De tine, în special.
Mai mult mă amuză, chiar dacă ultimele ei cuvinte mi-au lăsat un gust amar. Nu pot totuşi să-i port pică... Avea dreptate, de asta a durut aşa de tare.
— De când a început totul, tu eşti cea care revine mereu la mine, nu invers. Ţi-era deja dor de mine? întreb zâmbind şi sprijinindu-mi delicat bărbia în palmă.
— Pe Rory vin să-l văd, nu pe tine.
Clipesc, nu sunt sigur că am auzit bine. Camelia

ezită îndelung, frământându-se în sinea ei, şi, în cele din urmă, scotoceşte în buzunar. Iau confuz bucata de hârtie pe care mi-o întinde.
— Am minţit ieri... Am găsit un mesaj codificat într-una dintre cărţile lui Rory, spune ea privind drept în faţă. El m-a adus aici.
Despăturesc foaia, simţind cum adrenalina îmi explodează în vene. E un sir de litere care formează mai multe cuvinte... un loc. Acesta.
Deci aveam dreptate! Nu sunt nebun, Rory ne-a lăsat ceva, ne-a lăsat ceva ascuns aici, evident că este ascuns aici. Era locul *nostru.*
— Cu siguranţă, a ascuns ceva aici, zic eu ridicându-ma în graba.
încep să mă plimb în jurul monumentului, iar Camelia mă urmează fără să protesteze. Scanez fiecare detaliu din jur, dar nimic.
Ce-ar putea fi? Plăcuţa... un obiect ascuns în iarbă... poate chiar în interiorul coloanelor? *Trebuie să verific!*
Prea târziu, o văd deja pe Camelia cum sare gardul şi se caţără pe monument ca un ninja. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.
-Oh!
Mi se taie respiraţia când o văd cum înconjoară cilindrul şi ridică braţul. De-acolo, dintre micile trepte, scoate o bucată de hârtie suficient de mică încât să treacă neobservată de la distanţă, ferită de intemperii.
Mă apropii ca să o ajut să iasă, prinzând-o de şolduri. Cade lângă mine, gâfâind. Sunt foarte aproape de ea când deschide biletul, ridicându-l ca să-l citească.
— Fir-ar! înjură ea şi inima începe să-mi bată cu putere.
E el! *E Rory!*
Mă bucur că nu eu ţin foaia de hârtie, fiindcă, pe lângă corp, mâinile îmi tremură. Aveam dreptate... Rory chiar a lăsat o urmă.
Şi pe măsură ce scanez rândurile pe care le-a scris pentru noi, entuziasmul meu se transformă

în dezamăgire, apoi în furie.

Mereu mi-a plăcut ideea de a veni aici ştiind că o sa dau de tine. Ca o promisiune. îmi place şi mai mult ideea că nu ai adus niciodată pe nimeni altcineva... chiar dacă sper că, atunci când citeşti frazele astea, Camelia e cu tine, încă mă urăşte la fel de mult? Dacă da, cu atât mai bine. Vânătoare plăcuta amândurora!

Deci ştia.

J

Rory bănuia ca ucigaşul sau ucigaşa lui o sa treacă la fapte. Şi, în loc să vorbească cu cineva, în loc să-mi spună mie, s-a pus pe inventat o *nenorocită* de anchetă *post-mortem!*

Nu mă pot abţine şi încep să râd. Din ce în ce mai tare. îl urăsc atât de mult în momentul ăsta!

Camelia mă priveşte fără să spună nimic, părând îngrijorată.

— „Vânătoare plăcută”... Ce vrea să spună?

îi zâmbesc, chiar dacă nu reflectă absolut deloc ceea ce simt.

— înseamnă că ştia cine e ucigaşul şi că voia să-l descoperim şi noi.

Camelia reciteşte biletul, din nou şi din nou, şi tresare îngrozită.

— Numai Rory putea să organizeze un adevărat Cluedo.

Sunt furios. Atât de nervos, că abia mă abţin sa plec fără să spun nimic şi să las în urmă toată povestea asta. Cum a putut? Nu sunt una dintre marionetele lui, n-am fost niciodată! *Nu eu.*

— Care-i continuarea? se întreabă Camelia. Nu văd niciun indiciu în scrisoarea lui.

Nu răspund nimic, privesc pierdut peisajul. Nu ştiu şi nu sunt sigur că vreau sâ aflu. Am obosit

să joc jocurile ciudate ale lui Rory.
— „Monumentul Dugald Stewart a fost realizat de arhitectul scoţian William Henry Playfair”, citeşte Camelia privind concentrată ecranul telefonului.
— Ce Iaci?
— Mă uit pe Wikipcdia, evident, răspunde de parc-aş fi idiot E prima chestie pe care se presupune că trebuie s-o facem, nu?
Recunosc că nu m-arn gândit Nu văd ce-am putea afla util de pe Wikipedia.
— „Creaţia lui Playfair e inspirată de monumentul din Atena, Grecia, construit de Lisicrate, un mecena al artelor”., blabla, continuă ea derulând în jos. „Acest exemplu de arhitectură din Grecia antică a fost readus în atenţie de lucrarea însoţită de ilustraţii a lui Jarnes Stuart Atenianul şi Nicholas Revett, *Antichităţile din Atena,* publicată în 1762.”
Bingo!
Mă apropii de ea, nereuşind să-mi înfrânez curiozitatea, într-adevăr, e singura referinţă literară care se face. îl cunosc pe Rory îndeajuns de bine ca să ştiu că ar găsi orice scuză ca să raporteze totul la cărţi.
Imediat află că o copie e disponibilă pentru a fi consultată... la biblioteca Universităţii din Edinburgh.
— Acolo e următorul nostru indiciu, afirmă Camelia, cu o scânteie în privire. Sunt sigură.
— Se găseşte de cumpărat şi pe internei, ştii?
— Da, dar Rory n-ar fi lăsat indiciul în fiecare exemplar distribuit de Amazon, deşteptule!
Sunt un pic sceptic, dar Camelia se uită aşa urât la mine, încât sunt redus la tăcere. Presupun că ea e experta.
— Următorul „nostru” indiciu? repet îndesându-mi mâinile îngheţate în buzunare. Asta înseamnă că te-ai răzgândit?
Camelia pare gânditoare, privind în depărtare. În cele din urmă, se aşază în faţa mea şi-mi

întinde mâna în semn de armistiţiu.
— Accept să te ajut la realizarea anchetei.
Scot un chicotit, rezistând tentaţiei de a-i spune că nu sunt idiot. Poate să înceteze s-o mai facă pe altruista cu mine. Camelia nu se ajută decât pe ea însăşi în povestea asta.
— Dar să fim clar înţeleşi, precizează ea când îi strâng mâna. Alianţa asta de scurtă durată nu înseamnă absolut nimic. Nu-mi place de tine. Nu fac asta pentru tine. Şi dacă aflu că eşti vinovat, o să fiu prima care te toarnă la poliţie.
Nu mă aşteptam la nimic mai puţin din partea ei.
— Evident. îmi închipui că ai şi anumite condiţii.
— Bineînţeles. Nu fac acte de caritate, trebuie sa am şi eu ceva de câştigat.
Zâmbesc, intrigat de ce are de gând sa ceară la schimb. îmi place noua Camelia. Pentru prima dată în viaţa, cineva care nu-mi gâdilă orgoliul. E trist, dar probabil Camelia e prima persoană onesta cu mine; chiar daca asta înseamnă că mă trimite la naiba.
— Ce vrei?
Mă fixează cu privirea, în tăcere, cu ochi pătrunzători. Nu e de bun augur.
— încă mă gândesc.
Ridic din sprânceană, surprins de accesul ei brusc de timiditate. Ştiu foarte bine că are deja o idee, dar bate în retragere când e vorba să treacă la fapte.
Vreau să ştiu.
— Pot să-mi fac timp să merg vineri seară la bibliotecă, mă informează lăsând deoparte telefonul. O să-ţi trimit un mesaj ca să-ţi spun...
— Vin cu tine.
Clipeşte mirată.
— Nici vorbă. Ai spus-o chiar tu, toată ţara te caută.
— O să mă descurc. Ştiu să mă pierd în mulţime.
— E facultatea la care mergi. Toată lumea te

ştie! Şi *nu* ştii să te pierzi în mulţime.
— OK. Atunci cumpără-mi o perucă, nişte ochelari şi o mustaţă falsă.
Camelia oftează masându-şi tâmplele, dar până la urmă acceptă sub pretextul că „e viaţa mea în joc, nu a ei”.
— O să te descurci până atunci? Ai unde să dormi?
înclin capul într-o parte, cu un zâmbet schimonosit pe buze. Mai întâi îmi îngrijeşte rănile şi acum se mai şi îngrijorează dacă am unde să dorm. *E o noutate.*
— De ce? Mă inviţi în patul tău cald, din pură generozitate?
— încearcă şi ai să vezi! răspunde ea cu un zâmbet mieros care mă înspăimântă. Dorm cu un cuţit sub pernă, aşa că vei fi bine primit.
— Cu cât trece timpul, cu atât încep să-mi spun că ai o slăbiciune pentru lame, şoptesc atingându-i uşor pansamentul de pe gât.
Mi-e ciudă ca am rănit-o, dar nu pot să-i spun asta cu voce tare. Oricum, nu crede o iotă din ce îndrug.
O văd cum tremură, cu toate că are o privire ucigaşă. încercasem să fac o glumă, dar tăcerea ei îmi alimentează imaginaţia smintită. Mintea mi se umple de imagini interzise şi trebuie să fac un pas înapoi ca să-mi limpezesc gândurile.
— Pe vineri, atunci!
Plec primul, aşezându-mi bine şapca pe cap şi pierzându-mă în întuneric.

Sunt nebun de legat.
Probabil că asta ar spune Rory dacă ar fi aici. Sunt convins că mă priveşte de sus, cum încerc să mă strecor în propria lui casă. Avantajul meu e că am petrecut atât timp în conacul familiei Cavendish, încât îl ştiu ca-n palmă.
Ştiu unde să mă duc ca să nu mă găsească nimeni niciodată; locul ăsta e plin de ascunzători. Singura chestie dificilă o să fie să

intru în casă şi să ies.
Slavă Cerului, niciun poliţist nu supraveghează casa în spate. Cel puţin, aşa cred.
Intru pe verandă şi mă uit prin uşile de sticlă ca să mă asigur că nu e nimeni.
Obiectivul e să traversez aripa de est ca să ajung la baza scării principale, care duce în sala de bal. Eu şi Rory am descoperit camera asta secretă de sub scară când aveam doisprezece ani.
Cu trecerea anilor, ne-am dat seama că nimeni nu se ducea niciodată acolo. Aşa că am amenajat-o: o canapea, jocuri, mâncare. Era refugiul nostru când voiam să dispărem.
Şi fix asta vreau acum.
Aşa că asta şi fac. Deschid usa secretă de sub scară... *şi dispar.*

11

CAMELIA *N2022*

u trăisem încă ceva atât de palpitant.

Nu-mi vine uşor s-o spun, din diferite motive, dar asta-i adevărul. Eu, Camelia O'Brien, lucrez la o veritabilă anchetă a unei crime! Bineînţeles, nu e nimic oficial... iar partenerul meu la acest caz e un potenţial ucigaş căutat de toată poliţia din ţară... *pe care-l urăsc.*
Dar, lăsând asta laoparte, mă simt motivată. Rory ştia că n- aş fi strâmbat niciodată din nas la o vânătoare de indicii şi avea dreptate.
Tensionată, îi trimit un mesaj lui Lou ca să-l întreb unde e. Urma să ne întâlnim la şase seara pe holul facultăţii, dar încă nu a venit. O fi fost arestat de poliţie pe drum sau luat la întrebări la intrare...
— Sunt aici, îmi şopteşte o voce suavă la ureche.
Tresar uitându-mă peste umăr şi văd un chip ascuns de o şapcă neagră. O ridic cât să mă asigur că e el; imediat, dau de doi ochi pătrunzători.

~~*Bum! Bum!*~~
îi cobor instinctiv şapca, aproape în grabă, motiv pentru care mârâie mai degrabă a mirare decât de durere. Mi-e ruşine să recunosc, dar a început să-mi bubuie inima când l- am văzut.
Irisurile lui căprui au o nuanţă mai deschisă astăzi, bătând în auriul frunzelor tomnatice care umplu străzile oraşului. *Cum îndrăzneşte să iasă în lume cu o asemenea privire?!*
— Ai întârziat.
— Scuze. O să-i transmit şoferului meu, răspunde dându-şi ochii peste cap.
Observ că s-a schimbat iar. Are haine curate şi şi-a pus iar în ureche cerceii subţiri. în sfârşit, a redevenit acel Lou pe care- l ştiu. Cumva, mă simt uşurată.
— Să ne grăbim! Ţine, pune-ţi ăştia, îi spun întinzându-i o pereche de ochelari cu rame groase şi o mască chirurgicală. Face cum îi spun fără să se plângă, apoi ia permisul pentru bibliotecă pe care i-l dau.
— L-am împrumutat de la un prieten, aşa că să nu-l pierzi.
— Un prieten? repeta ridicând din sprânceană. Sunt puţin gelos...
Nu-l bag în seama, ordonându-i sa meargă cu ochii în jos ca să nu atragă atenţia. Nu sunt deloc liniştită. Lou n-ar fi trebuit să se întoarcă aici, nu la atât de puţin timp de la evadare.
Străbatem precauţi holurile cufundate în linişte. Apropierea fizică dintre noi îmi face pielea de găină. îi arunc o privire pe furiş, dar pare să fie în largul lui.
Ani întregi am traversat fix holurile astea rugându-mă să nu dau de ei, de Rory şi de el; uitându-mă pe furiş la Lou pe deasupra cărţilor mele poliţiste.
Adeseori, privirile ni se întâlneau.
Eu întorceam mereu ochii.
Astăzi stăm cot la cot. Ca şi cum m-aş trăda.
Deodată, îmi îngheaţă sângele în vine. Mă

opresc în mijlocul holului, împietrită. Lou, la fel, înjură în barbă.
Poliţia e aici. La patru metri de noi.
Vreau să fac cale întoarsă cât de repede, dar ar fi suspect dacă aş fugi. E prea târziu, doi poliţişti vin deja spre noi. Sunt însoţiţi de o profesoară, par să fie în miezul unei discuţii.
— Mergi înainte, îmi şopteşte Lou luându-mă de mână. Spune o glumă! Comportă-te normal şi o să fie bine!
îmi transpiră palmele, dar Lou îmi strânge degetele într-ale lui ca să mă liniştească. Nu pot decât să-I urmez chiar dacă mi-e frică, arborând un zâmbet crispat.
Tremură la fel de tare ca mine.
— ...tot ce trebuie ca să vă ajutăm, afirmă profesoara trecând pe lângă noi. Şcoala are o responsabilitate la fel de mare, începem să introducem controlul obligatoriu la intrarea şi ieşirea pe porţile principale.
— N-am găsit nimic astăzi, dar există în continuare posibilitatea să vină să se adăpostească aici. O să punem paznici ziua şi pe timp de noapte...
La naiba! Trag cu urechea ca să aud continuarea, dar au trecut deja de noi. Lou mă trage de braţ ca să intrăm pe uşa deschisă de la o sală de curs, prima care-i iese în cale.
— La naiba, înjură el închizând uşa după noi. Am scăpat ca prin urechile acului.
Stau în picioare în mijlocul sălii şi încerc să-mi potolesc bătăile inimii. îmi dau imediat seama că e sala de muzică. Locul în care el îşi petrecea majoritatea timpului... în sală nu e nimeni, doar un pian, o vioară, scaune şi bănci.
— N-avem mult timp, spun eu după ce mi-am dres vocea. Ar trebui să plecam.
— Dimpotrivă, mai bine aşteptăm puţin ca să fim siguri că au plecat, spune Lou dând o tură, nostalgic, prin sală. Nu se mai întorc până mâine.

Parcă nu îi e frică de nimic, mă enervează. Dar ştiu că nu-i asa. Se ascunde bine, atâta tot.
— La naiba, ce dor îmi e! şopteşte el mângâind o vioară. Vreau să-i spun să nu atingă nimic, că suntem grăbiţi, dar ceva mă reţine. Ochii lui, poate... plini de regrete.
Ştiu ce întrebări îl macină în clipa asta. *S-a terminat cariera lui? Cine să-l mai accepte după asta? A distrus oare totul?*
— Spune-mi o melodie pe care o asculţi nonstop, mă îndeamnă el luând arcuşul.
— N-avem timp de cântat, cineva o...
Nu mă ascultă. Pune contrabărbia pe vioară şi apoi îşi aşază degetele pe arcuş. E concentrat la ceea ce face, când, deodată, arcuşul atinge în sfârşit coardele. Rămân nemişcată când recunosc melodia care umple încăperea.
Arcade, de Duncan Laurence.
N-as sti să descriu scena care se desfăşoară sub privirile mele. Am impresia că mă întorc înapoi cu cinci ani, dar de data asta nu mă ascund. Stau aici şi privesc, ca şi cum ar cânta special pentru mine.
Se mişcă în ritmul melodiei. Se încruntă uşor din cauza efortului, dar buzele se destind într-un zâmbet. închide ochii de mai multe ori, ca şi cum ar vrea să dispară în acordurile muzicii.
Sunetele viorii rezonează în pereţi şi în inima mea de beton armat. Melodia e atât de frumoasă, de puternică, încât mi se face pielea de găină.
E sublim. Magnetic. Hipnotizant.
Mă mulţumesc să stau acolo şi să-l privesc, fascinată, în ciuda eforturilor mele de a rezista farmecului lui. Când ajunge la puntea melodiei, inima îmi bate mai tare şi ochii mi se umezesc. Lou pare vrăjit, în transă, în altă lume.
Ultimele sunete se sting pe degetele sale. Privirea lui mă străpunge din nou, când coboară vioara de pe umăr.
— E prima dată când plângi auzindu-mă

cântând.
Vocea lui răsună prea tare în încăpere. Mă simt prinsă în capcană, or, nimic nu detest mai mult decât asta! Trebuie să- mi revin, aşa că-mi şterg lacrimile şi spun:
— E prima dată când cânţi atât de frumos!
Zâmbeşte subtil, înclinându-şi capul într-o parte.
— Şi totuşi continuai să vii să mă asculţi cântând. Te vedeam, chiar dacă tu credeai că eşti discretă.
Fir-ar să fie! Nu ştiu ce să răspund la asta, fără să fiu nevoită să recunosc un adevăr evident, aşa că prefer să tac. în momentul în care vreau să-i zic s-o lase baltă, uşa se deschide în spatele meu.
încremenesc, panicată. îmi vin mii de scuze în minte, dar îmi înghit limba văzând cine e.
Julian.
Oh, nu! Asta mai lipsea!
— Oh... Salut, Camelia! spune el surprins.
îi zâmbesc crispată. Lou a dispărut şi-l zăresc ascuns în spatele unei coloane din dreapta mea. Dacă Julian intră în sală, o să-l vadă... şi o să-l recunoască sigur.
— Mă bucur să te văd, spune Julian scărpinându-se la ceafă. N-am găsit niciun moment pentru noi în ultima vreme.
Oh, nu! Te rog, nu acum!
— Din păcate, trebuie să plec...
— Nu durează mult, mă întrerupe el luându-mă de mâini. Voiam să-mi cer scuze. Pentru... Ştii tu.
Roşesc, căci Lou, căruia nu-i scapă nimic din conversaţia noastră, se uită intens la mine. Cred că e timpul să-i dau papucii o dată pentru totdeauna, mai ales că între noi n-a fost o relaţie propriu-zisă. M-am culcat doar de patru ori cu el, de distracţie.
— Julian...
— M-am panicat. Nu credeam că-ţi place genul

ăsta de lucruri şi... m-ai luat prin surprindere. Nu te judec în niciun fel! Fiecare cu fanteziile lui.
Oh, Doamne, fă-l să tacă!
— Nu-ţi mai cere scuze, spun eu bătându-l uşor peste mână.
— Am stricat totul, nu-i aşa? Dacă mi-ai mai da o şansă, pot să încerc.
— Nu. Julian, nu e...
— Am văzut câteva TikTok-uri despre asta.
îmi masez tâmplele, mor de ruşine. Chiar trebuia ca Lou McAllister să asiste la asta?
— Nu cred că e nevoie. Uite, oricum, nu suntem corn...
— Insist! continuă el, ceea ce mă enervează serios. A devenit tot mai la modă să-ţi strângi partenerul de gât în timp ce faci dragoste. Sunt deschis la orice.
Chiar a spus-o cu voce tare, lâmpitul! Simt că iau foc. Nu mă pot abţine, mă uit la Lou şi ma priveşte şi el. Zâmbeşte, e amuzat şL. are un aer victorios?
— Julian! între noi doi s-a terminat totul. îmi pare rău.
Deschide gura, dar nu mi se pare că ar fi şocat. Se mulţumeşte sa dea din cap bâiguind că înţelege, apoi pleacă fără să mai adauge niciun cuvânt.
Mi se pare că a fost în regulă. în fine, ar fi putut fi mai rău.
— Pare simpatic, începe Lou, ieşind din ascunzătoare. Mereu vorbeşte aşa mult, chiar şi-n pat? înţeleg de ce vrei să scapi de el.
— Apropo, am ceva pentru tine, spun eu în timp ce scormonesc în geantă şi scot... degetul mijlociu.
Lou izbucneşte în râs. Ies apatică din sală, dar mă urmează râzând de mine:
— Nu, pe bune, pe el ar trebui să-l legi la gură! Ah, un sfat: să n-ai încredere în tipii care-şi fac educaţia sexuală pe TikTok. Generaţia asta Z

mă uimeşte tot mai mult, pe zi ce trece...
— Scuză-mă, uitasem că vorbesc cu un specialist în ştrangulare. Păcat că nu pot să-i cer sfaturi lui Rory!
îmi dau seama prea târziu că am făcut o greşeală. Gluma proastă suna mai bine în capul meu, dar spusă tare nu cade bine. Regret, când văd că-i piere zâmbetul de pe faţă.
Dă din cap, cu o expresie întunecată pe chip şi strângând din dinţi. Urăsc cel mai mult zâmbetul ăsta rece.
— Punct ochit, punct lovit.
Nu aşteaptă răspunsul meu şi mi-o ia înainte fără să mai spună ceva.

Au trecut douăzeci de minute de când niciunul dintre noi n- a deschis gura. Ar fi trebuit să-mi cer scuze pe loc, dar n-am făcut-o din orgoliu. Nu-i datorez nimic, la naiba!

Ajunşi în biblioteca universităţii, traversăm covorul roşu spre calculatoare, înconjuraţi de mici statui din marmură, busturile autorilor şi poeţilor clasici englezi.
Caut locul unde s-ar afla cartea, bucuroasă că nimeni nu e atent la noi. Lou mă urmează, cu umerii încovoiaţi, în căutarea raftului cu pricina.
S, ăe la Stuart...
Urmăresc cu degetul raft cu raft în căutarea faimoasei cărţi. Lou face la fel, cu spatele întors la mine.
— Ai dispărut.
Mă încrunt în semn că nu înţeleg.
— Poftim?
Lou stă în continuare cu spatele la mine, e încă bosumflat după ce s-a întâmplat mai devreme. Ne mişcăm ca şi cum am fi o singură persoană, corpurile atingându-ni-se ~~într un mod delicios~~. Măcar nu trebuie să-i înfrunt privirea.
— Ai dispărut un an, repetă el încet.

Mă opresc, surprinsă de întrebarea care se subînţelege.
— Ai observat.
— De la o zi la alta, nu te-am mai văzut. Cum aş fi putut să nu observ?
Asta nu arată decât că mă urmărea din priviri, aşa cum îl şi suspectam. îmi imaginez ce dezamăgire pe capul lor, al lui şi al lui Rory, să vadă că trebuie să găsească o nouă victimă. „Voiam să te mai văd o dată.” *Asta a zis, nu?*
— Pun pariu că te-ai plictisit fără mine. De-asta ai intrat în tâmpită aia de societate secretă a lor?
— Nu fac parte din prostia aia, spune fără să-i nege existenţa. Unde ai plecat?
— într-un schimb universitar. în Franţa.
A urmat o clipă de tăcere, în timpul căreia credeam că n-o să mai insiste.
— Acolo e înmormântat Oscar Wilde, şopteşte el deodată, ca pentru sine însuşi.
Mă miră comentariul lui – el, care preferă să asculte muzică în loc să citească.
— într-adevăr, a murit la Paris. Nu ştiam că-ti place Oscar Wilde.
Pauză.
— Nu chiar.
Secţiunea e atât de mare, că ne mutăm de mai multe ori de la un corp de bibliotecă la altul. Când reuşesc în sfârşit să dau de locul unde ar trebui să fie cartea, mare dezamăgire. Nu e acolo.
— O fi luat-o cineva cu împrumut, spune Lou înainte să mă duc sa întreb o bibliotecară.
Aceasta ne informează că lucrarea pe care o căutăm nu poate fi împrumutată, nici consultată fizic. însă poate fi consultată pe unul dintre calculatoarele de la parter.
— Şi faceţi-mi plăcerea asta, scoateţi-vă şapca, adaugă ea sec. Un pic de politeţe nu strică, nu?
îi arunc o privire îngrijorată lui Lou, care ezită o clipă dacă să facă aşa cum i se spune. Părul lui

buclat se revarsă din şapcă şi-şi trece mâna prin el ca să şi-l aranjeze. Gestul ăsta simplu e de ajuns ca să-mi dea fiori.
întorc privirea, enervată. *De ce e singura emoţie pe care o am de fiecare dată când îl privesc?* Furia.
— Crezi că suntem pe o pistă greşită?
Rory, Rory, Rory„, Unde-ai ascuns răspunsurile?
Poate că nu cartea e indiciul. Poate că e doar locul. Biblioteca întreagă. încep să mă învârt în loc, cu o privire iscoditoare, în căutare de orice ar putea fi util: pe rafturi, pe jos, pe tavan...
Când îmi întorc privirea la Lou, îl văd uitându-se între două cărţi unde ar trebui să fie James Stuart.
— Ce cauţi?
— Poate a lăsat vreun bilet, un plic, o chestie.
îi vin în ajutor, luând una dintre cărţi şi deschizând-o în grabă. Nimic. Nici între coperte, nici printre pagini. Nici urmă de plic sau de ceva scris cu stiloul pe un colţ de copertă. Eşec total.
— Camelia!
Ridic imediat capul. Lou are privirea aţintită pe raft, ochelarii nu reuşesc să-i ascundă expresia neutră. Nu înţeleg pe loc ce vede. Mă duc lângă el şi braţele ni se ating.
Degetele lui ating raftul de lemn şi în clipa aceea înţeleg.
Mesajul era *sub* toate cărţile, în locul indicat de la bun început... scris cu stiloul pe lemn.
„Primul e o salată. Al doilea e o salată. Al treilea e o salată. Al patrulea e o salată. Al cincilea e o salată. Al şaselea e o salată. Al şaptelea e o salată. Al optulea e o salată. Întregul e un scriitor.”
O ghicitoare. Rory a venit aici ca să scrie o nenorocită de ghicitoare pe un raft de lemn între două cărţi prăfuite!
— Zâmbeşti, îmi atrage atenţia Lou. E înfricoşător.

Citesc şi recitesc ghicitoarea, din nou şi din nou, apoi iau un carnet şi o copiez. O întorc pe toate părţile, degeaba.
— N-a lăsat nimic altceva, afirmă el, fără să reuşească să-şi ascundă urma de dezamăgire din voce. îşi bate joc pe faţă cÎc noi.
— Ar trebui să ne ducă pe altă pistă. Un loc, o persoană... îmi dau seama prea târziu că Lou nu mă mai ascultă. A lăsat jos cartea pe care o ţinea în mâini şi s-a dus pe scara principală. îmi iau geanta şi mă ţin confuză după el. E totuşi o veste bună, nu? Suntem pe drumul cel bun!
— Ce te-a apucat? îl întreb când suntem afară. Lou şi-a pus iar şapca pe cap şi traversează aleea centrală în semiîntunericul serii care tocmai se lasă. Privesc suspicioasă în jur. Slavă Domnului, nu prea sunt studenţi care să se încumete să înfrunte răcoarea asta de toamnă. Poliţia a dispărut şi nimeni nu pare să-i controleze pe elevii care intră pe uşile principale.
— Avem un nou indiciu, insist încercând să ţin pasul cu el. Ar trebui să te bucuri.
— Să mă *bucur?* repetă el cu ciudă.
Se opreşte în cele din urmă, aşa că mă izbesc de pieptul lui şi mă săgetează din priviri. Nu mai văzusem privirea asta cîc mult... Plină de furie. La pierit *în sfârşit* zâmbetul ăla detestabil, aşa că aproape că jubilez.
— Nu, nu mă *bucur.* Prietenul meu cel mai bun, bărbatul pe care-l iubeam e mort. Pentru tine nu e decât un joc, dar pentru mine e propria viaţă care atârnă de un fir.
— Asta voiai.
— Ştiu. M-am răzgândit. Nici măcar nu sunt sigur că vreau să ştiu cine a făcut asta, spune el scuturând din cap. Pentru că atunci când n-o să mai fie indicii, o să se termine.
Oh! înţeleg mai bine acum. Ancheta asta e pentru el o modalitate de a se agăţa de Rory. îl doare. O ascunde bine, atâta tot. Zâmbetul şi atitudinea lui nonşalantă nu sunt decât 9>
o faţadă.

Asta-i durerea lui.
Înscrisă pe chip, vizibilă cu ochiul liber. Simt o urmă de satisfacţie bolnavă la gândul că suferă. Dar am şi sentimentul că sunt privilegiată să-l văd fără niciun fel cîc artificiu, spre deosebire de ceilalţi.
— Hei... Lou.
Mă priveşte fix fără să spună nimic, cu ochii pătrunzători şi maxilarul încordat. Mă abţin să tresar de cât de delicioasă e priveliştea asta, apoi mă apropii cât să nu mă mai vadă decât pe mine. Frigul îmi şfichiuieşte obrajii îngheţaţi, dar simt un foc familiar care-mi încălzeşte pieptul.
— Nu arăta privirea asta nimănui altcuiva, mă auzi?
Nu ştiu ce m-a apucat. Nici pe Lou, se pare, fiindcă îşi înclină capul într-o parte.
— Ştiu ce vreau la schimb, mă grăbesc să spun. încep să mă agit, mi-e frică să nu se răzgândească. Sunt prea implicată acum ca să ratez şansa asta. Tentaţia răzbunării e prea mare şi nu sunt nici atât de bună, nici atât de puternică să-i rezist.
— O favoare, recunosc în cele din urmă. încă nu ştiu ce, adevărul e că nu e foarte important. Vreau doar să-mi rămâi dator cu o favoare.
Lou se holbează ceva vreme la mine şi afişează un rânjet.
— Ah... Sunt puţin dezamăgit, recunosc, oftează, şi-mi dau seama prea târziu că l-am enervat şi mai tare. Eşti la fel ca ceilalţi. De ce toată lumea caută să profite de mine? O să încep să cred că doar pentru asta sunt bun, să fiu folosit.
Simt cum mi se strânge inima la auzul vorbelor lui, dar ignor sentimentul. Refuz să simt empatie pentru oameni care mi-au distrus încrederea în mine şi în ceilalţi. Ei primesc ceea ce merită.
— Dar, spre deosebire de ei, eu nu pretind că-ţi

sunt prietenă, spun eu fără să-mi pierd din avânt. Eu n-o să te înjunghii niciodată pe la spate. O să ţintesc mereu inima şi o să am grijă să ştii când vei primi lovitura.
Lou oftează, gânditor. Furia lui e încă intactă, dar amestecată cu... curiozitate.
— Atât de tare mă urăşti?
Te urăsc atât de tare, încât îmi vine să vomit.
~~Te urăsc atât de tare, încât te vreau doar pentru mine.~~
Cum să-l fac să priceapă? Adevărul e că sunt distrusă. Părinţii mei mă iubesc, dar au dat-o în bară la un moment

dat. Fiindcă, în copilărie, remarcile lor permanente m-au umilit. Mi-au băgat în cap că ar trebui să-mi fie ruşine că „mănânc ca o scroafa” că sunt mizerabilă fiindcă încă fac pipi în pat, că mă dau la băieţi fiindcă port fuste prea scurte. Trebuia cu orice preţ să-mi reprim dorinţele, pentru că erau „urâte şi nedemne ¿e o tânără cumsecade” Fiindcă sexul e „murdar şi ruşinos”.

Toată viaţa mea, mi-a fost frică de cum mă judecă ceilalţi. Inconştient, am căutat să fiu umilită fiindcă eram convinsă că nu merit mai mult. îmi era chiar frică să fiu fericită, să fiu liberă. Am căutat să-mi fac rău, să mă fac să-mi fie ruşine cu mine însămi înainte ca ceilalţi să o facă în locul meu.

Era un cerc vicios.

Apoi a apărut Rory... E clar că nu aveam nevoie de el. Faptul că i-am întâlnit, pe el şi pe gaşca lui, m-a făcut să înţeleg că doar pentru asta eram bună.

Să fiu denigrată.

Dar m-am schimbat. Acum patru ani, m-am trezit într-o dimineaţă şi m-am hotărât să arunc pe foc masca asta de masochistă. N-o s-o mai port niciodată.

— în liceu mi se părea că eşti de neînfrânt, spun în cele din urmă. Ştiam că n-o să reusesc să te dobor. Asa că am hotărât că, dacă nu pot urca mai sus decât tine... o să te trag după mine, în mocirlă. *Aut inventam viam autfaciam.*[z]

Zâmbeşte iar ironic, dar mă aprobă.

— Dacă asta vrei, poţi încerca. N-o să opun nicio rezistenţă, îmi vine să-i spun că nu e amuzant dacă cedează. Prefer să-l distrug în timp ce se luptă din răsputeri, sperând până în ultima clipă, iar ultimul chip pe care-l va vedea când totul se va prăbuşi o să fie al meu.

Dar fiecare lucru la timpul lui.

— Batem palma! spun eu întinzând mâna.

Se supune fără să mă scape din priviri, cu ochii luminaţi de sentimentul unei noi aventuri. observ pata roşie de pe mâneca puloverului.

— Sângerezi.

Atunci se întâmplă să-i

Lou îşi ridică puloverul ca să verifice bandajul, însă pare curat.

— Nu, aici.

îl prind de braţ ca să-i arăt mâneca şi-l întreb ce şi-a mai făcut. Am nevoie de el viu până la sfârşitul acestei poveşti.
Lou se încruntă, confuz.
— Nu-i sângele meu.
— Cum asa?
— Dorm la familia Cavendish de câteva zile...
— Ceee? urlu eu, furioasă de cât de idiot poate sa fie.
— ... şi am luat şi eu pe mine ce-am găsit.
— De unde l-ai luat?
— Din camera secretă unde dorm, spune el devenind brusc serios.
Amuţesc, aşteptând să continue, dar se uită în gol. Aproape că văd cum i se învârt rotitele în creier.
— Cu asta era îmbrăcat el în seara aceea.
Rămân încremenită, cu inima bubuind în piept, şi-i dau drumul imediat la mânecă.
— Rory? şoptesc şi realizez că n-are sens.
De data asta, Lou ridică ochii spre mine scuturând din cap. S-a întunecat la faţă.
— Nu... Alastair.

---

7 „Voi găsi o cale sau voi crea una”, în latină. *(N.a.)*

În seara aceea

RORY

Mţa

-a nimerit bine, scorpia.

Cobor scările clătinându-mă, şi nu doar fiindcă am băut prea mult. Mă doare capul şi muzica asta nu mă prea ajută. Unde e Lou? Trebuie să-l văd, să-i spun că totul s-a terminat între mine şi Skye.

Inima-mi sare din piept, de surescitare şi spaimă în acelaşi timp, dar deodată mă opreşte o mână care-mi atinge umărul.

— Rory?

Alastair. Fratele meu se holbează stupefiat la faţa mea, apoi la restul corpului. N-am timp de el, aşa că încerc să mă desprind din strânsoarea mâinii lui. Din păcate, ameţesc şi Alastair insistă.

— Ce căcat ai păţit? Eşti bine?

Nu înţeleg pe loc la ce se referă. Ridică mâna spre părul meu şi degetele i se umplu de sânge. îmi ating brusc tâmplele, mirat, şi-mi dau seama că sângerez la cap.

Rânjesc discret, suspicios. *Ah, da, aşa-i.*

— Stai liniştit. Skye e dusă, atâta tot.

Privirea lui Alastair se schimbă. Dragostea pe care i-o poartă acestei fete e atât de evidentă, că devine patetic. Mă abţin să- i spun că imaginea pe care o are despre ea e doar produsul imaginaţiei lui. Fata aceea nu există.

— Şi totuşi tu ai ales-o, spune el pe un ton uşor enervat.

Ştiu că nu-i place să-i vorbesc stând cu spatele la el. Idiotul n-a încetat niciodată să creadă că ceva ar fi posibil între ei. Evident, Skye nu dă doi bani pe frate-meu.

Era amuzant la început să-i iau ce-şi dorea atât de mult. Dar recunosc că a devenit plictisitor, mai degrabă un viciu. *Preţul a fost Lou.*

Dar mai ales Skye e o pacoste.

— Ştii ce? spun eu punându-i mâna pe umăr, tot

un zâmbet. E ziua ta norocoasă. Skye e numai a ta!
— Ce... Ceee?
— Ar trebui să-ţi încerci norocul. Nu eşti foarte amuzant, dar eşti bogat: e primul lucru la care se uită Skye la un bărbat. Măcar rămâne în familie, n-o să fie dezorientată.
Alastair se face roşu de supărare şi-mi împinge braţul.
— Vorbeşti prostii. Nu ştiu ce ai făcut, dar ai sigur o contuzie...
Vrea să mă ia de braţ şi să mă ducă în baie ca să-mi îngrijească rana, dar nu mă mişc din loc.
— N-o vrei? insist ca să-l enervez.
Se uită în jurul nostru, exasperat. Invitaţii dansează în ritmul muzicii şi nu ne bagă în seamă.
— Nu. Nu mă mai interesează de mult! minte cu o îndârjire pe care n-am mai văzut-o la el. Eram adolescenţi. S-a terminat.
— Păcat!
Mă întreabă de ce, dar nu răspund. în schimb, mă duc în grădină ca să-mi continui căutările.
— Nu l-ai văzut cumva pe Lou?
Alastair nu spune nimic, dar ştiu că mă urmăreşte îndeaproape ca să se asigure că nu leşin.
— Pentru el o arunci la gunoi pe Skye.
Nu e o întrebare. Ştie toată lumea ce e între mine şi Lou, n- am ascuns nimic niciodată. Nici măcar faţă de Skye, dar îmi plăcea că ea nu spunea nimic.
Era mai simplu.
— îl iubeşti? insistă fratele meu, aşa că mă întorc cu faţa la el şi oftez.
— Depinde cum defineşti iubirea. îl iubesc pe Lou aşa cum Oscar îl iubea pe Alfred; pasional, orbeşte, e un sentiment care mă sufocă. îl iubesc mai mult decât o să mă iubească el vreodată şi ştiu că asta face parte din destinul meu. Eşti mulţumit de răspuns?

Alastair se holbează la mine fără să ştie ce să răspundă, cred că e foarte surprins. Probabil că îşi dă seama chiar în clipa asta că nu mă cunoaşte, că nu m-a cunoscut niciodată.
Ah, bietul Alastair...
Mi-e milă de el. S-au dus vremurile când îl consideram rivalul meu. Am înţeles devreme că, dacă vreau ceva ce-i aparţine, nu trebuia decât să întind mâna. Nu spune nimic niciodată, orice-ar fi.
E atât de simplu, că, odată cu trecerea anilor, şi-a pierdut toată savoarea.
— Cred că greşeşti, spune el încet, de parcă ar fi stânjenit să aibă conversaţia asta cu mine. Lou te vede doar pe tine.
— Fals! A lost de-ajuns să mă întorc cu spatele o secundă, pentru ca trădătorul ala să mă oblige să mă mulţumesc doar cu jumătate din inima lui. Nu e prea plăcut; nu e destul.
— Cui îi dă cealaltă jumătate? *Nenorocitei de Camelia O'lirien.*
Credeam că problema asta e rezolvată de mult, dar mă înşelam. Lou e genul de tip fidel.
— N-am chef să vorbesc despre subiectul ăsta în seara asta, spun eu făcând un gest din mână ca să încheiem discuţia. E plictisitor.
Aşa am aflat că Skye nu era deloc îndrăgostită de mine: nu înţelegeam cum putea să-mi permită să mă culc cu Lou şi să se comporte ca şi cum nu ştia.
Eu, unul, sunt incapabil să-l împart pe Lou cu altcineva. Numai gândul mă scoate din minţi. Dar ştiu şi că din cauza asta iubirea mea pentru el e toxică... Lou nu mă merită.
Dar n-amde gând să i-o spun.
Dimpotrivă, am de gând să fiu egoist până la ultima suflare.
— N-am nevoie de o fată care o să fie mereu îndrăgostită de tine, declară brusc Alastair.
— Vrei să-ţi spun un secret, frăţioare? spun eu apropiindu- mă de el cu un zâmbet crud pe

buze. Skye nu e îndrăgostită de nimeni în afară de ea însăşi. O să-ţi promită marea cu sarea atât timp cât ai portofelul pe care-l vrea.
Nu-i port ranchiună cu adevărat pentru asta. Ar trebui mai întâi s-o apreciez în vreun fel ca să-mi pese.
Şi apoi, eu m-am folosit primul de ea. Asta funcţiona între noi, dar a trebuit să strice tot cu ideile ei de măritiş!
— Crezi că de asta se agaţă de tine? întreabă Alastair, o sclipire nouă zărindu-i-se în ochi... ciudă, cred. Când tu nu i-ai adus decât suferinţă.
Cât pe ce să izbucnesc în râs. N-am făcut niciodată aşa ceva. O subestimează.
— Mai ales ca-i ştiu micul secret murdar.
Asta îi atrage atenţia. Ridică intrigat din sprânceană, apoi mă întreabă despre ce secret e vorba.
Bingo! Ştiam că o să muşte momeala.
Fiindcă suntem înconjuraţi de oameni, mă aplec spre el ca să-i şoptesc adevărul la ureche. Zâmbesc în continuare, mai ales când văd şocul de pe chipul lui.
Fac un pas înapoi ca să savurez spectacolul, nerăbdător să aflu ce consecinţe vor decurge de aici, şi-i fac cu ochiul.
— Când mă gândesc că eu sunt considerat cel mai crud dintre noi...
Aşa că mă întorc înăuntru ca să-l caut pe Lou.
De data asta, Alastair nu mă urmează.

12 *brie 2022*

LO i daca Alastair e vinovat?

Octom

Sâmbătă De vineri, creierul meu refuză să se odihnească. Camelia mi-a spus sa mă calmez, că asta nu înseamnă nimic, dar a trebuit să-mi dau jos imediat puloverul ca să nu mă sufoc. Brusc, nu mai puteam să respir. N-am suportat ideea de a avea pe mine o haină murdară de sângele lui Rory. E haina lui, deci nu văd cum ar fi posibil alt – O să-l scenar provoc la un interogatoriu luni, a spus Camelia confiscându-mi puloverul.

M-am întors în conacul familiei Cavendish în tricou. Până să mă strecor pe furiş înăuntru, eram deja îngheţat şi încă tulburat de ce aflasem.

Am stat toată noaptea încercând să rememorez evenimentele din seara aceea. Unde era Alastair când Rory a urcat în camera lui? îmi amintesc că l-am văzut după aceea. M-a zărit şi el când vomitam în grădină şi mi-a propus să rămân să dorm aici.

Nu voia să urc la volan în starea aia.

Era îngrijorat, dar nu l-am băgat în seamă. Am plecat şi ultimul lucru de care-mi amintesc e portbagajul deschis şi ochii goi ai lui Rory.

Sunt aici.

Stai ascuns, nu face vreo prostie!

Camelia a ajuns, în sfârşit! Mă ridic din patul improvizat, după ce mi-am curăţat rana recentă, şi-mi lipesc urechea de uşa de la camera secretă. Niciun zgomot. I-am auzit pe părinţi plecând mai devreme în dimineaţa asta; la câte valize aveau, n-o să se întoarcă prea curând.

în principiu, Alastair a rămas singur în casă.

Profit de liniştea din jur ca să împing uşa şi să ies, cu mare precauţie. Camelia mi-ar reproşa că risc, dar vreau să aud discuţia lor.

Şi dacă e periculos? Dacă încearcă s-o atace pe Camelia fiindcă vede că ea a descoperit adevărul, vreau sa fiu acolo.

— Aş avea câteva întrebări să-ţi pun în privinţa morţii lui Rory, răsună vocea ei în sufragerie.

Mă îndrept în linişte spre locul din care răzbate vocea ei. Când ajung în spatele uşilor întredeschise, arunc un ochi pe furiş.
Camelia e invitată să ia loc pe un fotoliu, în timp ce Alastair o serveşte cu ceai.
— Credeam ca s-a rezolvat cazul. Lou a fost declarat vinovat, nu?
Rămân nemişcat, luat prin surprindere. Nu Alastair a vorbit. Recunosc vocea asta... Mă retrag câţiva centimetri şi bănuiala mi se confirmă: Gideon e şi el acolo.
Părul lui blond, relativ lung, e ud, ochii lui albaştri sunt încercănaţi şi deja a dat-o pe whiskey. E ora patru.
— Procesul nu s-a terminat.
— Dar a fugit, insistă Gideon. Asta spune tot, nu?
Probabil, Camelia se gândeşte la acelaşi lucru ca mine, fiindcă înclină capul într-o parte în timp ce-l observă: de ce insistă atât?
— Presupun că i-a fost frică.
De data asta, a vorbit Alastair. Evită privirea tuturor, cufundat în gânduri. Nu pare în formă.
Gideon se uită la el încruntat. Camelia nu spune nimic, îi observă aşteptând ca unul dintre ei să se dea de gol.
— Ştiu că aţi vorbit deja cu poliţia, dar puteţi să-mi mai spuneţi o dată unde v-aţi dus după ce Rory a urlat la toată lumea să plece?
Camelia se aşază picior peste picior, ca o profesionistă, şi scoate eternul ei carnet. Nu pare să-i fie frică. Dimpotrivă, pare... nerăbdătoare. Ca şi cum abia aşteaptă să-l încolţească. *Pe bune că e dusă cu capul.*
Nu mi-ar plăcea atât de mult de ea dacă n-ar fi asa.
— L-am urmărit pe Lou ca să mă asigur că e Line, începe Alastair pe un ton neutru. Nu părea să fie în dispoziţia lui obişnuită. Ceva nu

era în regulă.
— Era drogat, îl întrerupe Camelia. Fără voia lui, din câte spune.
— Abia după aceea ne-am dat seama... Vomita în grădină. I- am spus să rămână peste noapte, dar nu m-a băgat în seamă.
— Deci Lai lăsat să plece şi să ia maşina ştiind că e periculos? Halal prietenie!
Alastair amuteste preţ de câteva minute bune. Gideon îsi soarbe băutura, cu ochii lui deschişi la culoare aţintiţi asupra Cameliei. Îmi dau seama ca e deja beat, chiar daca experienţa îl ajuta sa se ascundă.
— Nimeni nu-l poate obliga pe Lou sa facă ceva, se apără Alastair.
Nu se înşală. Chiar dacă, având în vedere contextul, mi-ar fi plăcut să nu-mi dea voie să plec în seara aia.
— Şi după?
— După, m-am întors ca să le spun oamenilor să plece şi să fac puţină curăţenie prin casă înainte să mă culc. Nu l-am mai văzut pe Rory. Uşa de la camera lui era închisă, aşa că m-am gândit că vrea să fie singur.
în principiu, teoria lui se susţine. Ştiu că există martori care pot să confirme că l-au văzut când îi alunga pe invitaţi de pe proprietate. Era atât de multă lume... cum e posibil ca cineva să-l fi omorât pe Rory şi să reuşească s-o taie?
— Dar tu? întreabă Camelia întorcându-se spre Gideon.
— Am urcat la el ca să-i bag minţile în cap, bombăne el. Dar n-a vrut să deschidă. M-a făcut în toate felurile dinăuntru, cu uşa închisă între noi. Până la urmă am plecat. L-am ajutat pe Alastair la curăţenie.
Deci, concret, Gideon e ultima persoană care a vorbit cu el. Mă uit suspicios la chipul lui. *Nu spune tot.*
Camelia dă din cap fără să zică nimic, îşi notează ceva în carnet. O văd din profil, aşa că

ea nu poate să mă vadă. Băieţii stau pe două fotolii aflate de-o parte şi de alta a Cameliei.
— Rory ne-a lăsat scrisori tuturor, răspunde ea. Skye mi-a arătat-o pe a ei. Pot să le văd şi pe-ale voastre?
Cei doi se uita unul la celălalt. Alastair nu pare surprins, dar Gideon strânge din dinţi. Primul se ridică şi se duce să deschidă un sertar de la dulapul cu veselă. îi întinde un plic Cameliei, ridicând din umeri:
— Dacă te ajută în vreun fel...
Camelia îl deschide şi scoate o foaie de hârtie. Mesajul pare să fie foarte scurt, fiindcă ea împătureşte foaia în mai puţin de cinci secunde. Aproape că văd cum i se învârt rotiţele în minte cu o mie de kilometri pe oră.
Gideon scutură din cap când se întoarce spre el.
— E ceva personal, răspunde el în timp ce dă paharul pe gât. Camelia îi zâmbeşte uşor şi-i răspunde că nu-i nimic, dar ştiu deja că-şi notează absolut totul în minte. Gideon tocmai s-a înscris pe lista suspecţilor Cameliei; şi pe lista mea.
— Am o ultima întrebare, spune ea şi ritmul cardiac îmi creşte. Un martor ne-a comunicat ca hainele tale erau pătate de sânge în seara aceea. în special puloverul...
Rămân nemişcat, holbându-mă la Alastair, în căutarea vreunei reacţii suspecte. Face o mică grimasa, pe care o interpretez mai degrabă ca pe o expresie de mirare decât de frică.
— Sânge, repetă el.
— Te-ar deranja să ni-l împrumuţi?
Alastair o priveşte fără să spună nimic, apoi oftează.
— Nu e nevoie de teste. N-am nimic de ascuns. Da, aveam hainele pătate de sânge. Da, era sângele lui Rory
— Ce-i tâmpenia asta? bâiguie Gideon. Al?!
— S-a întâmplat înainte să dispară el, înainte de cearta cu Lou. Am dat de el când cobora

scările... sângera la cap.
Camelia îl întreabă ce s-a întâmplat, dar Alastair priveşte în gol deja. Presupun că rememorează scena, probabil pentru a şuta oară de-atunci, din seara aceea.
în cele din urmă, ridică privirea spre Camelia.
— Nu ştiu.
— Nu ţi-a spus *nimic?* insistă anchetatoarea mea preferată, pe un ton acuzator.
— Nu. L-am întrebat, dar era incoerent. îl căuta pe Lou de parcă era nebun.
Era fix înainte să mă ducă pe scări ca să mă sărute. Acum, că stau să mă gândesc... îmi amintesc ceva. Când mi-am trecut degetele prin părul lui Rory, îmi amintesc că era ud. Era aşa de lipicios, că m-am gândit că e alcool.
însă e clar că era sânge.
Se rănise şi n-am remarcat nimic... în întuneric, n-am văzut ce era fix în fata mea.
Ce s-o fi întâmplat la etaj? Dacă nu e Alastair, atunci cine?!
— Mulţumesc amândurora pentru ajutor, spune Camelia în timp ce se ridică.
Rahat! Mă dau repede în spate ştiind că n-o să am timp să mă întorc în ascunzătoare fără să fiu văzut. Grăbesc pasul şi urc scările ca să fug la etaj. îl aud pe Alastair care răspunde:
— Nu te conduc. Ieşirea e la capătul holului.
Mă ascund în spatele unei coloane, gâfâind. Urc în viteză treptele interminabile. Aştept câteva minute bune, cât să mă asigur ca ea a plecat şi că băieţii nu se întorc.
Când, deodată, zăresc o siluetă care urcă scara fără să scoată un sunet. încremenesc, prins în capcană, până ce-mi dau seama că e Camelia.
Şmecheră mică!
Camelia încă nu m-a văzut. Urcă ultimele trepte muşcându- şi buza, abia îndrăznind să respire. Are curaj să se ducă să facă percheziţie sub nasul lui Cavendish, după ce acesta a alungat-o!
Mă întorc, sprijinindu-mi umărul de coloana, şi

stau cu braţele încrucişate, într-o poziţie nonşalantă.
— Atenţie, Scufiţă Roşie! şoptesc când trece pe lângă mine. Lupii înfulecă fetiţele prea curioase.
Tresare atât de tare, că se împiedică şi ratează ultima treaptă. O prind în ultima clipă, apucând-o cu un braţ de talie şi acoperindu-i gura cu degetele ca să nu ţipe.
Se uită la mine cu ochii holbaţi. Nu cred că-şi dă seama, dar se agaţă disperată cu mâinile de mine. M-aş putea obişnui cu asta.
— Ţi-era aşa tare dor de mine? şoptesc dându-i drumul, deşi nu-mi doresc asta.
îşi revine din sperietură, ţinându-şi o mână în dreptul inimii. I s-au înroşit urechile, ceea ce mă face să zâmbesc.
— Nu plec până când nu scotocesc în camera lui Rory. Unde e?
M-am gândit să fac fix la fel de când sunt aici, în căutare de dovezi, indicii sau explicaţii. Dar mi-a pierit cheful; pentru că încă nu ştiu dacă sunt în stare să înfrunt ce risc să găsesc acolo.
Nu prea-mi place ideea ca ea să intre în sanctuarul acela... dar e pentru o cauză bună.
— Vino!
O prind de încheietură, facându-i semn să fie discretă. Nu trebuie să se audă sunet de paşi la parter. Mergem încet spre camera respectivă, apoi închid uşa în urma noastră.
Rămân cu spatele sprijinit de ea, observând reacţia Cameliei. îmi dau seama imediat că n-a fost o idee bună. Mă sufoc deja. Nu vreau să fiu aici fără el... în camera asta pe care o ştiu atât de bine, în care am fost de atâtea ori.
încerc să văd ce vede Camelia, să am privirea unui necunoscut. îmi plimb privirea pe pereţii acoperiţi de pagini rupte şi de bucăţi de hârtie; unele sunt poeme scrise de mine. Îi văd patul nefăcut, păturile gri sub care muream de nerăbdare să gem de plăcere între coapsele lui,

apoi teancurile de cărţi de pe jos, de pe şemineu, de pe birou. Adoram camera asta, dar astăzi mi se pare rece şi fără viaţa. N-are niciun farmec fără Rory.
— Nu ating nimic, mă asigură Camelia, care s-a întors spre mine fără să observ.
— Fă-ţi treaba! Nu-mi pasă.
Zâmbeşte discret, ştie că e o minciună. Apreciez că se preface că nu înţelege.
Stau acolo şi mă uit, în timp ce ea scanează camera cu mâinile la spate ca să nu atingă nimic din ce-i iese în cale. De parcă eu aş fi încetat să exist. Mă amuză. Se dedică trup şi suflet anchetei.
Ştiu că o face mai presus de orice ca să se răzbune pe mine, dar sunt pregătit să o las dacă asta înseamnă să facem dreptate.
Dacă asta înseamnă să stau mai mult în preajma ei.
Brusc, se opreşte în faţa biroului şi nu mai face nicio mişcare. Mă apropii ca să văd ce i-a atras atenţia. îşi plimbă degetele pe o poză strecurată între paginile unei cărţi. Mi se strânge inima de durere văzând titlul singurului roman al lui Oscar Wilde.
— E atât de evident!
— Ce? şoptesc şi eu, peste umărul ei.
Pe polaroid, eu şi Rory avem optsprezece ani. Eu stau pe un mic zid, cu o ţigară între buze. Mă uit plictisit la obiectiv, ca un adolescent rebel căruia nu-i plac pozele.
Rory stă lângă mine, cu un braţ pe umerii mei. Mă trage lângă el ca să mă oblige să stau la poză. Are un zâmbet larg pe buze. îmi amintesc exact ziua aceea; o făcusem pentru prima oară în weekendul de dinainte. Mă prefăceam bine, dar îmi sărea inima din piept de bucurie şi de speranţă.
Totul era perfect. Evident că n-a durat prea mult.
— Dragostea dintre voi doi.

Mă abţin să-i spun că Rory nu era îndrăgostit, nu cu adevărat. Eram singura persoană pe care o suporta, atâta tot.
— Mă uitam la voi câteodată, continuă încet Camelia, aşa că întorc capul spre ea. Mereu m-am mirat... de felul în care voi doi eraţi în lumea voastră. Ca şi cum existaţi într-o bula transparentă. Nimeni nu putea să intre.
Nu mă mai uit la pozăîn clipa asta. Mă uit la ea; la profilul ei, la nasul drept şi buzele arcuite, la obrazul fin şi genele interminabile...
Părul ei mă stânjeneşte. Vreau să-l dau într-o parte şi să-i sărut aluniţa de după ureche. Nu i-o văzusem până acum.
— Unde mergea unul, mergea şi celălalt.
Zâmbesc, distras o secundă.
— Aşa este. îl urmam tot timpul.
Camelia se încruntă şi se întoarce spre mine. Nasurile aproape că ni se ating, dar nu pare să-şi dea seama. Parcă am în mine un val de lavă fierbinte la gândul că e aici, la un centimetru de mine, şi tot ce vreau e...
— Tu? Nu, eu vorbesc de Rory.
— Ce? şoptesc, luat prin surprindere.
— De fapt... el te urma. Mereu.
Fraza ei mă ia atât de tare prin surprindere, încât rămân pe loc şi nu spun nimic, doar clipesc. Asta-i impresia pe care o dădea cuplul nostru în exterior? *Imposibil!*
Rory era liderul, nu eu.
— Nu prea mă simt în largul meu să cotrobăi prin lucrurile lui, spune atunci Camelia. Plec.
Mă dau laoparte ca să-i fac loc, dar în aceeaşi clipă o văd cum îşi apropie cotul de teancul de cărţi care de-abia stau în echilibru pe birou. Vreau s-o previn, dar e prea târziu. Le loveşte cu cotul.
Teancul se prăbuşeşte făcând un zgomot puternic, greu de ignorat.
Camelia încremeneşte, cu gura deschisă larg. Eu, la fel, incapabil să fac vreo mişcare. Gideon

şi Alastair au auzit cu siguranţă, sunt chiar sub noi!
— E cineva acolo? răsună o voce pe scară.
Eu şi Camelia ne holbăm la uşa închisă, suntem prinşi în capcană.
La naiba!

13

CAMELIA

Octombrie 2022

7% m încremenit, nu sunt în stare sa mă mişc.

/ % Alastair o sa intre dintr-o clipa într-alta şi o să mă găsească în camera fratelui său mort, însoţită de ucigaşul lui...

Mă întorc spre Lou ca să-i spun să se ascundă sub pat, dar în clipa asta cuvintele îmi rămân blocate în gât. Nu ştiu din ce cauză, şemineul se deschide deodată şi lasă să se vadă o gaură întunecată.
Un pasaj secret! Vreau să-i spun că n-are nicio şansă să mă convingă să intru acolo, dar mă ia de mână fără să mă întrebe şi mă trage după el.
— N... Nu, nu...
Şemineul îmi înghite cuvintele şi se închide în urma noastră chiar în clipa în care aud scărţâitul uşii.
Nu! Nu pot! Trebuie să ies!
îmi ţin respiraţia, înghiţită de întuneric. Lou îşi sprijină pieptul de al meu, după ce, cuprins de panică, m-a lipit de perete. Nu mă mişc, de frică să nu fac vreun zgomot, dar inima îmi bubuie în piept. închid strâns ochii, chiar dacă e inutil, şi încerc să nu ţip după ajutor.
Totul e-n regulă. Respiră, Camelia! O să ieşi curând de-aici. Simt respiraţia sacadată a lui Lou pe nasul meu, semn că e foarte aproape de mine. Nu îndrăznesc să-i spun să se dea mai în spate, acum, când Alastair e de cealaltă parte a peretelui. Dimpotrivă, vreau să se apropie, să mă atingă, ca să mă asigur că totul e în regulă, că nu sunt singură.

Am impresia că stau o oră în poziţia asta, cu genunchiul lui Lou între picioarele mele.
— Eşti bine? şopteşte el.
Această simplă întrebare mă face să tresar, înfiorată. Nu-l văd, dar îmi dau seama că e peste tot. îl simt atât de intens pretutindeni în jurul meu, încât e sufocant.
Scutur din cap, cât pe ce să leşin. Ritmul cardiac îmi creşte tot mai mult de la o secundă la alta. Abia reusesc să tin ochii deschişi.
— O să leşin.
— Ce?! şopteşte el cât de tare poate, strângându-mi umărul cu mâna.
— Verilică toata casa! se aude o voce de dincolo de perete.
— Crezi ca e ea? Dacă e fantoma lui Rory, eu am tăiat-o de- aici!
Recunosc vocile lui Gideon şi Alastair. Ştiu amândoi că eu sunt. Trebuie să ies imediat!
— Nu, răspunde Alastair. Cred că e *el.*
La naiba! Am stricat totul. Ne bănuiesc pe amândoi, dar nu împreună; niciunuia nu-i trece prin cap că suntem aici în duet.
Dumnezeu mă aude în sfârşit, fiindcă uşa se închide cu cheia şi sunt cât pe ce să mă prăbuşesc, într-atât de tare-mi tremură picioarele. M-aş fi prăbuşit probabil, dacă Lou nu m-ar fi ţinut, sprijinindu-mi capul cu mâna.
— Camelia? Mă auzi?
— Trebuie... trebuie să ies..., reuşesc să spun, respirând sacadat.
Mă sufoc. O să mor dacă nu respir. A fost premeditat? M-a adus aici ca să mă omoare?
— Ne-a încuiat aici, comentează Lou.
Vorbesc aiurea. Ameţesc atât de tare, încât trebuie să mă ţin de el ca de un colac de salvare în toiul unei furtuni. E umilitor. îmi vine să mor de ruşine.
Lou îmi pune mâna pe frunte, apoi pe obraji. Nu-l văd, dar căldura lui mă învăluie. E plăcut.
— Eşti transpirată toată... Camelia, ce se

întâmplă?
— Am claustrofobie, spun eu ţinând ochii închişi.
Lou înjură în barbă. îi cer, cu mare greu, să redeschidă trapa, dar deodată lumina de la telefonul lui mă orbeşte.
— Camelia, spune el ţinându-şi mâna pe umărul meu. Am o veste proastă, dar o să fie bine. OK?
Scutur din cap şi-mi masez pieptul. O să-mi pierd controlul, simt, asta urmează.
— Semineul nu se deschide decât din exterior, mă informează privindu-mă drept în ochi. Nu putem să ne întoarcem în cameră.
Pauză. *E o glumă?!*
— De partea cealaltă e camera lui Alastair. Nici pe-acolo nu putem ieşi fără să fim prinşi.
Nu mă pot abţine, încep să plâng. E umilitor, dar nu mă pot stăpâni. Mă sufoc şi mai tare acum şi încerc să mă desprind din strânsoarea lui şi sa lug, nu contează unde, nu-mi pasa. Nu vreau sa mă vadă aşa. *Disperată.*
— Camelia, calmează-te, mă linişteşte luându-mi obrajii în palmele lui. Respiră! O să fie bine. Sunt aici. Nu eşti prinsă în nicio capcană, bine?
Lou îmi cere să nu mă mişc şi mă lasă singură cât timp face câţiva paşi la dreapta. încerc să respir, printre lacrimi, ţinându-mi o mână pe piept, timp în care el dă de o cutie de chibrituri aşezată deasupra unui sfeşnic vechi agăţat pe perete. Foloseşte mai multe beţe ca să aprindă ceîe trei lumânări.
Mă linişteşte pentru câteva secunde să-i văd chipul. Mă urăsc. De ce trebuia să mi se întâmple aici, azi, *cu el?*
Amintiri pe care aş fi preferat să îe îngrop ies la suprafaţă, într-un astfel de moment, încep să ma tortureze. Aud din nou râsul crud al lui Rory în spatele uşii şi mă aud pe mine plângând cu capul lăsat pe cotul îndoit. Revăd întunericul şi unghiile pline de sânge de cât zgâriasem uşa, în speranţa că cineva o să mă audă.

— O să mor, şoptesc ghemuindu-mă cu capul între genunchi. Nimeni n-o să mă găsească. O să mor înfometată, singură, asfixiată...
Pereţii se închid peste mine, tunelul se îngustează din ce în ce mai tare şi ştiu că nu e decât o iluzie, *ştiu,* dar mi se pare atât de real...
Deodată, simt o prezenţă deasupra mea.
Simt nişte braţe care mă iau de subsuori şi îmi înconjoară talia.
Simt un obraz cald care mă linişteşte şi mă mângâie pe gât.
Simt că inima-mi bate din nou, dar cÎc data asta dintr-un alt motiv.
Lou mă ia în braţe.
Vreau să mă zbat şi să-l împing, jur, şi cred că se prinde, fiindcă îmi şopteşte la ureche: „Totul e în regulă, eşti în siguranţă” şi, inconştient, cedez... Tremur la pieptul lui, sprijinindu-mi bărbia de umărul lui.
îşi ţine mâinile împreunate pe spatele meu, jos, şi îi simt forţa corpului. Nu vreau să mă desprind din îmbrăţişare şi, în acelaşi timp, aş vrea să fug cât mai departe posibil. *Sunt atât de slabă!*
— Numără până la zece, şopteşte el.
Fac cum îmi spune, deşi nu mi-e uşor. Ce tâmpenie, credeam ca am nevoie să mi se dea spaţiu, dar, dacă simt ceva tangibil lângă mine, asta mă ajută să mă ancorez în realitate.
Respir mai bine. Momentul durează o eternitate... sau cel puţin aşa mi se pare. Degetele lui Lou se plimbă în sus de-a lungul coloanei mele, mângâindu-mă pe spate în cercuri lente şi hipnotizante.
Nu ştiu de ce îşi bate capul să mă liniştească.
Vreau să-i spun să înceteze. Că nu i se potriveşte. Comportamentul lui mă nelinişteşte şi urăsc să mă simt la mila lui. Mi-am promis că n-o să se mai repete niciodată.
— Eşti bine? îmi şopteşte el la ureche.
Aprob din cap fără să spun nimic, aşa că-mi dă

uşor drumul. Se dă cu capul înapoi ca să mă privească şi o şuviţă i se prinde în părul meu.
— Foarte bine. Deoarece cred că o să trebuiască să ne petrecem noaptea aici, Sherlock.
Nu mă încântă deloc ideea, dar are dreptate. Cred că soarele a apus de când am ajuns aici... Dacă băieţii cercetează casa ca să ne caute, ar fi mai bine să stăm ascunşi o vreme. Şi asta înseamnă că Alastair o să se bage în pat până atunci.
— Nu ştiam că eşti claustrofobă.
!» ’A.
Gata, a stricat totul. II săgetez cu privirea fără prea mare convingere, conştientă că mâinile i-au căzut acum pe soldurile mele.
— Cum să nu!
Lou clipeşte mirat. O fi un actor bun, dar se pare că am o memorie mai bună decât el.
— Totuşi te-ai distrat nevoie mare când le-ai spus lui Rory şi celorlalţi să mă încuie în debaraua cu mături, când se închidea liceul, spun eu pe un ton usturător. Era amuzant să mă auzi cum plâng de dincolo de uşă? Cum te implor să-mi dai drumul? Sigur, la vremea aia, eram pregătită să fac orice... N-aveam pic de demnitate. Voiam doar să fiu lăsată în pace.
Lou mă priveşte fără să priceapă, cu gura întredeschisă, încearcă să vorbească, dar m-am pornit deja, şi de data asta nu mă mai pot opri. Trebuie să dau totul afară din mine. l- am purtat pică prea mult timp şi mi-am jurat că n-o să mă cobor atât de jos, încât să-l iau la întrebări, dar s-a terminat.
— Era totuşi mai puţin dăunător decât pozele şi videourile editate cu mine pe care le postaţi pe Twitter sau pe site-uri porno. Asta... Recunosc, asta a durut. îmi suna telefonul la orice oră din noapte. Eram întrebată dacă n-o sug pentru o bancnotă de zece. înnebuneam. L-am implorat pe tata să-mi schimbe numărul, dar era greu să-

i explic, fără să-i spun adevărul. Aşa că a trebuit să-i spun că mi-a fost furat... Ca şi cum ne permiteam, adaug râzând sec.
Tremur, dar nu mă grăbesc să-mi şterg lacrimile de furie care-mi curg pe obraji. Vreau să ştie, să înţeleagă. Ce m-au făcut să îndur... Nu ştiu dacă o să pot ierta vreodată.
~~De asta urăsc efectul pe care îl are asupra mea câteodată, când nu sunt atenta.~~
— Camelia..., şopteşte Lou, părând sincer în stare de şoc. N- am făcut niciodată lucrurile astea.
— Chiar crezi c-o să înghit minciuna asta?
Mă priveşte scuturând din cap. A rămas fără cuvinte.
— ... E adevărul. Chiar a făcut el aşa ceva?
Ghicesc pe faţa lui că spune adevărul. Subit, mă apucă râsul de cât de absurdă e situaţia. în tot acest timp am crezut că Lou e cel care mi-a făcut rău, dar de fapt nu e aşa?
— Evident! răspund cu răceală în voce. Şi tare-i mai plăcea să spună că tu-l trimiţi să facă munca grea în locul tău.
De data asta, cred că l-am pierdut. Stă acolo, în genunchi, o bună bucată de timp. Se uită în gol. Ca şi cum nu i-ar veni să creadă.
Simt că revin la realitate, fiindcă brusc nu mai suport să-l ating. Mă ridic şi mă duc să mă sprijin de perete. Departe de el.
— îmi pare rău.
Mă uit la el suspicioasă. Poate sunt idioată, dar cred că e sincer. Lou nu ar fi mers până într-acolo... dar, în fond, cu ce schimbă asta lucrurile?
El a început. Lou e primul care a împrăştiat zvonuri despre mine. El m-a invitat la cinema, ca apoi să-mi tragă ţeapă şi să mă umilească în faţa tuturor, a doua zi.
— Nu mai contează. E prea târziu acum.
Nu mai spunem nimic. în cele din urmă, Lou se sprijină şi el de peretele din faţa mea, îndoindu-

şi genunchii din lipsă de spaţiu şi închide ochii. Tăcerea e zgomotoasă, prea zgomotoasă pentru urechile mele. Nu-mi vine sa cred că o să ne petrecem noaptea aşa, doar noi doi...
Profit de ocazie ca să-l observ în voie. Ochii îmi alunecă pe pielea lui de un alb strălucitor, de la pomeţi până la mărul lui Adam, mişcându-se. Chiar şi în lumina asta, e frumos de-ti vine să-ti blestemi zilele.
A semnat vreun pact cu diavolul? Este vreun Dorian Gray, menit să rămână frumos şi tânăr în timp ce portretul lui suportă consecinţele acţiunilor lui josnice?
— îti place?
— Ce?
Deschide ochii din nou, uitându-se fix la mine.
— Ce contempli atât de intens.
Nu zic nimic, sunt prinsă în flagrant delict. E seducător şi ştie, nu e nicio noutate. Dacă aş afirma contrariul, n-aş face decât să dovedesc că mint.
— Ştii deja.
— Ce?
— Că ai un chip frumos, recunosc, imaginându-mi că îl ating cu vârfurile degetelor.
— Dacă ai şti... E şi mai frumos când e plin de lacrimi.
Mă provoacă. Cu Lou, totul e un joc. Nu ia niciodată nimic în serios, cu atât mai puţin dorinţa de a seduce. Dimpotrivă, sexul e o modalitate de a se apăra când se simte atacat.
Eu personal cred că sexul îi diminuează pe oameni. Nu vreau să aibă niciun fel de putere asupra mea.
Eu trebuie să deţin controlul. *Mereu.*
— Răspundem o dată tu, o dată eu? îi propun deodată, luându-l prin surprindere.
Ezită, dar, aşa cum bănuiam, curiozitatea îl face să accepte. Alunec de-a lungul peretelui şi mă aşez şi eu, ghemuindu- mă,
— îţi pare rău?

— Da, recunoaşte el fără să clipească. Dacă aş putea să mă întorc în urmă cu cinci ani... Aş face lucrurile altfel. Am ştiut mereu că Rory era un pic răutăcios, dar i-am descoperit capacitatea de manipulare şi cruzimea abia mult mai târziu, la facultate.
— De ce n-ai plecat în momentul ăla? De ce ai rămas totuşi? Mă priveşte fix şi ghicesc că vrea să-mi evalueze reacţiile, încerc din răsputeri să mă prefac cât mai bine.
— Pentru ca-mi era teamă ca nu cumva singura persoană care mă iubeşte să nu mă mai iubească.
Lou pare şi mai surprins decât mine de confesiunea pe care tocmai mi-a facut-o. Clipesc auzindu-i cuvintele care sună ca o eliberare.
— Eu, una, n-aş vrea să mă iubească o persoana ca el.
Lou scutură din cap, ca şi cum nu pricep.
— Dacă e singura persoană care te iubeşte, ba da. E o tâmpenie, ştiu, de-asla n-am spus-o niciodată cu voce tare. Dar, în ciuda jocurilor lui, eram singurul care avea un oarecare control asupra lui. Eram singurul care-l intriga atât de tare. Nu voia să mă dezamăgească şi am luat-o ca pe o formă de iubire.
— Cum aşa?
— Era ceva nou pentru mine. Să fiu iubit. Să mă considere cineva interesant. Pe atunci as fi făcut orice numai să nu pierd chestia asta. Eram disperat, îngrozit că nu o să mai am parte niciodată de aşa ceva.
— Dar... Ai o familie. Ai părinţi.
Lou închide ochii, sprijinindu-şi capul de perete.
— Care părinţi? Care nu m-au sunat nici măcar o dată de când am fost arestat?
— Nici mama ta...? şoptesc, mirată.
— Pun pariu că tata i-a interzis să ia legătura cu mine. Şi la un lucru se pricepe mama de minune: să facă tot ce-i stă în putinţă ca să-şi ţină soţul lângă ea când simte că el se

Îndepărtează. De altfel, ăsta e unicul motiv pentru care m-a făcut.
E... *oribil.* îmi spun asta în gând, desigur. Totuşi Lou pare că citeşte mila din privirea mea.
îmi dă impresia că ezită câteva clipe şi continuă:
— Când eram mic, am auzit că unii copii pot să moară din lipsă de iubire. Orfanii, mai ales, erau condamnaţi să dispară după ani întregi în care nu aveau nicio legătură afectivă... Eu aveam părinţi, dar mă simţeam orfan. Mama nu m-a luat niciodată în braţe, recunoaşte el zâmbind trist. Tata nici măcar nu-şi dădea seama că sunt şi eu în cameră. Prima persoană care m-a legănat a fost moaşa, care de altfel le-a sugerat numele meu. Până şi numele au refuzat să mi-l dea. *lată-mă compătimindu-l.* Cum altfel? Nu pot să-mi imaginez ce e în sufletul lui. Am fost un copil dorit, părinţii mei nu sunt perfecţi, sigur, dar mi-au olerit întotdeauna multa iubire.
— Rory e prima persoană care m-a iubit vreodată, oftează el. E prima persoană care m-a ţinut de mână, care m-a strâns în braţe. Şi eram îngrozit de gândul că, dacă el dispărea, nimeni nu ar mai face-o...
... şi *el ar muri.* îi înţeleg raţionamentul, chiar dacă e o mare prostie. încerc să ascund mila pe care mi-o inspiră, dar e greu.
— încă îl iubeşti?
Se gândeşte ceva timp. în cele din urmă, se uită la mine cu un zâmbet stins, în timp ce lumina lumânării îi aruncă umbre pe chip.
— Presupun că întrebarea este: l-am iubit vreodată... sau am iubit o himeră?

14

LOU

O&rmltâe 2022

£ ând deschid ochii, Camelia încă doarme. E W , întuneric, dar îmi dau seama imediat că nu s-a

—*S* trezit, din felul liniştit în care respiră.

îşi ţine capul sprijinit de umărul meu şi observ că s-a ghemuit lângă mine ca să nu-i fie frig în timpul nopţii. Nu mă mişc o vreme, savurând apropierea dintre noi.

Mi-ar plăcea să rămânem aici toată ziua, dar din păcate se trezeşte. Nu vorbesc, mă prefac că încă dorm.

„La naiba!”, înjură îndepărtându-se de mine, ceea ce mă face să zâmbesc. *Adorabilă!*

— Lou, trezeşte-te! spune ea scuturându-mă de umăr.

Mă întind şi casc, apoi mă ridic şi eu. N-am nicio idee cât e ceasul, fiindcă amândurora ni s-au terminat bateriile în timpul nopţii, dar sunt sigur că Alastair s-a dus să lucreze.

— Nu se vede nimic, se plânge Camelia.

îmi dau seama că iar îi e frică, aşa că o iau de mână.

— Să nu-mi dai drumul.

Oricât de surprinzător ar părea, nu opune rezistenţă. Ne împletim degetele şi o ghidez orbeşte până la celălalt capăt al tunelului.

Rory a descoperit pasajul ăsta. Nu i-a spus lui Alastair despre el, pentru că îi plăcea să-l spioneze. Dar fiindcă se temea ca fratele lui să nu facă la fel într-o zi, a avut grijă să blocheze uşa care dădea din tunel spre camera lui.

— Am ajuns.

Pun mâinile pe uşă, apoi îmi lipesc urechea de ea. E linişte totală de cealaltă parte. Să abandonăm sau să mizăm totul pe încă o încercare?

îmi încerc totuşi norocul şi apăs pe clanţă, împingând cu toată forţa. Usa secretă a

bibliotecii se deschide şi lasă la
> > *
iveală camera goală a lui Alastair.
Camelia închide ochii din cauza valului brusc de lumină, îmi ascund zâmbetul văzând că i s-a întins rujul.
— La naiba, o să întârzii, spune privindu-mă cum închid uşa. N-o să am timp să mai trec pe acasă înainte să mă duc la serviciu.
— Nu e nimeni aici marţi-dimineaţa. Poţi să faci un dus dacă vrei...
— Nu, mulţumesc. Chiar dacă sunt sigură că o să arăt de parcă nu am dormit acasă.
O privesc amuzat cum încearcă să-şi aranjeze parul.
— Cam asa e...
Mă săgetează cu privirea şi nu mai adaugă nimic. Ieşim din cameră cu mare grijă, căci nu se ştie niciodată. Cânii ajunge la uşa de la intrare, se întoarce spre mine, dar i-o iau înainte. Mă apropii şi, cu degetul mare, îi şterg rujul care i s-a întins în jurul buzelor. îmi dă voie, privindu-mă în ochi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aş fi aplecat spre ea şi aş fi sărutat-o.
— Nu vrei să bârfească lumea la birou, nu?
— N-ar fi prima oară, răspunde ea cu un zâmbet ironic. Rămân pe loc încă o vreme după ce ea dispare.

îmi petrec ziua întins pe jos în bibliotecă, cu privirea în tavan. Alastair bănuieşte că sunt aici. Nu mă mir, sunt mai j
degrabă curios. Vrea să dea de mine ca să mă denunţe la poliţie... sau ca să-mi ceară explicaţii?
Nu-mi dau seama ce gândeşte. De altfel, am uitat s-o întreb pe Camelia ce scria în scrisoarea lui. îmi notez în minte ca s- o întreb în seara asta, când se întoarce acasă.
Sunt şi aşa destul de ocupat să rezolv enigma din ultimul indiciu.
„Primul e o salată. Al doilea e o salată. Al treilea

e o salată. Al patrulea e o salată. Al cincilea e o salată. Al şaselea e o salată. Al şaptelea e o salată. Al optulea e o salată. întregul e un scriitor.”
Răspunsul e un nume de scriitor... Cine o fi având nume de salată? încerc să fac o listă cu salatele pe care le ştiu, dar nu e prea lungă.
Lăptuci, andive, fetică... V-aţi prins, nu mă omor după salată. Mă uit pe internet, dar nici căutările mele nu prea au succes. Adaug cresonul şi cicoarea pe listă, fără prea mari speranţe.
Nici nu sunt un mare cititor de proză, după cum ştie toată lumea. Rory mă obliga, dar eram mai degrabă fan poezie. Camelia mă întreabă dacă am făcut progrese în timpul zilei.

Nu. Asta e treaba ta, nu a mea,
helluo librorum.*
Haha. Pe bune, cum să nu-ţi placă să citeşti?
În libris libertas^.
(Şi eu am făcut latină. Lăudărosule!)
(Sexy.)
Prefer teatrul şi poemele.
Shakespeare, Alexander Pope,
ohn Keats...
Numai bărbaţi. Interesant.

îmi dau ochii peste cap, chiar dacă mă amuză. Ştiam că o să spună asta, aşa că mi-am pregătit dinainte răspunsul:

Dar şi Emily Dickinson, Sappho,
Sylvfa Plath.

Poate că sunt un tâmpit, dar nu sunt un nenorocit de sexist. Tin la chestia asta.

Nu ţi-a plăcut niciodată un roman?
Nu-mi vine să cred.
Ba da, *Alice în Ţara Minunilor.*
îmi place absurditatea acţiunii.
Cred că Lewis Carroll
a fost un geniu neînţeles.

Apăs pe „trimite”... şi deodată am un declic. N-aş şti să zic nici cum, nici de ce, dar e evident.

Fac ochii mari în timp ce mă ridic, atât de repede, că ameţesc.
îmi vibrează telefonul, semn că a sosit răspunsul Cameliei, dar sunt prins în vârtejul de idei care-mi trec prin minte. O sun fără să stau pe gânduri, cu inima sărindu-mi din piept. Chipul ei confuz apare pe ecran şi vocea îi răsună ca dintr-o toaletă.
— De ce mă suni pe FaceTime?
Fiindcă prefer să-ţi văd faţa.
— Am găsit, zic eu fără să mai aştept.
— Am o şedinţă în cinci...
— „Primul e o salată. Al doilea e o salată. Al treilea e o salată. Al patrulea e o salată. Al cincilea e o salată. Al şaselea e o salată. Al şaptelea e o salată. Al optulea e o salată, întregul e un scriitor.” E Lewis Carroll!
Mă întâmpină o tăcere dubitativă. Cum e posibil să nu înţeleagă? Râd de cât de uşoară e ghicitoarea şi îi explic articulând:
— „Les Huits Scaroles.”—
— Oooooh!
Sunt un geniu!
— Dacă înţeleg bine, următorul indiciu e într-un exemplar de Lewis Carroll, spune ea făcând ochii mari.
— Bingo!
O întreb pe Camelia la ce oră crede că se întoarce acasă.
— La şase jumătate, de ce?
— Ia ceva de mâncare în drum spre casă, te aştept!
Dă să spună ceva, dar închid înainte să mă pună la punct. Nici nu se pune problema să caute următorul indiciu fără mine!
Iau o haină, ochelarii falşi şi plec.

Când Camelia se întoarce acasă în seara aceea, eu stau deja comod la ea în sufragerie. Se sperie şi ţipă când mă vede, ducându-şi mâna la inimă.

— La naiba, ţi-am spus să nu mai faci asta! urlă aruncând în mine cu un pantof.
îl prind din zbor, amuzat că o văd purtându-se familiar cu mine. Ca un cuplu vechi de ani Duni. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta... Să o aştept să vină acasă ca să-i dau jos pantofii şi să-i masez picioarele. Bineînţeles, în imaginaţia mea, rochia ar avea aceeaşi soartă ca restul.
— Ţi-a luat un secol. Ai adus de mâncare?
Mâinile ei goale îmi confirmă că nu. Adulmecă aerul, uimită de situaţie.
— Ce-ai făcut? îmi spune pe ton de reproş.
— Am avut timp să fac nişte *cinnamon rolls* pentru desert. Nu garantez că au gust bun, totuşi...
— Lou, nu ţi-am acordat niciodată permisiunea să intri aici când eu nu sunt acasă, răspunde ea aruncându-şi geanta pe canapea. Dacă te prinde cineva la mine, am dat de naiba!
Mă ridic fără să-i spun că am aruncat un ochi la vinilurile ei şi că am ascultat câteva albume cu Billie Eilish cât am aşteptat-o.
— Am fost foarte precaut, jur. Oamenii cred că sunt un boschetar, spun eu scoţându-mi ochelarii falşi. Ceea ce e destul de jignitor, dacă stau să mă gândesc...
— Ce cauţi aici? oftează Camelia.
— Te aşteptam ca să luăm cărţile la puricat.
De altfel, ar putea să-mi mulţumească, fiindcă a fost un adevărat calvar.
— M-am gândit toată ziua, spune ea dezbrăcându-se de dres, fara să mai pară nervoasă.
îi urmăresc privirea fără să spun nimic. Când se face comodă, o ajut să deschidă ultimele cutii. Caut mai întâi *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor* şi mă mir că nu găsesc nimic.
— Am găsit-o! strigă Camelia, care s-a servit cu o bucată din desertul făcut de mine.
Mă aşez şi eu pe podea, lângă ea, curios. Are în mână faimoasa carte, deschisă la capitolul „O nebunească invitaţie la ceai”. Un paragraf e

subliniat cu carioca albastră.
— „Care-i asemănarea dintre un corb şi o masa de scris?”—, citeşte Camelia cu voce tare, gânditoare. E ghicitoarea fără răspuns a Pălărierului.
Oftez dezamăgit. *Rory, te urăsc.* Ghicitoarea asta nu are răspuns, a spus-o chiar Lewis Carroll. Ideea era să propui o ghicitoare al cărei răspuns nu l-ar putea găsi nimeni.
Totuşi, la insistenţele cititorilor, în cele din urmă a propus ceva.
— „Pentru că poate să emită câteva note, chiar dacă foarte plate; şi pentru că nu poate fi pus niciodată cu partea greşită în fată!”—
Camelia mă priveşte, surprinsă şi... *impresionată?* Asta mă face să zâmbesc, cu un amestec de timiditate şi mândrie.
— Ţi-am spus, sunt mare fan.
— Super, dar n-are niciun sens.
— De fapt, are. Ca să spună „niciodată”, Lewis a scris *„nevar”, n\i„never”.* Inversat, iese... *Raven*[11].
Camelia dă sa zică ceva, dar nu scoate niciun sunet. Asta voia Rory să spună? Nu sunt sigur. Ceva nu merge. „Corb” nu înseamnă nimic, nu ne duce nicăieri. Trebuie să fie altceva.
— Corbul nu prevesteşte ceva bun, spune Camelia muş- cându-şi buza. E deseori legat de moarte.
Ultima frază îmi provoacă un declic.
Moarte.
Corbul.
Fără să-i explic de ce, răsfoiesc printre celelalte cărţi în căutarea unui volum de poeme. Sunt sigur că am dreptate. Rory a lăsat indiciul ăsta pentru mine, ştiu prea bine. Camelia nu l-ar fi găsit Iară mine, pur şi simplu fiindcă ne priveşte pe noi doi.
— Ce cauţi? Uh, se îneacă ea, cu farfuria în mână, cu ochii înlăcrimaţi. Câte linguri de scorţişoară ai pus mai exact?
— Spuse ea, care n-a adus nimic de mâncare.

îi dau un bobârnac pe frunte, cu zâmbetul pe buze. Obrajii i se înroşesc de nervi sau de ruşine. Se pregăteşte să-mi răspundă, dar i-o iau înainte.
— Edgar Allan Poe a scris *Corbul.* E unul dintre poemele mele preferate. Rory ştia foarte bine.
Mi-e deja clar că următorul indiciu e acolo şi am dreptate. Când iau volumul, îmi tremură mâna. Camelia păstrează tăcerea, dar îi simt privirea aţintită asupra mea.
Nu îndrăznesc să deschid cartea imediat. Mi-e frică de ce o să găsesc în ea, aşa că mă uit la copertă strângând din dinţi.
Dintre toate poemele, a trebuit să-l aleagă pe ăsta. Povestea unui bărbat care încearcă în zadar să uite moartea iubitei lui, Lenore.
— Poemul ăsta e despre devotamentul care nu piere, explic eu fără să îndrăznesc s-o privesc. Naratorul resimte un conflict între dorinţa perversă de a da uitării... şi cea de a-şi aminti. îi face plăcere să se concentreze asupra pierderii suferite.
Nu pot decât să mă regăsesc în ce spune. Vreau să uit totul, dar mă gândesc tot timpul la el. Sufăr, dar îmi place. Pentru că am nevoie să-mi provoc suferinţă, pentru că vreau să mă pedepsesc, poate...
— Deschide-o, mă îndeamnă ea delicat.
Mă supun. Nu e nevoie să caut prea mult, cartea se deschide singură la o anumită pagină, unde e o foaie pliată în două – o desfac, cu inima zvâcnindu-mi în piept.

Lou,

Tu ai fost mereu cel mai pur dintre noi. Poate de-asta am încercat cu disperare să te tragem după noi în beznă...

Nu te mai tortura! Eram putred cu mult înainte să te cunosc. Chiar am crezut că o să mă poţi salva... dar era o responsabilitate prea mare pentru tine.

Citesc mesajul de mai multe ori, cu ochii plini de lacrimi. Mi-e prea greu.

— Uite! şopteşte Camelia, luându-mi cartea din mâini, într-adevăr, numărul paginii – 07 – e subliniat cu nenorocita lui de cariocă albastră. Dar a adăugat şi un 01 cu pixul în faţă.

— Ce crezi că e?

— O combinaţie.

Camelia aprobă din cap, semn că la asta se gândea şi ea. Dar combinaţia de la ce? De la un seif... sau un dulap?

Am impresia că vânătoarea asta n-o să se termine niciodată, în momentul de faţă, mai mult mă distruge, nicidecum să mă ajute să înţeleg cine e vinovatul.

— Dacă e aşa, trebuie să fie în conacul Cavendish, oftează ea.

— Apropo! Ce era în scrisoarea lui Alastair?

Se aşază turceşte şi spune că era tot o enigmă. Am impresia că asta a primit toată lumea, în afară de mine şi de ea.

— „Şase persoane stau în jurul unei mese rotunde. Toate afirmă că vecinul din stânga şi vecinul din dreapta sunt mincinoşi. Mincinoşii mint mereu şi toată lumea ştie adevărul despre cele şase persoane. Câţi mincinoşi sunt la masa?

> > > >

Oftez din toţi rărunchii, plictisit. Nu înţeleg de ce Rory îşi supune apropiaţii la aşa ceva... Dacă ştia cine a făcut-o, de ce n-a spus nimic, în loc să inventeze vânătoarea asta de indicii?
E un chin.
— Mie de ce nu mi-a lăsat nimic?
Camelia mă priveşte, iar chipul ei exprimă acum, în mod inedit şi surprinzător, crnpatic.Mă enervează, fiindcă nu vreau să-i fie milă de mine. în acelaşi timp, e singura întrebare pe care mi-o pun zi şi noapte.
— Ştii ce înseamnă, nu?
Ridic tăcut ochii spre ea. Ştiu că ne gândim la acelaşi lucru, dar cineva trebuie s-o spună cu voce tare.
— Dacă Rory n-a lăsat scrisori decât pentru noi şase... Nu e o întâmplare.
— Ştiu. înseamnă că ucigaşul e printre noi.
Ne uităm unul la celălalt în tăcere. Nu am îndrăznit să-i spun înainte, dar e evident: Rory râde de noi. A implicat-o, ca să descopere adevărul... iar persoana care l-a omorât face parte din micul nostru grup.
Eu am fost acuzat primul. Dovezile sunt împotriva mea, dar sunt convins că sunt nevinovat... N-aş fi făcut niciodată aşa ceva, nici drogat.
Şi *dacă unul dintre ei mi-a întins o capcană?*
— O să fie complicat, oftează Camelia. Toţi aveţi un motiv care să vă incrimineze. Degeaba spune Skye că nu era geloasă pe legătura dintre tine şi Rory, nu sunt idioată. Alastair a fost mereu eclipsat de fratele lui şi am înţeles că era îndrăgostit de Skye. Cât despre Gideon... nu-l cunosc îndeajuns, dar mi s-a părut foarte suspect ieri.
Şi mie, de-asta am de gând să fiu cu ochii pe el de-acum înainte. Camelia mă întreabă ce fel de relaţie avea el cu Rory.
— Gideon a intrat ultimul în grup. Nu ştiu ce găsea Rory la el... Mereu mi s-a părut foarte

diferit de noi.
— Face facultatea de afaceri, nu?
— Da... Vrea să intre în politică. Numai că, acum câteva luni, Rory a apelat la nişte pile ca să lucreze amândoi în aceeaşi firmă.
Se vede pe faţa ei că înţelege unde vreau să ajung.
— Evident, Gideon n-a luat-o prea bine. A încercat să se prefacă, dar nu sunt prost. Rory apare brusc de la o zi la alta, ca de obicei, şi face ce se pricepe el cel mai bine: îi eclipsează pe ceilalţi. A obţinut prima la care Gideon râvnea de atât timp...
Camelia îmi zâmbeşte machiavelic, asa cum face când descifrează o enigmă dificilă.
— Ăsta e mobilul lui. Asta stârnea Rory cel mai mult în oameni: o gelozie neagră şi sufocantă. Mi-l imaginez pe Gideon cum îşi roade unghiile şi luni întregi moare de ciudă, aşteptând momentul potrivit ca să acţioneze...
Mă gândesc serios la asta, deşi aş prefera să mă înşel. Dacă cei doi s-au bătut la etaj, chiar înainte ca Rory să dea de Alastair, plin de sânge?
— Pentru moment, să ne concentrăm pe indicii, spune Camelia ridicându-se. Nu cred că mă pot întoarce la conac fără o scuză validă, dar...
E întreruptă de telefonul care-i vibrează pe podea. Văd mesajul înainte să apuce să-l ia, aşa că ne uităm sincer miraţi unul la celălalt.
— E Skye.
— Am văzut.
— Organizează un bal mascat de „Non-Halloween” weekendul ăsta...
— Ca în fiecare an.
— ...şi sunt invitată.
Nu spun nimic, dar ştiu că-mi citeşte gândurile. Faptul că Skye caută să se apropie de Camelia e suspect. Ştie că trebuie să-şi ţină duşmanii mai aproape decât prietenii şi asta şi face.
— Ai grijă! Se foloseşte de tine.

Camelia ridică din umăr, zâmbind pieziş.
— Evident! Dar ce nu ştie... este că şi eu mă folosesc de ea. într-adevăr, Skye tocmai ne-a oferit şansa la care visam: să intrăm incognito la familia Cavendish în casă!
Mă ridic luând-o delicat de mână, apoi îi sărut degetele zâmbind.
— Pun pariu că ai nevoie de un cavaler!

---

8 „Şoarece de bibliotecă”, în latină. *(N.a.)*
9 „În cărţi e libertatea”, în latină. *(N.a.)*
10 *Cele opt salate.* Pronunţia expresiei în franceză este la fel ca a numelui Lewis Carroll rostit cu accent franţuzesc *(N.t.).*
11 „Why is a raven like a writing desk?”, în versiunea originală. *(N.a.)* Din *Alice în Ţara Minunilor,* de Lewis Carroll, traducere de Antoaneta Ralian, traducerea versurilor de Ioana Ieronim, Humanitas, Bucureşti, p. 75. (N.f.)
12 „Because it can produce a few notes, tho they are very flat; and it is nevar put with the wrong end în front!”, în ediţia originală. *(N.a.). Ibidem. (N.t.)*
13 „Corb, în lb. engleză. *(N.a.)*

15

CAMELIA

Qctomb&-2022*

| -am fost niciodată la un bal.

Am avut dreptul să dăm o petrecere de sfârşit de an la liceu, dar n-am pus piciorul acolo. Am văzut pe reţelele sociale poze cu Skye la braţul lui Rory, tot un zâmbet, şi cu Lou în smoching negru, cu ţigara în gură. îmi amintesc că mi-am spus: „Pare drăguţ” N-aş fi crezut că o să fiu invitată la un bal organizat de aceleaşi persoane... cu atât mai puţin însoţită de Lou McAllister.

Ar trebui să ne întâlnim în faţa proprietăţii Cavendish. Mă duc singură, cu inima plină de nelinişte. Le-am cerut sfaturi Noliei şi lui Jasmine în legătură cu ţinuta, fiindcă habar n-aveam ce să port la un bal de Halloween.

— Ce-aţi zice de un look inspirat din Morticia Addams? a propus prima Nolia, iar Jasmine a ţopăit de încântare.

Ora următoare am stat şi m-am machiat cu atentie, cu FaceTime-ul deschis, în timp ce fetele îmi povesteau week- endul lor printre burlăciţe.

Am plecat târziu, într-un pardesiu imens, negru, atât de lung, că atingea podeaua. Port o rochie neagră, mulată, despicată până la şold, lăsându-mi la vedere piciorul alb ca laptele.

Partea de sus e ca un corset, pe care l-am accesorizat cu un lanţ pentru corp, din argint: nişte şiraguri de perle care îmi acoperă sânii ca un sutien, unite îa mijloc cu un diamant mare.

E o bijuterie la care ţin foarte mult şi care e moştenită de la bunica mea, dar pe care n-am avut niciodată ocazia să o port. Am mai adăugat una, în jurul taliei de data asta, care cade de-a lungul şoldurilor, ca nişte portjartiere.

Când ajung la conac, sunt deja multe maşini parcate. Oameni intră şi ies ţinându-se la braţ, toţi deghizaţi şi mas câţi. Unul dintre ei îmi

atrage îndată atenţia. *Dumnezeule!*
E singur, retras, sprijinit de capota maşinii. Cu o mână în buzunar, îşi ţine capul înclinat intr-o parte observându-i pe oameni intrând unul câte unul. Lou încă nu m-a văzut, dar ştiu că el e după reacţia pe care o am.
Poartă o cămaşă albă pătată de sânge fals, o cravată şi pantaloni negri. Are o bâtă de baseball în mâna dreaptă, pe care o învârte nonşalant.
E un costum simplu, dar masca lui mă face să tremur de groază şi de dorinţă reprimată, în acelaşi timp. E neagră, cu ochii în formă de cruce şi gura cusută cu LED-uri roşii... ca în filmul *The Purge.*
E sexy înspăimântător.
— Promite-mi că nu omori pe nimeni în seara asta! îi spun în timp ce mă îndrept spre el.
întoarce capul spre mine fără să se mişte. Fără să-i văd chipul din spatele măştii, ştiu că mă analizează din cap până în picioare. îmi înghit cu greu nodul din gât, reprimându- mi o tresărire.
în cele din urmă, Lou se ridică şi mă cuprinde de mijloc. N- ar trebui să-i dau voie, dar rămân neclintită, chiar şi când îmi şopteşte la ureche:
— Tu eşti cea care o să mă omoare pe mine, cu rochia asta! îi zâmbesc ca să nu trebuiască să răspund, înghiţind în sec. Mi-e ruşine, dar îmi place sentimentul ăsta: impresia că pot să-l am la picioarele mele cu atâta uşurinţă. Să fac parte din grupul acela de fete divinizate din liceu, când de fapt, până acum, eu faceam tot posibilul să fiu invizibilă.
Astăzi, Lou McAllister se uită *la mine.*
Scot invitaţia din geantă şi rujul sângeriu. N-am apucat să- mi dau cu el pe buze înainte sa plec.
— Ar trebui să fii...
— Morticia. Părul roşcat strică un pic efectul, ştiu.
Nu spune nimic, dar judecând după privirea

înfometată, nu pare să fie de aceeaşi părere. Cu atât mai bine; faptul că se simte atras de mine îmi uşurează munca.
Masca îmi ascunde faţa doar pe jumătate, din simplul motiv că voiam ca ceilalţi să mă recunoască. Inspirată din *Fantoma de la Operă,* în stil gotic, are o margine metalică ondulată, care vine de-a lungul nasului şi dă impresia că am un ochi de pisică. Bijuteriile din argint în stil art deco se asortează bine cu rochia.
— Lasă-mă pe mine!
Lou îmi ia rujul din mână şi se apropie suficient cât să-i simt parfumul mângâindu-mi nările. N-am timp să protestez. Mă prinde delicat de bărbie şi mi-o ridică uşor.
11 privesc şi regret că nu pot să-i văd expresia în clipa asta. Sunt convinsă că se concentrează în timp ce-mi rujează buzele întredeschise.
Nimeni n-a mai făcut ceva atât de intim pentru mine, nici măcar Enzo.
— Ai buze frumoase.
E atât de neaşteptat şi în acelaşi timp atât de direct, încât simt că mă înroşesc. Nu-mi place. Urăsc să mă forţeze să-mi placă de el, e ultimul lucru de care am chef.
Nu trebuie să uit cine e, iar asta în ciuda vorbelor lui frumoase. Nimic nu-mi dovedeşte că e sincer, nici că nu încearcă să mă ducă de nas.
Trebuie să-l fac să pice în propria capcană. Şi dacă trebuie să-mi folosesc toate atuurile fizice pentru asta, aşa să fie! Mi-am pierdut de mult orice urmă de demnitate în relaţia cu el.
— Da, mi s-a mai spus.
Lou face o pauză, apoi îşi duce opera la bun sfârşit. Mărul lui Adam i se mişcă greoi sub pielea fină a gâtului. Ochii mei hipnotizaţi îi urmăresc mişcările.
— E *waterproof?*
— Nu-ţi face iluzii..., zâmbesc împingându-l cu degetul în piept.

— Măcar am încercat.
După care îmi pune rujul în geantă şi-mi întinde braţul. îi accept gestul galant. Mi se înmoaie picioarele. Datorită măştii care îi acoperă toată faţa, Lou trece neobservat. Cu toate astea, e un risc uriaş. La intrare, o femeie îmi verifică invitaţia şi buletinul. îmi vine să vomit.
Mi-e teamă că poate să fie prins în orice clipă, dar cavalerul meu se ascunde bine.
— Nu ţi-e teamă că o să te recunoască cineva? şoptesc în timp ce mă conduce spre sala de bal.
— Ba da. E o prostie, dar încă vreau să am încredere în ei... Sunt prietenii mei, la urma urmei.
Mă întorc spre el şocată, dar el se uită drept înainte. Masca nu-i ascunde nici părul negru, nici ceafa, aşa că-mi aţintesc privirea într-acolo.
— O să vedem care dintre cei trei o să sune primul la poliţie, adaugă el pe un ton sumbru.
— Eşti complet nebun. Se presupune că trebuie să găsim un seif...
— Nu sunt nebun, sunt disperat, spune el şi-i simt tensiunea din voce, pe care încearcă să o ascundă. Dacă unul dintre ei a vrut să fiu acuzat în locul lui, sigur turbează de furie să mă ştie în libertate.
Nu se înşală, chiar dacă metoda lui mi se pare puţin cam prea severă. Vreau să-i spun, dar intrăm în sala de bal şi vorbele îmi pier pe limbă.
Oh, uau...
N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Tavanul e imens, decorat cu muluri aurite şi cu o rozetă de care atârnă o lustră de cristal.
întreaga structură e susţinută de coloane greceşti ornate cu candelabre. Tocurile îmi răsună pe parchetul de lemn masiv.
— Care e planul? întreabă Lou, luând în trecere un *canape* cu creveţi de pe platoul unui ospătar.
Analizez atent invitaţii, în căutarea lui Skye.
— Presupun că ai dat deja un tur?

La urma urmei, Lou locuieşte aici. Bănuiesc că iese din ascunzătoare noaptea, când toată lumea doarme, ca să mănânce şi să-şi facă treburile.
— Da. N-am găsit nimic.
— Şi în camera lui Rory?
— Tot închisă cu cheia.
Acolo trebuie să căutăm. Ştiam de la început. Cu siguranţă, Rory a lăsat un semn.
— Tu le distragi atenţia, eu caut.
Se întoarce spre mine şi-i intuiesc ezitarea la gândul că ne separăm. Din păcate, e prea târziu. O zăresc în sfârşit pe Skye la celălalt capăt al sălii, privindu-ne, palidă.
Ştiu că l-a recunoscut pe Lou imediat, în ciuda costumaţiei. Gideon şi Alastair sunt lângă ea, primul nervos, celălalt... amuzat?
Ne aştepta.
— Domnişoară O'Brien. îmi acorzi acest dans? îmi propune Lou fără să-i bage în seamă.
înţeleg ce face. Vrea să-i provoace, să-i scoată din minţi şi să le studieze reacţia. Aşa că accept, strecurându-mi mâna în mâna lui, în timp ce el îşi sprijină bâta de baseball de perete. Lou deschide dansul, conducându-mă spre mijlocul sălii.
— Se uită la noi? şoptesc lără să îndrăznesc să allu cu propriii ochi.
Lou se lipeşte de mine, trecându-şi braţul în jurul taliei mele, şi deodată nasurile ni se ating. Nimic nu mai contează.
— Toată lumea ne priveşte, Camelia, şopteşte el în timp ce conduce dansul. Şi bine fac!
îmi înghit saliva fără să-mi iau privirea de la ochii lui luminoşi în formă de cruce. Ne învârtim, iar atingerea mâinii lui îmi face şoldurile să ia foc.
— O dată răspunzi tu, o dată eu? propune el în şoaptă. La ce te gândeşti în clipa asta?
~~La cum îţi aluneca mâinile pe corpul meu.~~
— Joker.

îl aud râzând discret în ciuda măştii, apoi se apleacă şi-mi şopteşte la ureche:
— Nu-ţi face griji, intuiesc răspunsul.
îmi plimb încet degetele pe ceafa lui, apoi prin păr. Tresare şi îi scapă un suspin intens.
Zâmbesc, animată de turnura situaţiei.
Lou e atras de mine. De când, cât de tare, nu ştiu. Dar am de gând să-mi fac o armă din asta.
Sper doar să nu cad în propria capcană.
— Ce zici de un joc? propun eu, simţindu-mă curios de îndrăzneaţă. Primul care găseşte seiful poate să-i ceară ce vrea celuilalt. Fără jokeri, fără reguli, totul e permis.
Lou nu spune nimic un timp, dar mă strânge şi mai tare. Ştiu că-şi imaginează deja ce o să-mi ceară dacă o să câştige, fiindcă e convins că o să mi-o ia înainte.
— E un pariu periculos pentru tine... dar accept.
Asta crede el, dar nu eu sunt cea căutată în toată tara. Şi fiindcă vreau să-l dau complet peste cap, apuc masca în partea de jos şi-o ridic, suficient cât să-i lase la iveală gura şi nasul, ca Spiderman când Mary-Jane il sărută prima oară. Inima îmi sare din piept în clipa în care îl sărut pe buze. Scurt, ~~prea scurt~~, dar e de ajuns ca să-l ia prin surprindere. Când îi văd buzele pătate de rujul meu, mă înroşesc fără să vreau.
Se crispează, în timp ce-i şoptesc la ureche:
— Baftă!
Şi, cu asta, îl las acolo, în mijlocul sălii. N-am nevoie să mă întorc ca să-mi dau seama că ceilalţi se năpustesc spre el ca să-i ceară explicaţii.
O aud pe Skye întrebându-l ce caută acolo şi zâmbesc. Perfect. Asta o să-l întârzie puţin.
Profit, ca să mă strecor pe hol şi să mă duc spre scări. în clipa în care vreau să trec de colţ, o voce mă opreşte:
— Te duci undeva?
Tresar, prinsă în flagrant delict. E Alastair,

îmbrăcat într-un smoching simplu, care mă priveşte cu răceală. Văd că şi-a dat deja masca jos, are faţa descoperită.
— La toaletă, răspund automat.
La naiba! Credeam că el o să fie primul care să-l înfrunte pe Lou. De ce m-o fi urmărit?
— Nu ştiam că tu şi Lou sunteţi atât de apropiaţi, spune el băgându-şi mâinile în buzunare.
— Nu suntem. îl dispreţuiesc.
— Fals, chiar dacă aşa ai vrea.
Fac o grimasă, enervată că m-a citit aşa bine. Alastair mă tulbură. De el mă simt cel mai apropiată, pentru că ştiu cât a suferit că a fost aşa invizibil. N-am avut niciodată nimic să-i reproşez... în afară de faptul că seamănă cu demonul din cele mai negre coşmaruri ale mele. E destul totuşi.
Nu uit că e unul dintre ei.
— Ar trebui să ai grijă, adaugă el încet.
Suntem singuri pe hol. Se apropie, aşa că fac un pas înapoi. Când vede că mă sperie, se opreşte.
— De ce? Pentru că l-a omorât pe Rory?
— Ştii la fel de bine ca mine ca nu Lou l-a omorât, răspunde el spre marea mea surpriză. îl iubea prea mult ca să facă asta.
Atunci de ce Alastair l-a lăsat pe Lou să putrezească în închisoare? De ce l-a abandonat cu atâta laşitate?
— Dacă e nevinovat, de ce ar trebui să mă păzesc de el?
— Ţin la tine, recunoaşte el. N-aş vrea să-ţi frângi aripile. îl ador pe Lou... dar e la fel ca Rory. Eu şi cu tine nu jucăm în aceeaşi ligă cu ei.
Nu spun nimic, fiindcă nu am încredere în mine. îmi vine să-i mulţumesc, dar şi să-i spun că nu e treaba lui. De când am aflat adevărul despre hărţuirile lui Rory şi după ce am petrecut atât timp lângă el, îmi dau seama că-l detest mai puţin pe Lou...

Mi-e frică să nu fie o greşeală.
— E frumos din partea ta, dar nu e nevoie. Nu ţin la Lou atât de mult, încât să mă poată răni.
Alastair mă aprobă dând din cap. în cele din urmă, îşi vede de drum, lăsându-mă singură pe holul întunecat. O mie şi una de întrebări mi se învârt prin minte, dar le las deoparte pentru moment.
Nu am decât câteva minute la dispoziţie până când cineva o să trimită poliţia pe urmele noastre.

isez sau chiar m-a sărutat adineauri?

VN-a durat decât o nanosecundă, dar a fost îndeajuns ca să mi se înmoaie picioarele. Am tânjit atât de mult după ea, gelos pe toţi tipii cărora le zâmbeşte în treacăt pe holuri... ca idiotul de acum câteva zile, căruia i-a dat papucii sub ochii mei.

O parte din mine e teribil de dornică să o ajungă din urmă şi să o sărute cu pasiune, dar a dispărut deja.

Rămâne pe altă dată.

îmi piere zâmbetul sub mască atunci când îmi văd prietenii apropiindu-se. în ciuda neliniştii că aş putea fi recunoscut în orice clipă de ceilalţi, ador ce faţă fac cu toţii. Uimirea, furia... frica.

Exact ce voiam să văd pe chipurile lor.

— Ce cauţi aici? şopteşte Skye, prima dintre mulţimea de dansatori care vine la mine.

Poartă o rochie rococo splendidă, o pălărie cu pene şi are un evantai din dantelă. Presupun că trebuie să fie Maria Antoaneta, regina Franţei, care şi-a pierdut capul fiindcă a lăsat poporul să moară de foame.

Ce simbolistică!

— Mi-a fost dor de voi, spun eu mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

în spate, Gideon se uită de sus la mine fără să spună nimic. Alastair a dispărut subit. Presupun că nu voia să mă vadă, şi- 1 înţeleg.

— Eşti complet nebun, continuă Skye, scuturând suspicioasă din cap. Cum ţi-a trecut prin minte să evadezi?

— închisoarea nu e de mine, răspund simplu. Oamenii sunt de-o vulgaritate...

— Ar trebui să pleci.

îi arunc un ochi lui Gideon, care a deschis în sfârşit gura. Zâmbesc, chiar dacă el nu vede.

— De ce, ai şi anunţat poliţia, Gid? Sper pentru tine că nu o să vină cu câinii... altfel, rişti să vii

şi tu cu mine.
Prietenul meu îşi încleştează maxilarul, făcând un pas în faţă, dar Skye îl opreşte. încă mi-e greu să cred că unul dintre ei e probabil vinovat, dar Camelia are dreptate.
Nu am încredere în ei.
Avem cu toţii un mobil, din simplul motiv că nici Rory şi niciunul dintre noi trei nu suntem chiar în regulă.
— Salut!
Mă întorc surprins. Alastair a venit în sfârşit, are o expresie neutră şi îşi ţine mâinile în buzunare. Nu e deghizat, ceea ce nu mă miră decât parţial. Numai Skye poate să petreacă la atât de scurt timp după moartea cuiva.
Alastair are o urmă de decentă.
— Hei!
— Văd că ai venit cu avocata, continuă el, şi în clipa asta scotoceşte prin casă în căutare de probe. Care e planul tău? înţeleg mai bine acum. S-a evaporat ca să o urmărească pe Camelia.
— Ştiu. Am făcut în aşa fel încât ea să ne lase un pic singuri, atâta tot.
îmi pare rău, Camelia. Adevărul e că nu există niciun seif ascuns la Cavendish. Ştiu, pentru că am stat o noapte întreagă şi am căutat prin toată casa. Indiciul pe care l-am găsit nu e genul de combinaţie care să constituie un cifru. În schimb, există altceva în camera secretă de sub scară... Al enşpemiilea telefon.
— îşi bagă nasul unde nu trebuie, spune Gideon şi-l privim cu toţii miraţi.
îşi dă seama că n-ar fi trebuit să spună asta, fiindcă oftează şi ia o gură mare de băutură.
— Ţi-e frică să nu găsească ceva?
— N-am nimic de ascuns, mormăie el.
Nu sună prea convingător.
— Nici mie nu-mi place, ca să fiu sinceră, adaugă Skye.
— Serios? Credeam că aţi devenit cele mai bune

prietene... La urma urmei, tu ai invitat-o.
Mă săgetează cu privirea, dar nu-mi cer scuze. Ştiam că sunt alte raţiuni la mijloc.
— Nu e ca noi.
— Adică nu e putredă pe dinăuntru? glumesc eu.
— îndrăgostirea ta adolescentină ar n trebuit să-ţi treacă de mult timp. E penibil.
— Spune cea care n-a fost în stare să-şi satisfacă iubitul... îmi dă imediat o palmă, tăindu-mi vorba. Râd mânzeşte. Crede că poate să mă rănească? Am primit un pumn de la Camelia cu nu loarte mult timp în urmă; ăla, da, a durut.
Şi totuşi o prefer pe ea în locul lui Skye.
— Nu l-am omorât pe Rory, îi mărturisesc subit punându- mi masca la loc.
Alastair mă priveşte fără să se clintească. Ţineam să-i spun asta, chiar dacă el e convins că nu spun adevărul.
— Te cred.
— Chiar?
Dă aprobator din cap, tensionat. Simt o uşurare atât de mare, că sunt gata să-l iau în braţe în clipa asta. Dar nu vreau să atrag atenţia celorlalţi invitaţi, aşa că mă mulţumesc să-i pun o mână pe umăr.
— Deci o să ne ajutaţi? întreb întorcându-mă spre ceilalţi. Camelia caută dovezi ca să-mi demonstreze nevinovăţia.
Le observ atent reacţiile. Nu vreau să creadă că-i bănuiesc, dimpotrivă. O să-i conving că sunt de partea lor şi că am nevoie de ajutorul lor, ca să-i manipulez mai bine.
O să-mi cer scuze de la cei nevinovaţi când o să pun mâna pe trădător. O să înţeleagă.
— Asta încercam să fac înainte să evadezi, îmi reproşează Skye încrucişându-şi braţele la piept. Unde te crezi, în *Prison Break?*
— Am spus tot ce ştiam, continuă Alastair. Am căutat şi puloverul pătat de sânge despre care

vorbea Camelia, dar nu am dat de el. A dispărut.
Din senin, se petrece ceva surprinzător: Skye, care stă lângă mine, devine palidă şi încremeneşte. Mă întorc spre ea, curios, dar îşi revine şi întreabă:
— Ce pulover?
Alastair îi evită privirea, tăcut. Nu am idee ce se petrece, dar e bizar. Cei doi ştiu ceva ce eu nu ştiu.
— Aveţi vreo pistă? întreabă Gideon, schimbând subiectul.
N-am de gând să le spun ce a lăsat Rory în urma lui, fiindcă e clar că nu asta şi-a dorit. O să rămână secretul meu şi al Cameliei...
— Nimic solid momentan, dar lucrăm la asta. Dacă vă amintiţi ceva, orice, anunţaţi-o pe Camelia.
— Presupun că-i secret faptul că este implicată şi ea, nu? întreabă Alastair.
Confirm, punându-i să-mi promită că n-o să spună nimic nimănui. Oricum, dacă poliţia o să afle ceva, e clar că a vorbit unul dintre ei.
O să dispar înainte ca poliţiştii să aibă dovezi ca s-o acuze pe Camelia de complicitate. Şi aşa se expune destul pericolului, pentru mine.
— Gid! Ce scrie în scrisoarea ta?
Oftează, enervat. N-are chef să-mi spună, dar nu-mi pasă, îmi trebuie toate informaţiile ca să reuşesc să înţeleg.
— E o ghicitoare idioată. N-am învăţat-o pe de rost.
— Data viitoare când ne vedem, s-o aduci.
— Nu-mi da ordine! S-a terminat cu asta.
Nu răspund nimic, fiindcă e brusc abordat de o fată deghizată în Amy Winehouse. Skye rămâne tăcută, strângându-şi trupul cu braţele. Am înţeles cu toţii că Gid se referea la Rory.
Fără el, grupul nostru rămâne fără lider.
E în acelaşi timp înspăimântător şi eliberator.
— N-ar trebui să mai stai mult pe aici, mă sfătuieşte Alastair. Poliţia sigur se aşteaptă să

vii.
— Mersi. O să plecăm.
îi salut dând din cap, după care plec. Trebuie să o caut pe Camelia ca să-i spun că am găsit un telefon, apoi să-i mai cerşesc un sărut, unul adevărat de data asta.
Dacă nu mă înşel, numărul pe care l-am găsit e codul PIN de la telefonul mobil.
Mă duc să iau ceva de mâncare de la bufet, îngrămădind pe farfurie *canape-uri* cu creveţi pentru mine şi alte câteva cu legume pentru Camelia – ţin minte că e vegetariană.
îmi croiesc drum prin mulţimea de invitaţi şi pornesc în căutarea ei: încep cu biroul, apoi biblioteca... Nimeni.
Cobor scările, unde câteva cupluri se sărută pe întuneric, şi ajung în veranda de sticlă. E plină de plante de tot felul, lumina venind de la luna plină şi diverse ghirlande luminoase.
— Sherlock!
O zăresc deodată, stând în picioare în faţa uşii de sticlă, ocupată să contemple cerul. Mă duc la ea, cu cele două farfurii în mâini, şi mă opresc alături.
Nu clipeşte nici măcar o dată, ceea ce mă face să bănuiesc că mă auzise deja. La ce se gândeşte atât de intens?
îmi ridic masca, lăsând-o pe creştetul capului, şi-i întind o farfurie.
— Uite! Mănâncă!
— Ştiai că nu e nimic.
Fac o grimasă, fără să-mi pară rău vreun pic.
— Am găsit altceva la fel de interesant.
Se întoarce spre mine cu braţele încrucişate la piept. Trebuie să fac un efort să mă stăpânesc, ca să nu-mi las ochii să alunece pe decolteul ei.
Doamne, e divină în rochia asta!
îi stă bine în negru, mai ales deoarece contrastează cu părul înflăcărat. îmi vine s-o devorez.
— Ce anume?

— Nu putem vorbi aici. Pereţii au ochi şi urechi..., îi şoptesc ca să evit să mă audă altcineva. Mergem?
I s-au înroşit urechile, clipeşte spre mine şi aprobă uşor din cap. îmi pun masca pe faţă în timp ce ea savurează câteva *canape-uri* cu legume, apoi ne întoarcem în holul principal. Mă pregătesc să mă duc spre ieşire când auzim râsete din sala de bal.
O fată face ochii mari când o vede pe Camelia, apoi se abţine să râdă, şoptindu-i ceva la ureche prietenei sale. Camelia se încordează, stânjenită.
— Mi se pare mie sau se holbează lumea la mine? mă întreabă în şoaptă.
Am o presimţire rea.
— Hai să plecăm!
Vreau s-o iau de braţ şi s-o ştergem de-aici, dar mă respinge. O urmez până în sala de bal, de unde se aud voci pe care le recunosc. Mai ales, pe una dintre ele.
Rory?!
Rămân nemişcat, palid la faţă, după care grăbesc pasul. Când înţeleg ce se întâmplă, mă simt ca un idiot că am dat fuga de parcă... de parcă urma să-l văd acolo, în mijlocul sălii, râzând. Ce prostie!
Şi totuşi e ca şi cum asta se întâmplă. Strâng din dinţi în timp ce Camelia se uită la filmarea proiectată pe peretele opus, în faţa a cincizeci de persoane. Luminile sunt stinse, dar îi zăresc obrajii înroşiţi şi pumnii strânşi.
în filmare apare Camelia adolescentă, stând în genunchi pe trotuar, cu capul plecat. Skye şi Gideon, amuzaţi, îşi varsă caserolele Tupperware cu mâncare în părul ei.
Rory stă ghemuit în ţaţa Cameliei, cu un zâmbet crud pe buze.
Zâmbetul pe care-l urăsc cel mai mult.
— Nu ştii că, „atunci când zeii vor să ne pedepsească, ne îndeplinesc dorinţele”—?

întreabă el când Camelia îşi ridică bărbia, având în ochi o sclipire criminală.
Filmul surprinde în prim-plan privirea întunecată a Cameliei, apoi, deodată, pe ecran apare cuvântul „CRIMINALA”. Sala se umple de şuşoteli şi toate feţele se întorc spre noi.
Numai Camelia n-a văzut sfârşitul, fiindcă i-am acoperit ochii ca să nu mai privească. Tremură lângă mine, crispată. *Fir-ar să fie!*
O furie întunecată şi periculoasă pune stăpânire pe mine. Lacrimile Cameliei, din seara trecută, din tunel, îmi revin în minte şi cedez nervos.
— închide ochii! urlu.
Traversez sala cu paşi mari, obligând mulţimea să se dea laoparte, apuc cablurile de la proiector şi trag cu putere. Totul se face bucăţi pe podea, într-un zgomot asurzitor, punând capăt filmării.
Skye apare din senin, cu gura căscată, dar o strâng de braţ.
— Tu ai făcut asta?!
— Nu! Jur, se disculpă ea, încercând să se desprindă din strânsoare.
Nu o cred. Evident că ea e. E fix stilul ei.
— Ar fi bine, Skye, îi şoptesc la ureche apropiindu-mă de faţa ei chiar dacă port masca. Crede-mă, nu vrei să-mi testezi limitele.
Se încordează şi mă bucur să o simt cum tremură în mâinile mele.
— Poftim?
Mă apropii din nou, suficient cât să-i şoptesc la ureche:
— Dacă nu l-am omorât pe Rory nu înseamnă că n-aş fi fost în stare s-o fac! Las-o-n pace pe Camelia!
Nu mai spune nimic. îi dau drumul când văd că Alastair îmi face un semn discret. Am atras atentia... Fix ce nu voiam.
O caut pe Camelia din priviri, dar a dispărut. *Rahat!* Picioarele mi se mişcă singure, parcă fără să le controlez, şi curând gonesc spre

ieşire. Dau de ea pe hol, în timp ce se grăbeşte să plece.
— Camelia, aşteaptă!
Nu se opreşte. întind mâna şi o prind de încheietură. Când îi văd chipul, mi se frânge inima. Buzele strânse, ochii plini de lacrimi, pe care şi le reţine să nu curgă, şi obrajii roşii de furie.
— Ştiai? I-ai ajutat să facă asta?
întrebarea ei e ca o palmă peste obrazul meu, dar nu mă supăr. E o întrebare legitimă. Mi-ar plăcea să-i spun că e prima dată când văd filmarea... că e prima dată când îl văd pe Rory făcând asta şi că îl urăsc din tot sufletul.
Pe zi ce trece, iubirea mea pentru el se stinge.
— ¡ur că nu!
— îi urăsc.
Şi eu.
— Ştiu.
La fel ca în acea seară în pasajul secret, îmi vine să o iau în braţe. Vreau s-o mângâi pe păr şi să-i spun că totul o să fie bine, că sunt aici, că o s-o protejez, dar mi-e frică.
Mă apropii, ţinând-o în continuare de încheietura fină, şi-mi dau jos masca pentru a o putea privi în ochi.
Buza inferioară îi tremură şi, pentru prima dată de când neam reîntâlnit, redevine Camelia pe care am cunoscut-o mai demult: îngrozită, rănită, pierdută.
— Dacă aveau dreptate? Dacă... eram masochistă? şopteşte ea, uitându-se fix într-un punct invizibil de pe pieptul meu. Dacă inconştient căutam rolul de victimă? Dacă... eram anormală? Rory nu se înşală, poate chiar sunt bună de aruncat la gunoi.
Nu spun nimic un timp, din simplul motiv că mă sufocă sentimentul de vinovăţie. Cuvintele ei mă şochează şi mă rănesc.
Sunt vinovat? Oare, chiar şi fără să vreau, eu am făcut asta? Tata a spus-o primul: nu sunt

bun decât să semăn haos şi să- i distrug pe cei pe care-i iubesc. I-am nenorocit viaţa mamei venind pe lume, n-am reuşit să ajung un fiu la înălţimea aşteptărilor tatălui meu, iubirea mea pentru Rory La omorât – la propriu –, iar interesul meu pentru Camelia i- a adus numai nefericire.
— Nu eşti anormală, Camelia.
Continuă să nu se uite la mine. îi cuprind obrajii în palme ca să o oblig să mă privească. Nu-mi vine să cred că mă lasă

s-o ating, după toată acea perioadă, după tot ce-am tăcut... Degetele mele, pătate de atâtea păcate, nu merită să îi atingă obrajii, şi totuşi.
— Eşti rănită, poate. Ca toată lumea. Dar ai arunca o ceaşcă fiindcă are o crăpătură?
Camelia mă priveşte în tăcere şi îi zâmbesc ca s-o consolez. Habar n-are ce-mi trece prin cap în clipa asta.
Adevărul e că, dacă înainte eram intrigat de fata asta singuratică şi inteligentă care se aşeza lângă mine la cursul de literatură... nu e nimic

Nu o cunoşteam. Mi se dezvăluie pe zi ce trece şi sunt în acelaşi timp surprins şi fericit de ce în comparaţie cu ce stârneşte astăzi în mine.
Camelia O'Brien e mult mai complexă decât credeam.
O *vreau. O vreau atât de tare, încât nu cred că pot să renunţ la ea.*
Şi ştiu că e o idee proastă, ştiu că mă autosabotez, la fel cum am făcut cu Rory, şi că oamenii ăştia nu vor să audă de mine...
Dar mă arunc cu capul înainte. Pentru că, dacă e vreun masochist în camera asta, acela sunt eu.
— Nu ţi-ai propus să fii o victimă, reiau eu, strecurându-mi mâna prin părul ei. Singurii vinovaţi... sunt ei.
Ştiu că şi eu fac parte dintre cei care i-au semănat îndoiala în suflet, chiar dacă nu asta a fost intenţia mea. Dimpotrivă. N- am vrut decât s-o protejez.
Skye are dreptate: Camelia nu e ca noi.
De-asta mi-a plăcut de ea din clipa în care am văzut-o. Inconştient, am întrezărit în ea o portiţă de scăpare. Speranţa de a deveni mai bun.
— Vreau să sufere, şopteşte ea, ca şi cum n-ar îndrăzni s-o spună cu voce tare.
înghit în sec, atras fără să vreau de focul care o animă. Ştiu că nu e soluţia potrivită, că n-ar trebui să ne coborâm la nivelul lor, dar nu am deloc talent să fac alegeri bune.

— Atunci fa-i să se târască la picioarele tale.
Privirea i se întunecă, lacrimile îi dispar şi, *la naiba!, îmi vine să-i devorez buzele.*
— Şi pe tine?
O mângâi pe ceafa şi simt cum tresare uşor. Observ că pe piept i se face pielea de găină.
— Te tas să mă totoseşti în voie, şoptesc, în timp ce-i mângâi cu buzele obrazul până la ureche.
Spune da. Foloseşte-mă, trădează-mă, frânge-mi inima...
Accept tot ce vine din partea zeilor răzbunători, convins fiind că ea e rezultatul karmei mele.
— Eu...
Mă apropii, cu gura deasupra gurii ei, când deodată uşa de la intrare se deschide zgomotos. Amândoi tresărim, luaţi prin surprindere.
Ea rămâne neclintită când vede cine e.
La naiba!
Poliţia intră în conac, înarmată, şi nu sunt în stare să mă mişc. Ştiam că o să vină după mine, ştiam ca unul dintre prietenii mei o să-i cheme şi am uitat s-o tai de-aici.
îmi dau seama imediat că filmul în care apărea Camelia a fost o diversiune, un mod de a se asigura că nu plec.
El sau ea ştia că o să vin.
Bătăile inimii mi se înteţesc când văd poliţia venind pe hol în direcţia noastră. întorc capul spre Camelia, prefacându- mă că nu mi-e frică, şi-i las telefonul în mână.
— Ia ăsta! Cu siguranţă sunt în el indicii lăsate de Rory, caută bine!
— Ce? bâiguie ea panicată. Ce...
— Spune-le ca eu te-am forţat, bine? continui eu, în timp ce paşii lor se apropie periculos de mult. Să nu vii să mă vezi, ar stârni suspiciuni! Trimite-o pe Charlotte! Şi fereşte-te de... Nu apuc să-mi termin fraza.
Brusc, mâna ei mă prinde de ceafă şi mă trage spre ea. Deodată, îşi lipeşte buzele de buzele mele şi pieptul ei se atinge de al meu.

Deodată, *Camelia mă sărută.* îmi trage faţa înspre ea, făcând masca să-mi alunece pe ochi, fără să-şi dezlipească buzele de gura mea.
îmi dau seama imediat de ce o face. Vrea să mă ascundă, să distragă atenţia poliţiei, să părem un cuplu beat care se giugiuleşte într-un colţ.
E dezamăgitor... dar nu am de gând să ratez o astfel de ocazie.
O cuprind cu braţele amândouă de mijloc şi o lipesc de perete, gemând de plăcere. Scoate un suspin, mirată de gestul meu, iar eu profit ca să-mi strecor limba în gura ei. *În sfârşit!*
Simt fiori în tot corpul. Lumea din jurul nostru dispare şi nu mai există decât ea în rochia asta indecentă, părul ei care miroase a lavandă şi rujul cu gust de zmeură. Nu las nimic să-mi scape. O sărut ca şi cum ar fi prima şi ultima oară, ca şi cum ar fi sfârşitul lumii, ca şi cum as avea nevoie de asta ca să pot respira.
îmi strecor genunchiul între picioarele ei, prin crăpătura rochiei negre, şi-i absorb suflarea. Mă bucur că nu se uită în ochii mei în clipa asta, pentru că ar citi în ei toate adevărurile pe care încerc cu disperare să i le ascund.
— Sunteţi arestată pentru suspiciune de omor, ne întrerupe unul dintre poliţişti.
Mă pregătesc, cu fruntea lipită de fruntea Cameliei, cu buzele atingându-ni-se. Aştept să mă smulgă de la pieptul ei...
Dar nimeni nu mă strigă. Nu mă înşfacă nimeni şi nici numi pune nimeni cătuşele. Camelia se încruntă, roşie în obraji, cu pupilele dilatate.
Nu mă mişc, de frică să nu atrag atenţia, însă complicea mea îmi lasă masca pe buze cu mâna tremurândă. Curios, profit de ocazie ca să mă întorc. Mă mir să văd că nimeni nu e atent la noi.
— Ce faceţi? se enervează Gideon.
Poliţia chiar a venit să aresteze pe cineva în seara asta. în ciuda a ce credeam, nu pe mine mă arestează.

— Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic...
Rămân neclintit, şocat, în timp ce poliţia îi pune cătuşele lui Skye.

---

14 Oscar Wilde. *(N.a.)*

În seara aceea

RORY
¿KU2 *diaameaţa*
| -am chef să fiu aici.
Trebuie totuşi să mă prefac. Sunt învăţat, deşi, pe an ce trece, a devenit tot mai agasant. La inceput era distractiv. Să-i manipulez pe ceilalţi, să nu le arăt niciodată adevărata mea fată...
Dar cred că mi-a pierit cheful. E plictisitor.
Mă îndepărtez de mulţime câteva minute, urcând scările. Deja mă doare capul, poate ar trebui să stau întins în pat vreo cinci minute.
— La mulţi ani!
Ridic surprins capul şi un zâmbet larg îmi apare pe buze. Lou stă în picioare la mijlocul scărilor care duc la al doilea etaj, cu mâinile în buzunare, la fel de frumos ca Patrocle în ochii lui Ahile.
— Nu credeam c-o să vii, spun eu în timp ce urc spre el. Pare că-ţi place la nebunie să mă eviţi în ultima vreme...
Mă opresc cu o treaptă mai jos, el fiind astfel mai înalt decât mine. N-am mai fost atât de aproape de el de luni întregi. Am impresia că respir iar.
Mi-a fost dor de el.
— N-aş fi ratat asta pentru nimic în lume.
Zâmbesc, mulţumit de răspunsul lui, şi-mi pun capul pe pieptul lui ferm. îi respir mirosul hainelor, acelaşi care rămâne impregnat pe pernelc mele.
îmi mângâie tandru părul. îi savurez atingerea, rezistând dorinţei de a-l strânge în braţe.
— Noutăţi? întreabă Lou.
— „Singur, Ahile plânge”—, şoptesc închizând

ochii.
îl aud cum oftează, recunoscând cuvintele care urmează după dispariţia lui Patrocle, persoana iubită: *philatos—.* Asta e Lou pentru mine, chiar dacă nu îl tratez în consecinţă. Ridic capul ca să-i propun să dansăm. Nu vreau să stric atmosfera, de frică să plece. între timp, ceva îmi atrage atenţia în capul scărilor. Dau cu ochii de Skye, vrând să se ascundă, dar fără să-i reuşească, trăgând cu urechea la conversaţia noastră.
Ia te uită! Lucrurile devin în sfârsit interesante.
Zâmbesc uitându-mă iar ta Lou, sperând că scumpa mea iubită o să admire în continuare spectacolul.
— Nu fac altceva decât să mă gândesc la tine, spun eu suav. Lou îşi dă ochii peste cap, nu prea impresionat.
— Nu spune asta! Dacă te-ar auzi Skye...
— N-are nevoie să audă, ştie deja, îl întrerup şi urc încă o treaptă.
Degetele ni se ating, acum, că sunt lângă el. îmi dă voie, cu privirea aţintită înainte. îmi place să-i văd mărul lui Adam cum palpită, îmi închipui că încearcă din răsputeri să se controleze ca să nu cedeze impulsurilor.
— Dansezi cu mine? îi spun sărutându-l pe umăr.
Din păcate, Lou se desprinde de mine, oftând.
— Mai am nevoie de un pahar.
Mărturisesc că-l privesc dezamăgit şi puţin mirat cum coboară scările. E prima oară când rezistă la avansurile mele. Sunt pe cale să-l pierd definitiv...
Ştiu că e prea târziu, dar vreau ca seara asta să fie perfectă. Vreau să-l aud spunându-mi că încă mă iubeşte.
Urc iar scările, notărât. Ştiu că Skye mă urmăreşte înainte chiar să-i aud tocurile pe podeaua de lemn.
— Mă dezgusti.

Abia în capul scărilor mă prinde de încheietură, ca să mă oblige s-o privesc. îi arunc cea mai dispreţuitoare privire de care sunt în stare.
— Atunci ştii şi tu cum e, îi spun mângâindu-i bărbia.
Nu e cine ştie ce, totuşi reuşesc să o rănesc. îmi dă peste mână, tremurând de nervi.
— Am îndurat îndeajuns mascarada asta, ripostează. Toată lumea râde de mine pe la spate, dar am păstrat aparenţele. Pentru noi.
— Pentru tine, mai ales. Eu, unul, nu ţi-am cerut nimic. Sincer să fiu, mă rugam să-mi dai papucii şi să mă scuteşti pe mine de plictiseala asta. Dar trebuie să recunosc că eşti perseverentă.
îmi dă o palmă, dar pe mine mă apucă râsul.
— Numai atât poţi? Loveşti ca un copil de cinci ani, iubire. Nicio lacrimă nu-i curge pe obraji, dar nu mă mir㠖 Fiindcă o cunosc îndeajuns de bine ca să ştiu că nu e tristă. E pur şi simplu rănită în orgoliu. O să-i treacă.
— S-a terminat, spune Skye revenindu-şi în tire. Poţi să ţi-o tragi cu toţi băieţii dacă aşa ai chef, fiindcă eu nu-ţi pot oferi asta, dar nu cu el. Nu cu Lou. De azi încetezi cu asta, m- auzi?
O privesc zâmbind şi nu ştiu dacă sunt surprins de prostia ei sau fascinat de îndrăzneala pe care o are.
— Eşti tâmpită sau faci anume ca să pari aşa? întreb, articulând cuvintele ca şi cum ea ar fi un bebeluş. între noi doi s-a terminat.
Rămâne cu gura căscată, cu aerul că nu-i vine să creadă ce aude.
— Ce... cum?
— Oh, te rog frumos! oftez, enervat s-o văd cum o apucă în sfârşit plânsul. Nu juca teatru, suntem doar noi doi. Ştii foarte bine că sunt îndrăgostit de Lou.
Strânge din pumnii ei mici şi imediat îi dispar lacrimile de crocodil. E talentată, trebuie să recunosc. Din păcate pentru ea, eu sunt un manipulator şi mai mare.

— Fă ce vrei, Rory. Ştim amândoi că, într-o săptămână, o să te-ntorci la mine.
— Nu, nu cred. De data asta s-a terminat.
Abia când o spun îmi dau seama de adevărul cuvintelor mele. N-am de gând să mă mai întorc la ea. îl vreau pe Lou. Skye îşi dă şi ea seama, fiindcă face ochii mari.
— Stai... Vorbeşti serios?
Oftez din nou, enervat. începe să devină plictisitor.
— N-o mai face pe mirata, ştiai că aşa o să se întâmple.
— După tot ce-am trăit împreună... îmi dai papucii, pur şi simplu? Am fost împreună opt ani! urlă ea.
— N-a fost alegerea mea, te asigur!
— Poftim?
— Nu ştiai? îi spun sincer mirat. Te-am câştigat când jucam piatră, foarfecă, hârtie cu Alastair, îi mărturisesc eu. Eram tineri, idioţi, şi voiam să-i iau ceva la care ţinea. N-a fost vorba de nimic altceva. Deşi, recunosc, gluma a ţinut cam mult, dac-ar fi după gustul meu...
Skye mă priveşte fără să spună nimic, e şocată. Figura ei mă amuză, trebuie să recunosc... Bâiguie ceva, cu privirea aplecată-n podea, dar nu înţeleg prea bine.
— Ce-ai spus?
— Refuz, spune ea mai tare.
Nu ştiu ce să răspund ta asta. E prima dată când cineva refuză să accepte despărţirea. Dar presupun că nu e de mirare din partea ei, care are obiceiul să controleze totul. Asta nu făcea parte din planurile ei.
— Sunt sigur că o să găseşti pe cine să jumuleşti, o asigur bătând-o uşor peste obraz. Sau o să trebuiască să te descurci ca o fată mare ce eşti, ca să-ţi mulţumeşti părinţii, chiar dacă asta ar însemna să-ţi tragi un milionar de vreo cincizeci de ani.
Tremură atât de tare de nervi, că o aud cum

scrâşneşte din dinţi. De data asta chiar mă urăşte. Suficient cât să mă lase în pace, sper.
— Dacă mă părăseşti, mă ameninţă pe o voce gravă pe care n-o recunosc, o să-ţi fac viaţa un iad.
îi zâmbesc, apropiindu-mă de faţa ei, şi şoptesc:
— îmi pare rău pentru tine, dar sunt deja în iad.
O ciufulesc râzând şi dau să plec. N-apuc să cobor decât o treaptă şi simt lovitura.
Să nu le întorci niciodată spatele duşmanilor.
Mai ales când i-ai provocat.
Prea târziu. Am fost un idiot şi iată că Skye mă împinge violent urlând de furie. Nu durează decât o secundă sau cel puţin aşa mi se pare. Mă împiedic şi cad rău.
Cad cu capul înainte pe scări. N-am timp să zic „au”, mă rostogolesc pe scări fără să apuc să-mi feresc capul. E prea târziu, ştiu, m-am lovit deja.
Când mă opresc în sfârşit din cădere, nu am aer. Nu simt nimic câteva secunde bune... şi deodată mă apucă o durere intensă. *La naiba!*
— Oh, Dumnezeule! aud în depărtare, apoi răsună nişte paşi grăbiţi.
Chiar m-a împins pe scări, scorpia! înjur în sinea mea. Recunosc, am subestimat-o. De data asta m-a enervat cu adevărat.
Mă ridic cum pot, clătinându-mă pe picioare. Arunc un ochi spre scări şi izbucnesc în râs fără să mă pot abţine. N-aş fi crezut-o niciodată în stare de aşa ceva!
Skye, palidă la faţă, îmi întinde mâna.
— îmi pare...
— Ascultă!
încremeneşte, teritiată. înţeleg că nu intenţiona s-o tacă, dar e prea târziu.
Mă uit la ea cu ochi negri de furie. Zâmbetul mi-a pierit definitiv. De-acum are de-a face cu monstrul din mine.
— Dacă nu mă laşi în pace, o să spun la poliţie că eşti o criminală. Ai înţeles?

Scutură din cap, cu faţa plină de lacrimi, şi mi-e greaţă s-o văd atât de neputincioasă. Penibil.
— N-am făcut-o intenţionat, doar…
Mă apropii de ea, observându-i frica de pe chip, şi mă aplec ca să-i şoptesc ceva la ureche.
— Nu mă refer la seara asta.
Aşa cum bănuiam, se încordează instantaneu. Când mă dau înapoi, nu are nicio expresie pe chip.
Nu mai adaug nimic şi cobor la parter, animat de o nouă nevoie stringentă.
Trebuie să fug.
Şi intenţionez să-l iau pe Lou cu mine.

IŞIliada, Homer, II., XXIII-XXIV. *(N.a.)*
16 „Cel mai iubit dintre toţi” în greacă. *(N.a.)*

CAMELIA

Octombrie 2022

S kye Hutcherson a recunoscut.

Deodată, firul gândurilor mi se întrerupe şi tresar. Charlotte stă în picioare în faţa biroului meu, mângâindu-şi burta rotunjoară. Nici măcar n-am auzit-o intrând. Eram prea ocupată să mă gândesc la...

Uf! Mai bine uit.

— Ai văzut-o? o întreb ca să mă gândesc la altceva.

— Nu încă, dar avocatul ei e un fost coleg de clasă. Un martor a filmat cu telefonul, în seara aceea. Pe filmare, îi vedem pe Skye şi pe Rory în capul scărilor... înainte ca ea să- 1 împingă.

De-asta sângera Rory când s-a întâlnit cu Alastair!

Deschid gura de uimire, nu-mi pot ascunde surprinderea. Atunci... să fie Skye? Nu că m-ar mira. La urma urmei, are tot ce-i trebuie ca să fie suspectul numărul unu. Iubita înşelată, geloasă şi ahtiată după bani care tocmai a fost părăsită de prietenul ei bogat, dar infidel. Probabil că n-a suportat umilirea.

La cum o ştiu, sigur a fost un accident. Poate că Rory nu avea încredere în ea fiindcă îi anticipase reacţia.

— Cea recunoscut, mai exact?

— Că La împins, oftează Charlotte. Dar spune că Rory s-ar fi ridicat imediat. Lau verificat iar alibiul şi se susţine. A fost eliberată deja.

Şi ştim că e adevărat, fiindcă avem dovada că Rory s-a bătut apoi cu Lou. Skye nu La omorât, cel puţin nu în momentul acela.

— Crezi că o fi încercat să ducă la bun sfârşit ce începuse? Sunt convinsă în sinea mea că Skye e meschină şi rea, dar nu o văd în stare să premediteze moartea cuiva, cu atât mai puţin pe a lui Rory.

Cred că a fost un accident, că a răbufnit şi că,

văzând că a dat greş... i s-a făcut frică. Poate că o fi vrut să-l reducă la tăcere?
Alastair ştia, îmi dau seama imediat. Pun pariu. Rory sigur i-a spus, deşi i-a mărturisit lui Lou că nu ştie. De ce ar proteja-o dacă ar exista posibilitatea ca ea sa-i ti omorât fratele?
— Vreo veste despre McAllister? Poliţia se învârte în jurul cozii şi eu plătesc de pe urma incompetenţei lor!
Mă trec fiori fără să vreau când aud numele ăsta blestemat.
Mintea mi se umple de un vârtej de imagini interzise, şi totuşi reale. Mâinile care mă strângeau la pieptul lui, limba lui mângâindu-mi tandru marginea buzelor, respiraţia gâdilându-mi urechea... şi ochii lui nenorociţi plini de dorinţă!
»
— Nu. După cum ştii, nu eram apropiaţi.
îmi pare rău, Charlotte. O să mă revanşez, promit!
— Bine. Ai muncit destul pentru azi, du-te!
Mă strâmb, fiindcă e total neadevărat. N-am făcut nimic azi. Nu fiindcă n-aş fi încercat, dar senzaţia buzelor lui Lou pe buzele mele nu mi-a dat pace!
Mi-e scârbă de mine. Sunt dezamăgită de cât de repede pot să uit ce mizerie de om era în perioada liceului. Oi fi oare aşa de slabă în faţa celuilalt sex?
Sau să fie Lou excepţia?
— Du-te acasă, insistă Charlotte pe un ton sec şi mă trec sudori reci când o aud. E exclus să stai aici în seara zilei tale de naştere.
Clipesc şi-mi verific telefonul, ca şi cum m-aş îndoi de ce spune.
8 octombrie. Ah, da. Azi chiar e ziua mea, fac douăzeci şi trei de ani. Uitasem, dar prefer să nu-i spun, fiindcă e de-a dreptul penibil.
— Bine, hai că plec.
Charlotte mă întreabă dacă dau petrecere şi am

răspuns că da. Adevărul e că n-am cu cine să sărbătoresc. Şi asta e trist.
Mă duc pe jos acasă, îmi place vântul care îmijaişcă obrajii şi portocaliul frunzelor ude căzute pe trotuare. îmi dau seama că am telefonul pe modul „Nu deranjaţi” şi că din cauza asta am ratat mai multe mesaje şi apeluri, în special pe cele de la părinţii mei şi de la fete.

Tata: La mulţi ani, scumpo!

Vii pe-acasă în curând? Am ceva pentru tine. Ai grijă, nu ieşi prea târziu seara în oraş!

Mama: Acum douăzeci şi trei de ani, am născut cel mai frumos bebeluş – chiar dacă te-ai născut cu vârful piciorului lipit de gamba celuilalt picior... Moaşa te-a poreclit Frankenstein multă vreme, haha. La mulţi ani!

Intru în apartamentul cufundat în întuneric cu un zâmbet de recunoştinţă pe buze. Sunt epuizată. Ar fi trebuit să-mi fac cadou o prăjitură şi să mă delectez uitându-mă la noua adaptare a romanului *Rebecca...*
— La mulţi ani!
Urlu, paralizată de frică. îmi ia câteva secunde ca să-mi dau seama că nu e niciun pericol.
Cele trei prietene ale mele sunt în sufragerie, înconjurate de baloane împrăştiate pe podea. Jasmine ţine în mâini un tort, în timp ce Nolia încearcă disperată să ţină lumânările aprinse, iar Lily mă filmează cu telefonul, zâmbind. Din boxe răsună o melodie de aniversare, întreruptă imediat de o reclamă YouTube la ceară de epilat.
Scena e atât de suprarealistă, că nu-mi vine să cred.
— Dacă ti-ai vedea faţa! râde Lily cu gura până la urechi, apropiindu-şi telefonul ca o jurnalistă. Mă bucur că am plătit bilet dus-întors Ottawa-Edinburgh ca să văd asta.
— Ce... ce faceţi aici?
— Chiar ai crezut c-o să te lăsăm singură de ziua ta? zâmbeşte Jasmine, făcând şi ea un pas

în faţă.

Mă abţin să plâng, dar ştiu că Nolia îşi dă seama. Vede mereu tot, mai ales când vine vorba de mine. Mă îmbrăţişează strâns şi şopteşte:
— Hai, Cam, pune-ţi o dorinţă înainte să mâncăm ceară fierbinte.
închid ochii înainte să suflu în lumânări, iar fetele încep să aplaude. Mă îmbrăţişează toate şi, deşi nu plâng, le iubesc din toată inima.
Nu-mi vine să cred că au bătut atâta drum pentru mine.
— Va iubesc asa de mult! suflu zâmbind. Mulţumesc!
Abia acum îmi dau seama câtă nevoie aveam de asta. Să nu fiu singură.
— Schimbă-te, nu stăm aici! spune Jasmine dându-mi jos paltonul.
Observ că sunt toate aranjate; în afară de Lily, care mai bine moare decât să-şi dea jos adidaşii.
— Mergem în club, spune ea dându-şi ochii peste cap. După cum bănuieşti, n-a fost ideea mea.
într-adevăr, nu e deloc stilul ei. O suspectez pe Jasmine, petrecăreaţă noastră boemă, că e *maslerrnind-iu* din spatele acestei acţiuni. Accept fără prea multă ezitare, evident.
Am nevoie de o noapte departe de Lou, de Rory şi de anchetă. Recuperăm timpul pierdut în vreme ce Nolia mă machiază, Lily mănâncă tort şi Jasmine ne arată cum face *twerk* pe Doja Cat.
Apartamentul e deja cu susu-n jos când ne pornim spre centru, nu înainte ca Lily să-mi pună o diademă pe care scrie: „Birthday Girl”.
Luâm ceva de băut la Ballie Ballerson, un bar unde se găsesc cocktailuri ieftine, se dansează pe muzică disco şi te poţi distra într-o piscină de baloane fluorescente.
Primesc shoturi de la necunoscuti, dar le împart cu fetele. De mult nu m-am mai lăsat dusă de

val aşa! îmi prinde bine.
— Munceşti prea mult, se plânge Lily clătinându-se.
— Tu vorbeşti! Tu stai zi şi noapte la patinoar...
— Mi-e do...
O prind, râzând, aşa că se lasă pe umărul meu ca să mă îmbrăţişeze. E roşie în obraji. Lily e cea mai mică dintre noi şi niciodată n-a tinut la băutură. Trebuie menţionat că nu are voie să bea în afară de ce e indicat în regimul strict pe care-l urmează. Isabella, antrenoarea ei, o s-o omoare.
— Hei, ne întrerup doi ţipi cu câte o bere în mână. Sunteţi surori?
Cel care a vorbit se holbează insistent la Lily, în timp ce prietenul lui îi zâmbeşte lui Jasmine, care-şi dă ochii peste cap, şi pe bună dreptate: deşi sunt rude de sânge, cele două se aseamănă foarte puţin. Mai ales de când Jasmine şi-a făcut părul blond-platinat după ce s-a despărţit de iubit. Lily şi-a păstrat părul negru-intens, şi a făcut foarte bine: îi vine mănuşă.
— Verişoare, răspunde Jasmine pe un ton care nu invită la discuţii. Şi nu, nu suntem interesate s-o facem în trei.
— Păcat!
— Uh, nu, mersi, spune dezgustată Lily cu o grimasă. Ne dezamăgeşte destul unul singur, doi în acelaşi timp...
îşi termină fraza vomitând pe adidaşi. Casc gura, abia abţinându-mă să izbucnesc în râs. Nolia cedează prima, îndreptându-se spre prietena noastră ca s-o ducă la toaletă. Tipul comentează, dar Jasmine îi zâmbeşte mândră şi-mi face semn să mergem. în cele din urmă, punem stăpânire pe toalete, aşezate pe jos în jurul lui Lily, care-şi varsă maţele. Verişoara ei o mângâie pe spate, încercând s-o liniştească, în timp ce Nolia se ghemuieşte lângă mine. E mai splendidă ca niciodată, chiar dacă spune mereu contrariul. O piele mată de înnebuneşti, ochi

verzi care-i aduc numai complimente, ?ărul negru şi des şi un corp cu forme rotunde pe care are upeul să-l urască.
— Şi mie mi-e dor de tine, îmi şopteşte lipită de umărul meu.
O îmbrăţişez şi eu, căci mă linişteşte atingerea ei, şi glumesc:
— De parcă n-ai destule surori care să-ţi ţină de urât în căsoiul vostru din Neuilly.
Zâmbeşte trist. Nolia vine dintr-o familie înstărită. E cea mai mică şi preferata tatălui ei. Cu toate astea, îmi închipui că despărţirea de Enzo i-a lăsat o rană deschisă în suflet.
— Pari obosită, îi atrag atenţia, ţinând-o de umeri. Mai eşti tristă? Ştii tu... în legătură cu ticălosul ăla.
Nu prea am mai vorbit despre el de când l-a părăsit şi totuşi ne-am întâlnit datorită lui. Şi pe mine m-a înşelat. Dacă e cineva care ştie prin ce a trecut, aceea sunt eu.
— Nu. Era un tâmpit.
îmi ascunde ceva. O simt. Nolia e genul care ţine totul pentru ea ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi; în grupul nostru, ea e mama, cea mai responsabilă şi cea mai pură dintre noi. Nu suport s-o văd cum suferă în tăcere.
— Eşti sigură?
Ezită, aruncând o privire spre fete, şi dă aprobator din cap. Nu insist, îi respect intimitatea. O să-mi spună ea când o să fie pregătită.
Lily e din nou în formă imediat după ce a vomitat cele cinci pahare băute. Ne propune să dăm o raită prin barurile de noapte, aşa că acceptăm.
Dansăm până la patru dimineaţa. Sunt uşor ameţită când ne întoarcem în apartament, Lily pe jumătate adormită pe spatele dragii ei verişoare.
— Nu mai este tort?! întreabă Jasmine indignată când închid uşa apartamentului în urma

noastră. Mi-e foame, trebuie să sting toată tequila asta cu ceva.
— Eu n-am mâncat decât un slert, se apără Lily OK, poate jumătate. Nu mai mult!
Mă încrunt când văd farfuria goală. N-au mai rămas decât firimituri. Mă trec fiori când îmi dau seama că un şoricel a trecut sigur pe acolo...
Un şoarece enorm pe care-l cheamă Lou McAllister.
De reţinut pentru mai târziu: să-i reproşez că mi-a mâncat tortul – tortul *meu.*
— Oricum n-am putere să mănânc, spun eu căscând cu mâna la gură. Hai la somn!
Presupun că putem dormi două în patul meu, iar celelalte pe canapeaua rabatabilă.
— Mă duc să aduc pături şi pijamale.
îmi dau pantofii jos, mă dezbrac de rochie pe jumătate şi deschid uşa de la camera mea.
Aprind lumina şi caut în dulap, cu braţele încărcate de haine.
— Camelia! mă strigă Nolia din pragul uşii. Te superi dacă Lily vomită pe canapea?
— Foarte tare, spun eu întorcându-mă cu faţa la ea. *Oh, Doamne!*
Aproape că leşin când il zăresc pe Lou ascuns după uşa deschisă de la cameră, cu degetul pe buze.
— Chiar aşa? glumeşte Nolia, care face un pas înainte.
Mă duc repede spre ea ca să nu intre de tot în cameră, conştientă că sunt pe jumătate dezbrăcată.
— Glumesc, spun eu conducând-o înapoi în sufragerie. E-n regulă dacă dormiţi aici toate trei? Nu mi-am spălat lenjeria de un secol şi mă simt prost să dormiţi pe ea... Am obiceiul să mai şi mănânc în pat. Probabil, mai e şi câte un chips pe ici, colo.
Nolia se strâmbă, dezgustată, şi acceptă să împartă canapeaua cu fetele. Le dau pături şi le

mulţumesc pentru seara asta nebunească.
— Meriţi, îmi răspunde Jasmine zâmbind.
Mă simt vinovată când mă întorc în cameră, închizând usa în urma mea. Lou stă pe patul meu, gustând dintr-o felie de tort – tortul *meu* – pusă pe o farfurioară.
— E delicios! spune cu gura plină.
îi acopăr gura cu ambele mâini ca să nu vorbească, amintindu-mi că nu ne-am revăzut de la episodul *Sărutul.*
Sper că înţelege că nu înseamnă nimic, că a lost doar o stratagemă. ~~Ca să 1 protejez.~~
— Serios? şoptesc săgetându-l cu privirea. Habar n-am, n- arn apucat să gust!
Se opreşte şi, fără să-mi îndepărteze mâinile, ridică farfuria spre mine.
— Vrei? şopteşte, mişcându-şi buzele moi sub palmele mele.
— îmi oferi resturile tale? Foarte amabil din partea ta.
— Dacă preferi, sunt sigur că încă mi-a mai rămas gustul pe limbă, spune el zâmbind. E mai degrabă genul tău, nu? *Imbecilul!*
— Ştii ce? N-am putere în seara asta. Câştigi runda asta.
Oftez şi mă întind lângă el, prea beată ca să am curajul să mă arunc în întreceri oratorice cu el. îmi amintesc brusc că am rochia căzută pe şolduri, aşa că-mi acopăr pieptul cu mâinile.
Râde, chiar dacă nu se uita la mine.
— Ştii că nu e ceva ce n-am mai văzut, nu?
— Ştiu mai ales că nu i-ai văzut niciodată pe *ai mei.*
— Unul dintre cele mai mari regrete ale mele, şopteşte el cu voce gravă.
— Din păcate pentru tine, nu sunt şanse ca situaţia să se schimbe. întoarce-te!
Se supune fără să comenteze, punând farfuria pe podea. Profit, ca să mă dezbrac de rochie şi să-mi trag pe mine o pijama decentă şi nu foarte sexy, adică un tricou Guns N’ Roses foarte lung

şi nişte colanţi negri.
— Ti-arn mai spus să nu vii neanuntat. Nu asculţi deloc ce-ti cer?
— Nu ştiam că ai companie, zice întorcându-se cu faţa la mine. Nu era nimeni acasă când am ajuns. Am vrut să plec, dar... mi-era foame.
Se strâmbă ca şi cum i-ar părea rău, dar nu reuşeşte să mă convingă, apoi aruncă o privire la obiectul care-mi tronează pe cap.
— E ziua ta? Aş fi zis că eşti Scorpion, nu Balanţă.
— Am ascendent în Scorpion...
Un zâmbet larg îi apare pe buze.
— De ce nu mă miră?
— Pun pariu că eşti Săgetător... sau Gemeni.
— Mi-e frică să te întreb de ce.
— Ted Bundy era Săgetător, la fel şi George Chapman, Alton Coleman... Pe scurt, mulţi criminali în serie.
Nu-i piere zâmbetul, semn că nu-i pasă deloc.
— Dacă vrei să ştii, sunt Rac. La fel ca... Meryl Streep, spune el mândru. Tuturor le place de Meryl Streep. Am fost îndrăgostit de Donna Sheridan când eram mai tânăr.
— Iar eu de Pierce Brosnan. Fiecare cu preferinţele lui.
Nu ştiu de ce intru în jocul lui. Eu şi Lou nu suntem prieteni! îmi dreg vocea ca să închei dezbaterea şi ridic mâinile să-mi scot diadema din păr.
Numai că mi se prinde într-un nod şi mormăi de durere. Mare noroc mai am.
— Lasă-mă pe mine, şopteşte Lou.
Mă întorc uşor, iar el îşi îndoaie genunchiul şi se apropie de mine. îi simt respiraţia pe ceafa şi, brusc, amintirea sărutului nostru îmi revine în minte cu toată forţa.
„Nu eşti anormală, Camelia.” Degeaba m-am chinuit să le alung, cuvintele lui mi s-au gravat în inimă.
— La mulţi ani, şopteşte el, cu degetele prinse

în părul meu. Mă uit în oglinda măsuţei de toaletă, din faţa noastră, şi priveliştea mă face să iau foc. Lou e concentrat la ce face, cu corpul aproape lipit de al meu, iar degetele lui îmi dau fiori pe şira spinării. E o atmosferă stranie. E târziu, suntem singuri, iar camera e slab luminată.
E... intim.
— Mulţumesc, spun când reuşeşte în sfârşit să-mi scoată diadema.
Dar nu se îndepărtează de mine. îşi ţine mâinile în părul meu când ridică ochii şi îmi întâlneşte privirea în oglindă. Inima mea tresare şi dau înapoi...
Nu-mi place. Şi totuşi o mică voce mă bântuie zi şi noapte, din seara balului încoace: *Ce-ar fi să profit de ocazie?* La urma urmei, el a început primul. Acum cinci ani, se folosea de faptul că mă simţeam atrasă de el, ca să mă umilească.
De ce să nu fie rândul meu acum?
— Nu te uita la mine aşa, şopteşte, şi sună mai degrabă a rugăminte decât a ordin.
— De ce?
— Mă tem să nu înţeleg greşit.
Hai, înţelege greşit, Lou!
Dar, dacă-ţi frâng inima, nu veni la mine să te plângi!
— Ai băut ceva? mă întreabă brusc, în timp ce-şi plimbă degetele pe spatele meu.
N-am încredere să deschid gura, aşa că aprob dând din cap. Zâmbeşte discret, dar cred că zăresc o urmă de dezamăgire în privirea lui.
— Păcat!
în secunda următoare, se dă laoparte şi schimbă subiectul:
— Te-ai uitat în telefon?
Ce telefon? O secundă mai târziu înţeleg despre ce vorbeşte. Uitasem complet! Eram în stare de şoc când am ajuns acasă, aşa că mi-a scăpat.
— încă nu.
Ridică întrebător din sprânceană.

Ce-ai zice să ne uităm acum?
E târziu şi nu suntem singuri, dar mă roade curiozitatea şi Lou n-o să poată ieşi până ce fetele nu dorm buştean.
Aşa că mă duc să caut telefonul, simţind adrenalina pulsându-mi prin vene. Lou se aşază pe mijlocul patului, uitându-se pe deasupra umărului meu.
îmi tremură degetele când scriu codul PIN: 0107.
— Mă întreb ce semnificaţie are?
Lou nu spune nimic preţ de o clipă, apoi răspunde sec:
— E ziua mea de naştere.
îl privesc mirată şi, deodată, telefonul se deschide. Lou avea dreptate, ăsta era codul.
— Nici nu ştiu de unde să încep...
— încearcă galeria foto, propune curios Lou.
îmi dau seama din voce că şi lui îi e la fel de frică. Frică de ce o să găsim, ca la fiecare nou indiciu.
Intru în galerie, unde dau de un număr infinit de poze şi filmări. Dau click pe una dintre ele la întâmplare, cu sonorul încet ca să nu le sperii pe fete.
Ce vedem ne taie respiraţia.

18

LOU

Ce *2Q22*

k upa ce am luat la puricat telefonul lui Rory, cu *y* respiraţia tăiată, eu şi Camelia... am adormit. Eu mă trezesc primul, cu un picior atârnând pe jumătate din pat, în timp ce ea ocupă tot spaţiul. Mormăie în somn, cu tricoul uşor ridicat, şi mă surprind zâmbind ca un idiot.
Fac câteva poze nu foarte măgulitoare, ca să o şantajez într-o bună zi, şi plec în vârful picioarelor. Deschid uşa foarte încet, ca să mă asigur că prietenele ei dorm duse. Arunc o privire, apoi încă una... Drumul e liber.
Dar, în clipa în care pun piciorul să ies, aud uşa

de la baie cum se deschide. Stau pe loc, pregătit să fac cale întoarsă, dar e prea târziu.
Privirile ni se întâlnesc.
La naiba! *Erau trei, nu două.*
Scena nu durează decât o nanosecundă. Văd imediat pe faţa ei că ştie cine sunt.
în secunda următoare, începe să urle.
Reacţionez imediat, repezindu-mă spre ea şi punându-i mâna la gură. Frica i se instalează în privire şi începe să se zbată. încerc să-i spun că totul e în regulă, dar...
— Dă-i drumul! ţipă cineva din toţi rărunchii, aruncând cu o vază în spinarea mea.
Au! Urlu de durere, dându-i drumul, în timp ce o a treia persoană îmi dă un şut în boaşe mai tare decât aş fi crezut că e posibil.
— Jasmine, cheamă poliţia!
— Opriţi-vă! urlă Camelia ieşind din camera ei şi căscând ochii la spectacolul care i se înfăţişează. Jasmine, lasă jos telefonul! Lily, fără pumni! Nu e periculos.
Strâng din dinţi ca să-mi ascund durerea, dar e evident că am pierdut lupta. Fata aia cu părul negru voia să mă lase fără moştenitori, e evident.
Camelia se apropie ca să se asigure că sunt viu, apoi oftează. – Cam, e *el!*
— Ştiu. Lou e cu mine.
Prietena ei, cea care a urlat prima, o priveşte pe Camelia, tremurând de frică şi de... teama că a fost trădată? Mă ridic în sfârşit, ceea ce le face sa se îndepărteze şi mai mult de mine. Observ ca n-au lăsat telefonul din mână, iar şatena în bustieră sport mă săgetează din priviri, cu pumnii ridicaţi la nivelul fetei ca într-un meci de box.
— Uşurel, Muhammad Aii, spun eu strâmbându-mă.
— Camelia, ne datorezi nişte explicaţii.
Aprobă din cap şi aşa şi face. Rămân în picioare într-un colţ al camerei, cu braţele încrucişate la

piept şi o expresie plictisită pe chip. Fetele stau pe canapea, căscând gura la ce te povesteşte Camelia. Nu-mi place să ştiu. Mai mulţi complici înseamnă mai multe şanse să fii prins. Dar presupun că e vina mea...
— Eşti dusă cu capul, izbucneşte tipa cu boxul când avocata mea şi-a terminat mica tiradă. Cam, tipu' ăsta e căutat de toată tara!
Se uită urât la mine, pregătită să sară la atac dacă e nevoie.
— I.ilv are dreptate, spune blonda, ignorând complet că exist. Iţi dai seama ce ai făcut? Nolia, spune ceva!
— E nevinovat, le asigură Camelia. Fac meseria asta ca să apăr genul ăsta de clienţi, nu?
Ridic din sprânceană uitându-mă în direcţia ei, dar nu-mi acordă nicio atentie.
— Şi dacă eşti prinsă? întreabă Nolia cu o expresie îngrijorată şi dezaprobatoare pe chip. Ştii foarte bine ce riscuri îţi asumi.
— O să spun că m-a forţat. Ştiu să plâng la comandă.
Nu mă pot abţine şi râd. Nu mă supăr, dimpotrivă. Sunt uşurat că s-a gândit la toate. Sherlock a mea e plină de idei şi de surprize.
— Camelia, pot să-ti vorbesc un minut? intervin ridicând mâna şi trei priviri de gheaţă sunt aţintite asupra mea. *între patru ochi.*
Mă trec fiori fără să mă pot abţine. Nu par, dar sunt intimidante.
Camelia îşi cere scuze şi le promite că se întoarce repede. Ieşim pe scara blocului, închizând uşa în urma noastră.
— Avem o problemă. Ele când pleacă?
— Azi, spune ea închizând ochii obosită. N-o să spună nimic.
Râmân tăcut. Sunt sceptic, mai ales după ce am văzut reacţia prietenelor ei, dar aleg să am încredere în ea. Până acum aşa am lâcut.
— Ce facem cu filmările? mă întreabă ea.
înainte să alunece în braţele lui Morfeu,

Camelia m-a sfătuit să le trimit anonim la poliţie şi să-i las să facă ce cred de cuviinţă. E un atu important, evident. Mă întreb la ce s-o fi gândit Rory când a adunat dovezile astea.
Telefonul ăsta secret e plin de probe, despre noi toţi, dar mai ales legate de ei. Sunt numai poze şi filmări incriminatoare în care apărem, iar asta de ani buni. Gideon şi Skye, mai mult decât oricine, ar plăti scump să pună mâna pe ele.
Ar fi o risipă să dăm totul poliţiei. Rory ni l-a lăsat pentru un motiv anume: e o şansă. Un mod de a pune presiune. O *carte secretă.*
— Trebuie s-o jucăm inteligent.
Oftez când îmi amintesc ce am putut să vedem: Gideon trăgând pe nas linie după linie pe masa din sufragerie, încă beat din ziua anterioară. Skye care hărţuieşte o biată fată, mereu aceeaşi, băgând-o cu capul în vasul de toaletă în băile de la facultate, legând-o la ochi şi bătând-o cu o cravaşa, furându-i hainele din vestiar, şi câte şi mai câte. Sunt şi filmări intime cu mine şi Rory... Uneori, ştiam că filmează şi nu-mi păsa. Era Rory, aveam încredere în el. Mă entuziasma gândul de a păstra amintiri. îi trimiteam orice, chiar şi când eram singur în pat.
Alteori, în schimb... Nu mi-a cerut părerea, e evident. *Nenorocitul!*
Evident, am şters filmările alea înainte să mă culc, una câte una.
— Fata asta, şopteşte Camelia cu o voce gravă. îmi spune ceva. Cine e?
Mi-a luat câteva secunde, dar, în cele din urmă, am recunoscut-o.
— Face parte din Quill&Snake. Colleen, cred.
— Faci parte din chestia aia? îmi reproşează încruntată Camelia.
Scutur din cap şi-i explic că n-am vrut niciodată să fac parte din secta lor universitară. McAllister au fost fondatori împreună cu familiile Cavendish şi Hutcherson şi, evident,

Rory şi Skye sunt moştenitorii. Pe mine nu mă interesa.
— Cu ce se ocupă?
N-am chef să-i spun, deşi ghicesc în privirea ei aprinsă ca bănuieşte deja. La început, societatea secretă a Universităţii din Edinburgh a fost creată ca să le permită membrilor ei – toţi bogaţi şi educaţi – să se ajute între ei, să ajungă cineva. Majoritatea au devenit milionari, alţii politicieni foarte influenti.
Dar toată lumea ştie care e preţul unui asemenea privilegiu. N-am vrut niciodată să aflu, deşi am auzit nişte discuţii între Rory, Skye şi Gideon.
Adevărul e că în fiecare an îşi aleg o nouă victimă: o persoană de rang mai puţin important decât al lor, disperată, gata de orice numai să facă parte din grupul lor. Persoana respectivă trebuie să îndure să fie intens hărţuită ca să spere că se poate integra în clica lor... şi că va profita de legăturile pe care le au.
— Nimic prea interesant, spun eu.
într-o noapte, după ce am făcut dragoste cu Rory, mâneam amândoi în patul lui imens, cu pielea încă fremătând de senzaţii, când mi-a spus: „Ce-ar fi s-o invit pe Camelia să facă parte din Quill&Snake?”
I-arn răspuns că nu e amuzant, el a râs spunând că nu glumeşte. Atunci l-am prins brusc cu o mână de bărbie, dar n-a fost prea impresionat. L-am ameninţat, deşi nu mă caracterizează comportamentul ăsta.
„Nu te juca cu mine!”, am urlat. Ochii i s-au aprins de curiozitate şi amuzament, dar a acceptat să o lase în pace dacă încetam să scriu poeme ridicole despre ea. N-am fost surprins să aflu că ştia. L-am prins de mai multe ori în timp ce-mi scotocea prin lucruri, în căutare de dovezi.
Avea permanent nevoie de certitudini... dar sfârşea mereu dezamăgit.

Era sufocat de gelozie. Asta îi hrănea ura faţă de Camelia, în seara aceea, l-am privit cum îmi arde carnetele în şemineu. N-am mai scris un singur vers despre ea. Păstram totul în minte, pentru că era singurul loc de pe pământul ăsta la care Rory nu avea acces.
— Trebuie să plec.
Camelia mă aprobă în tăcere, dând din cap. Pare că vrea să spună ceva, dar se abţine. În cele din urmă, mormăie totuşi:
— Tu ai găsit primul telefonul, aşa că ai câştigat pariul. Presupun că ai dreptul la o favoare...
Zâmbetul meu leroce iese din nou la iveala şi privirea îmi cade brusc pe buzele ei umflate de somn. îmi amintesc încă gustul limbii ei, gemetele, fineţea pielii...
Aş fi sârutat-o şi ieri, dacă n-ar fi fost beată.
— Acum, că zici, am o idee...
Mă aplec spre ea, în timp ce stă cu spatele lipit de uşă. Buzele mele sunt la un milimetru de ale ei, când mă prinde de păr ca să mă îndepărteze. Cu capul pe spate, prins în strânsoarea ei, o privesc pe sub pleoapele greoaie.
— Ţine-ţi gura aia spurcată departe de mine, şopteşte şi îi ard obrajii.
îmbujorată. Ce drăguţ!
Râd discret, cu limba lipită de cerul gurii, şi mă bosumflu.
— Chiar nu eşti amuzantă... Credeam c-am trecut în sfârşit de la „Duşmani” la „Amanţi” sau măcar la „Duşmani cu beneficii”. Tu, care citeşti pe rupte, ar trebui să ştii că toată lumea adoră asta.
— Chiar nu ai niciun pic de demnitate?
— La ce bun? spun eu aplecându-mi capul spre ea. Oricum sunt jucăria tuturor.
Ăsta-i adevărul. La ce bun să-mi păstrez demnitatea dacă toţi încearcă s-o calce în picioare cu tot dinadinsul? Dacă e să fiu manipulat de cineva, atunci Camelia să fie cea care o face.

Mă aplec, supus, atingându-i clavicula cu părul meu. îi aud inima cum bate în clipa în care îi ating cu buzele clavicula şi o sărut.
— Foloseşte-mă cât vei, îi şoptesc.
Nu spune nimic o vreme, dar măcar nu se retrage. Când ridic capul, răspunde:
— Ai grijă, Lou... Fiindcă aşa am să fac.
îi zâmbesc provocator.
— Atunci să nu mă dezamăgeşti.
Se încruntă, confuză. Chiar crede că numai ea e nebună în duetul ăsta pe care-l formăm, în ciuda aşteptărilor? Poate să nege cât doreşte, ne asemănăm mai mult decât ar vrea.
Se pregăteşte să plece, deschide uşa apartamentului, dar o prind de braţ o ultimă dată. Sunt foarte aproape de ea când o întreb:
— Chiar ai crezut ce-ai spus?
— Ce anume?
— Că sunt nevinovat.
Poate că i se pare o prostie, dar pentru mine e foarte important. Vreau să ştie că nu aş fi niciodată în stare de aşa ceva.
— Am spus-o ca să le liniştesc, şopteşte ea.
Mărturisesc că sunt dezamăgit. Ii dau drumul la braţ, dar insist:
— Atunci chiar nu contează deloc? Dacă as fi un criminal.
— Ai spus că nu eşti.
— Şi tu ai zis că nu crezi. Că nu-ţi pasă.
Nu mai spune nimic câteva clipe, luându-şi o mină serioasă. O văd cum se frământă şi e un calvar. Ştiu că e greu pentru ea, ştiu că nu vrea să-mi acorde încrederea ei încă o dată, dar mi-ar plăcea atât de mult să-mi mai dea o şansă... Deodată, cu o privire care o arată vulnerabilă, şopteşte:
— Am mintit.

19
CAMELIA
Q^mtee 2022
11 1 etele au plecat în sfârşit, nu înainte să le promit că
■ **1** o să fiu prudentă;. Simt că Nolia mai ales e supărată pe mine. îşi face griji, fiindcă ştie mai bine decât oricine ce înseamnă pentru mine Lou şi gaşca lui.
În dimineaţa asta, în drum spre universitate, continui să scotocesc în telefonul lui Rory. Am făcut deja o copie a filmărilor pe care le-am găsit cu Lou, dar niciuna nu ne conduce la următorul indiciu – dacă există vreunul.
Găsesc câteva notiţe, dar nimic suspect. Când deschid Instagramul, rămân perplexă. Aplicaţia e conectată la un cont, dar nu al lui Rory. *Un cont secret!*
De ce nu mi-a trecut prin cap să verific prima dată aici? Nu are poză, dar inima îmi stă în loc când citesc descrierea profilului:
„Mi-e dor de tine.”
Sunt convinsă că e un mesaj pentru Lou, în orice caz, sigur nu mi-e adresat mie. îmi dau ochii peste cap enervată, derulând pozele de pe profil. Nu e niciun selfîe. E un profil cu fotografii de peisaje urbane, numai şase în total. Nici măcar nu sunt sigură că sunt toate făcute în Scoţia.
Le examinez, dar niciuna n-are explicaţii. Contul nu are nici abonaţi, nici urmăritori.
Investigaţia mea e brusc întreruptă de un mesaj de la Lou.
Ştiu ce e în scrisoarea lui Gideon.
Şi e ataşată şi poza unei scrisori, pe care e notat: „Când mă au, oamenii vor să mă împartă. Dar dacă mă împart, nu mai exist. Cine sunt?”
înţeleg ghicitoarea şi fix în clipa aceea Lou îmi trimite mesaj:
Un secret!
Recunosc că asta a fost uşoară. Atât de uşoară,

la urma urmei, încât mi se pare suspect. Gideon are deci un secret... Un secret pe care Rory îl ştia, cred. Gideon l-o fi omorât din cauza asta?
îl întreb pe Lou de ce i-ar fi dat Gideon scrisoarea, dacă ştia ce conţine.

Nu e de la el, el a refuzat să mi-o dea.

Alastair mi-a spus-o.

Dar dacă l-a omorât pe Rory fiindcă a aflat ceva despre el?

Lou nu răspunde imediat, dar ştiu că se gândeşte la asta. Poate că Rory îl şantaja, poate că îl ameninţa că spune tot. Gideon s-a săturat... aşa ca a trecut la fapte.
Brusc, îmi vine în minte o idee nouă.

Ti-a oferit cineva ceva de băut în seara aia?

^lu mai ştiu... De ce?

Dacă Gicleon te-a drogat? Imaginează-ţi: se duce să-l caute pe Rory, se ceartă amândoi în maşină în legătură cu secretul pe care Rory îi ştie, apoi, deodată, îl ameninţă că spune tot; dintr-un motiv oarecare.

Gideon se hotărăşte deci să acţioneze în acea seară. Dar nu vrea să fie prins...

...aşa că are nevoie de un vinovat. Cine, dacă nu tu, amantul părăsit, cu reputaţia pătată?

Teoria mea se susţine, un pic cam prea bine, poate. Gideon e dependent, ştie de unde să facă rost de droguri puternice. Era de-ajuns să strecoare ceva în paharul lui Lou, pentru ca acesta să fie vinovatul perfect.
Tot Gideon e cel care s-a dus în camera lui Rory „sa-i bage minţile în cap” după episodul în care a răbufnit. în mod ciudat, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat apoi.
Deodată, Lou mă sună pe FaceTime. Mă enervez observând prea târziu că trebuie să mă pieptăn, ca să arăt bine.
Cât de stupid, stupid, stupid!
Răspund după ce m-am ascuns pe un hol, dar pe ecran nu văd decât un tavan alb.

— El e ultimul care l-a văzut pe Rory în viaţă, spun eu direct.
— *La naiba!* răsună o voce.
Deodată, apare un chip filmat de jos... şi un bust gol. îmi dau seama că Lou a pus telefonul pe un dulap şi că tocmai iese de la duş. Se priveşte în oglindă în timp ce-şi şterge părul ud cu un prosop.
Nu văd mai jos de V-ul pe care-l formează pieptul lui, dar sper că măcar are boxeri pe el.
— Atunci, asta ar însemna că Skye chiar e nevinovată, spune el aşezând telefonul la nivelul pieptului. Alastair ştia despre cearta lor. A protejat-o.
îmi fierbe sângele în vene. Şi dacă aş rezolva cazul înainte să ajungem la sfârşitul anchetei imaginate de Rory?
— Acum trebuie să aflăm ce ascunde Gideon.
Pun pariu că are de-a face cu Quill&Snake. Skye părea îngrijorată când am luat-o la întrebări, iar Lou mi-a confirmat treaba despre Colleen. Rory nu ne-a lăsat degeaba filmările alea... Conţin un mesaj.
Fie şi numai ca să demonstrez că sunt nişte hărţuitori, trebuie să dau de fata aceea şi s-o încurajez să depună mărturie împotriva lor. Trebuie s-o întâlnesc.
Singura problemă: nimeni nu ştie ce se întâmplă în organizaţia aia, în afară de membri, şi nu ştiu nimic altceva în afară de numele fetei aceleia.
— Trebuie să te las, spun eu având grijă la tonul pe care vorbesc.
— Zi plină?
— Merg pe teren să anchetez.
Lou se încruntă la mine, cu periuţa între dinţi. Câţiva stropi de apă încă picură din şuviţele lui negre ca abanosul.
— Ce înseamnă asta, mai exact?
închid înainte să se prindă, apoi scot faimoasa carte de vizită din geantă. Formez numărul

necunoscut, cu degete tremurânde, şi trimit o poză cu cartea respectivă, cu răspunsul: „Iulius Cezar”.
Nu ştiu dacă asta este ceea ce caută ei, dar merită să încerc. După ce trimit, aştept câteva minute într-un stres paralizant. Acum, că Rory e mort şi Skye reţinută, cine a preluat frâiele acestei societăţi secrete?
Mă pregătesc să intru la primul curs din după-amiaza asta când primesc un răspuns. Mai am un pic şi-mi sare inima din piept când citesc: „St. Leonards Hali. Mâine, ora 22”.

îmbrăcată în blugi şi într-un pulover din lână, mă duc la St. Leonards Hali puţin înainte de ora zece seara.
Noaptea de Halloween.
Străzile sunt deja cufundate în beznă, creând o atmosferă sumbră şi nu foarte reconfortantă. Clădirea în stil baronial nu ajută nici ea prea mult, turnurile ei încadrate de turele proiectând o umbră ameninţătoare pe trotuar.
O atmosferă perfectă pentru 31 octombrie!
Am băut un pahar de vin înainte, ca să-mi fac puţin curaj. Habar n-am în ce mă bag.
Mi-am ascuns telefonul în bustieră, pregătita să filmez tot ce o să se întâmple în seara asta.
Nu ştiu la ce să mă aştept, dar când zăresc o siluetă necunoscută care se apropie de mine, îmi jur să merg până la capăt... orice-ar fi.
încă o persoană se desprinde din peisaj şi deodată mă regăsesc în compania a doi bărbaţi cu măşti... măşti din filmul *Scream.* Mi-e frică, dar n-o arăt.
— Invitaţia. Eşti singură? întreabă primul.
Dau din cap şi întind invitaţia, în timp ce al doilea se apropie şi-mi ordonă să ridic braţul. Mă supun, dar nu sunt în apele mele. Mă percheziţionează, apropiindu-şi faţa un pic cam mult de a mea. îmi trece prin cap că o să renunţe, dar se opreşte brusc.

— Telefoanele sunt interzise, spune el întinzând mâna. Dă- mi-1!
încerc să negociez, dar celălalt clatină din cap categoric.
— Ţi-l dăm înapoi la sfârşit.
Nu-mi place deloc treaba asta. Chiar ar trebui să urmez prin beznă doi necunoscuţi, fără posibilitatea de a chema pe cineva în ajutor în cazul în care lucrurile iau o întorsătură proastă? Se pare că da, fiindcă le dau iPhone-ul meu. în secunda următoare, mă leagă la ochi cu o eşarfa de mătase. Inima îmi bubuie, dar încerc să mă calmez. O *să fie bine.*
îmi tin o mână pe braţul unuia dintre cei doi bărbaţi şi îi urmez pe orbecăite. Contrar aşteptărilor mele, nu intrăm în clădire. Mergem până la o maşină, în care mi se spune să urc. Toate celelalte simţuri îmi stau la pândă şi mi se pare că miroase a marijuana. Fumează cu toţii, râzând.
O a treia persoană conduce. Stau în spate, înghesuită între două siluete masive. Nu mă simt deloc în siguranţă, dar rezist.
După vreo zece minute, ajungem la destinaţie. Când mă dau jos, dezorientată, simt miros de iarbă şi de natură.
Unde suntem?
Sunt aşezată lângă alte persoane. Nu le văd, dar le aud cum respiră îngrijorate.
— Bun-venit tuturor! răsună o voce de bărbat. Pentru început: felicitări! Fiecare dintre voi a fost selecţionat ca să participe la probele de admitere. Vom începe prin a semna o clauza de confidenţialitate. Ce se va petrece aici în seara aceasta nu trebuie niciodată povestit. Nimănui.
Rahat! Nu anticipasem asta. Cineva ne dezleagă la ochi şi, brusc, pot să văd ce se întâmplă. Suntem departe de centrul oraşului. Recunosc Holyrood Park, ascuns între pantele şi stâncile abrupte din Arthur’s Seat.
Privirea îmi cade pe o altă fată şi doi băieţi, toţi

trei aşezaţi în rând în dreapta mea. Cincisprezece siluete mascate stau cu faţa la noi, e o privelişte extrem de intimidantă. Mâzgălesc o semnătură improvizată pe foaia care mi se dă şi aştept în linişte. încerc să-mi dau seama dacă-l cunosc pe vreunul dintre ei, dar degeaba.
Gideon e şi el printre ei? Nu, altfel n-aş fi fost primită aici.
— Aţi fost cu toţii atent selecţionaţi, fie pentru statutul vostru, fie pentru inteligenţă, continuă liderul îmbrăcat cu hanorac negru. Dar unul singur ni se va alătura anul acesta, cel mai perseverent dintre voi. Vrem să ne asigurăm că vă doriţi cu adevărat acest loc. Trebuie să fiţi puternici şi pregătiţi pentru orice... Dacă nu sunteţi, plecaţi de pe-acum. Niciunul dintre noi nu mişcă, ceea ce pare să-l mulţumească. Privirea îmi cade pe singura femeie care îi însoţeşte şi mă întreb dacă e Colleen.
— Super! Atunci... să înceapă petrecerea!
Ce urmează depăşeşte cele mai îngrozitoare coşmaruri ale mele. Credeam că Rory era crud, dar nu e nimic în comparaţie cu ce-mi văd ochii în seara asta.
Ni se cere să ne dezbrăcăm. Sunt şase grade şi mă supun totuşi, rămânând în chiloţi şi maiou. îngenunchez în iarba rece şi mi se pun întrebări detaliate despre experienţele mele sexuale.
Lângă mine, şatena tunsă bob trebuie să simuleze o felaţie cu un dildo. îmi regret deja decizia, dar cele cincisprezece perechi de ochi mă reţin să spun ceva. Mi-e frică de consecinţe dacă nu mă supun. *Dacă hotărăsc să plec, ce-o să- mi facă?*
Băiatul din capăt scutură din cap când i se cere să mănânce alimente stricate, lucru pentru care i se scriu insulte cu markerul permanent pe frunte. Până la urmă mănâncă, dar nu se poate abţine să nu vomite o dată sau de două ori. Mirosul îmi stârneşte greaţă.

— Acum o să vă grupaţi câte doi.
Ne leagă câte doi, spate în spate, iar eu fac pereche cu fata care fusese în dreapta mea. Mă gândesc că poate este o cursă cu obstacole...
— O să facem o mică plimbare nocturnă, afirmă liderul, şi-i aud râsetul. E interzis să căderi. Altfel, o să beţi o licoare specială... pe bază de viermi şi peşte mort.
Mă trec fiori de groază şi scârbă. Se merge prea departe. Nu credeam că e aşa extrem, deşi a fost o tâmpenie din partea mea, mai ales cunoscându-l pe Rory.
Oare Colleen a îndurat toate astea? Sper măcar că practicile astea umilitoare se termină odată ce devii membru...
Partenera mea deschide marşul şi durează până ce reuşesc să intru în ritm. Tremură de frig, e îmbrăcată doar în lenjerie.
— Cum te cheamă? şoptesc în întuneric.
— Jenna.
Mă asigur că nimeni nu e atent la noi şi continui în şoaptă:
— Eşti bine? E atât de umilitor...
— Sigur. Cred că avem noroc. Se zvoneşte că anul trecut li s- a cerut să-şi frece organele genitale cu urzici şi să mimeze scene din filme porno. Totul a fost filmat.
Fac ochii mari când aud pe ce ton liniştit îmi povesteşte asemenea orori. De ce naiba or fi oamenii ăştia gata să îndure astfel de umilinţe? Nu reuşesc să înţeleg.
Mă pregătesc să mai întreb ceva, când aud perechea din spatele meu împiedicându-se. Ne oprim gâfâind. Liderul îl apucă de păr pe băiatul care a căzut şi se apleacă, spunându- i:
— Ai onoarea, Campionule. Şi să nu laşi niciun strop, auzi? Colegul lui se apropie cu un pahar roşu de plastic în mână şi-şi deschide brusc fermoarul de la pantaloni.
— Stai, o să mă piş în el. O să te ajute să uiţi gustul de peşte mort.

Mă fac palidă la faţă când văd că urinează în pahar în faţa tuturor şi apoi i-l întinde băiatului. Acesta începe să plângă în tăcere. Îmi Irânge inima. Nu e normal. Nu vrea să Iacă asta, nu-l poate obliga nimeni!
— Hai, deschide gura maaaaare...
Bărbatul îi deschide gura cu forţa, în timp ce altul îl ţine de braţe. E prea mult pentru mine. Nu sunt în stare să văd mai mult, aşa că mă reped şi dau un şut în pahar, iar acesta se rostogoleşte în iarbă.
— A spus nu!
Toate figurile mascate se întorc brusc spre mine. E o linişte mormântală. înţeleg ce greşeală am comis, dar e exclus să continui să tac. Ar însemna că nu valorez mai mult decât ei. N-o să fiu complice, nici laşă.
— Poftim?
— Nu mai e amuzant. Nu-l puteţi forţa.
Liderul îşi scoate masca, foarte încet, şi zâmbeşte spre mine. Are părul dat pe spate şi ochii atât de întunecaţi, că par negri. Faptul că nu îi e frică să-şi arate identitatea nu-mi inspiră încredere...
— Camelia, nu? Cât de amabil că te oferi să-i iei locul!
— Ce? şoptesc dându-mă în spate instinctiv.
— Sau ai prefera să ţi-l turnâm pe chipul tău frumos? Vreau să fug, dar sunt blocată de fata legată de mine. Deodată, doua persoane ne dezleagă şi mă iau de umeri. Mă zbat, dar sunt prea puternici. Sunt obligată să îngenunchez. Cineva îmi răvăşeşte părul cu violenţă, în timp ce încerc să mă acopăr ca să evit următorul atac. Deodată, jumătate din membri mă înconjoară şi mă insultă.
Mă apăr cum pot, ţinând capul plecat, în timp ce ei mă stropesc cu ulei, sosuri de toate felurile, ouă şi fainã. Mi se pare chiar că simt miros de alcool îmbibat în maioul meu alb.
Nu reţin jignirile pe care mi le strigă, încerc

doar să nu înghit nimic şi să nu deschid ochii.
Cineva mă trage de păr.
Mă simt ca un rahat. îmi vine să plâng, să urlu, să mă izolez în camera mea într-un colţ şi să nu mai ies niciodată de acolo.
încerc să mă desprind de scena care are loc. Mă gândesc la orice poate să mă ducă departe de locul ăsta.
Cu siguranţă, de-asta nu înţeleg imediat ce se întâmplă. Dar, brusc, sunt împinsă cu atâta violenţă, încât cad pe o parte.
Deschid ochii şi văd cum liderul îşi ia un pumn în faţă. Se prăbuşeşte lângă mine. Agresorul lui îl apucă de guler şi îl loveşte cu furie.
Şi el poartă mască, dar diferită.
Aceeaşi mască purtată de cavalerul meu la balul de Halloween. îmi dau seama imediat ca e Lou.
Şi nu a venit singur, îl recunosc pe Alastair, care nu e departe şi care-i urlă să-şi vină în fire. E nevoie de patru oameni ca să-l reţină. Adversarul geme de durere şi nu reuşeşte să se ridice. Are gura plină de sânge.
— Dacă-ţi mai văd moaca aia mizerabilă, Miyoshi... îţi dau un sfat: fugi!
Lou scuipă lângă el pentru a-şi sublinia cuvintele şi, deodată, îşi întoarce privirea spre mine. Sunt conştientă că sunt o privelişte jalnică: degerată şi pe jumătate dezbrăcată, acoperită cu substanţe ciudate, probabil plângând.
Urăsc să mă vadă asa. *Slabă.*
— Eşti bine? şopteşte ghemuindu-se lângă mine. Ce naiba te-a apucat?
Sunt prea şocată de ceea ce s-a întâmplat ca să pot articula vreun cuvânt. Cu siguranţă se prinde, fiindcă îşi scoate puloverul şi tricoul ca să mă îmbrace. Nu spun nimic când mă apucă de sub genunchi ca să mă ridice în braţe.
— Mergem acasă.
închid ochii, sprijinindu-mi capul de pieptul lui şi simţindu- mă în siguranţă.

20 *Noiembrie 2022*

Sunt toată noaptea şi mă uit la Camelia cum doarme, speriat să nu dispară brusc.

După ce am adus-o în apartament, a făcut un duş interminabil. M-am aşezat pe canapea calmez, cu pumnii distruşi. Am vrut să vorbim când a ieşit de la baie, îmbrăcată în pijama, dar s-a comportat ca şi când nu eram acolo.

S-a culcat fără să spună niciun cuvânt. Doar mi-a şoptit înainte să adoarmă:

— Mersi. C-ai venit.

Nu m-a dat afară, asa că am rămas.

Când Alastair a primit un telefon de la Marcus, membru al organizaţiei, spunându-i că o anume Camelia O'Brien a venit la probe... am crezut că-mi stă inima. Am fugit cât de repede am putut, dar n-a fost de-ajuns.

în primul rând, ce căuta acolo?

—Încetează!

Clipesc, surprins să văd că e trează. E şase dimineaţa şi soarele abia începe să se iveasca.

— Să ce? şoptesc întorcându-mă cu faţa la ea.

— Să te prefaci că eşti îngrijorat.

Nu mă prefac. Niciodată nu m-am prefăcut în ceea ce te priveşte, poate doar cu excepţia momentelor când spuneam că te urăsc.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu. Ar fi putut fi şi mai rău. Şi sunt mai puternică decât crezi, adaugă Camelia ridicându-se, cu ochii încă roşii.

— N-am crezut niciodată altceva.

îi întind telefonul, pe care l-am recuperat datorită lui Alastair. îl inspectează, dezamăgită că n-a reuşit să filmeze sau să înregistreze. Vreau s-o întreb dacă e bine, dar se ridică şi începe să se îmbrace.

— Te duci undeva?

— Mergem la Cavendish, răspunde ea stând cu

spatele. Vreau să aflu cine e fata asta, Colleen. Dacă Rory era moştenitorul lui Quill&Snake, probabil că avea un registru cu lista membrilor.
Pare hotărâtă. O cred când spune că e bine, chiar dacă îmi închipui că evenimentele de ieri i-au trezit amintiri neplăcute.
îmi promit să vorbesc cu Alastair despre organizaţie şi despre practicile astea de iniţiere umilitoare care n-ar trebui să mai existe.
— Vii sau nu? întreabă Camelia în timp ce-şi pune pantofii cu toc.

Slavă Cerului, Alastair are ore până la şase seara, aşa că avem timp să răscolim casa toată ziua dacă e nevoie. Nu prea ştiu ce căutăm, dar avocata mea pare să creadă că secretul lui Gideon are ceva de-a face cu societatea secretă.
O văd pe Camelia intrând în biroul imens al lui Rory, simţindu-se impresionată. Un imens tablou de familie tronează în spatele fotoliului de piele neagră, înconjurat de biblioteci pline de cărţi.
Biroul nu s-a schimbat fată de ultima dată când l-am văzut pe Rory aşezat la el: mare, din lemn de acaju dat cu lac, luminat de o lampă în stil Tiffany.
Până şi mirosul e acelaşi – un amestec de hârtie şi praf.
— M-am tot gândit la scrisorile lui Skye şi Alastair şi nu înţeleg, şopteşte Camelia admirând cărţile, apoi citează: „Nu poţi nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puţin să mă combaţi. Iţi sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?”
De data asta, Camelia se întoarce spre mine. Poartă un sacou scurt de culoare gri, o fustă-creion şi o cămaşă albă cu cravată neagră. Cizmele lungi din piele de căprioară urcă periculos spre coapsele ei bine conturate, urmând exact traiectoria la care visează mâinile mele...

— Adevărul? propun eu apropiindu-mă.
Rămân de partea cealaltă a biroului, privind-o în ochi. Ceva s-a schimbat între noi de câteva zile. N-aş şti să zic ce, nici ce anume a declanşat schimbarea asta. Primul nostru sărut, poate... sau faptul că ieri i-am venit în ajutor.
Ard de dorinţă.
Cum e posibil să nu vadă?
— Poţi să auzi adevărul, spune ea, deschizând sertarele biroului. Poţi şi să-l vezi.
O privesc cum scoate pe rând dosare, concentrată.
— Dar e întotdeauna fatal, nu-i aşa?
Ridică din sprânceană şi răspund cu un zâmbet. Era o glumă, nimic altceva, dar Camelia îşi încordează maxilarul ca şi cum aş fi atins un punct sensibil.
— Habar n-am, încă n-am avut ocazia să-l aud din gura ta, mormăie, dar documentele confidenţiale ale lui Rory îi atrag atenţia. Cred că am găsit ceva! Colleen, Colleen, Colleen...
Sunt surprins de remarca ei şi puţin jignit, recunosc. Nu-mi pasă de Colleen, vreau să vorbim despre asta, despre noi, despre ce se întâmplă şi nu mai putem ignora.
îi atrag atenţia că am fost mereu sincer şi deschis faţă de ea, de la începutul anchetei.
— Poţi să mă întrebi orice, Camelia.
— Jackpot! strigă ea. Colleen Davies, în al treilea an la Litere. Ce rapid a fost...
— Camelia, *vorbesc cu tine.*
— Chiar pot să te întreb orice? cedează ea, nu foarte convinsă. Foarte bine. Atunci povesteşte-mi despre tatăl tău. Rămân nemişcat ca o statuie, prefacându-mă că nu sunt surprins. Ce i-a venit din senin?
— Nu văd care-i legătura cu ancheta...
— O dată răspund eu, o dată tu?
îmi pare rău pentru ea, azi n-am chef să mă confesez. Dar fiindcă orgoliul meu nu-mi dă voie să bat primul în retragere, îmi permit să propun

ceva ce sictir o să refuze.
— Mmm, fac o grimasă, punându-mi mâinile pe birou. Mi se pare un pic cam prea uşor de data asta, nu? Ce-ar fi să condimentăm un pic jocul?
— Să facem altă înţelegere?
— Nu. Ce-ai spune... un răspuns pentru fiecare haină dată jos?
Rămâne impasibilă. Sunt surprins şi puţin îngrijorat să o văd că se gândeşte la propunerea mea. Credeam c-o să mă trimită la naiba, ca de obicei, şi nu m-aş fi supărat. N-am chef să vorbesc despre tata, cu atât mai puţin cu ea.
Dar, ca de obicei, am subestimat-o.
— De acord. Dar ar fi bine ca răspunsurile să fie pe măsura curiozităţii mele, mă previne.
Oftez în sinea mea, fără să-mi arăt dezamăgirea. Acestea fiind spuse... îmi oferă şansa de a o cunoaşte mai bine! Trebuie să profit.
O văd cum se gândeşte la cel mai bun mod de a-şi formula întrebarea, fiindcă fiecare răspuns e preţios de-acum. Mă amuză un pic, recunosc.
— Ai spus că n-ai avut parte de iubire înainte să-l cunoşti pe Rory. De ce te urăşte tatăl tău?
Au! Sare direct la jugulară, din ce văd. N-o s-o întreb cum de ştie asta, e de notorietate publică. Să-i spun adevărul? Că tata nu iubeşte oricum pe nimeni?
— Pentru că exist, presupun. Nu m-a vrut niciodată, mi-a reproşat că exist de dinainte să mă nasc.
Nu mi-e uşor să vorbesc despre asta, chiar dacă o fac cu zâmbetul pe buze. Am învăţat să mă prefac foarte devreme: să-mi ascund slăbiciunile. Am moştenit de la el neputinţa asta de a spune ce simt; singurul lucru pe care mi l-a transmis, chiar dacă fără voia lui.
Mă prefac că nimic nu mă afectează şi recurg la umor de fiecare dată când nu sunt bine. E mai simplu.
— Ai simţit-o ca pe o nedreptate. Ca şi cum nu ţi-ar fi dat nicio şansă.

Se uită intens la mine şi intuiesc că nu e o întrebare. Nu-i dau niciun răspuns, dar se aştepta la asta. Nu insistă, aşa că mă mulţumesc să stau şi să mă uit la ea cum îsi desface cravata şi o aruncă pe jos. Se mişcă lent în mod voit şi are privirea înflăcărată.
îmi testează limitele. Camelia a înţeles în sfârşit că o plac şi a hotărât să profite.
îmi păstrez zâmbetul jucăuş, dar nu ştiu pentru cât timp, înconjoară biroul, atingându-mi umărul, şi se instalează în fotoliul de piele al lui Rory.
O urmăresc cum se aşază picior peste picior. E impunătoare.
— A fost vreodată violent cu tine?
Mi-e greu să-mi menţin rânjetul de data asta.
întorc privirea ca să nu citească adevărul în ochii mei. Cum să răspund la asta? Sunt atâtea feluri de a fi violent... Era violent prin răceală şi indiferenţă. Era violent prin insulte şi privirile pline de dispreţ. Violent când mi-a rupt două coaste după ce m-a găsit masturbându-mă la o poză cu mine şi Rory când aveam treisprezece ani.
— Da. Pot să aleg eu următoarea haină?
Nu-mi răspunde, aşa că profit ca să mă duc spre ea cu un mers de prădător.
— Sau, şi mai bine... Pot să ţi-o dau eu jos?
Stau în faţa ei, aşteptând. Ghicesc că nu-i convine că trebuie să ridice privirea spre mine. Camelia îmi întinde atunci piciorul şi înţeleg fără să fie nevoie de cuvinte.
Nu-mi dezlipesc ochii de la ea în timp ce mă aşez pe podea, îi ţin piciorul între palmele mele şi urc delicat, atingând cu nasul pielea fină a cizmelor.
Găsesc fermoarul şi îl deschid dureros de lent. îi sărut genunchiul, din simplul motiv că pot. Pielea ei e fină şi mătăsoasă.
îmi vine să tot urc şi să-mi strecor capul sub fusta ei... *dar fiecare lucru la timpul lui.*

Cizma cade lângă mine. în aer se simte o încărcătură electrică inedită. Camelia mă priveşte de sus, cu buzele întredeschise, respirând sacadat.
Mă întreb dacă jocul o excită la fel de mult ca pe mine.
— De ce-ai facut-o?
Noua ei întrebare mă ia prin surprindere, deşi n-ar trebui. Mă miră mai degrabă că a rezistat atât până să mă întrebe. Ştiu ce insinuează, fără să trebuiască să detalieze: de ce am împrăştiat zvonuri despre ea în liceu? De ce am încetat să mai vorbesc cu ea de pe o zi pe alta? De ce am invitat-o la cinema şi i-am tras ţeapă?
Dacă îi mărturisesc totul... O să mă creadă?
— Joker.
Se încruntă nemulţumită, dar zâmbesc. Piciorul ei urcă deodată spre coapsele mele... şi se opreşte între ele. Fac o grimasă de mirare şi plăcere.
— Nu e de joacă, Sherlock...
— Răspunde-mi!
Nu bat în retragere, crezând că pot rezista, dar începe să mă mângâie cu piciorul şi sunt mort. *La naiba!* Mi s-a sculat deja şi m-am umezit de la atingerea ei. Umilitor.
Dau să-i spun că nu o să mă aibă aşa, dar degetele ei îmi masează umflătura din pantaloni şi privirea ei alunecă în acelaşi punct. Asta îmi pune capac.
Mârâi discret, cu mâinile în jurul pulpelor ei şi-mi sprijin capul de genunchiul ei. închid ochii câteva secunde ca să nu-mi dau drumul şi să mă fac şi mai tare de râs.
E prima dată când fac ceva de genul ăsta.
— Mai uşor..., şoptesc.
Se supune imediat. Ridic ochii, cu obrazul lipit de piciorul ei, şi zâmbesc când îi văd expresia de pe chip.
Are obrajii la fel de roşii ca mine, semn că-i place să-mi simtă erecţia sub degete. Pentru

prima oară, Camelia deţine puterea... şi pare să-i placă. E amuzant, fiindcă mereu a fost invers în cazul meu, dar cu ea n-am nicio problemă să mă supun.
Dimpotrivă, mă excită. Vreau să-i dau tot, până şi demnitatea mea.
— Răspunde, Lou. De ce?
— Fiindcă în dimineaţa aia, când m-arn ciocnit de tine din greşeală şi ţi-au căzut cărţile pe jos, i-am văzut privirea lui Rory... şi mi-am dat seama că ştie.
Camelia se încruntă, intrigată. Mă pregătesc să-i spun că e de ajuns, când îşi deschide nasturele de la sacou, apoi îl aruncă pe podea, lângă mine.
— Că ştia ce? şopteşte.
Gata! Nu mă mai pot opri acum, când mă imploră să fiu sincer. Dacă vreau să-i merit iertarea, dacă vreau să mă creadă, trebuie să mă arăt vulnerabil... şi să spun adevărul.
— Că te priveam.
Bum! Bum!
— Şi felul în care te priveam.
Cască gura de mirare, dar nu spune nimic. Pot totuşi să ghicesc întrebările care-i vâjâie prin minte acum. Crede că râd de ea, că e un pretext ca s-o prind în mreje.
— Nu înţeleg.
— Rory a înţeles că-mi plăcea de tine, Camelia, oftez fără să- mi întorc ochii de la ea. Privirea lui în clipa aia... m-a făcut să-mi fie frică. Aşa că m-arn răzgândit. Fiindcă ştiam de ce e în stare.
E purul adevăr, chiar dacă se hotărăşte să nu creadă.
— Atunci... Ai făcut toate astea fiindcă ţineai la mine, spune ea, râzând sec. Chiar îţi imaginezi că aş putea crede aşa ceva?
— Ştiu, e o tâmpenie. A fost clar o greşeală. Credeam că dacă-i dovedesc că nu sunt interesat de tine, s-ar opri. Ba chiar am ieşit şi cu alte fete ca să-l fac să se răzgândească, dar...

— Ariana, îşi aminteşte ea. Totuşi pe *ea* nu a hărţuit-o.
Nu înţelege. Se prelace că nu vede sau încearcă să mă facă să mărturisesc?
— Fiindcă nu o priveam aşa cum te priveam *pe tine.*
Văd frica din ochii ei: frica de a mă crede şi, mai ales, de a fi păcălită. Nu are încredere în mine, nu încă. Are dreptate: ar fi trebuit să înfrunt furia lui Rory în loc s-o îndur ca un laş. Am obligat-o pe Camelia să sufere şi ea odată cu mine.
— Ştiu că nu e o scuză şi nu ţi-am spus asta ca să mă ierţi, spun eu înclinând capul într-o parte. Nu fac decât să-ţi răspund la întrebare.
îmi vine să-i spun că-mi pare rău, că am fost egoist, că am preferat să supravieţuiesc în loc să o salvez, că atunci când am văzut-o prima oară am început să sper că Rory nu e singurul care mă poate iubi.
Am vrut-o din prima clipă în care am văzut-o.
— Pune-mi o altă întrebare, Camelia! şoptesc, lăsându-mi mâinile pe piciorul ei, în continuare aşezat pe sexul meu în erecţie.
înghite în sec şi nu opune rezistenţă, încă zguduită de mărturisirea mea, dar păstrează tăcerea. Profit de ocazie ca să-mi scot puloverul, rămânând la bustul gol.
— Foarte bine, atunci e rândul meu: îmi dai voie să te ating mai mult?
Prefer să mă asigur că şi ea vrea, mai ales după ce s-a întâmplat ieri. Camelia studiază conturul bustului meu, apoi aprobă lent din cap.
După toţi anii în care mi-am imaginat că fac genul ăsta de lucruri cu ea, visurile mele devin în sfârşit realitate. Fiindcă degeaba mă urăşte ea, corpul ei reacţionează splendid la al meu.
— Spune-mi ce vrei, zic eu cu voce gravă, excitat. Tu hotărăşti. Dacă vrei să te implor, te implor. Dacă vrei să mă târăsc în genunchi, am s-o fac. Dacă vrei să te aşezi pe faţa mea, te aş...

— La naiba, taci! spune ea acoperindu-mi gura cu mâna.
Se înroşeşte, e adorabilă.
— Dacă vrei să tac, va trebui să-mi ocupi gura cu ceva.
îi dau drumul la picior şi o apuc de mână. Se înroşeşte şi mai tare când îi iau în gură degetul arătător şi mijlociu. îi ling uşor degetele, strecurându-mi limba printre ele.
Nu-mi iau privirea de la ea nicio clipă. Nici măcar când încep să-i sug vârful degetelor care formează o umflătură în obrazul meu.
Pieptul i se ridică şi coboară în ritmul respiraţiei sacadate, lăsând să se vadă că e excitată.
— Ştii ce urăsc cel mai mult la tine?
Nu-şi dă seama că tocmai şi-a irosit o întrebare, dar eu da.
— Nu, răspund în timp ce o descalţ de cealaltă cizmă, cu piciorul aşezat pe umărul meu. Spune-mi!
— Ochii tăi, mărturiseşte ea cu o expresie dezgustată pe chip. Mereu m-au enervat. Nu vreau să-i văd.
Nu mă îndoiesc că aşa crede, deşi sunt convins că îi urăşte fiindcă îi plac prea mult, iar asta o enervează.
— Nu vrei să-i mai vezi?
Camelia scutură din cap, aşa că mă ridic ca să o iau în braţe. Se prinde de umerii mei, uimită, în timp ce o aşez pe birou.
— Atunci o să-i ascund..., şoptesc în timp ce mă aşez pe fotoliu.
îi pun mâinile pe solduri ca să-i desfac picioarele, apoi îmi strecor capul sub fusta ei. îşi bagă degetele în părul meu şi mă trage uşor.
îi sărut coapsele până la chiloţi, apoi o sărut şi acolo. O aud cum geme deasupra mea şi zâmbesc.
Mă joc cu limba, ţinând-o de pulpele fine. Hainele ei mă încurcă. O vreau goală sub mâinile mele, sub gura mea, sub...

— Mai pune-mi o întrebare, repet ridicând capul, ciufulit. Camelia încearcă să-şi tragă sufletul şi spune, pe un ton pe care nu reuşeşte să şi-l menţină neutru:

> > ’ *

— De ce foloseşti mereu sexul ca mecanism de apărare? îmi reproşează, dându-mi voie să-i scot chiloţii. Mă interesează, îi zâmbesc, sperând c-o să uite. Două întrebări, două haine. Sunt norocos.

— Dar tu? De ce laşi un bărbat pe care îl urăşti să te atingă? Se încruntă, nemulţumită, dar nu încearcă să mă dezbrace şi mai mult.

— Fiindcă crezi că mi-e greu să-mi dau corpul altcuiva? zâmbeşte prinzându-mă cu picioarele de talie. Am văzut de mult că mă doreşti. Poţi să mă ai, dacă vrei...

— Dar?

— Dar o să fac din dorinţa ta cea mai arzătoare un blestem, îmi şopteşte lipindu-şi buzele de buzele mele. O să te umilesc cum m-ai umilit şi tu, o să te fac să suferi oferindu- ţi corpul meu, dar nu şi inima.

Răutăcioasă micǎ ce eşti! Zâmbesc amuzat în timp ce mă aplec spre ea, cu palmele întinse pe birou. Simte nevoia să domine după tot ce i-am mărturisit, şi pot să înţeleg.

— Cam proastă ideea să mă anunţi dinainte, nu?

— Asta-i partea cea mai bună, spune ea ridicând încrezătoare din sprânceană. O să ştii... şi totuşi n-o să te poţi abţine să te arunci cu capul înainte.

O privesc, prins la mijloc între vocea inimii şi a raţiunii. Ar trebui să plec, să fac cale întoarsă şi să nu mai iau niciodată legătura cu ea. Camelia e periculoasă. Mai puţin decât Rory, însă într-un fel care riscă să-mi aducă şi mai multă suferinţă. Dar recunosc că are dreptate... Degeaba m-a avertizat, îmi doresc şi mai mult să continui.

— Abia aştept, îi şoptesc lipit de bărbia ei.

îşi dă capul pe spate, aşa că profit şi o ling cu

sete pe gât. încă e închisă la cămaşă, dar stau cuminte.
Camelia mă urmăreşte din priviri, fremătând de dorinţă şi de frică în acelaşi timp. Nu are prea mult loc în jur, înconjurată de cărţi şi bibelouri scumpe, dar lipsite de importanţă.
— Sparge tot dacă simţi nevoia, îi spun sărutând-o pe abdomen. Toate astea îmi aparţin, oricum. Răstoarnă tot ca să te simţi în largul tău...
Nu-i las timp să răspundă. îi sărut clitorisul şi tresare. Vreau să o iau încet, dar sunt prea excitat.
Trebuie să dau dovadă de o stăpânire de sine excepţională când îi ating cu limba buzele umezite. A trecut mult timp de când n-am mai atins o femeie... dar cu Camelia e diferit.
E cea mai mare fantezie refulată a mea. Şi e în sfârşit a mea. Trebuie să fac lucrurile bine, să nu mă grăbesc, să savurez fiecare secundă.
Reacţiile ei mă excită şi mai tare. O devorez fără reţineri, în timp ce ea îşi mângâie sânii, muşcându-şi buzele ca să nu facă zgomot.
— Ştii..., şoptesc. Nu m-aş supăra dacă ai profita de atracţia mea faţă de tine, Camelia, nici dacă te-ai juca cu inima mea. O merit cu vâri şi îndesat. Dar dacă te bagi în genul ăsta de joc, prefer să te avertizez.
O penetrez cu limba, în timp ce-i mângâi clitorisul cu o mişcare circulară. Camelia sparge în sfârşit liniştea şi geme, îsi mişcă fundul şi cere mai mult, dar mă forţez să nu mă grăbesc.
— Fiindcă există riscul să înţeleg lucrurile greşit, adaug penetrând-o cu două degete. Şi de data asta, o să fac lucrurile atât de bine, că nu o să ai de ales decât să cedezi.
— La naiba...., înjură fără suflu. Lou...
Când măresc în sfârşit ritmul, Camelia încearcă în zadar să se ţină de ceva. îşi ridică braţul şi dă peste lampa de la capul ei. Se sparge pe podea, dar nici eu, nici ea nu dăm atenţie. Tot corpul

îmi ia foc. Corpul ei desfăcut în faţa mea e priveliştea cea mai uluitoare pe care am contemplat-o vreodată.
— O... o să... Aşteaptă... Nu! ţipă încercând să-mi dea capul laoparte.
Nici n-am timp să-mi dau seama, că îşi şi dă drumul în gura mea: la propriu. Rămân surprins o secundă, dar e atât de sexy, încât îi ling nectarul cu limba.
Camelia are orgasm câteva clipe bune, acoperindu-şi ochii cu braţul, în timp ce eu o curăţ cu gura. Când mă ridic, avocata mea e tăcută.
O iau de talie ca să o aşez, cu pieptul lipit de pieptul meu, dar refuză să deschidă ochii.
— Camelia... uită-te la mine!
E prima dată când fac o fată să-şi dea drumul – şi e extrem de excitant. N-ar trebui să-i fie ruşine.
O mângâi cu degetul pe obrazul înroşit, apoi o prind uşor de ceafa şi o sărut. Nu opune rezistenţă, ceea ce mă surprinde. Rory refuza mereu să mă sărute după felaţie, aşa că mă aşteptam să mă respingă şi ea.
Dar Camelia e prima care deschide gura şi limbile ni se ating. Ne sărutăm îndelung, în linişte, până ce se retrage.
— Lou!
— Mmm?
Mă priveşte în sfârşit, cu o expresie serioasă pe chip, în ciuda roşeţii din obraji. Nu-mi dau seama dacă e furioasă sau dacă vrea să-mi smulgă hainele.
— Nu mai zâmbi, spune punându-mi o mână pe gură.
Fac fix opusul, dezlipindu-i două degete ca să-i răspund: – Niciodată!

21

CAMELIA

Noiembrie 2022

T e-ai culcat cu el.

Mă înec în timp ce mănânc supa, sub privirea dezaprobatoare a Noliei de pe ecranul telefonului. Ştiam ca se prinde ce fac, de asta îi ignor apelurile de doua zile. N-am chef să-i văd dezamăgirea din privire, nici cum mă judecă, aşa că o fac pe nevinovata: – Despre ce vorbeşti?

— Ai cedat, scrie pe faţa ta că eşti vinovată, spune ea calm. Mă înşel?

Simt cum îmi ard obrajii de vinovăţie şi ruşine pentru ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea în biroul lui Rory. Senzaţia gurii lui între coapsele mele, intensitatea privirii lui când mi-a supt degetele între buze, indecenţa din zâmbetul lui când s-a şters în colţul gurii după ce mi-arn dat drumul...

— A fost doar sex oral.

Nolia oftează. I se citeşte pe faţă: „Mereu începe aşa”

— *Doar? O* sa cazi în capcană, Camelia.

Observaţia ei mă enervează, fiindcă mă tem să n-aibă dreptate. în ultimele săptămâni, am fost mai blândă cu el. I- am arătat multe calităţi... şi multe slăbiciuni.

» >

„Voiam să te mai văd o dată.”

Şi dacă zicea adevărul? Nu mi-aş fi imaginat niciodată că Lou ar putea să mă iubească acum cinci ani, dar părea sincer. Abia în clipa aia am înţeles ce a vrut Rory să spună când a scris: „E unul dintre cele două lucruri pe care le avem A

«

în comun.

în tot acest timp am avut explicaţia sub ochii mei.

Eu şi Rory eram foarte diferiţi. Singurul lucru care ne-a unit destinele... e Lou McAllister.

— E parte din planul meu, o liniştesc pe Nolia în

timp ce strâng masa. E o slăbiciune pe care o pot exploata, aşa că dacă pot să mă şi simt bine în acelaşi timp...
— Ce plan?
— Planul meu de răzbunare.
Nolia mă priveşte fără să spună nimic, gânditoare. Nu e genul care să judece viaţa celorlalţi, cu atât mai puţin pe a prietenelor ei. Dar presupun că acum nu se poate abţine, fiindcă spune:
— Eşti obsedată de el, Camelia. Nu e sănătos.
— E dife...
— Nimeni nu merge aşa departe cu cineva pe care-l urăşte, adaugă ea. Cred ca te păcăleşti singură, iar când îţi vei da seama, o să doară.
Vreau să neg orice acuzaţie, dar nu reuşesc.
Adevărul... care mă îngrozeşte... e că încep să-mi dau seama că Lou nu e băiatul fără suflet pe care-l credeam eu. A fost laş, într-adevăr, şi nu ştiu dacă o să-l pot ierta vreodată. Dar mi-e ruşine sa recunosc că-i înţeleg motivele.
Nici Lou n-a avut o viaţă uşoară. Voia să se apere, într-un mod egoist. Să mă protejeze şi pe mine cumva.
— Crezi că oamenii se pot schimba?
Nolia mă priveşte cu milă:
-Nu.
Sunt surprinsă de răspunsul prietenei mele, care e totuşi optimistă din fire. Credeam că o să stea mai mult pe gânduri înainte să răspundă.
— Deci, după părerea ta, nu există izbăvire? Niciodată?
Şi totuşi Lou chiar pare să regrete.
— Presupun că da. Dar mi-e greu să cred în ea, şopteşte Nolia.
E o întrebare pe care mi-o pun adeseori. Felul meu ranchiunos de a fi mă face să cred mereu ce-i mai rău, dar Lou îmi arată că oamenii se pot schimba. Vreau ca iertarea mea să însemne ceva.
— Sunt de părere că, dacă cineva te înşală, e în

stare să te înşele din nou, spune Nolia uitându-se tristă în gol. Nu mai cred în scuze, nici în promisiuni.
Oh... înţeleg mai bine. Vorbeşte de Enzo, javra aia de primă mână. Nolia nu prea mi-a spus de ce l-a părăsit, dar pot uşor să ghicesc. Probabil că l-a prins a doua oară şi ea a hotărât că e prea mult.
— Am iertat o dată, crezând că oricine poate face greşeli, dar m-arn înşelat. N-am chef să-mi petrec viaţa întrebându- mă dacă persoana pe care o iubesc o să greşească din nou.
Cuvintele ei îmi dau de gândit, mă deprimă puţin. E posibil ca şi Lou să mă manipuleze ca să-şi atingă scopul. Trebuie să fiu în continuare prudentă, să am grijă.
— Ce ti-a făcut? întreb brusc.
Zâmbeşte, dar văd cum îşi şterge discret o lacrima din colţul ochiului.
— Mi-e prea ruşine să-ţi spun.
Fir-ar să fie! Aş vrea s-o iau în braţe şi s-o consolez, şi-mi pare rău că nu sunt la Paris.
— Ai grijă de tine, OK? îmi spune.
O asigur că inima mea e proprietate privată. Nimeni nu poate să intre în fortăreaţă fără permisiunea mea. Degeaba a zgâriat Lou la uşă şi şi-a adus bazooka, încercând să spargă lacătul... N-o să-i meargă.

Mă îndrept pe jos spre facultate când văd că primesc un mesaj. Prima dată mi se pare că e de la Lou, dar apoi îmi dau repede seama că e un număr necunoscut...
...şi ce scrie mă face să mă opresc pe mijlocul trecerii de pietoni.

> Te joci cu focul.

Nu mă panichez deocamdată. Răspund şi întreb cine e, iar răspunsul vine aproape automat:

> Nu-ţi mai băga nasul unde nu trebuie, altfel tu eşti cea care urmează.

Mi se taie respiraţia şi mâinile încep să-mi

tremure. Persoana cu care vorbesc l-a omorât pe Rory... nu încape îndoială. Şi e pe urmele mele. Ştie ce fac. Vrea să se asigure că nu mă apropii prea mult.
Pentru prima dată în viaţă, îmi stă inima de frică, o frică profundă şi paralizantă.
Persoana asta m-ofi urmărind chiar în clipa asta?
Panicată, ridic privirea în momentul în care aud un claxon, iar deodată sunt trasă violent în spate. O maşină trece în mare viteză, cât pe ce să mă agaţe, şi urlu când simt că cineva mă strânge de braţ.
— Ce te-a apucat?!
Recunosc vocea lui Lou şi-i văd figura îngrijorată. Poartă şapcă şi o geacă de piele, încercând să treacă neobservat. Mă ţine strâns, ca şi cum i-ar fi frică să-mi dea drumul.
— Era să fii călcată! îmi reproşează. Eşti bine?
Prima mea reacţie e să fac un pas înapoi. *Dacă era el?* îl împing, dar îmi dau seama că e imposibil. El mi-a cerut ajutorul, am hotărât deja că e nevinovat.
— Mă gândeam în altă parte..., spun deodată, uitându-mă atent în jur. Ce cauţi aici?
Nu răspunde nimic, dar observ punga cu produse de patiserie din mâna lui. Unii trecători se uită la noi, iar alţii se încruntă privindu-l pe Lou, ceea ce nu e semn bun.
— Ar trebui sa pleci, nu e prudent...
— Nu plec până nu-mi spui ce se întâmplă, răspunde el hotărât.
— O să atragi atenţia asupra ta.
— Atunci vin cu tine, strigă Lou, încercând să mă urmeze, dar îl opresc, punându-i mâna pe piept.
Sunt surprinsă de sentimentele care mă copleşesc când îl văd. îmi vine să-l ating, să-l fac să zâmbească, să-i dau jos hainele... *E rău.*
în schimb, impun distanţă între noi şi-i spun:
— Nu. Te sun mai târziu.

Nu-i las timp să-mi răspundă şi-mi văd de drum. *Ce-a fost asta?!* Cine e persoana asta? Dacă chiar sunt în pericol? Oare chiar merită riscul?
Când ajung la cabinetul de avocatură, lui Charlotte îi piere zâmbetul strălucitor.
— Eşti bolnavă? Eşti foarte palidă.
— Nu mi-a priit ceva aseară, inventez eu, punându-mi lucrurile pe birou.
Observ un dosar din carton lângă laptopul meu şi ştiu că nu eu l-am lăsat acolo. Recunosc numele unui coleg pe *post-it-* ul lipit pe el şi-mi sare inima din piept.
Am cerut recent un *background check* despre toată gaşca lui Rory: ceea ce toată lumea ştie deja, dar şi (mai ales) ce încearcă să ascundă.
— Şedinţa de la zece începe mai devreme, mă informează Charlotte şi dispare.
Aprob dând din cap fără s-o ascult cu adevărat. Mă aşez şi deschid dosarul. Mor de curiozitate. Profilul lui Alastair şi cel al lui Skye nu conţin nimic nou, ştiu deja tot. Mă simt dezamăgită, până când deschid dosarul despre Gideon… şi-mi cade falca.
Lou ştie? Nu cred, altfel mi-ar fi spus. îi trimit un mesaj şi simt cum inima îmi sare din piept:

Am aflat secretul lui Gideon!

Lou nu-mi răspunde imediat. Simt că-mi ia foc capul, nu ştiu ce înseamnă asta pentru ancheta noastră, dar un lucru e sigur: Rory ştia.
Poate e chiar motivul pentru care s-au certat în seara aceea. ??? întreabă Lou. Mă pregătesc să-i spun tot când telefonul îmi vibrează fiindcă primesc un nou mesaj… de la un necunoscut.

Te joci cu focul, Camelia.

Degetele mi se opresc deasupra ecranului. întorc capul în toate părţile, dar sunt singură în birou. îmi vine să vomit, îngrozită, scotocesc prin toată încăperea ca să văd dacă nu cumva e vreo cameră video.
Cineva mă urmăreşte, nu încape îndoială. De cât timp? O s- o iau razna.

Când îmi dau seama că rn-am înşelat, iau din nou telefonul şi-i trimit un ultim mesaj lui Lou:

Telefonul meu a fost hackuit.
Cineva ne citeşte conversaţiile.
Eşti bine?!
Da. Ne vedem în zece minute
la primul indiciu.

Sper să se prindă că-l aştept pe Calton Hill. Nu primesc niciun răspuns, dar ştiu că a citit mesajul de la mine. îmi iau fularul şi paltonul şi mă pregătesc să plec. Dau de partenera mea pe hol.

— Charlotte... chiar îmi pare rău, dar cred că am o intoxicaţie alimentară, mint eu.

Cum bănuiam, mă trimite acasă, obligându-mă să mă odihnesc toată ziua. Iau autobuzul, uitându-mă încontinuu în jurul meu. Mi-e frică să nu fiu urmărită.

Primesc alte mesaje îngrijorătoare pe drum, dar nu răspund.

Ar trebui să ai grijă.
Până şi Icarşi-a ars aripile
când s-a apropiat prea tare de soare.

în cele din urmă, mă hotărăsc să-i blochez numărul şi să-mi închid telefonul. Simt o anxietate atât de mare, încât îmi tremură genunchii când urc pe faimosul deal.

Lou mă aşteaptă deja, îmbrăcat ca mai devreme. Are o expresie gravă pe chip când mă zăreşte.

— Ce se întâmplă?

Deschid gura să-i explic, dar deodată panica şi stresul mă copleşesc şi-mi dau lacrimile. Lou mă ia uşor de umeri şi mă strânge la pieptul lui.

— Totul e-n regulă, Camelia.

— Persoana care a facut-o... ne urmăreşte, spun eu încet. Ştie ce facem.

Lou se crispează şi nu spune nimic. După ce am închis telefonul, l-am aruncat pe fundul genţii, pentru cazul în care cineva ne ascultă.

— Mi-a trimis mesaje de ameninţare.

— La naiba! înjură el în părul meu. Merge prea departe. Trebuie să ai grijă.
Mă dau înapoi, stânjenită de apropierea asta bruscă. îi explic ce s-a întâmplat dimineaţă, apoi la birou.
— Ce-ai descoperit? mă întreabă intrigat, înghit şi mă uit în jur, prudentă.
— Gideon e un impostor.

În seara aceea

RORY rietenii mei îmi organizează o petrecere-surpriză de ziua mea.

7:46 seara

Se presupune că nu ştiu, aşa că mă amuză, fiindcă e clar că n-are chef să petreacă prefac când Gideon îmi propune să mă ducă acasă. Mă

ziu mine în seara asta. Uşor de ghicit, a fost prost-dispus toată

Nu fără motiv, evident.

— De ce ai făcut asta? mă întreabă în maşină.

O fac pe nevinovatul, e mai amuzant aşa. Gideon e un nenorocit, iar asta dintotdeauna. E prost, incult, neinteresant. L-am acceptat în grupul nostru doar pentru că e bogat.

Dar de când i-am aflat micul secret, mă dezgustă ca nimeni altcineva. A avut îndrăzneala să mă ducă de nas.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc, mormăie strângând furios volanul.

îmi las capul pe-o parte, amuzat. S-a îmbătat deja? Pun pariu că a luat ceva din sertarul lui magic, la cabinet.

— Mi-ai furat promovarea...

— N-am furat nimic de la nimeni, spun eu calm. Nici măcar n-am nevoie, vezi tu. Nu e vina mea că totul îmi pică din cer.

— Tu...

— Nu, îl întrerup înainte să-şi termine fraza. Tu eşti mincinosul, nu eu.

Rămâne tăcut, dar simt că furia îl tulbură. Lui Gideon i-a plăcut mereu să se bată; băiatul are clar probleme cu nervii. Bănuiesc că se abţine doar. Din fericire pentru mine, fiindcă ştiu că nu fac faţă la toată masa aia musculară.

— Am muncit din greu ca să ajung aici...

— Eu ţi-am obţinut postul ăsta, nu te mai lăuda atât!

Ştie foarte bine că e adevărat. Gideon e un nimeni. Am făcut greşeala de a vrea să-l ajut fiindcă ăsta e scopul societăţii noastre secrete: să ne ajutăm reciproc să ajungem cât mai sus.
în mod evident, a fost o greşeală.
Am ştiut mereu că Gideon e gelos pe mine, că mă urăşte şi mă admiră în acelaşi timp, iar asta îmi plăcea. De aceea am vrut să lucrăm împreună, să-l macine şi mai tare. Să se compare cu mine, să mă vadă în acţiune şi să se întrebe de ce nu reuşeşte niciodată să mă întreacă.
— Dobitocule! înjură Gideon în barbă, ceea ce mă miră.
— Ce-ai spus?
— Am făcut tot ce-ai vrut, spune el ridicând vocea. Am tăcut, ţi-am făcut muncile murdare, am minţit-o pe Skye în legătură cu înşelătoriile tale ca să te acopăr, dar continui să mă tratezi ca pe un rahat cu ochi!
— Pari să spui că ai făcut toate astea din pur devotament şi generozitate, râd eu incredul. N-ai făcut altceva decât să-mi cumperi tăcerea. Ţi-am promis că n-o să spun nimic şi mi- am ţinut promisiunea!
Asta pare să-l enerveze şi mai tare. Gideon e incapabil să-şi înţeleagă emoţiile, dar îmi dau uşor seama ce simte: că e umilit.
îi e ruşine. Nu suportă să-l înjosesc şi i-a ajuns cuţitul la os. E un spectacol savuros. Vreau să-l văd cum răbufneşte.
— E nevoie să-ţi amintesc care e locul tău, Gid. Tu nu faci parte din lumea asta... Ai încercat să te integrezi, recunosc, dar e evident.
E purul adevăr. N-am fost atât de surprins pe cât aş fi crezut când am descoperit că ne minte de la bun început.
Gideon nu e bogat. Nici familia lui.
Nu e decât un orfan nenorocit şi violent care încearcă să facă parte din mulţimea de oameni ca noi. Am făcut greşeala să-l las să creadă că

se poate. Pentru că a încercat să mă păcălească, merită să fie un pic umilit.
— Ştii ce? Mi-a ajuns, mormăie el parcând în faţa casei. Eşti un nenorocit.
Nu mai spune!
— Şi apa e udă. Mulţumesc de participarea ta, Gid.
Cobor şi eu din maşină, calm. Scopul meu e, evident, să-l fac să răbufnească, şi funcţionează. Am ceea ce s-ar putea numi talent.
— Poţi să spui lumii întregi, mă doare undeva! M-am săturat să-ţi îndur hărţuirile de pui de bogătan.
— Ştim amândoi că e fals. Dacă deschid gura, rămâi fără nimic. De-asta mi te supui fără să crâcneşti. Vrei să te opreşti din lătrat, te rog?
— S-a terminat, Rory. Du-te naibii!
Ridic din umeri indiferent. Ştiu că nu crede. O să regrete imediat şi o să vină cu limba scoasă; ca toţi ceilalţi.
— Foarte bine. Du-te înapoi la tine în cocioabă şi mori de şupradoză, drogatule!
în secunda următoare, mă înşfacă de guler şi-mi urlă în faţă duhnind a alcool:
— Mergi prea departe! Continuă aşa şi o să sfârşeşti c-un glonţ în cap!
Izbucnesc în râs şi, drept răspuns, mă împinge. Cad pe jumătate pe scările de la intrare, amuzat să-l văd nervos. Am mers oare prea departe? Sunt cam dezamăgit. Credeam că o să reziste mai mult, dar se pare că Gideon chiar e slab de înger.
— Măcar ştiu că nu tu o să fii acela!
Gideon se opreşte brusc, cu spatele la mine. Mă scutur de praf pe palton, apoi îl depăşesc punându-i o mână pe umăr. Nu se mişcă, iar eu îi şoptesc la ureche:
— N-ai coaie pentru aşa ceva!
în clipa aceea, uşa de la intrare se deschide şi Skye îşi face apariţia, zâmbitoare:
— La mulţi ani! ţipă ea zâmbind, cu un tort în

mână. Mulţimea din spatele ei cântă şi-i zăresc pe fratele meu şi pe Lou în primul rând. Mă binedispun imediat.
O sărut pe Skye, suflu în lumânări şi mă prefac surprins:
— Uau, nu mă aşteptam! Vă mulţumesc tuturor!
Gideon trece în viteză pe lângă mine, cu pumnii strânşi, şi se duce la bar ca să-şi ia ceva de băut. Skye se încruntă, în ciuda zâmbetului ipocrit pe care-l afişează.
— Ce s-a mai întâmplat?
îi întâlnesc privirea lui Lou, în depărtare, şi mă salută ridicând paharul de şampanie. Zâmbesc larg şi mă cuprinde o căldură familiară.
— Simt c-o să fie o seară interesantă, atâta tot.
22
LOU
Nowmkqf 2022
£ 1 ideon a mintit toată viata lui.
W W Nu vine dintr-o familie de bogaţi. Părinţii lui l- au abandonat când era bebeluş, fiindcă mama lui suferea de handicap şi era inaptă fizic să se ocupe de el. La numai douăzeci şi două de luni, era deja preluat de o familie adoptivă. Când mi-a spus Camelia, n- am crezut-o.
— Ai fost la el măcar o dată? m-a întrebat.
N-am răspuns, şocat de veste. Nu, niciodată; niciunul dintre noi, de altfel. Spunea că părinţii lui sunt stricţi, dar adevărul e că familia sa trăieşte într-o cocioabă şi e plină de datorii. *De ce n-a spus nimic?* nu încetez să mă întreb.
— Presupun că voia să supravieţuiască, la fel ca noi toţi, a şoptit Camelia ridicând din umeri. Voia să fie unul de-ai voştri ca să ajungă cineva, dar Rory nu l-ar fi acceptat niciodată aşa cum e.
într-adevăr, Rory a aflat, nu ştiu cum. Probabil că l-a confruntat pe Gideon, dar nu cred că s-a enervat. Rory e mult mai pervers de atât.
Cu siguranţă, l-a umilit.
Se pricepea de minune la asta: să le dea celorlalţi impresia că nu sunt buni de nimic.

Sigur şi-a bătut joc de el, ba chiar l-o fi ameninţat că spune tot. Să fi ajuns Gideon până în punctul de a comite o crimă, ca să-l reducă la tăcere pe Rory?
— în momentul de faţă, Skye şi Gideon sunt amândoi suspecţi, a concluzionat Camelia, privind în gol.
Ne-am dus într-o cafenea amărâtă din capătul unei străzi puţin circulate ca să ne pregătim următoarea mişcare. Camelia a început să se gândească la cum am putea dovedi vinovăţia unuia dintre ei, dar fără rezultat.
— Ce-ar fi să le întindem o capcană?
A ridicat ochii spre mine, curioasă. M-am apropiat de ea, cu braţele încrucişate pe masă.
— Dacă ne-am folosi de telefon ca să-i momim? propun scoţând telefonul. Le spunem unde să-l găsească, ce e în el... şi aşteptăm să vedem cine încearcă să-l fure.
— Ai uitat de *stalker-u*| meu. Dacă ne spionează, o să ştie că- 1 aşteptăm.
Mă gândesc câteva clipe, îngrijorat de gândul că persoana asta o ameninţă şi-i urmăreşte fiecare acţiune, fiecare gest. Dacă e periculoasă?
— Şi mai bine: nu le spunem nimic... dar ne asigurăm că *stalker-ul* ne aude vorbind despre asta. Sigur o să-şi facă apariţia. Şi atunci vedem care dintre ei trei este.
Ea mă aproba din cap zâmbind şi batem palma. Când mă gândesc că o să descoperim cine a făcut asta, simt adrenalina curgându-mi prin vene. Şi mi-e frică.
Fiindcă nu ştiu dacă sunt destul de puternic ca să suport adevărul.

Operaţiunea e în curs. I-am promis Cameliei că o să stau ascuns undeva, pentru cazul în care *stalker-u*| nostru, potenţial criminal, m-ar urmări şi pe mine, dar nu mă pot abţine.
Ieri-seară, când am ajuns acasă, i-am trimis un

mesaj „fals” Cameliei, în speranţa că scumpul nostru hacker o să ne intercepteze conversaţia.

Ascunde bine telefonul.

Conţine probe pe care nu ne permitem să le pierdem.

După cum am stabilit, Camelia mi-a răspuns imediat:

L-am ascuns într-o cutie sub canapea.

Eşti sigur că n-ar trebui să-l trimitem la poliţie?

O să-l trimitem. Să mai aşteptăm puţin.

E periculos să-l atragem acasă la ea, dar e soluţia cea mai credibilă. I-am spus Cameliei să-şi petreacă ziua în altă parte, iar eu stau în faţa blocului în fiecare noapte, ca să mă asigur că ucigaşul/ucigaşa nu face vreo prostie.

Azi e plecată la universitate, dar am intrat ca să mănânc ceva. Mă plimb prin faţa ferestrei, când aud un zgomot la uşa de la intrare – încuietoarea!

îmi dau seama imediat că nu e Camelia.

La naiba, la naiba, la naiba!

Fug repede în cameră şi mă ascund după uşa întredeschisă. Inima îmi bubuie în piept, palmele mi s-au umezit, îmi vine să vomit.

Aud cum se deschide uşa încet, apoi se închide. E linişte şi îmi închipui că se întreabă de unde să înceapă ca să nu lase urme.

Mă mişc fără zgomot, în speranţa de a zări ce se întâmplă. Rămân tintuit în loc când văd o siluetă îmbrăcată în negru mergând prin sufragerie. Poartă pantaloni şi un hanorac cu glugă şi are faţa acoperită cu o mască.

Are haine atât de largi, ca nu-mi dau seama dacă e bărbat sau femeie.

Observ că se apleacă spre canapea, apoi bagă mâna dedesubt. Atunci ies din cameră şi întreb:

— Cauţi ceva?

Stalker-u| tresare de spaimă, întorcându-se cu faţa spre mine. Dă imediat să se ridice şi să fugă, dar eu sunt mai rapid. Mă reped la el şi-l

lovesc înainte să apuce să pună mâna pe clanţa uşii.
Cade pe podea gemând de durere.
— Nenorocitul naibii, arată-ţi faţa! strig încercând să-i dau jos masca.
întoarce faţa, zbătându-se violent, ceea ce mă enervează şi mai tare.
Persoana asta de sub mine l-a omorât pe Rory, fir-ar al dracului! Nu se poate să-l las să scape.
Sunt în avantaj, aşa că profit şi-l înşfac de pulover, dar îmi dă un cap în gură şi-i dau drumul. Cad pe o parte, ameţit, aşa că are timp să se ridice.
îl prind de picior ca să-l opresc s-o ia la fuga, dar îmi dă puternic cu şutul în faţă. Mă prăbuşesc de durere, ţinându- mă cu mâinile de nas.
Nu sunt în stare să mă ridic şi să mă duc după el, ştiu, aşa că îi strig:
— Dacă te atingi de un singur fir de păr din capul ei, nu mă las până nu te prind!
Se opreşte brusc. întoarce uşor capul spre mine, ca şi cum ar deveni atent. Tuşesc şi mă ridic în genunchi, în timp ce din nas îmi curg şiroaie de sânge.
— Las-o-n pace pe Camelia! adaug, scuipând pe podea şi privindu-l ameninţător. Nu vrei să ştii de ce sunt în stare când nu mai am nimic de pierdut.
Nici măcar nu ştiu cu cine vorbesc. Alastair, Skye sau Gideon? în orice caz, prefer să-i avertizez. E periculos, fiindcă de-acum ştie care este cea mai mare slăbiciune a mea... dar voiam mai ales să-i distrag atenţia până-mi revin. Mă ridic brusc, gata de atac, dar probabil că se aştepta la asta, fiindcă se repede pe casa scării. Mă iau după el, coborând scările în viteză. E rapid.
Prea rapid.
Traversează strada sub privirile trecătorilor şocaţi, iar eu mă ţin după el, dar îmi dau seama

prea târziu că e verde la semafor. Mă izbesc de o maşină pe lateral şi mă aruncă la doi metri. Impactul e atât de brusc şi violent, că nu durează decât o secundă. Mă rostogolesc pe şosea fără să reuşesc să mă ridic.
La naiba! Mă doare tot corpul, deşi îmi dau seama că am avut noroc. Maşina nu mergea cu viteză. Ridic ochii ca să dau de urma *stalker*-ului meu, dar a dispărut.
încep să înjur, cu ochii închişi. Pusesem mâna pe el! Eram la doi paşi de a descoperi cine e, de a-l reţine, însă mi-a scăpat printre degete.
— Domnule! ţipă o femeie cu părul creţ, panicată. O, Doamne, sunteţi bine?! Era verde, jur!
Abia acum observ că un mic grup de persoane s-a adunat în jurul meu. Rahat! Unde mi-e şapca?! Am lăsat-o sus, evident! Am faţa complet descoperită.
— Chem ambulanţa, adaugă cineva cu telefonul la ureche. Bună ziua, cineva...
— Nu!
întind braţul ca să-l opresc, ceea ce pare că-i ia prin surprindere pe toţi cei de faţă. Mor de durere, dar le zâmbesc şi, ca să-i liniştesc, zic:
— Totul e-n regulă. N-am nevoie de ambulanţă. Am păţit altele şi mai rele de-atât.
— Dar aveţi...
— Sunt în regulă! insist eu mai apăsat.
îmi las bărbia în piept şi o iau din loc. Urăsc privirile lor iscoditoare. Mă întreabă dacă sunt sigur că sunt bine, îşi fac griji că-mi curge sânge din nas, dar până la urmă plec, grăbind pasul.
Nu trebuie să mă întorc la Camelia, e prea riscant pentru ea dacă sunt cumva prins. Deşi şchiopătez, mă hotărăsc să mă duc la conac luând-o pe străzile cele mai pustii, cu un singur gând în minte:
Camelia o să mă omoare.
— Ah... Ce-ai păţit? mă întreabă Alastair,

căscând ochii. Voiam să-i observ reacţia văzându-mă venind aşa, dar sunt dezamăgit. Alastair mă ia de braţ ca să intru cât mai repede, apoi se holbează la faţa mea, strâmbându-se, în stare de şoc.
— Nu-mi spune că ea, Camelia, ţi-a făcut asta.
— Ar fi în stare, dar nu! oftez şi-l urmez la baia de la parter. Poate că sunt un idiot că am încredere în el... dar sunt convins că Alastair nu e vinovat. în primul rând, fiindcă nu am nicio dovadă împotriva lui, spre deosebire de Skye şi Gideon, dar şi pentru că Alastair nu e mare sportiv. Rory juca tenis şi Gideon merge la sală de mai multe ori pe săptămână; Alastair preferă să joace şah şi să scrie în colţul lui.
în schimb, este evident că persoana cu care m-am bătut are obiceiul să-şi antreneze muşchii. Mă întorc la Gideon, iar şi iar. Pentru că un drogat fără bani şi rănit în orgoliu nu are nicio limită.
— Ai de gând să-mi explici sau nu? mă întreabă Alastair în timp ce scoate trusa de prim-ajutor.
— Nu m-am uitat în stânga înainte să traversez, spun eu cu un zâmbet idiot.
— E o glumă?
— Deloc.
Al lasă să-i scape un râset nervos. îl las să-mi pună nasul la loc. Are degetele uimitor de calde. E o prostie, dar mă simt în siguranţa. Aproape că mă simt vinovat că l-am suspectat, îl cunosc de când eram copil.
Ar trebui să am încredere în el.
Asa că scot telefonul din buzunar şi-i arăt ecranul:
— Iţi spune ceva?
Alastair se dă înapoi ca să vadă mai bine, apoi ia telefonul. Mă uit la el cu răbdare şi curiozitate în timp ce se uită pe contul de Instagram al lui Rory.
— Nu. E al tău? mă întreabă, ridicând din sprânceană. Scutur din cap şi-l întreb dacă

observă ceva. Nu ştiu dacă ar trebui să-i spun adevărul... I-am promis Cameliei că n-o să le vorbesc celorlalţi despre indicii, decât dacă va fi nevoie. Alastair se aşază lângă mine, părând concentrat. Deschide mai multe poze de pe contul secret de Instagram al fratelui său şi se uită atent la ele câteva clipe, fără să spună nimic.
— Cauţi ceva anume?
— Un indiciu. Ca un leldc vânătoare de indicii, ştii...
Aprobă dând din cap. îl privesc în timp ce studiază atent profilul. într-un târziu, scoate un „Oh!” de mirare.
— Ce este? sunt eu curios.
— Cred că... formează un cuvânt.
Mă încrunt, încercând să văd şi eu ce vede el, dar fără rezultat. în sfârşit, arată cu degetul cele şase fotografii, una după alta, de la cea mai recentă la cea mai veche.
— Uite! Fiecare peisaj are o formă anume... care formează o literă. Sau poate sunt eu nebun?
Mă uit mai atent, complet dezorientat. Prima reprezintă faţada unei clădiri, iar în centru e o scară pliabilă cu două trepte. îmi ia mai multe secunde ca să observ ce vede Alastair.
— E un A, spun cu jumătate de gură.
Nu sunt convins pe deplin, dar continuăm să decodificăm şi pozele următoare şi constatăm că Alastair are dreptate. Mesajul codificat e ascuns în fotografii.
După ce înţelegem şi ultima imagine, obţinem un cuvânt din şasejitere.
— ALPĂNT, spune Alastair cu voce tare. Ce înseamnă asta?
Nu înseamnă nimic, asta e problema. îmi cam piere din entuziasm, iar prietenul meu observă asta. însă îmi revin imediat în fire, refuzând să-i spun despre ce e vorba.
— Mersi pentru ajutor. Mă duc să mă culc, sunt

mort de oboseală.
Pare surprins, dar nu insistă. Se ridică şi ia o compresă, pe care mi-o presează delicat pe nas.
— Uite, ţine asta aşa! Şi, data viitoare, uită-te înainte să traversezi.
îi promit, zâmbind amuzat, şi mă duc în camera mea secretă. De îndată ce sunt singur, trimit un mesaj pe cartela nouă pe care şi-a cumpărat-o Camelia. Măcar asta nu e hackuită.

Am o veste bună şi una proastă.

începe cu aia proastă.

Stalker-ul a venit la tine, aşa cum am prevăzut, dar mi-a scăpat printre degete.

Nu-mi răspunde imediat. Profit de răgaz ca să-mi dau jos puloverul în faţa oglinzii, strâmb ându-mă de durere. Nu mă mir să văd o vânătaie imensă, aproape neagră, de-a lungul coastelor. Măcar lovitura de cuţit s-a vindecat.
Brusc, îmi vibrează telefonul... e Camelia care mă sună pe FaceTime. *Rahat!*
— Ce căutai la mine în pri..., începe ea şi, când îmi vede faţa, se opreşte cu un aer blazat. Chiar te pricepi să cauţi bătaie, nu?
Oftează şi dă din cap, iar eu mă mulţumesc să zâmbesc.
— E un talent ca oricare altul.
— Ce s-a întâmplat?
— Am avut un mic conflict, spun eu liniştit. Sunt bine, nu-ţi face griji!
— Nu-mi faceam.
Mda, sigur. Continuă să spui asta, Sherlock, poate o să te convingi că aşa e.
— Şi vestea bună?
— Am descoperit ultimul indiciu. Pozele de pe Instagram formează un cuvânt: ALPĂNT.
Nu menţionez faptul că Alastair m-a ajutat, bineînţeles. N- are nevoie să ştie.
— Eşti un geniu!
— Ştiu. Singura problemă e că acest cuvânt nu înseamnă nimic...
— Ba da, înseamnă, mă întrerupe, cu privirea

scăpărând de entuziasm. E o anagramă!
într-adevăr, nu m-am gândit. Mă chinui să descifrez cuvântul, dar Camelia e mai rapidă decât mine.
— Plantă. Următorul indiciu e într-o plantă!

23
CAMELIA
~~Nâîînbrie~~ *Noiembrie*

Lou a scotocit pe veranda de sticlă a conacului Cavendish, dar degeaba.

profesorul îmi pune o întrebare în

În pauza de prânz, mă așez în curte ca să-i trimit un mesaj lui Lou:

Totuşi eu sunt convinsă că avem un indiciu. Azi stau toată ziua şi mă gândesc, atât de absorbită, că n-aud când

Poate că nu e o plantă adevărată.

Ce altceva ar putea fi?

Oftez, îmi vâjâie capul. Atâtea lucruri!

Un tablou, poate. Părinţii lui Rory au un Monet, nu?

Trec câteva minute. Presupun că răstoarnă casa cu susu-n jos. îmi frământ creierii. Poate fi la fel de bine o copertă de carte, un motiv pe o farfurie de porţelan, cine ştie?

O veioză, poate?

Nu apuc să răspund, că telefonul îmi vibrează din nou!

pe ace mai bine de o oră şi uit să-mi mănânc *poke*-ul cu

Oh, fir-ar! Camelia!

Fac ochii mari când primesc poza pe care tocmai a făcut-o: într-adevăr, chiar e o veioză în formă de copac cu flori, pe coloana scării, la primul etaj. Cum de mi-a scăpat?!

Presupun că nu e o veioză, nu?

Nu. E o cameră ascunsă.

Râmân cu gura căscată. Lou îmi spune că o să-mi trimită filmarea imediat ce o pune pe laptop, aşa că aştept. Stau ca legume.

Când dau să intru în amfiteatru, primesc

răspunsul: Filmarea începe de ziua lui...

Nu vreau să-l întreb un lucru evident, îmi dau

seama că şi aşa e destul de greu pentru el: Rory ştia ce o să se întâmple. Ce nu înţeleg e de ce a permis asta.
„O să vrei sa vezi asta”, adaugă Lou şi ataşează filmarea. îmi tremură mâinile când scot căştile din geantă. Uşa amfiteatrului se închide, dar nu-mi pasă. Fac cale întoarsă şi mă ascund pe un hol, cu răsuflarea tăiată... apăs „PLAY”. Camera arată parterul şi scările care duc la primul etaj, începe cu Rory şi Lou în mijlocul treptelor, frx în clipa în

care Lou coboară şi pleacă fără să se uite înapoi. Rory se întoarce ca să se uite cum pleacă. Pare dezamăgit.
îl observ cum urcă scările când, din senin, Skye vine în urma lui şi-l apucă de încheietură. Se ceartă cu privire la relaţia lor care şchioapătă şi-mi dau seama că, indiferent ce ş-a întâmplat cu Lou înainte, Skye a fost martora.
îl pălmuieşte, dar el nu face decât să râdă de ea. Nu aud prea bine ce spun, deoarece camera e prea departe.
Rămân nemişcată, aproape că-mi stă inima, în timp ce Rory îi dă papucii, de data asta definitiv. Skye pare şocată. Refuză să accepte.
Ştiu deja că atunci îl împinge pe scări, dar nu mă pot abţine să tresar.
— Dacă nu mă laşi în pace, o să spun la poliţie că eşti o criminală. Ai înţeles?
Skye încearcă să explice ceva, dar e întreruptă de Rory, care şopteşte:
— Nu mă refer la seara asta.
Las telefonul din mână fără să vreau, simţind o răceală din cap până-n picioare. Mă trec fiorii, sunt îngrozită şi şocată. Ce vrea Rory să spună? Insinuează că Skye... a omorât deja pe cineva?
Sau poate că ea e suspecta noastră, iar el ştia că încerca să-l omoare.

> Rory ştia ce urma să se întâmple, anticipase ce va face ea.
>
> As spune chiar... că a făcut tot posibilul sa se întâmple aşa. E bizar, nu?

Lou nu răspunde, dar ştiu foarte bine ce gândeşte. N-are niciun sens şi sunt extrem de frustrată. Dar reacţia lui Skye la remarca aceea îmi confirmă că Rory nu minte.
Ea ascunde ceva grav. Şi nu pot să nu-mi spun că are legătură cu fata aceea pe care a hărţuit-o... Colleen. Trebuie să vorbesc cu ea.
Eşti la facultate? mă întreabă Lou, dar nu am timp să-i răspund.
Deşi îmi transpiră mâinile, mă duc la al doilea etaj, unde sunt studenţii de la Litere. Am traversat holurile de nenumărate ori sperând să

dau de ea, dar degeaba. îmi pierd speranţa. Trec prin faţa sălii clubului de dezbateri şi dau de Nate, cu care am mai vorbit înainte.
— Oh, salut, Camelia, îmi spune zâmbind. Pot să te ajut? Te rog, spune-mi că vrei să ni te alături.
Mă imploră din priviri, dar fac o grimasă cum că-mi pare rău.
— Din păcate, nu, nu m-am răzgândit. îmi pare rău.
— Măcar am încercat.
Ca în fiecare an, mă abţin să-i spun. Fără să mă simt în largul meu, aştept ca ultimul student să-şi strângă lucrurile şi să iasă din sală. în sfârşit, mă apropii de birou în timp ce şterge tabla cu buretele.
— Ştiu că o să pară ciudat, dar... O ştii cumva pe Colleen Davies?
Nate se crispează brusc, ceea ce mă pune imediat într-o stare de alertă. Nu pot să-i văd faţa, dar e suficient să-i văd umerii încordaţi.
— Colleen? Da, face parte din clubul de dezbateri. Nu ştiam că vă cunoaşteţi.
Se întoarce spre mine, îndreptându-şi ochelarii pe nas.
— Cât de cât... Nu mai am veşti de la ea, aşa ca-mi fac griji. Ai putea să-i laşi numărul meu de telefon?
Nu e complet neadevărat ce zic, ca să fiu sinceră. Nimeni n-a mai văzut-o de luni întregi şi degeaba am tot căutat-o pe reţelele sociale, că nu postează nimic. I-am trimis totuşi un mesaj în privat, dar n-am primit niciun răspuns până azi.
— Să nu spui nimănui, dar... Colleen n-o să se întoarcă.
Nate a vorbit în şoaptă, dar tot tresar de frică. îl întreb ce vrea să spună şi se întunecă la faţă:
— A murit.
Rămân cu gura căscată. Fără cuvinte. Mă trec fiori de gheaţă, îmi simt creierul incapabil să gândească ceva coerent.

Nu se poate, refuz să cred aşa ceva...
— Cum? bâigui eu.
— S-a sinucis.
închid ochii şi strâng pumnii, mi se face greaţă. în fond, ştiam deja. Era evident.
— Părinţii ei n-au vrut să se afle, aşa că au inventat povestea cu mutatul.
Colleen, inteligentă şi luminoasă, doritoare să-şi Iacă prieteni noi, n-a suportat hărţuirile la care era supusă. De către Rory, Skye şi restul.
E vina lor. Ei au omorât-o.
— Trebuie... trebuie să ies...
Nu mai am aer. Mă grăbesc să ies din sala asta sufocantă. Abia când ajung pe scări, clătinându-mă şi dând peste oameni din greşeală, simt cum îmi curg lacrimi pe obraz. Pentru că în locul lui Colleen aş fi putut fi eu.
Am fost eu.
Ştiu prin ce a trecut... Am fost în locul ei. Poate că singura mea şansă a fost că am avut pe cine să mă sprijin. Am reuşit să fug la momentul potrivit. Singura ei scăpare a fost moartea.
Cât de departe au putut să meargă de a ajuns Colleen în punctul ăsta?
Telefonul de siguranţă îmi sună în buzunar, dar nu-l bag în seamă. O să vomit, mi-e clar. Mă grăbesc să împing uşile grele ale clădirii, abţinându-mă cu greu.
Nici nu ies bine, că mă aplec ca să vomit... dar nu reuşesc. Simt o mână care mă atinge pe ceafa şi-mi ţine părul.
— La ţanc!
întorc capul spre Lou, care mă priveşte cu milă. îl urăsc din tot sufletul în clipa asta. îl urăsc că apare mereu când trebuie. îl urăsc că face parte dintre oamenii care mi-au făcut rău. îl urăsc că mă face să simt ce n-ar trebui. îl urăsc pentru că n-a făcut nimic şi pentru că, din cauza asta, Colleen a murit.
Aşa că-l împing atât de violent, încât se clatină:
— Nu mă atinge!

— Cam...? şopteşte fără să înţeleagă.
îl săgetez cu privirea, plină de ciudă. Ţip la el:
— E vina ta că a murit. A ta şi a prietenilor tăi!
— Despre ce vorbeşti? bâiguie aruncând o privire la oamenii din jurul nostru. Mai bine mergem în altă parte...
Dă să mă ia de mână, dar îl resping cu putere. Grăbesc pasul spre ieşire, ca să ajung la maşină. Trebuie să mă întorc acasă – deşi nici acolo nu mai sunt în siguranţă.
Am făcut prea multe greşeli. N-ar fi trebuit să mă bag în povestea asta... Nu era problema mea şi totuşi eu a trebuit să mă amestec.
— Camelia, aşteaptă! mă prinde din urmă Lou când ajung pe trotuar. Cine a murit?
— Colleen. Fata pe care Skye şi ceilalţi au hărţuit-o. Deschide gura, surprins, şi înjură în barbă.
— Nu eşti în stare să conduci. Dă-mi cheile!
Mi le ia din mână, apoi îmi face semn să urc. II ascult, dar doar fiindcă nu ştiu ce altceva să fac în clipa aceea. îmi şterg lacrimile în timp ce porneşte motorul. Mă întreabă cum am aflat şi-i povestesc. O vreme, nu spune nimic.
— îmi pare rău.
— Şi nu e vorba doar de hărţuirile pe care le îndura în societatea aia secretă. Skye a hărţuit-o şi în afara organizaţiei, asta a împins-o la sinucidere. Rory ştia. Şi o şantaja. Dacă nu cumva... ăsta o fi secretul lui Gideon.
Lou se încruntă, concentrându-şi privirea pe şosea.
— Crezi că Gideon şi Skye sunt complici?
— Ar avea sens. Ambii sunt suspecţi, iar Gideon apărea şi el în filmările pe care le-am găsit. Dacă Rory a mers prea departe? zic şi mă întorc spre el hotărâtă. A promis că nu o să le divulge secretul, dar când Skye a refuzat să se despartă, n-a mai rezistat.
— Skye a crezut că o ameninţă că-i divulgă secretul, îmi continuă Lou ideea. Aşa că s-a dus

la Gideon ca să-l prevină şi au hotărât să acţioneze în seara aia.
— Ca să se asigure că secretul lor n-o să se afle.
Ne privim în tăcere, atmosfera e apăsătoare în maşină. Teoria noastră se susţine, chiar dacă ambii au în continuare un alibi puternic.
Lou parchează în faţa blocului meu, apoi opreşte motorul. Niciunul dintre noi nu se mişcă o vreme.
— Trebuie să mergem la poliţie, şoptesc. Să le dăm tot ce avem şi să-i lăsăm să-şi facă treaba. Devine prea grav, prea apăsător... Nu fac faţă.
— Ştii foarte bine că nu e de ajuns. O să ne râdă în nas şi-o să mă trimită iar la închisoare.
E adevărat. Dar nu ştiu ce să mai fac, în stadiul ăsta. Nu mă aşteptam să fie aşa de greu. Am impresia că mă învârt în cerc, că am încredere în cine nu trebuie şi nu mă ajută deloc să ştiu că sunt urmărită. N-o să mai reusesc niciodată să 1
>
dorm, ştiu.
— Vrei să rămân cu tine în noaptea asta? şopteşte Lou, dându-mi laoparte o şuviţă de păr. Parcă mi-a citit gândurile. Accesul lui brusc de tandreţe îmi face inima să bată şi mai tare, dar mă şi exasperează.
— Nu face asta! îl implor, obosită.
— Ce anume?
— Asta... Să-ţi faci griji pentru mine.
Linişte. Lou îmi dă drumul la păr şi îşi pune mâna pe spătarul scaunului meu. Are un zâmbet trist.
— N-am voie?
— Nu ţi se potriveşte.
îl dau laoparte, dar nu-mi doresc decât un singur lucru: să urce cu mine.
încă o dată, inima mea e mai presus de raţiune. îl urăsc sau cel puţin vreau să continui să-l urăsc, dar mi-ar şi plăcea să mă sărute şi să-mi spună că totul o să fie bine. Am oare dreptul să-mi doresc un asemenea lucru?
La urma urmei, pe mine mă detest.

— Poţi oricând să-mi interzici, spune el în cele din urmă.
— N-am nevoie de tine, Lou.
— Eu, da.
Mă încrunt, nu mă aşteptam la asta. Lou se apropie brusc şi- şi lasă capul pe umărul meu. închid ochii, savurând senzaţia respiraţiei lui pe pielea mea.
— Am nevoie să mă atingi ca să nu mor, şopteşte el şi mă sărută pe umăr.
— Nu sunt Rory...
— Ştiu.
Urcă încet de-a lungul bărbiei, pe care mi-o sărută cu adoraţie.
— N-o să-l înlocuiesc niciodată.
— Nu-ti cer asta.
Când îşi apropie buzele de buzele mele, îl trag de păr şi-l oblig să mă privească. Are deja pupilele dilatate, oglindindu- le perfect pe ale mele.
— Mă folosesc de tine, insist, deşi mă simt cuprinsă de dorinţă. Ca să te rănesc.
Are cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată. *Ştim amândoi că am pierdut deja la jocul ăsta.*
— Atunci dă tot ce ai mai bun din tine, Camelia.
De data asta nu-l reţin. Îmi atinge buzele, încet, de mai multe ori, ca şi cum ar încerca să mă îmblânzească.
— Arată-mi limba, mă imploră în şoaptă.
Mă supun, iar deodată mă mângâie suav cu limba. E atât de sexy, încât trebuie să-l apuc de ceafa ca să-l oblig să mă sărute cu adevărat. Mă prinde cu mâinile la spate, lipindu- mă de pieptul lui, în timp ce gurile ni se îmblânzesc.
— Spune-mi să urc, îmi şopteşte între două săruturi. O să te las să-mi faci cât de mult rău vrei, numai să accepţi să fiu cu tine.
Cum să rezist la o astfel de propunere?

24
LQ
Îbrie 2022

ntr-o zi, Rory m-a întrebat: „Ce vezi la Camelia?” N-am ştiut ce să-i spun. Cinci ani mai târziu, răspunsul îmi apare fulgerător în minte, în timp ce o sărut în fata locuinţei ei.

Mi separe că merită mai mult.

Până acum, toată lumea s-a folosit de mine ca de o marionetă. Dar Camelia m-a văzut. Pe mine, cel adevărat. M-a făcut să vreau să-mi doresc mai mult pentru mine însumi.

E un sentiment inedit, mai presus decât dragostea pe care credeam că o simt faţă de Rory, şi e atât de puternic, că am devenit dependent.

O vreau pentru mine şi doar pentru mine, pentru totdeauna. *De data asta, n-o să dau înapoi, fie ce-o fi.*

25 *2022*

Noiembrie

CAMELIA

Nu e o idee bună să mă culc cu Lou.

Dar pentru că „greşeală” pare să fie cuvântul meu preferat, mă arunc cu capul înainte fără să privesc înapoi.

Urcăm scările până la apartamentul meu, într-o frenezie surdă şi oarbă, lipiţi unul de celălalt, cu gurile prinse într-un sărut nesfârşit. Trupul îmi ia foc în timp ce închid uşa cu piciorul.

Nu mă mai gândesc deloc la anchetă. Dorinţa mea e tot ce contează în momentul ăsta, şi îl vreau. Atât de tare, încât îmi tremură coapsele.

— Pe patul tău, îmi şopteşte sărutându-mă pe gât.

Neg cu o mişcare din cap, în timp ce îi dau jos puloverul. Nici vorbă ca Lou McAllister să ajungă în patul meu, acela e un loc sacru. Canapeaua e foarte bună.

Deodată e la bustul gol, tricoul dispărându-i odată cu restul hainelor. Tresar când observ vânătaia uriaşă, aproape neagră, pe care o are pe coaste. Când îi ating rana cu degetele reci, abdomenul i se contractă.

— Cine ţi-a făcut asta? şoptesc fără să reuşesc să-mi ascund furia.

Lou îmi mângâie cu delicateţe buzele cu vârful degetelor şi zâmbeşte.

— Nu te teme! Nu poate să doară mai tare decât ce poţi face tu cu buzele astea frumoase...

Remarca lui mă ia prin surprindere. Mereu l-am considerat pe Lou un insensibil. Nonşalanţa sa legendară avea încă de pe atunci tendinţa de a mă agasa. Nimic nu părea să-l atingă. Am ajuns să urăsc acel zâmbet pe care îl afişa faţă de toţi. Cel pe care mi-l oferă în această clipă e diferit. *Sincer.*

Nu ştiu ce mă apucă, dar îl sărut tandru pe gură. Clipeşte nemişcat, iar eu îmi dau seama că am reuşit să-l iau prin surprindere.

E nostim, pentru că mi-am petrecut întreaga

viaţă jucând rolul victimei. Lăsându-i pe alţii să mă umilească. Căutând dominatori care să-mi fie parteneri sexuali.
Cu Lou e diferit. îmi doresc să fiu eu cea care dă ordine. Vreau să-l văd în genunchi în faţa mea, vreau să mă adore, vreau să mă venereze...
— Camelia, şopteşte în timp ce-mi desface cureaua de la rochie.
Rămân nemişcată, cu obrazul lipit de al lui. Cureaua cade cu zgomot.
— M-ai iertat...? Măcar puţin.
Mă împiedică să-i văd faţa în timp ce îmi desface rochia puţin câte puţin. Inima mi se zbate în piept, prinsă între mândrie şi dorinţă.
Cea din urmă mă face sclava celei dintâi, cum mi se întâmplă atât de des.
L-am iertat pe Lou? Mi-e frică să dau un răspuns. Asta pentru că vreau să continui să-l detest. E mai simplu dacă-l detest. Chiar dacă o parte din mine îşi doreşte să creadă că el s-a schimbat, că nu a vrut niciodată să se întâmple aşa, că nu e precum Rory şi restul...
— Te rog, mă imploră el, sărutându-mă pe claviculă. Nu sunt sigur că pot să fac asta dacă nu m-ai iertat.
— Ai zis că nu te bazezi pe iertarea mea.
— Am mintit.
Ştiu în sinea mea că deja l-am iertat.
Dar nu pot să-i spun asta într-un mod rezonabil, de teamă să nu profite. De teamă să nu se folosească de acest avantaj. De teamă să nu mă mai dezamăgească. *Niciodată n-o să mai fiu slabă.*
— Ştii care e problema ta? îmi spune în timp ce-mi desface ultimul nasture de la rochie. încă ai impresia că ăsta e un joc.
Sunt atât de indignată de remarca lui, încât nu pot să-mi ascund reacţia.
— Pentru că doar cu asta m-aţi învăţat tu şi prietenii tăi. Nu mă aştept la nimic altceva din partea ta, Lou.

De data asta, îşi saltă capul ca să mă poată privi în ochi. Clipesc când îi văd expresia. Nu l-am văzut niciodată atât de serios. Regretul şi tristeţea sunt întipărite foarte clar pe trăsăturile feţei sale.
— Eu nu mă joc, Camelia. Singurul lucru pe care-l pun în joc e inima mea. Ia-o dacă ţi-o doreşti şi nu mi-o mai da înapoi... Niciodată n-am avut nevoie de ea.
Nu mai pot să respir. Nu ştiu din ce cauză, dar îmi vine să plâng. Nimeni nu mi-a mai spus vreodată aşa ceva... şi fac greşeala de a-mi dori să-l cred pe cuvânt.
Ii spunea astfel de lucruri şi lui Rory?
Lou mă sărută de-a lungul maxilarului, apoi îmi linge urechea.
— Mereu a fost a ta, de când te-am văzut prima dată.
Tremur atât de tare, încât mi-e ruşine. *Oare mi-a spus ce are cu adevărat pe suflet?* Mâinile îi aluneca pe braţele mele goale în timp ce gura lui mă atinge iar. îi dau voie să mă sărute, tandru la început, iar apoi din ce în ce mai pătimaş.
Se opreşte şi îşi strecoară degetul între buzele mele. Privirile ni se întâlnesc şi-mi dau seama că obrajii îmi ard, dar îl las s-o facă. îmi mângâie limba cu vârful degetului, iar cu cealaltă mâna mă prinde de talie, în timp ce bagă degetul din ce în ce mai adânc.
Deschid gura puţin mai mult, fără să-mi las privirea în jos. îşi ia ochii de îa mine ca să se poată uita la degetul din gura mea, iar apoi... Lou McAllister roşeşte.
Un val de dorinţă lichidă mă inundă pe interior.
Vreau să o ia de la capăt.
Aşa că închid iar gura şi îi sug degetul.
Lou se încruntă şi lasă să-i scape un geamăt îndurerat.
— Ai prezervative? mă întreabă cu o voce răguşită.

îl părăsesc o clipă, cât să mă duc să caut în noptieră. Slavă Domnului, au mai rămas trei! Le iau pe toate, după care îmi arunc pantofii cu toc într-un colţ al camerei. Nu mai am pe mine decât lenjeria, aşa că-mi mulţumesc mie însămi din această dimineaţă pentru că am decis să port unul dintre cele mai frumoase seturi de lenjerie intimă din câte am.
Când revin în sufragerie, Lou e şi el doar în boxeri. îşi trece mâna prin păr când mă vede că intru şi pot să-i văd erecţia cu coada ochiului.
Mă priveşte din cap până-n picioare. Să-l văd aşa mă satisface profund. Este reacţia pe care am mizat când mi-am cumpărat acest set de lenjerie din dantelă neagră, transparentă.
— Eşti perfectă! şopteşte el, cu mâinile pe şoldurile mele. Vreau să te aşezi peste mine.
Nu-mi lasă timp să-i răspund. Se întinde pe spate pe canapea şi mă trage deasupra lui. Cu inima bubuindu-mi în piept, mă trezesc deasupra Iui, cu spatele Ia el.
Oh, la naiba! Doar nu vrea să...
îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă muşcă de fund. Mă aplec în faţă din reflex, arzând de excitare. îşi trece degetele peste dantela chiloţilor mei tanga, apoi mi-i trage în jos.
Respirând sacadat, îl ajut să mi-i dea jos. Fac acelaşi lucru: îi trag în jos boxerii. Scot din ambalaj primul prezervativ şi i-l aşez pe vârful penisului.
Apoi îl prind între buze şi împing prezervativul... simţindu-i tot penisul în gură, până în gât.
— Oh, Doamne..., şopteşte el, tresărind sub mine.
Mă strânge de fese. Mă dau în spate, cu ochii înlăcrimaţi, blam fost niciodată prea creativă în ceea ce priveşte sexul, dar Lou are darul de a mă face să am încredere în mine. Mă simt frumoasă şi sexy.
Vreau să-lfac să înnebunească de plăcere.
îi iau iar vârful penisului între buze, lingându-l

de jur- împrejur cu toată limba. în acelaşi timp, îi simt propria limbă atingându-mi trupul. Dacă prima dată mă tachina delicat, acum nu mă menajează deloc.
Nu mi-e greu să-mi dau seama că-i place.
— E chiar mai bine decât îmi imaginam, murmură în timp ce mă linge acolo, facându-mă să-mi pierd minţile.
Vreau să-l întreb de câte ori şi-a imaginat această scenă singur în patul lui, dar deodată îmi suge clitorisul şi *oh, Doamne, Dumnezeule!*
Gem ţinându-i penisul în gură, ceea ce îl face să mârâie. Tot corpul îmi arde. Inima îmi bate atât de repede, încât mi se face rău, iar pieptul mi se strânge puternic. Simt cum plăcerea creşte şi nu reuşesc să-mi ţin gura închisă.
î-l sug mai tare în timp ce el mă devorează, spunându-mi iar cât de frumoasă sunt, cât de udă sunt şi cât de bine e pentru el.
Presiunea creşte şi simt că sunt gata să termin, dar mi-e frică să-mi dau iar drumul în gura lui şi... *Prea târziu.* Mă întind, îndoindu-mi degetele de la picioare, şi-mi dau frâu liber orgasmului gemând cu putere.
— Vreau să-ţi văd faţa, zice Lou, trăgându-mă pentru a mă face să mă întorc.
Mă supun, încă sub efectul orgasmului. Nu mi-a ajuns. Mă arde, trebuie să-l am în mine şi asta cât mai repede. Mă aplec ca să-i sărut vânătaia de pe abdomen, dar mă prinde de obraji şi îşi lipeşte buzele de ale mele.
— Voi face totul ca să mă ierţi, nu contează cât o să dureze, murmură el desfacându-mi sutienul. Mă auzi?
îmi prinde sfârcul între buze, iar eu nu mă mai pot abţine. Mă frec înainte şi înapoi de penisul său erect, într-o stare de frenezie. S-a zis cu demnitatea mea, un animal mi-a posedat corpul. Nu mai am niciun control.
— Pot? şopteşte în timp ce-şi atinge penisul de sexul meu. Dau din cap, neavând destulă

încredere în mine ca să deschid gura. E umilitor, dar îmi place că îşi apropie faţa de pieptul meu dezgolit, în timp ce mă prinde de şolduri şi intră în mine
cât
mai
delicat.
îmi înfig mâinile în părul lui, cu gura întredeschisă. *Oh, la naiba...* A trecut aşa de mult timp! Nu e chiar poziţia ideală, dar intră foarte încet, ca să mă pot obişnui cu grosimea penisului.
Fruntea îi cade iarăşi pe pieptul meu, iar gura lui îmi mângâie pielea. Respiră sacadat, la fel ca mine, iar zâmbetul i-a dispărut. îmi place expresia de pe chipul lui în clipa asta: e ca şi cum l-ar durea.
îmi mişc fundul mai în faţă ca să-l simt şi mai adânc, dar mâinile lui mă imobilizează.
— Aşteaptă, şopteşte el cu ochii închişi, cu o expresie dureroasă. Nu prea repede. Lasă-mă două secunde!
— Nu eu ar trebui să spun asta?
— Mi-ar plăcea, dacă nu ai râde de mine şi dacă ar dura mai mult de trei minute. Te rog!
Mă supun şi aştept în timp ce-l sărut cu toată gura. Când începe să se mişte lent înainte şi înapoi, îl strâng şi mai tare de umeri. îl prind de mijloc cu picioarele, iar el mă linge între sâni.
îmi place ca pielea mea să o atingă pe a lui. Trupurile noastre se potrivesc perfect, fără să lase vreun spaţiu între noi. Dacă aş fî ştiut acum cinci ani că vom ajunge în acest punct!
— La naiba, Cam... E atât de bine..., geme el în timp ce mă mângâie pe spate.
Are dreptate. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu deasupra, pentru că trebuie să te mişti mult, dar şi pentru că mi-e ruşine că n-o să ştiu ce am de făcut. Că n-o să mă pricep. Dar, până la urmă, se pare că-mi place poziţia asta...
Lou îşi ridică privirea către mine şi *iată că îmi*

arată nenorocitul lui de surâs arogant.
— îţi place?
Sunt atât de surprinsă de intensitatea privirii lui, încât sexul mi se strânge în jurul penisului lui. Mârâie încruntându-se, cu acelaşi rânjet arogant pe faţă.
— Bănuiesc că da...
Nu-l las să-şi termine fraza. Grăbită să nu-i mai văd privirea indecentă, iau primul lucru care-mi cade în mână şi îi acopăr ochii cu el.
în cazul de fată: sutienul meu.
— Camelia...?
Obrajii mi se înroşesc atât de tare, că mi-e teamă să nu-mi ia foc. Cum mă poate privi aşa? Mi se face rău numai la simpla idee că ar putea să-i privească pe alţii în acelaşi fel.
Trebuie să-mi revin înainte să vadă în ochii mei ce sentimente trezeşte în mine.
— îţi plac chestiile de genul ăsta? mă întreabă fără să încerce să dea laoparte sutienul din cauza căruia nu vede nimic.
Zâmbetul lui rămâne neclintit şi mă sâcâie mai mult decât până acum. îmi pun mâna pe pieptul lui şi il împing în jos. Cade pe spate, suspinând.
— Ah, înţeleg... Deci îţi place să fii cea care domină, zice el în timp ce-mi mângâie coapsele. De obicei, asta e treaba mea, dar trebuie să recunosc că e foarte excitant.
— Tu nu taci niciodată?
Râde uşor îi\ timp ce-mi unduiesc fundul în ritmul mişcărilor lui. îi iau tricoul, care zace pe podea, şi i-l îndes în gură ca să-l fac să tacă.
Lou îşi acceptă soarta fără să se plângă. Mă mişc în propriul meu ritm, căutând poziţia care-mi face cea mai mare plăcere. în timpul ăsta îi explorez pieptul cu palmele, de la rană până la sfârcuri, pe care i le iau în gură.
E un adevărat deliciu să-l văd cum roşeşte. îl aud cum geme, în ciuda căluşului din gură. Are sfârcurile mult mai sensibile decât ale mele. *îmi place la nebunie!*

Când mă ridic şi mă las pe picioarele lui, împinge cu limba tricoul care-i acoperea gura.
— Oh da..., rosteşte el din ce în ce mai tare. La naiba...
îl simt cum creşte în mine şi cum împinge din ce în ce mai adânc.
— îmi pare rău, Camelia, îşi cere Lou scuze în timp ce trage laoparte sutienul care-l împiedică să vadă. N-am nimic cu genul ăsta de practici... dar trebuie să-mi întipăresc în memorie această imagine, pentru posteritate.
Doamne! îi întâlnesc privirea arzătoare în timp ce mă prinde de talie ca să mă penetreze mai tare. Mă clatin, cât pe ce să cad pe o parte din cauza forţei asaltului său. Observă asta, aşa că mă prinde de încheieturi ca să-mi pună mâinile pe pectoralii lui.
— Camelia... Oh, Camelia...
Gem, gata să-mi dau drumul. *Visez, sau faptul că-mi repetă numele mă excită la nebunie?*
— Opreşte-te... Te rog, nu...
— De ce?
— O să...
— Camelia, îmi repetă el numele ca pe o litanie. îţi place când îţi spun numele? De fiecare dată când îl pronunţ, mă strângi mai tare.
Vreau să urlu la el ca să tacă, să-i spun că e umilitor, dar continuă să-mi repete numele în timp ce-mi mângâie clitorisul cu degetele umede. Deodată, orgasmul mă cuprinde ca un tsunami.
La fel şi Lou, la scurt timp după mine, fix în momentul în care se ridică pentru a mă săruta pe gură. îl strâng cu toată puterea, cu inima gata să-mi explodeze în piept, şi închid ochii ca să-mi revin.
— Camelia?
Lou îmi dă laoparte o şuviţă de păr, fără să iasă din mine.
— Cred că e prea târziu, murmură el, sărutându-mă tandru pe obraz.

Deschid ochii, întâlnindu-i privirea surprinzător de delicată şi de serioasă. Suspină aşezându-şi obrazul pe pieptul meu, apoi zice:
— Am început deja să înţeleg greşit lucrurile.

26

LOU

Noiembrie 2022

£ ând deschid ochii, Camelia încă doarme pe V *j* pieptul meu.

—*y* Canapeaua e prea îngustă pentru amândoi, aşa că s-a întins peste mine, acoperindu-mă cu picioarele ei dezgolite. Părul desprins i se revarsă în valuri pe spate şi şi-a pus mâna tandru pe abdomenul meu.

O privesc cum doarme, simţindu-i respiraţia liniştită pe claviculă, bucurându-mă de căldura pielii ei lipite de a mea. A adormit prima aseară şi nu m-a lăsat inima s-o duc în pat. Am reuşit totuşi să trag o pătură peste trupurile noastre umede.

Şi acum ce urmează? întrebarea asta m-a bântuit toată noaptea. Când o să se trezească o să regrete ce s-a întâmplat între noi? O să mă evite fiindcă mi s-a confesat, ca să zic aşa?

îi mângâi părul cât timp aştept să se trezească şi mă gândesc. Trebuie să discutăm şi despre cum o să procedăm în legătură cu Skye şi Gideon...

E clar că unul dintre ei e vinovat – poate chiar amândoi? Şi Rory ştia. Asta a încercat să ne transmită în scrisori.

Nu poţi nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puţin să mă combaţi. Iţi sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?

Asta conţine scrisoarea lui Skye, pe care încă n-am elucidat- o. Un detaliu încă îmi dă bătăi de cap: cum a ştiut Rory că cineva încearcă să-l omoare? Asta înseamnă că vinovatul sau vinovăţii au mai încercat înainte.

Cum? Dacă n-a spus nimic până acum, înseamnă că nu putea. îi era teamă că n-o să fie crezut?

Poate... fiindcă n- avea nicio probă concretă.
— Şi dacă a pus la cale ancheta asta ca să ne permită să facem rost de probe? şoptesc.
Camelia se foieşte lângă mine, gâdilându-mă cu nasul pe claviculă. îi dau laoparte o şuviţă lipită de buze, în timp ce deschide uşor ochii.
— Sper că n-aveai de gând să ajungi la curs la timp azi, spun eu cu părere de rău şi zâmbesc.
Se freacă la ochi, încercând să se dezmeticească. Încă îşi ţine mâna pe abdomenul meu şi genunchiul între coapsele mele. *E un sentiment atât de plăcut, că nu m-aş sătura niciodată.* Presupun că pot să-i mulţumesc lui Rory pentru asta. Pentru că mi-a dat ocazia să o reîntâlnesc, pentru că ne-a dat o şansă. Nu ştiu dacă ăsta a fost scopul lui, dar îmi place să cred că mi-a făcut acest ultim dar.
— Cât e ceasul? mormăie Camelia.
— E puţin trecut de zece.
Bombăne ceva şi se ridică. Fac şi eu la fel, sărutând-o pe umăr. Oricât de surprinzător ar părea, nu se fereşte.
— Mă duc să fac dus.
Rămân întins pe canapea câteva secunde bune. Mi-e greu să cred că o zeiţă ca ea a acceptat să se culce cu un golan ca mine.
Dar, în mintea mea, o voce mă aduce cu picioarele pe pământ.
Asta a fost partea uşoară, Watson.
Acum începe greul: să o fac să se îndrăgostească de mine.

— Ai pregătit micul-dejun? se miră Camelia şi se aşază la masă, cu părul încă ud după duş.
îi pun ouăle-jumări pe farfurie şi tartinele cu avocado. Camelia mă priveşte cu suspiciune, ca şi cum n-ar avea încredere în mine.
— Am multe defecte...
— Arogant, egoist, impulsiv, le înşiră ea numărând pe degete.
— ...dar sunt un amant atent, închei fraza

zâmbind. Există martori care pot să confirme.
Ridică ironic din sprânceană, dar nu-mi dă replica. Tot nu ştiu dacă preferă să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dacă regretă sau mă urăşte un pic mai puţin decât înainte.
în orice caz, nu e nicio îndoială că i-a plăcut ce am făcut noaptea trecută.
De trei ori.
— Pfff! se strâmbă scuipând oul pe un şerveţel. Ce-i asta?!
— N-am spus niciodată că sunt un bun bucătar...
— Măcar ştiu că, dacă ai vrea să mă omori, ai alege să mă otrăveşti.
Zâmbesc amuzat, dar, brusc, am o strălulgerare. E evident. Rămân paralizat, căscând ochii.
O, *Doamne... Da, asta el*
Camelia mă întreabă dacă sunt bine, dar nu sunt în stare să-i răspund.
— „Nu poţi nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puţin să mă combaţi. îţi sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?”
Se încruntă, aşa că adaug prosteşte:
— Otrava.
Camelia rămâne cu gura căscată. De acum totul are sens. Aşa ştia Rory că cineva urma să-l omoare.
— A descoperit că cineva îl otrăveşte..., şopteşte Camelia.
— ... dar nu ştia cine.
— Ştia că e condamnat. Bănuia că vinovatul sau vinovăţii o să încerce să treacă la etapa următoare...
— ... aşa că a încercat să ne avertizeze, pentru orice eventualitate.
Eu şi Camelia ne uităm şocaţi unul la celălalt. De asta a implicat-o pe Camelia în toată povestea: fiindcă e avocată. Ştia că o să încerce să mă acuze de crima comisă de ei? încerca să mă protejeze?

Rory, idiotule! De ce nu mi-ai spus nimic?
— Crezi că ştia că o să moară în acea seară? întreabă Camelia privind în gol.
Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devine mai evident. Pe scări, când Rory i-a spus lui Skye „Nu mă refer la seara asta”, poate că nu se gândea la Colleen.
Vorbea de faptul că ea îl otrăvea.
Fără măcar să-şi dea seama, Skye şi-a luat un pic prea în serios rolul de Lady Macbeth...
I s-a făcut frică atunci când şi-a dat seama că el ştie, aşa că l- a avertizat pe Gideon. Iar Gid e ultima persoană care l-a văzut în viată.
— Dar de ce? persistă Camelia, confuză. Să omori pe cineva din greşeală, în timpul unei certe, pot să înţeleg. Dar dacă l- au otrăvit... au premeditat crima de mult timp. De ce-ai face asta? Skye era iubita lui!
— Rory îi şantaja. Pe amândoi.
Skye era iubita lui, dar ea nu l-a iubit niciodată. îi plăceau doar avantajele pe care le avea cu el... Or, a simţit că-l pierde. Rory îi dădea papucii pentru mine, iar ea ştia. Ştia de asemenea că altcineva putea să-i ofere ce-şi dorea, cineva care o iubea sincer şi care era îndeajuns de prost ca să-i facă toate mofturile.
Alastair Cavendish.
— Cu scrisorile, filmările şi camera secretă avem destule probe ca să-i denunţăm, spune Camelia cu hotărâre.
Nu e suficient ca să demonstrăm că l-au omorât pe Rory în acea seară, dar măcar o să fie arestaţi. Nu pot să spun la poliţie că Gideon m-a drogat ca să arunce vina pe mine, dar am încredere în Camelia.
— Trebuie să mă văd imediat cu Charlotte, spune ridicându- se în grabă. O să ceară un mandat de arestare şi o nouă autopsie, mai detaliată.
Mă uit cum îşi pune cizmele în grabă şi îşi înfăşoară fularul gros în jurul părului ciufulit.

Pare surescitată. Nu mă supăr, ştiu că suntem implicaţi în anchetă din motive diferite. Pentru ea, e curiozitate; e un pariu.
Pentru mine... e ca să descopăr că singurii mei prieteni l-au omorât pe omul pe care am crezut că o să-l iubesc toată viata.
De data asta, n-am chef de glume. Probabil, Camelia îşi dă seama, fiindcă se opreşte brusc în faţa uşii.
îi fac cu mâna, urându-i baftă. Nu pare să fie de-ajuns, fiindcă se întoarce. Mă încordez, surprins de mersul ei hotărât.
Mă prinde de bărbie, ridicându-mi-o ca să o pot privi în ochi. E roşie în obraji şi strânge din buze, ca şi cum ar regreta deja ce urmează să spună.
— Unde ţi-e zămbetu-ăla tâmpit?
— Credeam că nu-ţi place...
Camelia pare să ezite între două reacţii diferite. E fascinant de privit.
în cele din urmă, spune:
— Mai bine decât faţa pe care o faci acum.
— Ce faţă, Camelia?
Linişte.
— Tristă, şopteşte, încruntându-se.
E atât de surprinzător, încât zâmbesc pieziş. Asta pare să o mai liniştească. Dă să plece, dar o trag de fular spre mine şi o sărut pe buze.
— Ai grijă de tine!
Nu se aştepta la asta. Clipeşte şi se înroşeşte la fată. încă nu ştie, dar şi ea începe să „înţeleagă greşit lucrurile”. Ţine la mine, chiar dacă mai bine moare decât să recunoască. De asta n-am de gând să cedez.
— Du-te la duş, duhneşti a sex, spune ea îndepărtându-se. După ce pleacă, strâng masa, spăl vasele şi fac un duş. îi miros şamponul înainte să mă spăl pe păr. Sunt curios. E amuzant, miroase exact ca ea.
Mă întorc la conac, luând-o pe străzi pustii şi uitându-mă mereu în jos. Mi-e teamă că probele

nu sunt suficient de convingătoare pentru ca Skye şi Gideon să poată fi inculpaţi. Mi-ar plăcea să mă confrunt cu ei... dar există riscul să mă denunţe dacă se simt în pericol. Camelia ar avea probleme.
Ar trebui să o evit de-acum. Presupun că, de asemenea, conacul n-o să mai fie un loc sigur după asta. Unde o să dorm pe un asemenea ger?
Primesc un mesaj de la Camelia când ajung la Cavendish.

> Te-ai uitat bine dacă nu erau şi alte indicii în camera video?

îi confirm că nu e decât o filmare. Insistă: „Şi veioza?” Aşa că îi fac o pozã, obosit. I-o trimit fix în clipa în care apare Alastair, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.
— Ai dormit în altă parte?
Sună ca un reproş, deşi îmi zâmbeşte senin. Ştiu că nu e de acord cu relaţia mea cu Camelia, dar n-am de gând să mă ascund.
Niciodată de-acum înainte.
— Pare că s-a răzgândit în privinţa ta, adaugă el apropiindu- se. Ţi-ai cerut scuze pentru noi, sunt sigur.
— Cineva trebuia s-o facă.
E necesar să-i spun asta. Să-l avertizez că fata pe care a iubit- o atât timp l-a omorât pe fratele lui geamăn. Deschid gura, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. *Ce greu e!*
— Alastair, trebuie să vorbim...
— E vorba despre Skye şi Gideon?
Mă uit la el cu gura căscată. Cum de ştie? Strânge din dinţi şi are un zâmbet rece pe buze.
— Morrison tocmai m-a avertizat că a fost cerut un mandat de arestare împotriva lor. Presupun că eşti implicat.
— Stai puţin! Morrison? repet, cu gura căscată. Cum...
Alastair îşi dă ochii peste cap când mă vede aşa mirat.
— Cine crezi că ţi-a trimis primul avocat?

Alastair? Credeam că tata, dar se pare că m-am înşelat. Părinţii mei chiar m-au lăsat în voia sortii.
— Dacă tu ai facut-o, înseamnă că m-ai crezut nevinovat de la bun început...
— Evident. Am încercat să te ajut, dar fără să afle părinţii mei... Ei te urăsc.
Nu prea pot să-i învinuiesc. îi zâmbesc, recunoscător că am măcar un aliat în afară de Camelia. Dar îmi piere zâmbetul imediat ce-mi aduc aminte de gravitatea situaţiei.
— L-au otrăvit, Al.
Alastair nu reacţionează. Mă priveşte şi-mi închipui că nu-i vine să creadă. La urma urmei, de ce ar avea încredere în omul care a fost găsit având în portbagaj cadavrul fratelui său?
— Eşti sigur de ce afirmi?
— Am dovezi. Rory îi şantaja, ştia că o să moară, de-asta ne- a lăsat enigme în scrisori...
— Ce scrie în a ta?
— Nimic, răspund şi fac o grimasă. E goală.
— Eşti sigur?
Mă uit la el şi nu înţeleg. Alastair pare că stă să se gândească o clipă.
— Nu vreau să cred că e adevărat... dar am încredere în Rory. Şi Rory te iubea doar pe tine. Mi-e greu să cred că nu ti-a lăsat nimic.
Şi eu îmi spun asta de săptămâni întregi, dar am preferat să- mi iau gândul decât să mă agăţ de speranţa asta.
— Te sfătuiesc să nu întârzii prea mult pe-aici, oftează Alastair. Dacă ce spui e adevărat, Skye şi Gideon o să vorbească şi poliţia o să vină să percheziţioneze conacul. Aprob dând din cap şi el mă bate pe umăr înainte să plece. Mă grăbesc să mă duc în camera mea secretă ca să fac ordine, încercând din răsputeri să şterg orice urmă a şederii mele aici.
Când dau să plec, privirea îmi cade pe scrisoarea despre care vorbeam. O privesc fără să mă mişc. Mă doare inima. în sfârşit, o

deschid şi o recitesc, din nou şi din nou.
„Cu devotament şi iubire, al tău,
Rory”
De ce a scris jos, în stânga paginii, şi nu în mijloc? Îmi aminteşte de bileţelele deşucheate pe care mi le lăsa la mine în apartament... De fiecare dată când venea la mine, Rory pleca după ce lăsa pe undeva câte un bileţel cu declaraţii de dragoste. îmi plăcea la nebunie să scotocesc, curios să văd ce mi-a scris.
într-o zi, tata a dat de unul. M-am dus la facultate cu ochiul învineţit. Rory părea furios. După episodul ăsta, n-a mai riscat. Scria toate bileţelele cu...
-Oh!
Ce idiot!
Cum de nu mi-a trecut prin minte? Când se temea să nu ne citească cineva cuvintele secrete, folosea cerneală invizibilă. Aşa, hârtia părea goală.
Scotocesc prin buzunare după brichetă, cu mâinile tremurându-mi. Mi-a lăsat un mesaj secret, acum n-am nicio îndoială.
Bătăile inimii îmi răsună în urechi când trec flacăra pe deasupra hârtiei. Mesajul apare încet, încet:
Lou,
Orice mare iubire poartă în ea o tragedie, iar acum e rândul nostru; dar faptul de a te fi cunoscut, de a te fi iubit cu o tandreţe atât de profundă, de a te fi avut în viaţa mea o vreme, care acum mi se pare sublimă, este de ajuns pentru mine. Nu am cuvinte pentru a-mi exprima pasiunea, dar tu şi doar tu mă înţelegi. Sufletele noastre au fost făcute unul pentru celălalt şi, întâlnindu-l pe al tău pe căile iubirii, al meu a învins nenumărate greutăţi, a înţeles perfecţiunea şi a pătruns în esenţa divină a lucrurilor.
Durerea, atunci când vine, nu durează pentru totdeauna; fără îndoială, ne vom reîntâlni într-o

bună zi şi, deşi chipul meu va fi acoperit de masca tristeţii, iar corpul epuizat de singurătate, tu şi numai tu vei recunoaşte sufletul, mai frumos fiindcă l-a întâlnit pe-al tău, sufletul artistului care şi-a găsit idealul în tine, al îndrăgostitului de frumos căruia i- ai apărut ca o fiinţă fără cusur, ca o fiinţă perfectă.—

Mă trec fiori, recunosc cuvintele pline de poezie scrise de Oscar Wilde iubitului său, singurul şi unicul. îmi dau lacrimile, dar mă abţin cât de tare pot.

Telefonul vibrează pe masa de lângă mine şi zăresc mesajul Cameliei:

Skye şi Gideon au fost arestaţi.

Din cauza presiunii, Skye a mărturisit.

De data asta, lacrimile îmi curg singure pe obraz. S-a terminat. Au mărturisit. Am reuşit. Totul o să fie bine de- acum.

în aceeaşi clipă, parcurg ultimele fraze ale lui Rory de pe foaie şi încremenesc. Sunt atât de şocat, că mă ard cu bricheta şi-mi alunecă din mână. Hârtia devine iar goală şi mă holbez la perete fără să ştiu ce să fac.

Ultimele cuvinte ale lui Rory îmi vâjâie în minte, semănând îndoiala.

Aminteşte-ţi că nu poţi să ai încredere în nimeni. Nici măcar în Camelia.

Unde era în seara mortii mele?

---

17 Fragment din scrisoarea de dragoste a lui Oscar Wilde către Lord Alfred Douglas. *(N.a.)*

27

CAMELIA

N&mteie 2022

M *9 ingo!*

H Am dat zoom cât de mult am putut pe fotografia trimisă de Lou, fără sa înţeleg ce înseamnă. Mi-a luat jumătate de oră ca să pricep.

Următorul indiciu nu e pe veioză; e *chiar* veioza.

Am mai văzut înainte copacul ăsta cu multe flori... Pe un tablou agăţat pe perete, în amfiteatrul mare al facultăţii. Unde sunt chiar acum, cu inima bubuindu-mi în piept.

Mă urc pe un scaun, profitând de faptul că sunt singură, şi- mi strecor mâna sub tablou. Ating ceva cu degetele şi abia îmi reţin un strigăt victorios când scot de acolo un plic... cu numele meu.

Indiciul ăsta mi-e dedicat mie, mie şi numai mie. Sunt sigură, fiindcă e amfiteatrul în care mă refugiez ca să citesc sau să mănânc la amiază. Nici nu mai ştiu câte minute am stat şi m-am uitat la tabloul ăsta în pauzele de prânz.

Ştia oare şi asta?

Presupun că da. La urma urmei, sunt camelii.

Deschid plicul în grabă şi găsesc o foaie semnată de mâna lui Rory.

îmi piere zâmbetul imediat.

Dragă Camelia,

M-ai enervat prima dată când le-am razul. Mu şliu de ce...

Poale peufru *că, începând cu venirea* la, *inima lui Lou a încetat sa-mi mai aparţină. Dc-acum* e *al tău. Dacă nul faci fericit, o să vin să te bântui!*

Scrisoarea aceasta reprezintă sfârşitul vânătorii mele de

comori. Presupun că te aşteptai la nişte răspunsuri... Adevărul e că nici ew *nu ştiu. De-acum descurca-te cum poţi.*

Respir din ce în ce mai precipitat, pe măsură ce înţeleg. Mă apucă râsul, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare. Râd atât de tare, că o dau în plâns.

N-a fost decât un joc. Voia să se amuze, să mă enerveze, să râdă de mine pentru ultima oară.

Vânătoarea asta n-a însemnat nimic niciodată.

Rup cu furie scrisoarea. îmi ard obrajii de cât de umilită mă simt.

O mică voce încearcă să-mi aducă aminte că vinovăţii au fost arestaţi, dar o alta, mai puternică, îmi răsună în minte.

Dacă „încrederea nevinovatului e cel mai bun atu al mincinosului”—... oare nu sunt pe cale să comit o greşeală?

---

18 Citat din Stephen King. *(N. a.)*

În seara aceea

RORY

2tM-d»^neaţa

|_J lanul meu se duce pe apa sâmbetei.

■ *Nu trebuia să se întâmple aşa,* îmi repet întruna şi ma duc să mă izolez în cameră la mine. Urăsc când lucrurile nu se petrec aşa cum am prevăzut. E vina mea, m-am pierdut când l-am văzut pe Lou. Ca întotdeauna. E cea mai mare slăbiciune a mea.

Dau pe gât paharul, de parcă am nevoie să mă îmbăt şi mai tare. Deschid uşile de sticlă şi mă uit de pe balcon la invitaţi, care continuă să petreacă de parcă nimic nu s-a întâmplat. Presupun că Skye a calmat atmosfera. Lou nu mai e aici.

Inima îmi tresare, plină de speranţă, când aud că bate cineva la uşă. întorc capul, gata să-mi cer scuze dacă trebuie, dar cel care intră e Gideon.

Mormăi şi-mi torn ce a mai rămas pe fundul sticlei de whiskey.

— Ai venit să-mi ţii vreun discurs? glumesc fără măcar să mă uit la el. Cred că ţi-am spus ce cred despre tine, în seara asta, nu? Pare că vrei să auzi mai multe.

Vreau să mă lase în pace. E cel mai rău dintre ei patru: un mincinos şi un incult, tot ce urăsc mai mult pe pământul ăsta. Şi eu sunt un mincinos, bineînţeles, dar măcar ştiu să arăt pe hartă unde e ţara mea.

— Tu l-ai drogat pe Lou? întreb eu sfidând pericolul.

Nu e nevoie să-mi răspundă, ştiu deja adevărul. Evident că el. întrebarea e mai degrabă: de ce?

— Skye ţi-a cerut s-o iaci? Se pricepe să-i pună pe ceilalţi să- i facă treburile murdare. Mă mir că n-a încercat să-l convingă pe idiotul de frate-meu, dacă stau să mă gândesc... Skye, frumoasa mea iubită şi potenţial criminală. Fata care mă

otrăveşte de luni la rând. Nu eram sigur că e ea, recunosc că am avut dubii, dar tocmai am avut dovada.
— Credeam că o să treacă la fapte în seara asta, acum, că e încolţită...
Deodată, mă trec fiori de gheaţă. Ca o presimţire rea. E prea multă linişte în cameră şi o voce în mintea mea strigă: *Iuda!* Zâmbesc, uimit, şi râd încet.
— ...Dacă nu cumva te-o fi trimis să cureţi după ea, spun eu înghiţind ultimul strop din pahar.
Râmân cu spatele la el, pregătit pentru orice eventualitate. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Skye nu e destul de curajoasă ca să facă un asemenea lucru. Gideon e un şobolan în stare de orice ca să supravieţuiască şi ştiu prea multe lucruri care l-ar pune la pământ.
— Şi tu, deci? rânjesc. Fără doar şi poate... toată lumea e pe mine în seara asta.
Mă întorc zâmbind. Gideon e fix în spatele meu, cu chipul schimonosit de furie şi de nebunie. Mă împinge cu putere şi nu sunt destul de rapid ca să evit lovitura.
Mă prind de balustradă în ultima clipă, iar paharul cade şi se sparge pe terasă.
A încercat să mă arunce peste balustradă.
încerc să urlu, dar îmi pune mâna pe gură şi mă trage spre el, ca să nu mă vadă ceilalţi.
— îmi pare rău, mârâie izbindu-mă de podea. Ori eu, ori tu – n-am de ales.
Mă zbat din toate puterile, dar nu reuşesc să ajung la faţa lui. înşfacă un candelabru şi-l sparge în capul meu cu o putere teribilă.
Cred că o să-mi pierd cunoştinţa pentru câteva secunde şi scuip sânge pe podea. Fir-ar să fie, doare şi mai tare decât pe scări...
E exclus să mă omoare idiotul ăsta. E umilitor.
Trebuie măcar să-l zgârii, să-l trag de păr, nu contează, numai să am sub unghii ADN-ul lui. Vreau ca bastardul ăsta să ajungă la închisoare, unde trebuia să fie de mult timp.

îmi înfig cu putere degetele în mâinile lui în timp ce el mă strânge de gât. Gideon geme de durere, dar simt cum, încet, încet, nu mai am oxigen.
— Javră... nenorocită..., mormăi strângând din dinţi.
Oare aşa o să mor? Dacă aş fi ştiut, l-aş fi lăsat pe Lou să mă strângă el de gât. E ultimul pe care vreau să-l văd înainte să dispar.
— O, Doamne!
Eu şi Gideon rămânem nemiscati. îmi dă drumul şi îsi ridică
> > » > > privirea spre uşă, alb ca varul la faţă. Prima dată cred că sunt salvat şi tuşesc în timp ce un val de speranţă îmi inundă plămânii, dar apoi o văd pe Skye în prag.
Super! Ambii mei călăi, în aceeaşi încăpere!
— Ce faci?! zbiară la Gideon.
Prolit, ca să mă ridic, cu chiu, cu vai. N-am de gând să stau să-i ascult dezbătând despre cum să mă omoare, nu, mersi.
— Ştie tot. N-avem de ales!
— Da, dar... aici?! Acum? se smiorcăie Skye inspectând holul.
Gideon mă apucă de pulover, dar e prea târziu. Am înşfăcat sticla de whiskey şi îl izbesc în cap. Skye ţipă de spaimă, în timp ce Gideon se clatină, ud, şi cade în genunchi.
Abia acum observ că-mi tremură mâinile. Ridic ochii spre Skye, care-mi taie calea, şi ridic în aer sticla spartă.
— Dă-te laoparte!
Nu-mi recunosc propria voce, joasă şi gravă. Skye se dă laoparte ca să mă lase să trec. Plânge. Bâiguie nişte scuze, dar n-o ascult. Cobor scările în viteză, cu inima bubuindu- mi în piept.
Sunt în pericol.
E o tâmpenie, fiindcă ştiam deja. Am ştiut-o din clipa în care medicul mi-a spus că sunt bolnav. Am ştiut-o când mi- am făcut testamentul,

punând la cale vânătoarea de indicii, dar şi în momentul în care am intrat în casă în seara asta.
Credeam că m-am împăcat cu ideea. Credeam că pot să-i las să facă ce vor şi să plec cu fruntea sus.
Numai că acum a devenit real şi mi-e frică.
Pentru prima oară în viaţă, sunt îngrozit.
înţeleg de ce atât de mulţi încearcă să-şi spele păcatele înainte să moară: simpla idee de a fi judecat e de ajuns ca să îngenuncheze un om. Aş putea să fac şi eu la fel, dar ştiu că nicio absolvire de păcate n-o să mă salveze.
Trebuie să dau de Lou. El o să ştie ce e de făcut. O să găsim o soluţie împreună. De data asta, am dovezi. Nu vreau să mor. Mă grăbesc să ies afară şi iau telefonul să-l sun. N-o să mai dureze mult până când Skye şi Gideon o să mă caute, ca să termine ce-au început. Ştim toţi trei că nu mă pot lăsa să fug.
Lou, unde eşti?!
28
LOU
N&mbfiţ2022
■ *ude era ea în seara mortii mele?*
■ Skye a recunoscut că l-a otrăvit pe Rory.
' *Unde era ea în seara mortii mele?*
L-a acuzat imediat pe Gideon de complicitate, dar refuză să vorbească despre seara aceea, sau despre implicarea ei în uciderea lui Rory. Charlotte crede că alibiul ei va fi verificat a doua oară.
Unde era ea în seara mortii mele?
E totuşi o victorie pentru noi, motiv pentru care Camelia mă invită la ea ca să sărbătorim. Ne-am evitat câteva zile, în special de teamă ca Skye şi Gideon să ne denunţe că suntem complici.
— Ai ajuns.
Uşa se deschide şi mi se taie respiraţia o secundă când o văd pe Camelia. Mă priveşte –

poartă o rochie lungă, crem, cu decolteu în V şi are părul prins într-o coroniţă împletită. E superbă.
Unde era ea în seara mortii mele?
Vreau să-i fac un compliment, dar mă blochez şi imediat mă simt iar prostdispus. Am luptat în zadar să alung îndoiala care mă frământă de când am citit cuvintele lui Rory.
— E prima dată când aştepţi să te invit înăuntru, spune ea şi zâmbeşte ironic. Ce-ai păţit?
Intru fără să răspund, încordat. Mi-am petrecut ultimele zile împărţit între sentimentul de dor şi ideea că nu pot să am încredere în ea.
De ce mi-o fi lăsat Rory mesajul ăsta? De ce a implicat-o pe Camelia, dacă nu avea încredere în ea? N-are niciun sens.
Refuz să cred că e implicată în vreun fel. E imposibil. De la început, Camelia n-a făcut decât să mă ajute, deşi nu era obligată.
Sau o fi încercat să semene zâzanie ca să nu fie ea suspectată?
— ...dar Alastair a refuzat să le vadă, continuă ea trebăluind prin bucătărie.
Abia dacă o ascult. E seară şi în apartament e aproape întuneric complet, singura lumină venind de la lămpile de veghe şi de la câteva lumânări.
E o atmosferă romantică, dar nu sunt în stare să mă bucur. Mă aşez la masă, întinsă special pentru noi doi. De când ţine aşa mult la mine, încât să organizeze o cină la lumina lumânărilor?
Atât de idiot să fiu, că sunt pur şi simplu orb?
La urma urmei, Camelia m-a avertizat de la început Nu şi-a ascuns niciodată sentimentele faţă de mine: vrea să se răzbune, să mă rănească, să mă vadă doborât
Nu a dat dovadă de empatie nici în privinţa morţii lui Rory. Dimpotrivă, mi-a dat de înţeles că el şi-a meritat soarta. Camelia are mobilul cel

mai evident.
R.J. Ellory a spus: „Când alegi să te răzbuni, mai bine sapi două gropi”. Dacă ea a săpat groapa lui Rory şi pe a mea ca să ne pedepsească de chinurile la care am supus-o?
îmi ridic privirea spre ea, în timp ce deschide o sticlă de vin roşu, şi mă doare inima.
Iar m-am îndrăgostit de o persoană care îşi bate joc de mine? Nu stau pe gânduri; îmi strecor cuţitul de pe masă în mânecă... şi afişez cel mai frumos zâmbet.
în seara asta, jocul se termină o dată pentru totdeauna. Nu sunt în stare să mai înghit nicio minciună.
— Miroase bine.
— Nu mai minţi, spune ea aşezându-se în faţa mea. în orice caz, nu poate să fie mai rău decât talentele tale de bucătar.
— Pari bucuroasă în seara asta.
Se uită mirat la mine, apoi ridică din umeri.
— Am reuşit să-i băgăm la apă pe răufăcători, nu?
— Tu să-mi spui!
Se încruntă, nu pare să înţeleagă, dar nu spune nimic. Mă holbez gânditor la bucata de carne din farfurie. N-am chef să-i dau voie lui Rory să mi se insinueze în minte, dar nu reusesc. *Dacă e otrăvită?*
Evenimentele recente m-au învăţat că nu pot să am încredere în nimeni, nici măcar în oamenii cu care am crescut.
N-am pe cine să mă bazez. Am făcut prostia să cred că o am pe Camelia, dar nu mai sunt sigur.
— Nu mănânci? Gustă şi spune-mi dacă e bun!
înclin capul într-o parte, apoi zâmbesc mieros întinzându-i furculiţa mea.
— Doamnele mai întâi!
Camelia lace o pauză, uitându-se fix în ochii mei şi ridicând din sprânceană.
— în cazul în care ai uitat, sunt vegetariană.
în cele din urmă, îşi taie încet lasagna cu vinete,

în timp ce mă uit la ea.
Aproape că-mi sare inima din piept. Ia o înghiţitură, apoi îmi face semn să fac la fel.
— Răspundem o dată tu, o dată eu? propun eu şi mă aşez, cu mâinile pe masă.
Camelia mestecă şi se uită la mine, aprobându-mă suspicioasă. Zâmbesc în continuare, în ciuda fricii care îmi strânge pieptul.
— încă mă urăşti atât de tare, încât să vrei să te răzbuni?
Văd cum se schimbă la faţă. Camelia strânge din dinţi, dar nu-şi întoarce privirea. în cele din urmă, răspunsul ei sună ca o condamnare la moarte:
— Da.
Nu aştept să-şi pună întrebarea.
— M-ai mintit până acum?
— ...Da.
Respir sacadat, cu pumnii strânşi pe coapse. Ne uităm unul la celălalt în tăcere. Mâncarea mi se răceşte, dar nu mă interesează.
— Când?
Vocea mi se aude ca un murmur. Camelia răspunde mai greu de data asta.
— Adineauri, mărturiseşte ea.
Nu mă aşteptam la asta. îmi bate inima atât de tare, încât numai asta aud în liniştea din cameră.
Tocmai mi-a spus că nu mă mai urăşte?
Şi dacă o cred şi e de fapt o minciună sfruntată? E posibil să mă manipuleze.
O voce mică îmi răspunde cu cruzime: *Schimbă asta lucrurile în vreun fel?*
Mă tem că nu.
— Unde erai în seara în care Rory a murit?
Abia mi se aude vocea, dar rezonează atât de puternic între cei patru pereţi, încât mă trec fiori. Camelia e şocată. N-am văzut niciodată expresia asta pe faţa ei: sentimentul de trădare.
-Ce?
— M-ai auzit

Se uită la mine, nemişcată. în cele din urmă, un zâmbet amuzat, dar trist îi apare pe buzele roşii.
— Uau! înţeleg mai bine acum de ce ai ascuns cuţitul în mânecă.
Nu mă miră că m-a văzut când am făcut-o, dar mă miră că n-a făcut nicio observaţie. De ce nu o surprinde răsturnarea de situaţie?
— E rândul meu, spune, ridicându-se încet. Ce ai de gând să faci cu acel cuţit?
îi urmăresc atent fiecare mişcare. Mă încordez pe măsură ce ocoleşte masa şi se apropie.
— Totul depinde de tine.
— O să ai tupeul să-l foloseşti? întreabă Camelia şi se opreşte în faţa mea, punând mâna pe masă.
Ridic bărbia spre ea, cu o privire implacabilă. Strâng cu forţă cuţitul, pentru orice eventualitate. Mă urăsc, pentru că ştiu că n-am curajul să-l folosesc ca s-o rănesc.
Rory are dreptate, sunt prea slab,
— încearcă şi o să afli, răspund eu.
Zâmbeşte pervers, frumoasă ca un vis şi periculoasă ca un coşmar. în cele din urmă, Camelia se apleacă spre mine. îşi pune mâna stângă pe coapsa mea, dar nu merge mai departe.
Fiindcă brusc, vârful cuţitului o apasă pe sân. M-am mişcat instinctiv, cu viteza fulgerului. Nasurile ni se ating şi suflul ni se întrepătrunde, în timp ce ea mă săgetează din priviri.
— Rory e de vină, nu? întreabă. Ce ţi-a spus de ţi-a întors minţile pe dos?
— Cum de ştii asta, dacă eşti nevinovată?
— Pentru că la asta se pricepe de minune: să semene zâzanie oriunde se duce. Să-i întoarcă pe oameni unii împotriva celorlalţi. Să se folosească de prietenii lui ca de nişte marionete. Şi tu te laşi dus de nas, ca de obicei.
— E mort...
— Nu te-ai săturat? continuă ea la fel de aspru.

Să te laşi manipulat. Toată viaţa le-ai acordat timpul şi afecţiunea ta unor oameni care-şi bat joc de tine, iar acum ai tupeul să vii să te plângi că eşti folosit? La urma urmei, noi doi nu suntem atât de diferiţi... amândoi alergăm după propriul călău fiindcă ne gândim că nu meritǎm mai mult.
Îmi încordez maxilarul ca să mă abţin să răspund, ruşinat. Are dreptate, dar nu ăsta e subiectul.
— Doar eu am fost sinceră cu tine, te-am scuturat să te trezeşti chiar şi când nu ţi-a convenit, te-am iertat când l-ai ales pe Rory în locul meu. Credeam că nu mai vrei să fii călcat în picioare... dar presupun că m-am înşelat. Aşa e firea ta. Poate că nu ştii să exişti altfel...
— încetează! răbufnesc apăsând pe cuţit, iar atunci ea face o grimasă.
Un strop de sudoare îmi curge pe frunte, dar nu cedez. Cuvintele ei mă ating fiindcă sunt adevărate. Mă tem c-o să dispar dacă nu mă mai simt iubit. Sunt îngrozit să-mi dau seama că nu ştiu cine sunt fără iubire.
— Nu vreau altceva decât să-mi răspunzi la întrebare! o implor încet. Ai ceva de-a face cu asta?
Nu cred că aş putea suporta.
Camelia pare mai degrabă dezamăgită decât enervată. Nu mă mişc, în timp ce îmi pune mâna pe mana cu care ţin cuţitul şi răspunde:
— Nu. După cum se vede, nu e nevoie să intervin ca să vă omorâţi unul pe celălalt. Vă descurcaţi foarte bine şi singuri. O cred. O cred, dar nici nu vreau să admit că Rory e un mincinos. Chiar şi mort fiind, şi-o fî bătând joc de mine? Să fi vrut să se asigure, din gelozie, că n-o să fiu niciodată fericit fără el?
— Lou, îmi şopteşte Camelia apropiindu-se de buzele mele întredeschise. În ziua în care o să-mi vină să te omor... promit, o să te avertizez!
La naiba! îmi atinge buzele delicat şi simt cum

mă înmoi. Dau încet drumul cuţitului, deşi e în continuare îndreptat spre inima ei, şi nu face nimic ca să-l îndepărteze.
îmi linge conturul buzelor şi şopteşte:
— întreabă-mă la ce mă gândesc!
înghit în sec, excitat fără să vreau. Vreau să mă las dus de val, chiar dacă e greşit, chiar dacă recurge la sex ca să mă convingă că e nevinovată.
— La ce te gândeşti?
Se ghemuieşte la pieptul meu, în timp ce-şi strecoară mâna fierbinte în gulerul cămăşii. îmi dau seama că refuză să mă privească în ochi când îmi şopteşte:
— Cred că meriţi mai mult de-atât. Mai mult decât oamenii ăia care n-au ştiut să te iubească aşa cum trebuie, ba chiar deloc. „Prietenii” şi iubiţii care n-au ştiut niciodată să-ţi recunoască adevăratul zâmbet. Cred... că eşti o persoană bună care s-a lăsat influenţată de ei, în schimbul unui strop de dragoste, dar meriţi mai mult.
Mă sărută tandru pe gât. Vorbele ei îmi merg drept la inimă, pentru că asta mi-am dorit mereu să aud.
Credeam că-l iubesc pe Rory... dar el mă ţinea ostatic.
— Te iert, Lou. Nimeni nu te mai ţine prizonier de acum... zbori liber, cu propriile aripi, OK?
Nici nu apucă să-şi termine fraza, că dau drumul cuţitului, care se prăbuşeşte pe podea, de-abia auzit. E ca şi cum toate îndoielile mi s-au risipit într-o secundă.
Ea scoate un sunet de mirare când îi apropii faţa şi o sărut pasional. Se clatină sub forţa asaltului meu şi cade pe genunchii mei.
O cuprind de mijloc, în timp ce ne devorăm buzele în grabă, pasional.
Camelia mă iartă. Mă eliberează din închisoare.
E tot ce mi-am dorit. Amintirea lui Rory nu mai e decât un punct negru în mintea mea, prea mică să mă poată influenţa din nou.

Buzele mele trasează o traiectorie invizibilă de-a lungul gâtului ei până la decolteu. Pielea ei miroase a migdale, atât de frumos, că sunt dependent.
— îmi pare rău, îi şoptesc pe buze, din nou şi din nou. îmi pare rău, îmi pare rău...
Regret că m-am îndoit de ea, că l-am ales pe Rory în locul ei – de două ori –, dar mai ales regret toate rahaturile pe care le-a îndurat din vina noastră, a tuturor.
Regret că o iubeşte unul ca mine... pentru că, deşi ştiu că merită mai mult, sunt incapabil să o las în pace.
Camelia mă sărută şi mă face să tac. E roşie în obraji, un roşu înflăcărat care mi se pare sublim. Cu gesturi grăbite şi stângace, ne dezbrăcăm unul pe celălalt. Mă trage de cămaşă ca s-o deschidă şi nasturii îmi zboară în toate colturile camerei.
E atât de sexy, că nici nu pot să mă supăr. îi cobor rochia pe umeri, surprins să văd că nu poartă sutien.
Anticipase oare că o să se termine asa? îmi place să cred că da.
— Trebuie să te trezeşti devreme mâine-dimineaţă?
O ridic de coapse ca s-o duc pe canapea, atingându-i fesele cu penisul erect. Camelia se prinde de mine, muşcându-mă uşor de umeri.
— Nu.
— Perfect. Cred că o să ne trezim târziu.
Vreau să o aşez pe canapea, dar mă strânge de şolduri şi-mi spune:
— Nu aici... Hai la mine-n cameră!
Vrea s-o facem în patul ei? Ridic mirat din sprânceană, dar nu fac niciun comentariu. Mi-e prea frică să nu se răzgândească dacă deschid gura.
Fac cum spune ea, aşezând-o uşor pe pături. Mă târăsc până la ea, aşezându-mă deasupra ei şi întind mâna ca să caut în sertarul noptierei.

Găsesc un prezervativ, pe care mi-l pun sub privirile ei arzătoare.
Nu termin bine, că mă şi prinde captiv într-un lung sărut. Vreau s-o întreb ce-i place, ce o face să urle de plăcere şi toate lucrurile pe care n-a îndrăznit niciodată să le spună cu voce tare. Am observat că-i place să domine, cel puţin în ce mă priveşte.
Totuşi i-a cerut acelui tip s-o sugrume, îmi aminteşte o mică voce pe care o înăbuş.
— îţi place să fii deasupra, nu? o întreb în timp ce o sărut pasional.
îmi mângâie abdomenul, în timp ce-şi îndoaie genunchiul, atingându-mi erecţia. Tremur de plăcere.
— Nu chiar, spune ea în timp ce mă muşcă uşor de buza de jos. E amuzant, fiindcă de obicei tind să fiu supusă când e vorba de sex. Dar nu şi cu tine.
Oh! înţeleg. Simt o nelinişte strecurându-mi-se în inimă şi o mie de întrebări mă asaltează. O fi făcut lucrurile altfel cu mine fiindcă îi e frică să nu profit? Pentru că îi aminteşte de lucruri neplăcute?
— Cum aşa?
Continuă să-mi exploreze corpul, coborând şi luându-mi penisul între mâini. Mă mângâie tandru şi încep să respir tot mai repede.
— Nu ştiu... Cu tine, am impresia că recapăt puţina putere. E efectul pe care-l ai asupra mea.
O iau de mână în timp ce o sărut pe gât. Simt un val de căldură care mă cuprinde de la o secundă la alta şi abia mă abţin să explodez.
— Dar..., şopteşte ea, cu o timiditate care mă miră, îmi place şi când iei frâiele. Aşa că nu te jena s-o faci!
E tot ce voiam să aud. Mi-e frică să nu fac ceva care să nu-i placă, dar tocmai mi-a dat frâu liber. Asta arată că are încredere în mine.
O iau de bărbie ca s-o sărut, coborându-i chiloţii de-a lungul picioarelor ei fine.

O mângâi între coapse, în timp ce îi sug sfârcul. Mi-e greu să mă abţin, dar dacă o penetrez acum, o s-o doară.
— încearcă sa te relaxezi, draga mea, îi şoptesc sărutând-o pe abdomen.
Geme brusc, cu ochii închişi. Continui să-i ating clitorisul cu limba, în timp ce o penetrez cu degetele. Aştept suficient cât să se excite.
Abia mai târziu, când pulsul i se înteţeşte şi picioarele încep să-i tremure, mă ridic.
— îţi baţi joc de mine? geme ea de frustrare.
îi zâmbesc încrezător şi o întorc pe o parte. Mă aşez în spatele ei, ridicându-i un picior şi intru în ea.
îşi înfige unghiile în coapsa mea şi o sărut tandru pe tâmple, spunându-i să respire.
Mă mişc în ea înainte şi înapoi, încet, lent, violent. Mă primeşte şi mă strânge în ea, refuzând să mă lase să ies. E electrizant. N-am mai simţit niciodată o plăcere atât de intensă.
— Eşti bine? îi şoptesc la ureche.
Camelia face o grimasă, spunând:
— Cred că nu prea-mi place poziţia asta.
Mă retrag, o ţin strâns la piept şi o întreb ce poziţie preferă.
— Vrei să stai deasupra?
îşi ascunde faţa cu palmele, fără să ştiu de ce, şi bâiguie ruşinată:
— Nu vreau să-mi vezi fata.
Zâmbesc, amuzat.
— De ce? Ai lucruri de ascuns?
— Eşti prea... intens.

Vreau s-o întreb de ce o sperie, dar renunţ de data asta. Ce contează e să se simtă în largul ei. Vreau să simtă la fel de multă plăcere ca mine, dacă nu chiar mai multă. Vreau să-i învăţ corpul pe de rost, reacţiile, felul în care geme când urmează să-şi dea drumul...
— Intinde-te pe burtă!
Se supune şi mi se face pielea de găină. Mă sprijin în pumni de o parte şi de alta a trupului ei, apoi îi despart coapsele şi intru din nou în ea. O penetrez cu mişcări bruşte şi adânci, smulgându-i gemete de plăcere.
— Preferi poziţia asta? şoptesc.
Răspunde că da, cu faţa ascunsă în pături. Prefer s-o văd, dar trebuie să recunosc că şi aşa e excitant. Corpul ei dezgolit şi perfect, sub mine: de la conturul interminabil al spatelui până la fese, părul ei roşcat care formează o pânză de păianjen pe pernă...
Deodată, din sufragerie se aude un telefon care sună. Camelia se încordează, strângându-mă şi mai tare sub ea, iar eu gem de durere şi de plăcere în acelaşi timp.
— Nu-l băga în seamă, gem eu accelerând ritmul. Con- centrează-te la mine. Doar la mine.
îşi ridică şoldurile ca să-mi dea de înţeles că o să termine curând. Dacă face asta, nici la mine nu mai durează.
— Te rog... mai repede..., mă imploră.
Dar eu încetinesc şi chiar mă retrag. Scoate un sunet reproş, iar eu zâmbesc.
îmi trebuie o clipă să mă liniştesc, fiindcă nu s vreau să termine aşa repede. Vreau ca plăcerea să dureze cât mai mult.
— Scuze, dar încă nu sunt gata... Vreau să avem orgasm în acelaşi timp.
— Egoist nenorocit, se întoarce ea spre mine.
îi zâmbesc, promiţându-i că n-o să regrete. Când intru din nou în ea, o fac brusc. Camelia ţipă, cu palmele întinse pe tăblia patului. Alternez mişcările adânci şi bruşte cu un ritm

mai blând şi calm.
Când simt că urmează să termin, îi dau o palmă peste fund, îmi şopteşte numele ca şi cum m-ar implora. Mă aplec ca să o sărut între omoplaţi, beat de plăcere.
— Nu ştiu dacă ar trebui, dar nu pot să mă abţin, îi şoptesc. Trebuie să-ţi spun ceva.
— Nu e momentul, Lou..., geme ea.
îi ridic faţa spre mine şi-mi trec mâna în jurul gâtului ei. O apăs foarte uşor pe pielea ei fină de pe gât şi-i spun încet la ureche:
— L-am iubit pe Rory şi voiam să mă iubească şi el, pentru că am crezut că e singura soluţie ca să nu mor...
îmi mişc fundul înainte şi înapoi şi ţipă din nou. Cu cealaltă mână îi mângâi clitorisul, în timp ce o penetrez şi mai repede.
— Doar pe tine te-arn iubit fără să aştept nimic în schimb, îi şoptesc la ureche. Nu era prevăzut, eu am fost primul luat prin surprindere şi credeam că, alegându-l pe Rory, îmi asiguram supravieţuirea...
Nu ştiu dacă aude tot ce-i spun, fiindcă deodată geme, fără întrerupere, iar picioarele îi tremură incontrolabil sub mine.
— Dar faptul că te-am pierdut m-a ucis, spun eu şi-mi dau drumul.
Camelia e copleşită de intensitatea orgasmului ei, cu coapsele ude. O întorc ca să o sărut şi aproape că-mi stă inima. Se prinde cu braţele de gâtul meu şi mă sârută.
Când deschid din nou ochii, mă şochează să văd că plânge, îi şterg lacrimile, dar ea continuă să plângă, lacrimile curgându-i pe gât.
— De ce plângi? mă îngrijorez eu. Fir-ar să fie, te-am rănit?
— Nu. A fost... atât de bine! mărturiseşte ea ruşinată. Văd stele... Sunt vlăguită...
Râd uşor, prăbuşindu-mă lângă ea. îmi scot prezervativul, îi fac un nod şi îl pun jos lângă pat. Camelia se uită în tavan, cu o privire în

care se citeşte un amestec de extaz şi seninătate.
— M-ai auzit?
înghite înainte să aprobe din cap.
— Să nu mă urăşti prea tare, OK? şoptesc strângând-o la piept. Dacă eu sunt îndrăgostit de tine nu înseamnă că şi tu trebuie să fii. Nu e nicio presiune.
Camelia se încruntă şi nu răspunde şi presupun că i se pare trist, chiar penibil. Am crezut mereu că trebuie să fiu iubit la rândul meu, pentru ca sentimentele mele să fie legitime, dar m-am înşelat.
Iubirea mea pentru Camelia nu e mai puţin reală dacă nu e împărtăşită.
— Promite-mi totuşi un lucru!
Ridica ochii spre mine, curioasă. Zâmbesc şi o mângâi pe obraz.
— Promite-mi că o să-ţi deschizi inima în continuare, pentru orice eventualitate. Chiar dacă e doar o fereastră, o deschizătură, o gaură în perete... O să mă descurc.
Camelia se înroşeşte toată şi tace. în cele din urmă, se ghemuieşte la pieptul meu şi-mi promite.
— De acord!
în noaptea aceea, adorm cu inima împăcată.

29

CAMELIA

Noiembrie 2022

£ ând deschid ochii, totul în jur e senin.

W , Lou doarme liniştit, cu capul pe abdomenul meu, —*S* strângându-mă în braţe ca şi când nu m-ar mai lăsa sa plec niciodată. Trebuie să recunosc că nici nu mă grăbesc s-o fac.

E modul perfect de a mă trezi.

în secunda următoare, se aude un zgomot infernal şi n-am timp să tresar, că o trupă de poliţişti dau năvală în camera mea, înarmaţi pâna în dinţi.

— La naiba! înjură Lou apărându-mă cu trupul lui.

E imediat pus la pământ de doi bărbaţi, cu brutalitate. Poliţiştii urlă ceva, dar nu înţeleg ce, şi, oricum, sunt prea şocată ca să fiu în stare de vreo reacţie.

Rămân nemişcată, îmbrăcată doar în lenjerie, convinsă că e doar un coşmar. Cred că mi se spune să ridic mâinile, aşa că mă supun.

Lou îi insultă, în timp ce sunt şi eu pusă la pământ, cu braţele la spate.

— Eu am forţat-o! ţipă el zbătându-se. Daţi-i drumul! Am ameninţat-o cu moartea dacă...

Un poliţist îl loveşte în faţă ca să-l facă să tacă. Lou geme de durere, scuipând sânge pe covor. Sunt prea bulversată ca să mă apăr.

— Comiteţi o greşeală, continuă el, în timp ce e luat de poliţişti şi i se spune să închidă gura. Aşteptaţi...

Reuşesc să-i întâlnesc privirea o ultimă oară înainte să iasă pe uşă. Vreau să-i zâmbesc, să-i spun că nu mi-e frică, să-l asigur că ştiam ce riscuri îmi asum când am facut-o. Adevărul e însă că sunt îngrozită.

Unde-l duc? Ce o să-i facă?

~~*O* sa 1 mai vad vreodată?~~

Agentul care mă ridică cu forţa îmi turuie ce drepturi am, dar abia îl aud.

Singurul lucru la care mă gândesc când mă escortează în fata tuturor vecinilor mei e: *Slavă Domnului că nu eram complet dezbrăcată.*

— Ai dat de naiba, doamnă detectiv.

îmi trec încheieturile, acolo unde cătuşele m-au strâns toarte tare. Charlotte nu se uită în timp ce-mi recuperez obiectele personale – adică mai nimic: doar brăţara primită la naştere.
— Pune-ţi astea pe tine, îmi spune şefa mea, întinzându-mi o pereche de blugi, un pulover şi nişte tenişi. La naiba, puteau să te lase să-ţi iei măcar încălţările.
— Mersi!
Mă supun tară să comentez, ştiind că sunt supravegheată de agenţi la ieşire. Am stat mai multe ore în arest preventiv, înfometată şi pe jumătate dezbrăcată. Prima dată am sunat-o pe Charlotte, nu pe părinţii mei.
Mi-e ruşine că o dezamăgesc aşa, fiindcă o admir şi o respect, dar e singura care mă putea scoate de aici.
— O să mă revanşez, spun eu când ieşim de la comisariat.
— Aşa să faci.
Vreau să-i cer veşti despre Lou, dar ştiu că ar fi prea de tot. Presupun că-mi citeşte gândurile, fiindcă oftează.
— Lou McAllister a afirmat că te-a şantajat ca să-şi îndeplinească obiectivele. Ştiu că e o minciună sfruntată, dar se pare că nu prea le pasă. N-ar fi trebuit să fugă de la început, asta îl face şi mai suspect.
Scutur din cap enervată. Evident că asta a afirmat. E amuzant, fiindcă fix asta le spusesem fetelor că o să declar la poliţie dacă o să fiu prinsă...
Dar în dimineaţa asta nici nu mi-a trecut prin cap. Nu m- am gândit la mine, ci la el.
— L-am ajutat.

— Ştiu, răspunde Charlotte şi se uită urât la mine, e genul de privire care nu iartă. Consideră-te norocoasă că nu eşti acuzată de complicitate.
— Ştiu că o să pară o nebunie, dar Lou e nevinovat. în tot acest timp, am anchetat uciderea lui Rory Cavendish şi n- avea niciun sens. Skye Hutcherson şi Gid...
-Nu!
Mă uit la ea fără să înţeleg.
-Ce?
— Nu, Skye şi Gideon nu sunt vinovaţi. De altfel, ei le-au spus poliţiştilor unde se află Lou.
— Dar...
— Au fost disculpaţi şi eliberaţi noaptea trecută, mă informează ea deschizând portiera maşinii. A fost o pistă falsă.
Cum adică o pistă falsă? Imposibil! Bâigui tot felul de explicaţii, dar sună ca nişte scuze. Penibil!
— L-au otrăvit pe Rory, până şi Skye a recunoscut!
— Spune că a minţit sub presiune. în cel mai bun caz, o să plătească o amendă pentru hărţuirile de la Quill&Snake. Putem şi să o închidem, dar asta-i tot.
— Şi cum a rămas cu a doua autopsie?
— Cererea a fost refuzată. Ca să dezgropi un cadavru, e nevoie de mai mult decât de nişte simple bănuieli, Camelia. Nu sunt destule dovezi împotriva lor; şi nu am încredere decât în dovezi, nu în promisiunile lipsite de sens ale lui Lou McAllister.
La naiba... Filmările şi scrisorile nu sunt de ajuns ca probe. Asta înseamnă că Lou o să fie condamnat pe viaţă.
Dacă Skye şi Gideon sunt în libertate... atunci eu sunt în pericol. Ei ştiu că eu ştiu. O să vrea să-mi închidă gura, cum au făcut cu Rory.
— Trebuie să-i interoghez, spun eu. Trebuie... să mă gândesc la un plan. Am dovezi, cuvinte

spuse chiar de Rory. M-a provocat la o vânătoare de indicii ca să descopăr cine La omorât, pentru că ştia...
— Camelia!
Charlotte îmi pune mâinile pe umeri ca să mă oprească. Are o expresie plină de compasiune şi îngrijorare. îmi dau seama că-i e mîlă de mine.
— Ar trebui să te duci acasă. Să faci o baie. Să dormi. Şi, mai ales... să nu te mai gândeşti la povestea asta.
— Dar trebuie...
— Nu, nu trebuie nimic. Eşti suspendată, Camelia. Ţi-am dat cale liberă, mai mult decât ar fi făcut-o oricine altcineva în locul meu. Dar s-a terminat.
Su... suspendată? Rămân cu gura căscată, refuzând să plâng în faţa ei. Nu-mi permit să fiu suspendată, trebuie să-mi validez anul şi să rezolv ancheta!
O implor pe Charlotte, promiţându-i că o să stau cuminte, dar nu cedează.
— E un ordin. Dacă te încăpăţânezi, te dau afară.
Ce nu ştie ea este că „încăpăţânare” e al doilea prenume al meu. *Lou are nevoie de mine.*
Mă duc acasă, fac un dus şi mă îmbrac rapid, apoi iau maşina şi mă duc la conacul Cavendish. Nu mă miră că Skye şi Gideon l-au turnat pe Lou. Dimpotrivă, ce tâmpită am fost să cred că o să-şi ţină gura închisă atât timp!
în timp ce parchez în locul obişnuit, primesc un mesaj de la un număr necunoscut.
Mă crispez când ghicesc cine e.

Ce este o defectivă fără partenerul ei?

Ia te uită, a trecut ceva vreme! Mă uit atent în jur, strângând volanul. Nu răspund, dar *stalker-ul* meu continuă:

O ţintă uşoară.

Tremur atât de tare, că e umilitor. Ei ştiu că Lou nu mai e aici. Şi tot ei cred că e singurul care mă poate proteja, dar n- am nevoie de el ca

să mă apăr.
Cobor din maşină şi merg hotărâtă la uşa de la intrare. Alastair vine să-mi deschidă după câteva minute.
— Camelia? se miră.
— Ajută-1! Te rog!
Urăsc să mă milogesc, cu atât mai puţin în faţa acestor oameni pe care-i detest din tot sufletul. Dar Alastair e singurul care-l poate ajuta.
E un Cavendish. Are bani, putere, influenţă.
Pare că se prinde imediat, fiindcă se dă laoparte şi mă lasă să intru.
— M-am ocupat deja de problema asta. Acuzaţiile împotriva lui ar trebui să fie retrase în următoarele zile.
— Poftim? întreb şocată.
îi observ privirea de gheaţă şi înţeleg.
— Ce-ai fiicut?
— Nimic legal. Crede-mă, nu vrei să ştii.
îl urmez în sufragerie, unde o ceaşcă de ceai aburindă aşteaptă pe masă. îmi propune un ceai, dar refuz. Sunt împărţită între principiile mele şi dorinţa de a-l scoate pe Lou din închisoare.
Mă miră să-l văd pe Alastair atât de agitat – el, care e mereu discret şi liniştit. Are chipul schimonosit de nervi şi frustrare, semn că nu prea a dormit.
— îţi faci griji pentru el?
Işi întoarce privirea şi nu răspunde. Tăcerea Iui vorbeşte de la sine. E mai mult decât evident.
— Am vorbit cu el la telefon, mă informează anticipându-mi următoarea întrebare. E bine. Nenorociţii ăia l-au caftit un pic pe drum, dar respiră.
Nu ma mira. Mă îmbolnăvesc să-l ştiu la închisoare, în locul acela în care a fost cât pe ce să moară. Nu poate să rămână acolo.
— Parcă-l urai, nu? mă întreabă Alastair, cu capul aplecat într-o parte sugerând curiozitate.
Şi eu credeam asa. Chiar asa era. Toată viata l-

am urât pe Lou. În primul rând, fiindcă zâmbetul lui lumina orice încăpere în care intra, apoi fiindcă s-a folosit de sentimentele mele ca să mă umilească şi, în sfârşit, fiindcă mă obliga să mă gândesc la el când nu voiam.
în toţi anii ăştia plini de ură şi ranchiună, un singur lucru a rămas neschimbat.
Felul în care imi bate inima când îl văd.
Ah, la naiba...
Cred că sunt îndrăgostită de Lou McAllister.
— M-am înşelat, mormăi dezgustată.
— Interesant, şopteşte el uitându-se în gol.
— Skye şi Gideon sunt vinovaţi. Nu ştiu cum s-au scos, dar am dovezi...
— Ştiu. Nu-ţi face griji!
E negru la faţă de supărare şi simt cum mă trec fiori pe şira spinării.
— Mă ocup eu de tot. N-au nicio probă reală împotriva lui Lou, cu atât mai puţin acum.
Nu spun nimic un timp, uşurată, dar neîncrezătoare. Cât de departe a mers ca să demonstreze nevinovăţia lui Lou?
— Mulţumesc.
— E normal. Cumva, e un fel de a-mi cere iertare...
înţeleg ce vrea să spună. îi pare rău că s-a îndoit de Lou când a fost arestat prima dată. Alastair e singurul care La lăsat să putrezească în închisoare, deşi se dovedeşte că e singurul nevinovat din toată povestea.
— A pomenit... a pomenit de mine? îl întreb. Când aţi vorbit la telefon.
Alastair stă o clipă pe gânduri şi spune stânjenit:
— Era în stare de şoc. În locul tău, n-aş băga în seamă ce zice.
Stomacul mi se face ghem.
— Cum adică?
— Pare să creadă că tu ai anunţat poliţia, spune el. Ţi-am luat apărarea, dar...
Poftiiim? După tot ce ne-am spus noaptea

trecută, încă se mai îndoieşte de mine? Mă doare inima, dar, dintr-un motiv neştiut, mi-e greu să cred.
— Aşa, deci. Dacă-l vezi, spune-i..., încep, dar mă opresc, roşie de ruşine. Spune-i că nici mie nu-mi pasă.
Alastair ridică perplex din sprânceană, dar îi răspund că Lou o să înţeleagă. E destul de umilitor şi-aşa, n-am de gând să-i explic ce înseamnă.
Plec, într-un târziu, cu palmele transpirate de frică. Vestea bună e că Alastair are grijă să-l scoată pe Lou de la închisoare. Vestea proastă e că eu nu pot să-l ajut. Urăsc să mă simt atât de neputincioasă.
Mă urc nervoasă în maşină ca să mă întorc acasă. Trebuie să adun la un loc toate probele pe care le-am găsit cu Lou. Cărţile, bileţelele, indiciile, filmările, scrisorile...
Nu o am pe cea primită de Lou, dar oricum era o foaie goală. în schimb, le am pe toate celelalte. Numai enigma lui Alastair a rămas nedescifrată. Când se face roşu la semafor, iau telefonul şi deschid aplicaţia Pages. Mi-am notat acolo toate enigmele, ca să nu mă trambalez cu exemplarele originale după mine.
„Şase persoane stau în jurul unei mese rotunde. Toate afirmă că vecinul din stânga şi vecinul din dreapta sunt mincinoşi. Mincinoşii mint mereu şi toată lumea ştie adevărul despre cele şase persoane. Câţi mincinoşi sunt la masă?”
Mi-am petrecut prea mult timp cu ghicitoarea asta şi degeaba. Logica nu e specialitatea mea. Dacă afirmă toate că vecinul din stânga şi din dreapta sunt mincinoşi... atunci sunt toţi mincinoşi, nu?
Totuşi mi se pare prea uşor. Ceva nu merge.
Când ajung în apartament, nu mă descalţ. Deschid un sertar şi iau un pix şi o foaie la întâmplare.
Am nevoie să vizualizez, ca să gândesc corect.

Desenez un cerc, apoi şase persoane în jurul unei mese. îi numesc, ca să fie mai uşor.
— A, B, C, D, E, F.
Rămân nemişcată în faţa foii, nestiind ce să fac. Stau asa vreo douăzeci de minute. Fiindcă trebuie să încep de undeva, aleg să pornesc de la A.
Logic.
— Să spunem că A zice adevărul, gândesc eu cu voce tare, simţind cum deja mă ia durerea de cap. Dacă susţine că vecinii lui, B şi F, sunt mincinoşi şi spune adevărul... Atunci asta înseamnă doi mincinoşi.
Tai B şi F, apoi continui:
— Dacă B şi F sunt mincinoşi şi susţin că vecinii lor, C şi E, mint... Atunci e fals. C şi E spun deci adevărul.
în sfârşit, simt că sunt pe cale să găsesc ceva. Adrenalina îmi pulsează în vene în clipa în care ajung la o concluzie:
— De vreme ce C şi E spun adevărul şi susţin că vecinii lor, D, B şi F, sunt mincinoşi... Atunci, e adevărat.

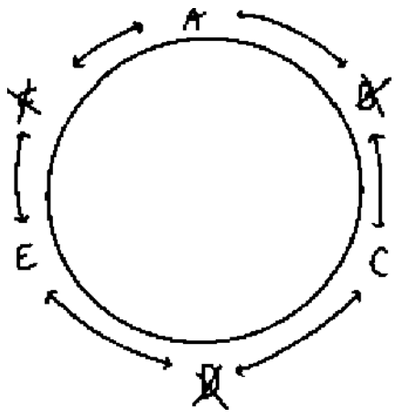

Tai cu un X litera D şi fac un pas în spate ca să-mi admir opera. Fiindcă mi se pare că am făcut o greşeală, o iau de la capăt; de data asta, plecând de la premisa că A e mincinos. Ajung mereu la aceeaşi concluzie.
La masa de şase, există trei mincinoşi.
— Nu înţeleg...
Până aici, răspunsurile lui Skye şi Gideon au fost uşor de descifrat. Dar *ce se* presupune că reprezintă cifra 3?

Recitesc enigma de nenumărate ori şi, deodată, adevărul îmi sare în ochi.
E atât de evidentă soluţia, încât scap foaia din mână, căscând ochii.
Nu... Imposibil!
— Sunt şase persoane în jurul unei mese, îmi tremură vocea. *Rory, Lou, Alastair, Skye, Gideon... şi eu.*
— Dintre care trei mint.
Skye, Gideon şi...
— Alastair.
îmi acopăr gura cu mâna, şocată.
Skye şi Gideon au un alibi puternic pentru că sunt intr- adevăr nevinovaţi. Cei trei sunt complici. Au încercat împreună să-l otrăvească pe Rory, dar, în seara aceea, Alastair a dat lovitura finală.
Nu e doar o crimă...
E un fratricid.

30
LOU

Noiembrie 2022 pare amuzat de revenirea mea, dar i-am

— Te-ai şi întors? Nici măcar n-am avut timp să mi se facă dor de tine.

Ridic ochii spre Kenny, care îmi zâmbeşte şmechereşte. Fostul meu

zărit figura dezamăgită când m-a văzut escortat în faţa celulei. Ar fi vrut să nu mă mai vadă niciodată.

— îmi pare rău să te dezamăgesc.

— A fost o prostie, deşi recunosc că am crezut un pic, comentează el întorcându-se la integrama lui. Ai avut noroc că nu te-au împuşcat în spate când fugeai.

Nu răspund nimic şi mă aşez pe pat. N-am chef de glume. Nu mă gândesc decât la Camelia. Ştiu că e teafără, fiindcă Charlotte m-a vizitat la scurt timp după ce m-au arestat. Părea furioasă, dar nu pot să mă supăr.

Mi-a promis că o s-o scoată pe Camelia de-acolo, aşa că n- am de ce să-mi fac griji.

Mor de poftă să o sun, dar ştiu că e o idee proastă. Nu trebuie să le dau motive să se îndoiască de cuvântul meu. Camelia era luată ostatică de mine, nimic mai mult.

— în orice caz, nu te-au cruţat.

Asta e clar Am vânătăi peste tot, pe corp şi pe faţă.

Kenny mă întreabă dacă o să mă potolesc de-acum înainte. Strâng din dinţi şi răspund:

— N-o să rămân aici prea mult timp.

— O altă evadare? râde el fără să mă creadă. Zi, mă iei cu tine?

— Nu. De data asta, ies pe uşa principală.

O săptămână mai târziu, sunt un om liber.

Nu credeam că o să fie aşa uşor, dar se pare că am prieteni influenţi. Alastair mă aşteaptă la ieşire, sprijinit de capota maşinii.

îl îmbrăţişez, emoţionat, şi-l bat pe umăr.
— Mersi!
— Hai, urcă!
De necrezut, dar avocatul acuzării şi-a retras acuzaţiile împotriva mea „din lipsă de probe”. O nouă armă a crimei a fost găsită în mod misterios Ia două sute de metri de proprietatea Cavendish, pătată cu sângele lui Rory şi fără amprentele mele, ceea ce modifică datele despre scena crimei.
Imposibil de afirmat cu certitudine care dintre cele două e cauza morţii şi care a fost inventată. De vreme ce nu mi se poate dovedi nici vinovăţia, nici nevinovăţia, nu mai sunt acuzat.
în schimb, rămân suspect... Până ce adevăraţii vinovaţi vor fi arestaţi. Poate toată viaţa mea.
Ştiu prea bine că Alastair s-a folosit de pilele lui şi că eliberarea mea nu e foarte legală, dar nu-mi pasă. Lumea asta plină de corupţie mă dezgustă, dar azi joacă în favoarea mea.
— Ce faci? mă întreabă în maşină. Trebuie să-ti fie foame.
— Ce face Camelia?
Nu mai am veşti de la ea din dimineaţa aceea. Mi se strânge inima când îmi aduc aminte de noaptea noastră perfectă... şi de dimineaţa de coşmar. Nu-mi doresc decât un singur lucru: să mă duc la ea şi s-o iau în braţe, să-i cer iertare fiindcă a trebuit să treacă prin aşa ceva din vina mea.
Dar ştiu că poliţiştii continuă să mă urmărească.
— Nu ştiu, răspunde Alastair pe un ton sec.
— N-ai mai văzut-o de-atunci?
— De ce aş vedea-o? Nu suntem prieteni.
Credeam că o să apeleze la singurul aliat într-o astfel de situaţie. Skye şi Gideon au fost disculpaţi, ceea ce mă scoate din minţi.
— Şi ea nu ţi-a spus nimic?
— Lou, mă întrerupe el când se face roşu la semafor. îmi pare rău să-ţi spun... dar Camelia nu dă doi bani pe tine. Am încercat s-o

contactez ca să te scot de-acolo, dar nici n-a vrut s-audă. Tot ce o interesează e să se salveze pe ea. Ar trebui s-o uiţi o dată pentru totdeauna.
Mă încrunt, confuz. Poate oi fi idiot, dar mi-e greu să cred. Trebuie să fie o neînţelegere. Poate că ea i-a renizat ajutorul fiindcă îi era frică de consecinţe. Pot să înţeleg.
— Nu mă crezi?
— Ba da, bineînţeles, îl asigur eu. Mă gândesc doar că e mai complicat de-atât. Probabil că pune ceva la cale. Am încredere în ea.
Alastair nu răspunde, continuă să conducă. 11 întreb dacă mă duce la mine, dar ridică din umeri.
— Asta vrei?
Stau pe gânduri ceva timp. N-am mai primit veşti de la părinţii mei din prima zi de arest. Niciunul n-a încercat să mă sune, să mă ajute, să afle ce fac.
Chiar vreau să mă întorc la ei?
— Nu chiar.
— Ar trebui să priveşti situaţia în faţă: eşti un Cavendish, Lou. Hai acasă!
îi răspund cu un zâmbet trist. E adevărat că am petrecut mai mult timp la ei decât la mine, iar asta dintotdeauna.
— Skye şi Gideon o să fie acolo?
— Nu. Am înţeles, nu-ţi face griji, spune el pe o voce gravă. Ştiu ce au făcut.
Clipesc, şocat. Aveam de gând să-i spun, dar se pare că deja a aflat.
— Pe bune?
— O să-i dobor, îmi promite. Rory nu era perfect, dar eu şi cu tine îl iubeam.
Aprob dând tăcut din cap. Nu ştiu ce înţelege prin „o să-i dobor”, dar mă simt uşurat să ştiu că mă crede. O să putem forma o echipă.
— Rory mi-a lăsat nişte indicii, îi mărturisesc. Ştia că se pune ceva la cale pe la spatele lui. Voia să ştim, în cazul în care...
Alastair ridică din sprânceană curios, în timp ce

parchează pe alee.
— Super! îmi arăţi?
Dau din cap obosit şi ieşim din maşină. E ciudat să merg liber, fără să fiu căutat de poliţie. Nu mai sunt învăţat. Simt nevoia să mă ascund undeva, să merg cu capul în jos şi să rămân discret.
— De ce nu mi-ai spus mai devreme? mă întreabă din senin, îl urmez pe hol, apoi mă prăbuşesc pe canapeaua din sufragerie.
— Sincer să fiu, nu ştiam în cine să am încredere.
— Aveai mai multă încredere în Camelia decât în mine?
Pare rănit. Nu îndrăznesc să-i spun că da, chiar aşa e. Eu şi Alastair n-am fost niciodată foarte apropiaţi. Eram mereu lipit de Rory, iar Alastair fugea de Rory ca de ciumă.
Nici nu avem nimic în comun.
Dar presupun că tragedia asta ne-a apropiat. Eu am pierdut un iubit, el a pierdut un frate.
— Pot sa te întreb ceva?
Alastair ridică suspicios din sprânceană, aşezându-se în faţa mea ca şi cum ar fi obosit.
— Ti-e dor de el?
De multe ori m-am întrebat. A spus-o chiar el: Rory nu era perfect. Nu i-am văzut niciodată să-şi zâmbească sincer, nici să-şi adreseze vreun cuvânt mai afectuos.
Alastair îşi ia o figură serioasă şi mă priveşte intens:
— Poate să-ti fie dor de ceva ce n-ai avut niciodată?
Nu ăsta e răspunsul pe care mi-l imaginam.
— N-am avut niciodată un frate.
— Nu-i adevărat...
— Am împărţit acelaşi uter, dar asta e tot ce-am avut în comun. Tatăl meu l-a preferat pe Rory de la bun început, cu siguranţă fiindcă era mai puternic şi mai independent. Eu am fost un bebeluş bolnav, prea cocoloşit de mama. Poate

că Rory m-a urât şi din cauza asta. Uneori... îmi spun că a ajuns aşa din cauza părinţilor noştri.
Nu spun nimic, nu mă simt în largul meu. Mult timp şi eu am încercat să găsesc explicaţii pentru comportamentul lui. De curând mi-am dat seama că încercam să mă păcălesc.
— Sau poate aşa s-a născut, adaugă Alastair, fără nicio expresie pe chip. în cazul ăsta, nu era vina lui... Nu?
— Ce înţelegi prin „aşa s-a născut”?
— Cu creierul defect.
Conversaţia merge într-o direcţie pe care n-am anticipat-o. Rory era aparte, asta e sigur... La procesul meu, curtea a afirmat că suferea de tulburare de personalitate narcisistă. Nu m-a mirat foarte tare.
Dimpotrivă, asta ar explica multe lucruri.
— Dar tu? Ţi-e dor de el? îl mai iubeai, chiar şi la sfârşit?
E o întrebare grea, la care n-am chef să răspund în seara asta. Camelia m-a făcut deja să mărturisesc. Nu mai sunt sigur că l-am iubit vreodată pe Rory, nu aşa cum credeam eu.
Voiam mai ales ca el să mă iubească.
Poate că eu sunt personajul negativ în povestea asta. Avea dreptate: inconştient, m-am folosit de el.
— Eu...
Deodată, îmi sună telefonul. Alastair se uită enervat la buzunarul meu, asa că mă scuz şi răspund. Ciudat, e un număr pe care nu-i cunosc.
-Alo?
— Lou? zice o voce feminină care mi se pare cunoscută. Dacă nu eşti singur, nu reacţiona! Comportă-te ca şi cum ai vorbi cu mama ta.
Mă încrunt, suspicios. Vreau s-o întreb pe interlocutoarea mea cine e, dar instinctul îmi spune să cooperez.
— Mamă... Salut! spun eu, evitând privirea curioasă a lui Alastair.

Cineva răsuflă uşurat la celălalt capăt al firului.
— Sunt Nolia. Te sun din partea Cameliei.
Mă încordez şi simt flori de bucurie în tot corpul. Ştiam eu că nu m-a lăsat baltă!
— Da, sunt bine, răspund eu. Rămân la familia Cavendish în seara asta.
— Camelia voia să te sune ea, dar e urmărită, oftează Nolia grăbită. Persoana care o urmăreşte o ameninţă că-i face rău dacă mai continuă să încerce să afle cine e.
La naiba! îl omor pe Gideon dacă-l prind, jur!
— Stai liniştită. Ştiu că ati fost ocupaţi.
Alastair nu mai pare interesat de conversaţie. Se ridică şi se duce să-şi toarne o cană de ceai. îmi vine s-o întreb pe Nolia dacă e bine Camelia, dacă are grijă de ea şi mai ales de ce trebuie să-mi mint prietenul.
— Mi-a spus să te avertizez. Stai, am scris pe o bucată de hârtie... La naiba, mi-a căzut!
Aştept, iar inima-mi bate tot mai tare. Alastair revine la masă şi mă întreabă încet: „Totul e în regulă?” Zâmbesc aprobând din cap.
— Camelia a scris: „Alastair La omorât pe Rory”. încremenesc când aud. Sunt atât de şocat, încât cred că n- am auzit bine.
— Poftim?
— Vinovatul e Alastair, repetă Nolia. Se pare că sunt toţi trei complici.
Ridic privirea spre prietenul meu, încercând să schiţez un zâmbet... şi deodată nu mai pot respira. Ce tâmpenie, acum zece secunde aveam încredere în el. Dar de acum, un singur lucru i se citeşte pe chip:
Vinovăţia!
încerc să ascund faptul că-mi tremură mâinile, refuzând să reacţionez. îmi vine să vomit, să sparg tot, să mă năpustesc asupra lui şi să-l sugrum cu mâinile mele.
Camelia e sigură de asta? O parte din mine refuză să accepte, dar inima mea se pare că a hotărât deja.

Alastair l-a omorât pe Rory.
De-asta m-a lăsat să putrezesc în închisoare prima oară. De-asta puloverul lui era pătat de sângele lui Rory.
De-asta a încercat să mă îndepărteze de Camelia.
— înţeleg, spun eu pe un ton care sper să sune calm. O să încerc să trec să vă văd, atunci.
— Nu înţeleg tot ce se întâmplă, continuă Nolia pe un ton acuzator, dar dacă păţeşte ceva Camelia, o să ştiu că e vina ta. Şi eu am o familie influentă. O să te fac să plăteşti cu vârf şi îndesat.
Schiţez un zâmbet. *Asta înseamnă o prietenă adevărată.* Camelia e norocoasă.
— Aşa sper. Spune-i tatei... că mi-e dor de el.
închid fără să îndrăznesc să-l privesc în ochi pe Alastair. Habar n-am ce-ar trebui să fac de acum. Care o fi planul lui? De ce să mă fi eliberat din închisoare, dacă chiar el l-a omorât pe Rory? Dacă nu eu sunt vinovatul, ancheta rămâne deschisă. E un risc pentru ei trei.
Doar dacă nu are de gând să mă omoare şi pe mine. Poate că speră să-mi însceneze o sinucidere? Probabil că a înţeles că eu şi Camelia ştim prea multe... şi că n-avem de gând să renunţăm.
N-ar ii trebuit niciodată să-i spun despre indiciile lăsate de Rory.
— Eşti bine?
Mă uit în sfârşit la el, cu o falsă dezinvoltură. Alastair mă priveşte atât de intens, încât mai are puţin şi-mi face o gaură în mijlocul feţei. îmi dau seama că e suspicios.
— Da... Nu mă aşteptam să mă sune. Mă bucur.
— Am visat sau tocmai i-ai spus tatălui tău că ţi-e dor de el? Nu prea pare să mă creadă.
— Mă cunoşti. Mă pricep să le spun oamenilor ce vor să audă.
Sunt prins în capcană. Ar ti trebuit să merg acasă, în loc să vin cu el. Părinţii lui nu sunt

aici, nu suntem decât noi doi. Dacă e complice cu Gideon şi Skye, poate complotează împotriva mea de-acum.
Am fost un instrument pentru ei în seara aceea: Gideon m-a drogat, iar Alastair probabil că a ascuns cadavrul lui Rory în maşina mea, toate astea ca să facă din mine vinovatul perfect.
Dar nimic nu s-a întâmplat aşa cum prevăzuseră ei. Rory avea alte planuri în minte şi de-acum eu reprezint un obstacol. O pacoste de care trebuie neapărat să scape.
Şi de Camelia, la fel.
Asta mă îngrijorează cel mai tare.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spune Alastair sorbindu-şi ceaiul.
Abia acum observ cât de diferit e de tânărul pe care-l ştiam eu dintotdeauna. Acum, că mă uit la el cu alţi ochi, mi se pare... mai încrezător. Mai detaşat. Mai pervers.
E ca o lovitură la poker, o nebunie, dar brusc îmi vine o idee, îmi joc toate cărţile.
— Pot să fiu sincer?
— Bineînţeles.
— Adevărul e că nu mi-e atât de dor de el pe cât aş fi crezut... Ştiam că Rory o să moară tânăr. Nu era decât o chestiune de timp până când cineva să-i închidă gura, presupun.
E cu dublu tăiş. Alastair poate să mă creadă şi să încerce să mă facă să-i ţin partea... sau să-şi dea seama că blufez fiindcă n-am încredere în el.
Nu spune nimic o vreme. Mă priveşte cu o expresie neutră şi îmi dau seama că încearcă să ghicească ce-mi trece prin minte.
— Dragostea mea pentru el... a dispărut. Poate că ai dreptate, poate că nu era făcut pentru lumea asta, poate că s- a născut diferit. E mai bine acolo unde e acum.
Se face negru la faţă de supărare, ca şi cum nu trebuia să spun asta. *Nu mă crede.*
— Deci nu-i urăşti pe ucigaşi?

— Vreau doar să merg înainte. Tu, nu?
Din nou, o tăcere interminabilă. în sfârşit, Alastair îşi goleşte cana şi afişează un zâmbet rece.
— Ai dreptate... Să mergem înainte!

31

CAMELIA

Noiembrie 2022

7% lastair organizează o petrecere pentru a sărbători / % întoarcerea lui Lou. Toată lumea va fi acolo, inclusiv Gideon şi Skye.

Cu toţii adunaţi în acelaşi loc.

Shakespeare avea dreptate: „Iadul e gol, iar demonii s-au strâns aici”—.

Bineînţeles că nu sunt invitată... Ceea ce mă face chiar mai dornică să merg. Nolia m-a pus să promit că o să stau cuminte la mine acasă şi că n-o să caut să intru degeaba în pericol, dar e mai presus de mine.

— Mi-e silă să stau aici fără să fac nimic, îi răspund în timp ce conduc, cu o singură cască în ureche. Trebuie să fac ceva.

— La naiba, nu eşti Hercule Poirot! ţipă ea deodată. Rămân cu gura căscată, jignită de un asemenea afront.

— Nu-ţi permit aşa ceva!

— Sun-o pe Charlotte sau la poliţie, nu-mi pasă, dar asta nu e treaba ta!

îi înţeleg frustrarea. Din păcate, nu pot să stau deoparte. Cu atât mai puţin acum...

Lou e în pericol, iar eu nu pot să-l contactez în niciun fel.

Asta mă scoate din minţi. Charlotte nu vrea nici să mă creadă, nici să mă asculte, iar Alastair continuă să-mi monitorizeze apelurile. Pentru că nu mai încape loc de îndoială: el e *stalker-ul* meu.

— Voi fi atenta, promit!

— Camelia... îţi jur că, dacă te duci, o să sun la poliţie ca să vină să te ia pe sus.

— îmi pare rău. O să te sun din nou după.

îi închid, dându-mi jos casca, şi parchez pe aleea de lângă casa familiei Cavendish.

Alastair crede că a câştigat, dar se înşală. De data asta, am toate piesele puzzle-ului. îl am la mână... şi plănuiesc să-l bag la închisoare

pentru mulţi ani.
A făcut greşeala de a lăsa în urmă puloverul pe care-l purta în acea seară, pătat de sângele lui Rory, chiar dacă ştiu că asta nu va fi niciodată de ajuns. încă sper să găsesc dovezi la conac, ba chiar să-l fac pe Gideon să mi se alăture...
E cel mai slab dintre toţi trei, în special pentru că e cel mai puţin corupt. Spre deosebire de ceilalţi, nu a fost crescut în puf. Ştiu ca o să cedeze dacă-i promit că judecătorii o să se arate înţelegători.
— Numele?
Bâjbâi în faţa porţii conacului, conştientă de oamenii care aşteaptă în urma mea.
— Hutcherson. Skye Hutcherson.
E totul sau nimic, dar o cunosc suficient de bine pe Skye ca să ştiu că e mereu în întârziere – îi place să aibă o intrare grandioasă.
Tipul de la intrare bifează ceva pe iPad, apoi îmi dă voie să trec. Soarele mai are puţin şi apune, dar petrecerea e deja în toi. Mă pierd în mulţime, îmbrăcată intenţionat în pantaloni şi pulover pe gât, negre.
Mi-ar plăcea să-l găsesc pe Lou, dar am presimţirea că Alastair n-o să-l lase să meargă prea departe. Se aşteaptă să vin în seara asta, bag mâna-n foc. O să fie pe faţă ca să mă împiedice să-mi îndeplinesc scopul.
Crede că pe el vin să-l văd, dar se înşală. Pe mine mă interesează cel pe care-l ascunde în camera lui.
Traversez sala cu capul plecat, încercând să ajung la scări fără să atrag atenţia nimănui. încetinesc când îl observ în trecere pe Gideon, în plină discuţie cu un tip pe care nu-l cunosc.
La naiba!
Fac cale întoarsă, încercând să-mi amintesc felul în care erau dispuse camerele. Mai e o a doua scară, mai mică, ce duce la primul etaj.
Ajung în sala de muzică, pustie, unde tronează un pian în faţa unei ferestre imense.

în clipa în care uşa se închide în urma mea, zgomotul petrecerii estompându-se, simt prezenţa cuiva în spate. *Am fost reperată.*
Mă întorc, gata să mă apăr, dar simt cum două braţe se încolăcesc în jurul umerilor mei şi mă trezesc deodată lipită de un piept ferm.
— Ştiam că o să vii, îmi şopteşte Lou băgându-şi capul în părul meu. Prostuţo!
inima mi se linişteşte când îi recunosc atingerea. îl strâng la rândul meu, uşurată să-l văd, să fiu în braţele lui, să ştiu că e bine.
Face un pas în spate, îmi ia capul în mâini şi zâmbeşte. *La naiba, mi-a fost dor de el. Am încurcat-o.*
— Ce faci? îl întreb în timp ce-i mângâi vânătaia de pe arcadă.
— Grozav!
— Nolia te-a sunat. Ai primit mesajul meu?
Dă din cap, zâmbind. Am impresia că nu l-am văzut de o veşnicie. Totuşi n-au trecut decât zece zile.
— Nu pot sta prea mult, îmi şopteşte dându-mi o şuviţă după ureche. Nu are încredere în mine, iar eu nu reuşesc să- mi dau seama ce pune la cale.
— N-a încercat nimic?
— Deocamdată, nu... Dar simt că pregăteşte ceva.
Nu e un semn bun. Ar putea plănui să acţioneze în seara asta, contând pe faptul că suntem toţi împreună.
— O să-i răscolesc camera, zic în grabă. Trebuie să găsim ceva, nu contează ce, pentru ca Charlotte să ne ia în serios.
Lou deschide şura ca să zică ceva, dar se răzgândeşte. Credeam că o sa-mi spună că e prea periculos, dar îmi zice doar să am grijă.
— Nu încerci să mă descurajezi?
— Aşa voiam, dar mi-am amintit că oricum nu faci decât ce vrei.
E foarte adevărat.

îi spun să se ducă înapoi, ca să-i distragă atenţia lui Alastair, dar nu sunt sigură că mă aude. Pocnesc din degete în faţa lui ca să-l fac atent la mine.
— Scuze, zice el uitând să-mi ofere eternul lui zâmbet. Sunt doar... uşurat.
— Din ce motiv?
— Pentru că văd că am avut dreptate. Alastair a minţit, nu m-ai abandonat.
Simt că rosesc în fata acestei mărturisiri. Oftez ferindu-mi privirea, enervată din cauză că m-am înmuiat aşa uşor. *Ce-i cu mine, Dumnezeule?*
— Ce crezi? îmi datorezi o favoare, am nevoie de ajutorul tău.
De data asta, lasă să-i scape un râs sincer, care-i luminează chipul. Sunt vrăjită pentru o secundă, suficient cât să nu-l resping în timp ce dă să mă sărute.
— Ti-a fost dor de mine?
Brusc, îmi dau seama că Alastair nu i-a transmis niciodată mesajul meu, când i-arn spus că nu-mi pasă. într-un fel, mă simt uşurată. A fost o prostie.
— Deloc.
— Spune adevărul, îmi şopteşte pe gât.
Tremur în braţele lui, mi-e frică să nu intre cineva şi să ne găsească îmbrăţişaţi. Adevărul e că m-am obişnuit atât de mult cu prezenţa lui, încât nu-mi mai amintesc cum era înainte.
Toată săptămâna m-am gândit la el, ce face, ce simte. N-a fost la fel de palpitant să anchetez de una singură. Am făcut *cinnamon rolls* în speranţa că un şoricel o să vină noaptea şi o să le devoreze, dar le-am găsit neatinse de dimineaţă. M-am întristat.
— Doamne sfinte, ce lipicios eşti...
— Şi încă n-ai văzut nimic.
— Lou, nu pot să mai stau.
Oftează şi-mi dă drumul, vizibil dezamăgit. Aşa că îl prind de gulerul cămăşii şi-l trag spre mine, sărutându-1.

— Vino mâine-dimineaţă la locul obişnuit.
Lou aprobă dând din cap, un pic bosumflat, şi dispare... nu fără să-mi arunce o privire complice înainte să închidă uşa.
Nu pierd timpul şi traversez sala ca să ajung la scări. Trebuie să profit de diversiunea creată de Lou ca să găsesc cât mai multe probe.
Când ajung în faţa uşii, mă bucur că n-o găsesc închisă cu cheia. Intru în vârful picioarelor şi o închid în urma mea.
Am mai venit aici o singură dată, când eu şi Lou am ieşit din masajul secret dimineaţa devreme. în ziua aceea, n-am avut imp să observ totul. Camera e mare, dar mai mică decât a lui Rory, ceea ce spune multe.
E curată şi ordonată, ai zice că femeia care se ocupă de menaj vine în fiecare zi – probabil că aşa şi e.
— De unde să încep? şoptesc.
Deschid sertarele şifonierului, scotocesc prin buzunarele de la pantaloni şi printre şosete. Nimic. Mă aplec ca să verific sub pat, dar nici acolo nu găsesc mare lucru.
Primesc un mesaj de la Nolia fix în clipa aceea.

> Te implor, spune-mi că nu te-au ciopârtit deja şi că nu te-au ascuns într-o valiză.

îmi dau ochii peste cap şi-i răspund:

> Pun pariu că te-ai fi simţit foarte prost dacă ar fi fost aşa!
>
> La naiba, ai dreptate.
>
> Dar, dacă nu e aşa, iartă-mă!

îi răspund că urmează să plec, ca să se mai calmeze, dar mă sună. îi închid şi-i scriu un nou mesaj:

> Nu pot să vorbesc!
>
> Camelia, dacă nu mă suni ca să-mi dai veşti într-o jumătate de oră, chem Interpolul, ai priceput?
>
> OK, OK.

Pun telefonul la loc şi mă grăbesc un pic. Dacă reuşesc să dau de perechea de încălţăminte pe care o purta în seara aceea, poate că...

Oh!
Privirea îmi cade pe un teanc de cărţi din bibliotecă – locul care serveşte drept pasaj secret. O bucată groasă de hârtie stă să cadă. Mă apropii şi trag de ea.
Nu una, ci trei foi îmi cad în mână.
îmi ia ceva timp ca să mă prind că e vorba de rezultatele la un test de sânge pe numele lui Rory... de acum şase luni. Mă chinui să înţeleg.
Pe a doua foaie, care pare să fie un raport medical, citesc cuvântul „cancer”.
— Oh, Doamne...
Mă întorc la prima pagină şi inima îmi bate tot mai tare. Când privirea îmi alunecă pe doza foarte ridicată de „As”, mă blochez. Habar n-am la ce se referă. Caut pe telefon, curioasă.
Arsenic.
Rămân cu gura căscată. Rory era bolnav. A aflat că are cancer, iar testul de sânge a indicat o cantitate de arsenic ciudat de ridicată...
Numită şi „otrava regilor” în secolul al XVlI-lea, e o otravă care îi ajuta pe moştenitorii nerăbdători să-şi obţină moştenirea. Astăzi e foarte greu de detectat, mai ales dacă e folosit în doze mici, regulate.
E şi extrem de cancerigen.
Aveam deci dreptate. Alastair, Skye şi Gideon l-au otrăvit, sperând că o să moară liniştit, fără să facă valuri. Dar Rory a aflat că are cancer şi nu i-a luat mult să se prindă că încercau să-l omoare cu arsenic.
Era sigur cineva apropiat, dar nu avea nicio dovadă.
Rămâne totuşi ceva inexplicabil: de ce n-a fost găsită nicio urmă de otravă în primul raport de autopsie?
Dacă Alastair are toată poliţia din Edinburgh la degetul mic... e mai complicat decât am anticipat.
Bag dovezile în buzunarul de la pantaloni, când aud uşa închizându-se.

Tresar, pregătită să îndrug o scuză. Cuvintele îmi rămân blocate pe limbă când îl zăresc pe... Alastair.
— Nu ţi s-a spus niciodată că e nepoliticos să scotoceşti prin lucrurile altcuiva? spune el negru la faţă de enervare.
Strâng din pumni, gândindu-mă la cel mai bun mod de a acţiona. Să urlu? Să-l lovesc? Să scot telefonul şi să sun la poliţie?
Alastair oftează teatral şi închide usa cu cheia în urma lui.
1 >
Nu, nu, nu!
— Ce faci?
— Ţi-am dat şansa să nu te bagi în asta, Camelia... Dar continui să strici totul, ca întotdeauna. Când o să te înveţi minte?
Nu ştiu ce-mi declanşează reacţia asta.
Poate zâmbetul său, sclipirea din ochi sau mersul lui în timp ce se apropie de mine.
Oh... Oh, nu...
Deodată, inima nu-mi mai bate şi picioarele îmi tremură atât de tare, încât trebuie să mă ţin de bibliotecă.
Mă cuprinde o spaimă glacială şi paralizantă, o spaimă cum n-am mai trăit.
— Tu...
— Ştiu, ştiu, şopteşte el ştergându-mi lacrimile. Nu plânge! N-o să te omor.
încerc să respir, dar simt că sunt pe punctul să leşin. Privirea mi se înceţoşează, iar agresorul meu adaugă:
— Ştiu că urăşti asta, dar o să poţi ieşi în curând... Când yom fi departe.
încerc să ţip, dar degeaba.
Leşin chiar înainte să-mi pună o batistă la gură.
19 William Shakespeare, *Furtuna,* actul I, scena 1, „Opere complete”, III, traducere de Leon Leviţchi, Univers, Bucureşti, 1990, p. 503. *(N.t.)*

32
LOU
Noiembrie

2022

Nu dau de Alastair.

E prea multă lume; oameni nevinovaţi veniţi să sărbătorească fără să ştie ce se petrece în umbră, îmi aminteşte în mod ciudat de acea seară... Mă bântuie o presimţire rea. Ca şi cum tragedia urmează să se repete.

Deodată, zăresc o figură cunoscută: Skye! Mă vede şi ea şi, palidă la faţă, face cale întoarsă. Mă reped prin mulţime ca s-o ajung din urmă şi o prind de braţ.

— Nu aşa repede!

— Dă-mi drumul...

— Unde e Alastair? mormăi strângând-o şi mai tare. Presupun că-mi vede furia din privire, fiindcă încearcă disperată să mă împingă laoparte.

— Nu ştiu, abia am ajuns!

O trag spre mine ca să mergem afară, feriţi de priviri. încă mi-e greu să diger faptul că oamenii ăştia, care sunt anturajul meu dintotdeauna şi care astăzi sunt liberi şi stau în faţa mea, sunt responsabili de moartea lui Rory.

N-am închis un ochi de când m-am întors de la închisoare, de teamă ca Alastair să nu mă sufoce în somn. *Asta nu e viaţă.*

Mi-a propus să dorm în camera lui Rory, dar am preferat camera de oaspeţi. Era prea sinistru.

— Acum spune-mi adevărul, îi zic luând-o de umeri. Gata cu minciunile!

— Nu înţeleg despre ce...

— Alastair mi-a mărturisit tot.

E o minciună, dar ea nu ştie. Skye face ochii mari, la fel de îngrozită ca un iepure în faţa farurilor unei maşini. îmi evită privirea, căutând o scăpare.

— Ştiu totul, Skye, aşa că hai să nu ne mai jucăm!

— Eu... Nu e... Ce ţi-a spus?

Mă doare inima. Rory era rău, dar nu merita să moară. A avut încredere în cine nu trebuia şi a plătit pentru asta.
— Ştiu că l-ati otrăvit, toti trei... Şi că l-ati omorât în acea seară fiindcă a descoperit ce-i făceaţi.
începe să tremure şi deodată pe obraji îi curg lacrimi. N-o recunosc. Ea, de obicei atât de calmă, izbucneşte puternic în plâns.
— Nu voiam... nu ştiu ce m-a apucat...
— Cum ai putut să faci asta? şoptesc eu şi vocea mi se pierde la ultima silabă.
îi dau drumul, nu-mi vine să cred. Ştiam că am dreptate, dar e cu totul altceva s-o aud mărturisind. *Fir-ar să fie!*
— Nu l-am omorât, jur! plânge ea agăţându-se de cămaşa mea. Alastair a facut-o! El, el l-a călcat cu maşina ta...
— Trebuie să mergi la poliţie şi să spui totul.
Scutură frenetic din cap, dar adaug hotărât:
— Nu aveţi scăpare. Eu şi Camelia avem dovezi împotriva voastră. Nu e decât o chestiune de timp...
— Poftim?
— Dacă nu vrei să fii acuzată de crimă, te sfătuiesc să te duci la poliţie... şi să spui adevărul despre ce s-a întâmplat.
în cel mai rău caz, o să fie închisă pentru tentativă de omor. Sunt sigur că familia ei o să tragă sforile s-o scape, din păcate.
în momentul de faţă, vreau mai ales ca Alastair să fie arestat.
— Ne-a ameninţat, şopteşte ea tremurând. Dacă vorbesc, o sa...
— Dacă nu vorbeşti, o să plăteşti tu în locul lui. Tu alegi.
O forţez să-mi dea drumul. O aud cum plânge şi mai tare în timp ce intru pe veranda de sticlă, unde un cuplu se sărută pe ascuns.
Trebuie să-l găsesc pe Alastair şi să-l oblig să mărturisească. Arunc un ochi la ceas, stresat

din nu ştiu ce motiv. Nu-mi stă în fire.
Sper că a tăiat-o de-aici Camelia.
— E pe cale să fugă!
Mă opresc pe hol, surprins. Gideon se sprijină de perete, cu un pahar în mână. Ghicesc că e deja mort de beat. I-a dispărut agresivitatea obişnuită, lăsând loc resemnării. Ştie că a pierdut.
— De ce-mi spui asta?
— Crezi că ne-a scos de la pârnaie de bun ce e? zâmbeşte el pervers. Nu voia să începem să spunem ce ştim, atâta tot. Presupun că trebuie să ne considerăm norocoşi că n-am avut aceeaşi soartă ca Rory.
Strâng din pumni în timp ce-şi termină paharul şi se apropie clătinându-se. Mă abţin să-i dau una, dar e foarte tentant!
— L-am văzut cum îşi făcea bagajele. Javra plănuieşte să fie departe când eu şi Skye o să ne ardem. îl ura pe Rory, dar, în cele din urmă, nici el nu e foarte diferit...
Gideon nu apucă să-şi termine fraza. îi ard un pumn fix în nas şi se izbeşte de perete. Nu se apără, poate chiar se aştepta la asta.
— Felicitări, spun eu cu gravitate. Voiai să fii ca ei? Eşti!
Plec fără să mai adaug ceva. Dacă spune adevărul, atunci n- o să mai dureze mult şi Alastair o să se facă dispărut.
Mă cuprinde brusc o spaimă glacială. Urc agitat scările, sărind câte patru trepte deodată. Mă reped să deschid uşa de la camera îui Alastair, fiindu-mi frică de ce aş putea să găsesc.
Camera e goală şi cufundată în întuneric. Aprind lumina şi şoptesc:
— Camelia?
Niciun răspuns. A plecat la timp. Simt o uşurare atât de mare, că îmi ia câteva secunde ca să mă întorc de unde am venit. *Unde e Alastair, fir-ar să fie?*
Verific tot etajul, dar nimic. Până aud zgomote

din camera lui Rory. Uşa e întredeschisă; mă apropii încet.
îmi sare inima din piept când îl văd pe Alastair împachetând cărţi într-o valiză imensă. Se întoarce când aude uşa scârţâind, dar nu pare surprins să mă vadă.
— Mă căutai? zâmbeşte şi îsi continuă treaba.
E o scenă suprarealistă. II prind în flagrant delict, dar el pare liniştit. Deşi ştiu că ştie că ştiu. *Ce pune la cale?*
— Pleci undeva?
— Ştiai că rechinii albaştri se muscă unul pe celălalt ca să-şi arate iubirea? mă întreabă. Nu fi supărat pe mine, Lou! Uneori, iubirea răneşte... Pur şi simplu am ales să muşc, în loc să îndur.
Habar n-am de ce-mi spune toate astea, dar mi-am dat seama că nu mai e necesar să ne minţim.
— De ce-ai făcut asta, Al? şoptesc eu. De ce *tu?*
Alastair îşi ia un aer teatral şi oftează, apoi îşi închide valiza.
Se întoarce spre mine şi se aşază pe saltea.
— Ce crezi că ştii, mai exact?
— Tu Lai omorât pe Rory, spun eu ridicând vocea.
Nu lasă nimic să se vadă. Işi ia o expresie atât de neutră, încât devine frustrant.
— Credeam că n-o să te deranjeze. Nu tu ai spus că el a căutat-o cu lumânarea? Că cineva trebuia s-o facă într-o bună zi?
Nu răspund nimic, aşa ca râde.
— Mereu ai fost prea laş, şopteşte Alastair. De-asta nu i-ai spus niciodată tatălui tău să se ducă naibii, de-asta nu ai apărat-o niciodată pe fata pe care o iubeai când era hărţuită, tot de-asta i-ai lăsat pe ceilalţi să-l omoare pe Rory în locul tău.
— Nu-i adevărat!
— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte? zâmbeşte el aşezându-se relaxat cu mâinile la spate. Nici

măcar o dată?
— Niciodată!
Şi ăsta este adevărul. M-am gândit de multe ori să rup orice legătură cu el, asta da. Am vrut să-l iau la pumni, să-i spun în faţă cele mai mari oribilităţi, dar să-l omor...
— Totuşi te-ai simţit uşurat. Fii sincer: nu te simţi mai bine de când nu mai e?
Nu spun nimic, uitându-mă în ochii lui.
Are dreptate. Mă urăsc, e teribil, dar ăsta e adevărul. Moartea lui Rory a fost greu de digerat... dar m-a şi salvat din menghina în care mă sufocam.
Lanţul captivului.
~~Sunt un monstru.~~
— Ai putut chiar să reiei legătura cu Camelia. Ia zi, aveţi de gând să trăiţi fericiţi până ce moartea vă va despărţi?
— Mărturiseşte! Recunoaşte că l-ai omorât!
» »
Am pur şi simplu nevoie să o aud răspicat, la naiba!
— De ce? Ai fi uşurat?
»
— Pentru că am nevoie să aud adevărul din gura ta. Pentru că m-am săturat dracului să fiu minţit, spun eu ieşindu-mi din minţi. Vreau doar să mi se vorbească sincer, măcar o dată! Cer prea mult?
Alastair mă priveşte, cu o faţă amuzată şi plină de compasiune în acelaşi timp. îi e milă de mine.
— Nu l-am omorât eu pe Rory, spune el.
— Minţi!
— Nu. Concret, ăsta-i adevărul.
— Skye mi-a zis acum cinci minute că tu l-ai omorât...
— Pentru că asa crede ea.
Mă încrunt, obosit. Nu ştiu cât o să mai suport toate jocurile şi secretele astea.
— Nu m-a văzut când am facut-o, continuă

Alastair pe un ton calm. Ea şi Gideon mi s-au alăturat mai târziu. Ei au luat cadavrul ca să-l pună în portbagajul tău.
Se ridică oftând şi se duce spre balcon. Deschide ferestrele, cu spatele la mine, şi se uită la oamenii care dansează în jurul piscinei. E prima oară când îmi vine să împing pe cineva peste balustradă.
— Scuze pentru asta, apropo, spune el mai încet, cufundat în amintiri. Le-am spus să nu te scoată pe tine vinovat, dar ei fac doar cum îi taie capul. Nu a fost ceva plănuit.
Nu-mi pasă de scuzele lui. A fost cât pe ce să-mi distrugă viaţa. Din cauza lui, Rory n-o să mai zâmbească niciodată. Din vina lui, n-o să aibă niciodată şansa să le ceară scuze oamenilor pe care i-a rănit... nici să devină o persoană mai bună.
— Dacă nu tu l-ai omorât, atunci cine?
Nu răspunde imediat. Se întoarce cu faţa la mine şi-şi încrucişează braţele la piept.
— Am o mică ghicitoare pentru tine. „Sunt veninos. Sunt neveninos. Cine sunt?”
Strâng din dinţi, fără să-mi arăt disperarea.
— Nu ştiu, Alastair.
— Un şarpe, zâmbeşte el mândru.
Tot nu înţeleg unde bate. O mică voce din capul meu îmi spune că încearcă pur şi simplu să câştige timp, dar pentru ce?
— Ce-ţi trece prin minte când te gândeşti la un şarpe?
— N-am chef de jocurile tale...
— Tu voiai răspunsuri, spune el apropiindu-se periculos. Răspunde!
Sunt un ghem de frustrare pe cale să explodeze.
— E simbolul minciunii, răspund eu. Dumnezeu i-a numit pe mincinoşi urmaşii şarpelui care a păcălit-o pe Eva.
— Hm... Asta-i tot?
— Şarpele are mai multe rânduri de piele, adaug după ce stau o clipă pe gânduri.

Alastair aprobă din cap, părând mulţumit.
— Mereu mi s-a părut lascinant lelul în care îşi leapădă pielea. Ar fi atât de uşor dacă am putea şi noi să facem la fel! Iti dai seama? Să-ti schimbi învelişul, să o iei de la zero...
— De-asta vrei să pleci? întreb arătând cu bărbia spre valiză. Crezi că poţi avea o viaţă nouă dacă fugi?
— Aşa plănuiesc, da...
Scutur din cap, pregătit să-i spun că n-o să se întâmple asta, că o să mă agăţ de piciorul lui ca să mă asigur că n-o să iasă niciodată din casa asta.
— ...şi mi-ar plăcea să vii cu mine.
Poftim? Mă aşteptam la orice, numai la asta nu. Credeam că o să încerce sa se disculpe, că o să mă mintă, ca o să se ia de mine. Dar de când am venit, Alastair s-a arătat doar imprevizibil.
Ca şi cum nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat.
— Am putea s-o luârn de la zero, şopteşte el. E atât de uşor!
— Ţi-ai pierdut minţile complet...
— Mereu ai vrut să vezi Singapore. E şansa ta.
Clipesc, surprins. *Cum de ştie asta?*
Alastair îşi lasă capul într-o parte şi ochii îi sclipesc. Deodată, mă trec fiori stranii.
Şopteşte, cu privirea fixată pe buzele mele:
— Suntem noi doi împotriva întregii lumi, mereu a fost aşa. ... şi simt că-mi stă inima. Mă albesc la fată şi îmi tremură picioarele când îmi amintesc brusc.
Imposibil.
Şi totuşi... înţeleg imediat. Ca şi cum vraja s-a desfăcut. Cuvintele mi se blochează pe limbă, totuşi reuşesc să soptesc, în stare de soc:
— ... Rory?
Un zâmbet vag îi apare pe chip.

În seara aceea

RORY

Teaţa

raversez în fugă peluza, abia respirând. E întuneric beznă, nu sunt stele –

Lou, a uitat cheile pe bord, aşa că mă

acol tabloul perfect pentru situaţia în care mă aflu. Zăresc maşina lui

— Rory, aşteaptă! aud un strigăt în depărtare.

Am deschis portiera când ridic ochii şi-l văd pe Alastair în mijlocul aleii întunecate, îmbrăcat în palton. Fratele meu... trădătorul! Cain reîncarnat şi fantoma lui Romulus.

Skye i-o fi avertizat că ştiu, dar Gideon a dat greş. Vine deci să ducă treaba până la capăt; tipic.

— E o neînţelegere. Pot să-ţi explic totul!

Niciodată nu mi-am iubit fratele. Era preferatul mamei, cel mai cocoloşit, cel care trebuia protejat cu orice preţ. Voiam să-i iau totul fiindcă aveam impresia că eu nu am nimic.

Dar furia pe care o simt acum faţă de el e mai presus de raţiune. Aveam de gând să mă las omorât de ei, fiindcă oricum sunt condamnat. Otrava îmi promite o moarte lentă şi dureroasă. Nu voiam să scape nepedepsiţi, aşa că, în seara asta, mi-am orchestrat propria moarte.

Ba chiar i-am lăsat indicii lui Lou ca să mă răzbune. Dar acum, că a venit momentul... Nu reusesc s-o fac.

Vreau să le provoc suferinţă. Cu ce drept au hotărât să mor? Ei, nişte neisprăviţi!

— în locul tău, m-aş da laoparte.

Atât spun şi urc în maşină... şi demarez. Instinctul de supravieţuire sau nebunia ori poate ambele îmi fac inima să bată şi mai tare.

Alastair nu se mişcă şi-l aud cum urlă:

— N-o să ai niciodată curaj! Eşti un impostor, Rory. Tot ce scoţi pe gură e o minciună.

Râd dispreţuitor. Asta dovedeşte că fratele meu

geamăn nici măcar nu mă cunoaşte. Dacă nu mă crede în stare de asa ceva, înseamnă că nu m-a studiat atent.
Presupun că ne asemănăm mai mult decât credeam.
Apăs pe pedală şi accelerez periculos.
Văd momentul exact în care îsi dă seama că vorbesc serios. Expresia încrezătoare de pe faţă i se şterge şi nu apucă să deschidă bine gura, că e izbit de maşină.
Şocul e atât de puternic, că tresar. Ştiu deja că zgomotul îngrozitor provocat de lovitură o să-mi rămână pentru totdeauna imprimat în memorie.
Apăs pedala de frână şi maşina se opreşte, în sfârşit. îmi ia un moment să revin la realitate, dar nu reuşesc să mă calmez. îmi tremură mâinile când mă dau jos, şocat de propriul gest.
Mi-am călcat fratele cu maşina!
Zăresc o siluetă nemişcată, la câţiva metri. Mă apropii încet, înspăimântat şi fascinat în acelaşi timp. *Oare e... ?*
- Al? ’
Urăsc cum îmi sună vocea în momentul ăsta.
Parcă e o voce de copil.
Am ochii larg deschişi şi obrajii şfichiuiţi de frig. îl trag de umăr ca să-l întorc. îi curge sânge din cap, iar părul lui negru e năclăit.
Are ochii închişi. îl apuc de bărbie şi îl scutur.
— Hei, Alastair! Nu e amuzant. Trezeşte-te!
îl scutur şi mai tare, panicat. A fost un accident! Când văd că nu reacţionează, ridic privirea ca să mă asigur că n-a asistat nimeni la scenă. Din fericire, suntem destul de departe de conac.
Deodată, Alastair începe să geamă. Deschide cu greu ochii şi îmi întâlneşte privirea. îi dau drumul la cap ca şi cum pielea lui m-ar fi ars. Simt valuri de furie.
— Chiar ai... facut-o..., tuşeşte slab.
Brusc, îmi dau seama ce înseamnă asta. Dacă Alastair moare... atunci personajul negativ sunt eu. *Eu sunt oare Romulus?*

— E vina ta. Nu încerca să inversezi rolurile!
— Mereu... am ştiut...
— Ce? şoptesc fără să vreau cu adevărat să-l aud.
Alastair închide ochii, strâmbându-se de durere, şi repetă:
— Mereu... am ştiut... că e ori tu, ori eu. Niciodată n-a... fost... destul loc... pentru amândoi.
îmi dau seama ca plâng. Simpla lui constatare mă înfurie, înjur şi-l iau de gulerul puloverului.
— N-o face pe victima, ne-am înţeles?! Crezi că eşti mai bun decât mine? zbier din toţi rărunchii, stropindu-l cu salivă. Mereu ai fost slab, Alastair! Nu-mi vorbi de sus!
El e personajul negativ... Nu eu.
Eu sunt o victimă. Au încercat să mă omoare! Nu fac decât să mă apăr. Dacă e vorba că ori el, ori eu... atunci o să fiu eu. Mereu.
— îmi pare... rău, şopteşte Alastair extenuat.
— încetează! Taci! *Mori!*
— Nu e vina ta... că te-ai născut aşa, continuă el apucându- mă de încheietură.
Fraza asta mi-a rămas întipărită în inimă.
Născut aşa?
— Creierul tău defect... e motivul pentru care ai fost preferatul tatei... dar şi cauza pentru care mamei i-a fost frică de tine. Ştia... ce o să devii.
Nu vreau să-l mai aud. Vreau să tacă. Mă ridic ca să-l împing şi-mi acopăr urechile cu mâinile. Nu ştiu dacă mai continuă, dar cuvintele lui îmi răsună încontinuu în cap şi, la naiba, vreau doar să se oprească.
Acţionez fără să fi plănuit aşa ceva. Parcă sunt în transă şi nu înţeleg nimic, iar deodată corpul preia controlul. Mâinile mele deschid portbagajul şi apucă singurul obiect pe care-l găsesc.
Vioara lui Lou.
Mă întorc spre Alastair, ţinând instrumentul ca pe o bâtă de baseball, şi ţip:

— Te înşeli. Mereu ai fost gelos pe mine fiindcă nimeni nu te iubeşte. Mă urăşti fiindcă ţi-am luat tot.
Alastair zâmbeşte, pleoapele îi atârnă greu, şi încearcă să se ridice.
— Poţi să-mi iei tot ce am, Rory... Dar uiţi un lucru.
Se uită dispreţuitor la mine şi adaugă:
— Nu poţi să-i obligi pe ceilalţi să te iubească. Poţi să-i manipulezi... cum ai făcut cu Lou... dar în ziua în care o să-ţi vadă adevărata faţă... o să fugă. La urma urmei, nu o fac deja?
E picătura care umple paharul. Mă răsucesc deodată şi-l lovesc cu vioara urlând de furie. Abia aud că s-a crăpat ceva în clipa în care intră în contact cu craniul fratelui meu.
Urlu la el să tacă, fiindcă nu-i adevărat, că e un mincinos, că urăsc mincinoşii, că Lou mă iubeşte, că nu o să mă lase de izbelişte, că eu sunt victima aici!
Şi continui să lovesc. Iar şi iar.
Când vocile se opresc în sfârşit, îmi simt braţele obosite. Fac un pas în spate, gâfâind. E ca o revenire brutală la realitate. Imaginea lui Alastair, cu faţa desfigurată, şi sângele care mânjeşte iarba din jurul lui sunt de ajuns ca să îmi vină să vomit.
Vioara e aruncată în iarbă şi abia acum observ că i-au sărit coardele.
întind mâinile tremurânde în fată. Sunt şocat.
Rahat. Rahat, rahat, rahat! A întrecut limita! E vina lui, el m-a forţat să-l fac să tacă! A vrut până în clipa din urmă să facă din mine personajul negativ!
Acum ce-ar trebui să fac? O să ştie că eu am fost, toată lumea o să-şi dea seama... O să stau la închisoare pentru tot restul zilelor, fără Lou şi fără nimeni altcineva.
— Lou..., şoptesc, cu vocea sugrumată de panică. La naiba, ce imbecil!
O să fie atât de dezamăgit când o să afle! N-o să

mă ierte niciodată. Trebuia să mor ca o victimă, ca un erou! Alastair a stricat totul, din nou.
Brusc, o idee complet absurdă îmi vine în minte...
Şi *dacă chiar as muri?*
Nimic nu mă împiedică. Cu cât mă uit mai atent la faţa lui Alastair, cu atât văd mai puţine diferenţe între noi. Semănăm leit. Părinţilor noştri le era foarte greu să facă diferenţa între noi când eram mici, dar, având personalităţi atât de opuse, cu timpul le-a fost uşor.
Şarpele îşi leapădă pielea ca să supravieţuiască. De ce n-aş face şi eu la fel? Mi se dă sansa asta. Pot să o iau de la început, de la zero, şi să fug departe.
Nu mai stau pe gânduri nicio secundă. Mă asigur că sunt singur, apoi mă dezbrac. Nu-i uşor să-i scot nainele lui Alastair, dar reuşesc în câteva minute.
Pur şi simplu, facem schimb de locuri. îmi spun să nu uit să dau foc paltonului şi să-mi curăţ pantofii când mă întorc la conac.
în timp ce îmi înnod şireturile, aud că cineva mă strigă: -Al?!
Tresar când îi văd pe Gideon şi Skye fugind în direcţia mea. Ambii par la fel de panicaţi ca mine. îmi revin imediat în fire. Nu-mi trebuie decât o secundă ca să mă pun în pielea fratelui meu geamăn. Semănăm leit, prea puţini reuşesc să facă diferenţa la prima privire.
în schimb, avem posturi diferite, privirea şi vocea ne sunt şi ele diferite.
Reuşesc totuşi să mă pun în pielea lui Alastair, cu o lejeritate şi o rapiditate care mă sperie.
— Voîa să fugă, spun eu ştergându-mă pe mâini. N-am avut de ales.
Skye îşi acoperă gura cu palmele. Javra are tupeul să verse lacrimi. O urăsc atât de tare, încât abia mă abţin să nu o sugrum.
Gideon înghite în sec, cu o expresie gravă pe chip. E palid la faţă.

îmi dau seama fără prea mult efort că niciunul dintre ei trei nu era gata să comită o crimă. Au fost luaţi prin surprindere. Nu-i deranja să mă otrăvească, pentru că asta nu le cerea să- şi murdărească mâinile. Nişte laşi.

> > *

— Fir-ar să fie... Acum ce facem?

De unde să ştiu eu?!

— Urmăm planul, zic, evitând întrebarea.

Habar n-am ce aveau de gând să facă în continuare. Tot ce vreau e să mă întorc la conac ca să-mi fac bagajele şi s-o tai la aeroport, înainte ca cineva să mă demaşte.

— Am pus câteva grame în paharul lui Lou, mă informează Gideon. N-o să-şi amintească mare lucru.

Eram sigur. Adevărata mea personalitate iese la suprafaţă şi mă răstesc:

— De ce-ai făcut asta?!

Gideon face un pas înapoi, surprins de reacţia mea.

— Aşa stabiliserăm, nu? Să-l scoatem pe Lou vinovat. *Evident!* Ar fi trebuit să intuiesc. Lou e vinovatul perfect. Are motive şi niciun alibi. Dacă l-au drogat, n-o să fie în stare să spună ce a făcut în seara asta.

Şi, ca un idiot ce sunt, am folosit maşina şi vioara lui ca să-l omor pe Alastair.

Vreau să le spun să găsească o altă soluţie, dar Skye îmi taie elanul:

— Va implor, scăpaţi de el! Am impresia că se uită la mine! Scârbit, o săgetez cu privirea.

— Asta e treaba voastră.

Face ochii mari la mine.

— De ce a noastră?

— Pentru că eu am făcut deja partea cea mai grea, nu?

Skye are decenţa să pară stânjenită. înjură şi-l îndeamnă pe Gideon să se grăbească. îi observ, rugându-mă să atingă vioara şi maşina cu degetele. Mor de frustrare când Gideon foloseşte un fular ca să nu-şi lase ADN-ul la fata

locului.
Nu-i aşa idiot precum credeam, din păcate. Ii arunc o ultimă privire lui Alastair, care zace mort în iarbă, îmbrăcat cu hainele mele.
N-am ce adio să-mi iau şi nici ce rugăciune să fac pentru el; mă întorc cu spatele şi plec.
Nimeni nu mă vede întorcându-mă la conac şi intrând în veranda de sticlă. Trebuie să mă grăbesc: să iau un rucsac, câteva lucruri, să scot bani şi să plec ca un hoţ.
Dau să intru în camera mea, când observ o umbră pe fereastră. Ştiu imediat că e Lou. Mi se strânge inima.
Erai deci acolo, iar ei încercau să mă omoare.
în grădină, ghemuit, vomitându-şi maţele... fără să ştie că cei mai buni prieteni ai lui îi întind o capcană ca să pară vinovat pentru o crimă pe care n-a comis-o.
Mintea îmi urlă să nu mă duc la el, dar picioarele fac ce vor. în minutul următor, sunt în grădină şi-l bat pe umăr.
— Lou, îl strig eu cu blândeţe.
Se şterge la gură şi se uită la mine cu ochii de drogat. Mă aştept să văd tandreţe, chiar dragoste. Dar am uitat că nu mai sunt Rory.
în ochii lui, sunt Alastair de-acum.
— Nu mă simt prea bine...
— Ştiu... Ar trebui să rămâi aici să dormi.
Nu pleca! Nu pleca! Nu pleca!
îl apuc de încheietură, dar se ridică şi mă dă laoparte.
— Nu, e-n regulă.
— N-ar trebui să te urci la volan în starea asta, insist facându-mi griji.
— Vreau să mă duc acasă, Alastair. Nu mai insista!
Mă priveşte cu furie şi dezgust, roşu la faţă. îl întreb de ce nu mă lasă să-l ajut, iar răspunsul lui e ca un duş rece:
— Semeni prea mult cu el... Mereu a fost aşa, dar în seara asta nu pot. Scuze! Doare prea

tare.
Rămân ţintuit în loc ca un idiot, lovit de fulger. Lou se îndepărtează şi eu îl las să plece. Presupun că asta este ceea ce se cheamă o suferinţă amoroasă. Mă urăşte în asemenea hal? Oare am stricat totul, aşa cum a spus Alastair? Deodată, telefonul fratelui meu îmi vibrează în buzunar. E Gideon.

Gata. Lou a plecat.

Mă trec fiori pe şira spinării. Şterg mesajul fără să răspund, incapabil să mai fac ceva.
Nu mai pot să plec. Nu, dacă Lou ajunge la închisoare în locul lor. Nu, dacă o să mă urască toată viata.
O să rămân. O să fiu Alastair o perioadă. O să mă asigur că mă răzbună. Şi, imediat ce o să se termine, o să plec departe şi o să-l iau pe Lou cu mine. O să ne clădim o nouă viaţă, doar noi doi, în Singapore sau în altă parte.
Fiindcă nu mai există nimeni altcineva pe pământul ăsta în stare să mă iubească.
Nici altcineva pe care să vreau să-l iubesc.

33

CAMELIA

2022

IJ ’ întuneric beznă.

k Din secunda în care deschid ochii, mă panichez.

Stau întinsă pe spate şi, când ridic mâna, dau de o suprafaţă de lemn. împing în ea, dar degeaba. Nu există ieşire.

Primul meu gând e că am fost îngropată de vie. Rory m-a îngropat în grădină într-un sicriu şi m-a lăsat să mor la trei metri sub pământ. Ar fi în stare, nu? Deodată, simt că mă sufoc, nu mai reuşesc să respir şi mă înec cu propriile lacrimi.

Rory.

Evident, el a fost de la bun început. Dar n-am timp să diger această revelaţie. Bat în lemn, urlând din toţi rărunchii, implorând să fiu scoasă de-acolo.

îmi creşte pulsul şi mi-e frică să nu fac un infarct, de spaimă.

Trebuie să ies.

După câteva minute, încerc să respir normal. Fac o criză de panică. Mă opresc din ţipat şi aud muzică prin apropiere... E imposibil s-o aud dacă aş fi îngropată în grădină.

încă sunt în casă.

îmi dau seama că Rory m-a închis într-unul dintre enşpemiile lui de pasaje secrete.

Sub podea.

La naiba! N-o să mă găsească nimeni aici. Continui să strig după ajutor. Mi-au obosit braţele de-atâta ciocănit în lemnul de deasupra mea. înainte să leşin, Rory mi-a spus că o să ies... „când ei o să fie departe”.

Am nevoie de Lou.

Nu.

Lou are nevoie de mine.

Trebuie să-l avertizez până nu e prea târziu. Rory putea să fugă de la început, dar a rămas. Nu putea să aibă decât un singur motiv să

rămână.
Vrea să-l ia pe Lou cu el.
întrebarea este: *Lou o să accepte?*

rec prin toate fazele doliului într-un singur minut.

relaţie de încredere la care ţineam în
Doliul după un prieten, după o iubire, după o
neajunsurilor.

1. Negarea

Scutur din cap şi fac un pas înapoi, în stare de şoc. Nu se poate. Refuz să cred. Alastair îşi bate joc de mine ca să mă sperie, nimic mai mult.

Rory al meu nu e aşa de dus cu capul. Şi
2. apoi, dacă era el, aş fi ştiut, aş fi *văzut...*

Cum a putut să facă aşa ceva? După tot ce-am trăit împreună, după tot ce ne-am mărturisit şi promis încă din copilărie, cum a putut să mă trădeze aşa? Am plâns după el atât timp, iar el n-a făcut decât să-şi bată joc de mine!

3. *Negocierile*

Vă rog, oricine aţi fi... Daţi-mi-l înapoi pe acel Rory pe care credeam că-l cunosc. O să am grijă de el. O să încerc să-l ajut, să-l salvez.

4. *Depresia*

Se pare că minciunile n-o să înceteze niciodată... Unul câte unul, apropiaţii mei se folosesc de mine şi calcă în picioare iubirea şi încrederea mea. M-am înşelat în privinţa tuturor. Şi dacă asta-i tot ce merit?

5. *Acceptarea*

Numai că încă n-am ajuns la faza asta. Ba chiar sunt foarte departe de ea.

— Tu ai fost de la început? şoptesc, continuând să fiu bulversat.

Privesc chipul lui Alastair, dar deodată tot ce văd e chipul fostului meu iubit. Aroganţa, nonşalanţa, sclipirea de cruzime din ochii lui. Din senin, totul se explică, îmi vine să vomit.

— Da, spune Rory întinzând degetele spre braţul meu. Eşti surprins?
Fac din nou câţiva paşi înapoi, încordându-mi maxilarul.
Mă urăsc, pe mine mai mult decât pe el. Fiindcă nu m-am gândit că ar fi în stare de aşa ceva.
Ştiam că e distrus, ca noi toţi, mai ates ca mine – de altfel, de-asta am şi fost iubiţi. Dar nu în halul ăsta.
— Rory... unde e Alastair?
întrebarea asta mă bântuie din secunda în care mi-am dat seama că nu e el. Mi-era frică să-l întreb, cu atât mai mult să aud răspunsul.
— Nu face faţa asta, spune blând Rory. îţi reamintesc că el este cel care a încercat să mă omoare. N-am făcut altceva decât să mă apăr.
Nu asta te-am întrebat. Vreau să ştiu unde e Alastair, dar cunosc deja răspunsul. Alastair e în groapa pregătită pentru Rory, la trei metri sub pământ.
— Idioţii ăia n-au văzut diferenţa. Nici măcar părinţii mei, spune cu un rânjet rece pe buze. E amuzant... Oamenii spun că te iubesc, dar nu observă că un impostor ţi-a luat locul.
Nu-mi bat capul să-i răspund că niciunul dintre noi n-a observat pentru că *nimeni* n-ar face ce a făcut el; pentru că e atât de dus cu capul ca să-şi imite fratele la perfecţie.
Cred că niciodată nu mi-a fost mai frică de el decât în clipa asta.
— Ai nevoie de ajutor, Rory... îţi dai seama ce-ai făcut?
Nu pare să-i placă remarca mea. Strânge din dinţi şi-mi evită privirea, gânditor. Sunt complet pierdut, nu ştiu cum să reacţionez într-o astfel de situaţie.
— Am un nenorocit de cancer, Lou! spune, devenind tot mai tulburat. Din cauza lor! Mi-au distrus viaţa, dar eu sunt cel arătat cu degetul?
Sunt prea multe informaţii deodată, ameţesc şi nu ştiu ce să spun, nici ce să fac...

— Am mai ales nevoie să o iau de la zero, continuă Rory privindu-mă în ochi. Plec definitiv... Aşa că hai cu mine!
Scutur debusolat din cap. Dacă ar fi venit să-şi ceară scuze în acea seară, dacă ar fi fost sincer şi mi-ar fi propus să-l urmez la celălalt capăt al lumii, aş fi făcut-o.
Cu siguranţă aş fi regretat, dar i-aş fi dat o şansă.
Astăzi, e uîtimul lucru pe care vreau să-l fac. Nu ştie, dar nici el nu vrea să vin. E complet distrus.
— Lou..., spune el prinzându-mi faţa în palmele sale. Te iubesc! îmi pare rău pentru tot ce ţi-am făcut. Ştiu că meriţi mai mult, dar nu reuşesc să-ţi dau drumul... Vreau o viaţă doar pentru noi doi, departe de-aici. O să-ţi câştig iertarea, promit!
închid ochii, cu fruntea lui lipită de a mea. Corpul meu îşi aminteşte căldura pielii lui, îşi aminteşte cât de bine era cândva...
în secunda următoare, mă trec fiori de groază la atingerea lui. Nu vreau să fiu lângă el. Nu mă face să mă simt în siguranţă, mă sperie. La urma urmei, mereu a fost aşa. De- asta faceam mereu ce voia el.
— Ai mers prea departe, şoptesc eu, dându-i mâinile laoparte. Minţi de îngheaţă apele, Rory. Manipulezi, striveşti, distrugi. Imediat cum vezi că ceva nu iese cum vrei tu, o iei razna. De ce faci toate astea?
Cu o privire sumbră, îmi răspunde:
— Eram condamnat... N-aveam nimic de pierdut.
Scutur din cap, iar şi iar, dar adaugă:
— Vreau ca lumea întreagă să sufere. Pentru că nu văd de ce ar trebui ca eu să fiu singurul care suferă.
— Exact despre *asta* vorbesc. Relaţia noastră era bazată pe o iluzie, pe diferenţele dintre noi... Dar te înşeli: dragostea nu trebuie să

însemne suferinţă.
Singurul răspuns e tăcerea. Rory mă priveşte cu furie, apoi imediat pare blazat. Ridică din sprânceană, sarcastic, ca şi cum ar râde de mine.
— De când a devenit Lou McAllister expert în domeniul ăsta?
Nu spun nimic. Refuz să muşc momeala. Ştiu prea bine cum face când e rănit; atacă folosindu-se de cele mai mari slăbiciuni ale tale.
— Ce ştii tu despre dragoste? insistă el, văzând că nu intru în jocul lui. Propriii părinţi nu te-au iubit niciodată. Când ne-am întâlnit, erai disperat să ţi se ofere puţină atenţie! Era de ajuns un zâmbet ca să mă adori... Dar asta a fost înainte. Nu-i asa?
Are dreptate. Doare să recunosc, dar ăsta este adevărul.
— Omul nu se mulţumeşte niciodată cu ce are, asa că şi tu ai vrut mai mult... tot mai mult... Şi nici azi nu ai de ajuns.
— N-am nevoie de cineva care să mă iubească din milă sau egoism, Rory. îmi pare rău că ţi-am pus atâtea poveri pe umeri... Voiam să mă iubeşti din motive greşite, e clar.
— La naiba, nu-mi pasă de scuzele tale. Eşti ca ceilalţi!
Aprob dând din cap, acceptând reproşul. Presupun că sunt: în mod inconştient, şi eu m-am folosit de el, la fel ca ceilalţi. Rory se ia cu mâinile de par, exasperat. Vreau să-i bag minţile în cap, să-i spun să se denunţe la poliţie, sa le povestească tot, dar mi-o ia înainte:
— Sunt curios: după părerea ta, pe ce se bazează relaţia dintre tine şi Camelia?
Mi se strânge inima când aud numele ei. Nu-mi place să-l aud rostit de el, nici să-l ştiu în gândurile lui. Vreau ca ea să rămână departe de el, foarte departe.
— Pe sinceritate. Chiar dacă ai încercat să mă faci să mă îndoiesc de ea.

Rory se amuză, dar îi văd chipul desfigurat de furie.
— Nu mai spune! Sunt sigur că ai fost foarte sincer când o fu...
îl apuc de guler şi-l lipesc de perete, aşa că nu-şi termină fraza. Prietenul meu cel mai bun îmi zâmbeşte, mulţumit să vadă că reacţionez; *în sfârşit.*
— Nu ştiu ce vrajă ţi-a făcut fata asta acum cinci ani... dar n- ai mai fost niciodată acelaşi, îmi reproşează. Deodată, marele Lou McAllister îşi găsise muza din toate operele muzicale.
Vreau să-i spun că e prima persoană care a fost sinceră cu mine, care nu s-a jucat cu sentimentele mele, care mi-a arătat că merit mai mult.
Ea mă face să zâmbesc. Cu adevărat, de data asta. Nu zâmbetul pe care-l arăt tuturor ca să-mi ascund rănile.
Relaţia noastră nu e perfectă şi a început pe o bază greşită, dar vreau să mă lupt ca să mă schimb, să devin mai bun şi, într-o zi, s-o merit.
— N-o să te cunoască niciodată cum te cunosc eu, oftează Rory Eu sunt singurul care poate accepta ce e cel mai urât în tine, Lou... Fiindcă suntem la fel, că-ţi place sau nu.
Ideea că ar avea dreptate mă sperie, dar aleg să nu mă las afectat de vorbele lui. Camelia a văzut deja de ce sunt în stare... şi a fost martoră la ce e mai urât... şi totuşi a rămas cu
> > ’ mine.
Chiar şi în întuneric, a zâmbit şi a mers înainte.
Chiar şi când am respins-o, ea a reacţionat.
Mi-a arătat că şi eu merit să fiu iubit.
— La revedere, Rory!
Un rânjet de prădător îi apare pe laţă. li dau drumul, hotărând să nu mai rămân în locul ăsta marcat de nenorociri. Când dau să ies pe uşă, Rory mă strigă:
— Pleci deja... fără partenera ta?
Mâna îmi rămâne înţepenită deasupra

mânerului. Mă întorc încet, îngrozit de ce-ar putea să insinueze.
— Ne-am întâlnit mai înainte. Săraca, a avut un şoc aşa de mare, că a leşinat, continuă el dându-şi ochii peste cap. Jenant.
Altă minciună. Râde de mine, vrea să mă ţină lângă el cât mai mult. E doar o diversiune. Camelia s-a întors acasă şi aşteaptă liniştită să mă întorc şi eu dis-de-dimineaţă.
Nu?
îmi iau telefonul şi o sun, cu privirea aţintită la Rory. Mi se frânge inima de durere când văd că Rory scoate un obiect din buzunar.
Răspunde, ducând telefonul la ureche, şi zâmbeşte.
— Alo?
Tremur de furie şi panică. în tot acest timp... Stăteam de vorbă cu el în vreme ce Camelia era în pericol?!
Ştiu că, dacă mai fac un pas, sunt în stare să-l omor cu mâinile mele.
— Rory, ce-ai făcut?
— E bine, mă asigură el. Nu sunt un criminal.
— L-ai omorât cu sălbăticie pe fratele tău geamăn!
— A fost legitimă apărare!
Se enervează când spune asta. îmi dau seama că aşa crede el. E convins că el e victima în toată povestea asta. Rory e mai sărit de pe fix decât credeam.
— Unde e? urlu strângând pumnii.
Rory se gândeşte, fără să spună nimic, ca şi cum ar ezita între a-mi spune sau a prelungi suspansul.
— Ce-ar fi să jucăm un ultim joc?
înjur, simţind că-mi ies din minţi. Jocuri, iar jocuri!
— N-ai de ales. Dacă refuzi, poţi să mergi acasă... Dar am sentimentul că ea n-o să mai reziste mult.
Nu ştiu unde e, dar îl cred pe Rory când spune

că e teafără. Totuşi nu mi-a spus pentru cât timp.
— OK. Ce joc?
Rory se apropie din nou şi-mi pune mâna în dreptul inimii.
— De-a v-ati ascunselea.
Nu are niciun sens ca noi doi să lacem asta. O ştim amândoi. E doar o invenţie a mintii lui defecte şi perverse. Urăşte sa îndure eşecul, aşa ca prelungeşte jocul până câştigă... sau până când adversarul lui se retrage.
— E simplu: Camelia e ascunsă undeva în casă. Găseşte-o! N-are rost să-l întreb ce am de câştigat, e evident: să o găsesc pe Camelia. Adevărata întrebare e mai degrabă...
— Şi *tu* ce ai de câştigat?
Rory stă un timp să se gândească.
— Dacă nu o găseşti într-un interval de timp stabilit, să zicem zece minute... Accepţi să vii cu mine.
— Ştii că nu mă poţi obliga, nu?
Nu ştiu ce-i stârneşte reacţia asta, dar deodată privirea lui e sumbră.
— Ai face bine să te grăbeşti. A început numărătoarea inversă.
N-am alergat niciodată mai repede.
Rory crede că sunt prost – se crede mai inteligent decât mine, mai abil decât toţi. Dar uită că-l cunosc perfect, la fel cum ştiu şi conacul ăsta.
A închis-o în pasajul secret.
Rory a spus că ea n-o să mai reziste mult. N-a zis-o degeaba. Ştie că e claustrofobă, fiindcă şi-a bătut joc de ea acum cinci ani pe motivul ăsta. Ultima dată când am văzut-o, se ducea să scotocească în camera lui Alastair... dar când m-am dus după ea la scurt timp, nu mai era acolo.
Ea se afla în cameră, iar eu am plecat.
Ce tâmpit!
îmi ard plămânii, dar continui. Când intru pe

uşa camerei lui Alastair, priveliştea din faţa mea îmi taie avântul.
Intrarea în pasajul secret e larg deschisă.
— Camelia!? strig în gaura întunecată şi rece.
Niciun răspuns.
Rămân încremenit. Oare m-am înşelat? Unde să fi ieşit 9 > înainte să ajung eu?
— Doar n-ai crezut că o să fie asa uşor?
Rory se sprijină cu spatele de uşă, amuzat.
— Ştii că a fost cât pe ce s-o închid acolo? Dar am ştiut c-o s-o găseşti imediat... Aşa că am adăugat puţin piper.
— Unde e?
Vocea mea e calma, dar glacială. Mă simt anesteziat Mi-e frică să nu mai am limite.
— întrebarea e mai degrabă: cât o să mai reziste... singură, în întuneric, urlând fără ca nimeni s-o audă, zgâriind cu unghiile în lemn până-i dă sângele?
Mă gândesc la toate pasajele secrete despre care ştiu sa existe în conac. Nu prea multe. Nu e aici şi ştiu că Rory n-ar fi închis-o în camera mea de sub scară.
Rămâne cel dintre spălătorie şi veranda de sticlă şi cel de sub podeaua bibliotecii... numai că ăsta a fost închis acum mult timp. Familia nu-l mai foloseşte decât ca să ascundă cufere preţioase.
O idee nebunească îmi trece prin minte şi-mi sare inima din piept.
Nu. N-ar fi făcut asta.
Camelia nici n-ar fi în stare să intre acolo... *Sau da?*
Alerg spre bibliotecă, Rory venind în urma mea.
— Foc! Frige, chiar.
— Dereglatule! zbier, grăbind pasul. Dacă aflu că ai rănit-o...
— De ce te interesează dintr-odată? în liceu, te durea undeva. întorceai capul şi închideai ochii ca să nu trebuiască să vezi.

Mă întorc brusc şi pumnul îmi zboară direct în faţa lui, făcând un zgomot surd, şi cădem amândoi. Problema e că nu mă mai pot opri.
De data asta, chiar cred că sunt în stare să-l omor.
îi car pumni unul după altul, dar în cele din urmă se apără, îl urăsc atât de tare, că plâng de furie.
Rory reuşeşte să mă domine, apucându-mă cu mâinile de gât ca să mă stranguleze. Abia acum observ că şi el plânge, dar nu sunt sigur ca-şi dă seama.
— Ţi-am spus, Lou: dragostea răneşte, spune el strângându- mă de gât. La naiba, te iubesc aşa mult...
N-ar trebui. Asta am învăţat de curând, datorită Cameliei. Iubirea n-ar trebui să fie sursă de suferinţă.
Mă zbat din toate puterile, dar respir tot mai greu. Credeam că boala o să-i slăbească puterile, dar se pare că i-am subestimat forţa fizică. Rory nu pare într-o stare normală, parcă e posedat.
într-o clipă de nebunie, mă întreb dacă era într-o astfel de stare şi când şi-a omorât fratele. Era conştient de ce face?
— Ro... ry..., îl implor, dar degeaba.
— Nu m-ai iubit niciodată cum te iubesc eu, spune el fără măcar să m-audă. Ai promis că o să fii mereu aici pentru mine, dar eşti doar un mincinos... Urăsc mincinoşii... închid ochii fără să vreau. Ameţesc şi e foarte neplăcut.
Deodată, când cred că totul s-a terminat, simt că-mi dă drumul. Oxigenul îmi pătrunde din nou în plămâni. Când deschid ochii, Rory se prăbuşeşte pe-o parte şi geme de durere.
Camelia stă în spatele lui, gâfâind şi cu faţa transpirată. Ţine strâns o lopată, ridicată deasupra capului.
Se uită la mine cu ochi obosiţi, e cât pe ce să leşine, dar... a apărut ca un înger, ca o zeiţă, ca

un miracol.
— în sfârşit, a închis gura, spune ea şi lasă lopata să cadă pe podea. Urăsc când răufăcătorii ţin monologuri în punctul culminant.
Nu sunt în stare să râd. Tusesc întruna, simţind că-mi ia foc gâtul. Nu ştiu dacă am halucinaţii, dar mi se pare că aud sirene de poliţie în depărtare.
Camelia se prăbuşeşte lângă mine, ştergându-mi faţa cu mâinile pline de sânge. Tremură din toate încheieturile, dar găseşte puterea să-mi zâmbească.
— Iată-l, chipul tău frumos plin de lacrimi.

CAMELI

u mai am unghii, dar sunt în viaţă. Presupun că serveşte la ceva. Cel puţin, asta-mi spune Jasmine ca să mă liniştească atunci când urgenţe.

mă plâng în faţa telefonului, cu degetele învelite în bandaje curate.

Fetele mă sună în fiecare zi de când m-am

— Dacă aş fi fost eu, cred că aş fi rămas sub podea, aşteptând pe cineva să mă găsească, se strâmbă Lily. Nu mi-e frică de întuneric şi-mi place singurătatea.

— Ai fi dat un pumn unde trebuie şi ai fi făcut ţăndări podeaua, râde Jasmine. Eu, una, cu siguranţă aş fi dormit un pic... Mi-ar prinde bine un somn în momentul ăsta.

Fetele izbucnesc în râs, dar n-am puterea să fac şi eu la fel. Presupun că e încă prea devreme. Nu reuşesc să dorm din seara aceea. Imediat ce închid ochii, mă văd închisă sub acea podea, zgâriind lemnul cu unghiile ca să ies.

Din fericire pentru mine şi Lou, poliţia a ajuns la timp. Totul datorită Noliei, care n-a aşteptat să o sun înapoi ca să anunţe poliţia. Mi-a făcut scandal ulterior, la fel şi părinţii mei.

Lou a fost arestat, la fel şi Rory, dar am sunat-o pe Charlotte acum câteva zile şi mi-a spus că totul o să fie bine în cazul lui Lou. Am încredere în ea.

— îmi pare rău... că nu te-am crezut, şi-a cerut ea scuze. O să-l apăr pe Lou ca să mă asigur că nu primeşte nicio pedeapsă.

îi mulţumesc spunându-i că totul a fost din vina mea. Deşi Lou era nevinovat, n-ar fi trebuit să acţionez împotriva legii. Ar fi trebuit să am încredere în sistemul de justiţie din Scoţia.

— Cum de te-ai gândit? mă întreabă Lily curioasă. Să pui camere.

Zâmbesc şi mă aşez pe canapea, cu o pătură pe picioare. Poliţia a putut să-l acuze pe Rory de

crimă datorită camerelor ascunse în conacul Cavendish acum câteva săptămâni... de mine.
— O presimţire. Dar nu mă aşteptam la una ca asta.
Totuşi filmările îl arată pe Rory trăgându-mă în pasajul secret, după ce mi-am pierdut cunoştinţa, şi pe băieţi cum se ceartă în legătură cu seara aceea.
Toată lumea ştie adevărul acum.
Rory o să fie judecat pentru ucidere din culpă, sechestrare şi tentativă de omor asupra lui Lou. Skye şi Gideon o să fie judecaţi pentru tentativă de omor cu premeditare, complicitate şi hărţuire.
Mă întrebam cine o să lovească prima: eu sau karma? Mă bucur să văd că am fost mai rapidă... la propriu.
Lopata aia cu siguranţă a durut.
Am dat poliţiei tot ce aveam, le-am răspuns sincer la întrebări. De data asta, mă îndoiesc că ei o să scape uşor.
Cazul e pe prima pagină a tuturor ziarelor în momentul de faţă. Opinia publică se întreabă cum de n-a observat nimeni schimbul dintre Alastair şi Rory şi îşi pune întrebări despre diagnosticul psihic al lui Rory.
Eu încerc deja să trec peste asta.
însă gândurile îmi zboară mereu la Lou.
— Dar voi, fetelor? Ce noutăţi aveţi? întreabă Nolia, care îşi savurează băutura într-o cafenea pariziană.
Jasmine ridică misterios din sprâncene, iar Lily se înroşeşte şi zâmbeşte, stânjenită să fie în centrul atenţiei.
— Am... poate... o veste pentru voi.
— Spune tot!
— Anul viitor o să participip din nou la campionatul mondial... ca să reprezint Canada. Şi, de data asta, o să câştig, promit!
Eu şi Nolia sărim în sus de bucurie, în acelaşi timp. Ştiu cât de mult se dedică Lily, în fiecare

zi lăsată de Dumnezeu, ca să fie cea mai bună patinatoare posibilă.
— Oh, Doamne, felicitări! Credem în tine!
îmi creşte inima de mândrie pentru fiinţa asta pe care o iubesc mai mult decât orice. Merită să fie prima, la cât talent are.
— De data asta, o să iei medalia de aur, expiră lung Nolia masându-se pe abdomen. O să te vedem la televizor.
— Mama şi-a pus deja în cap să le spună tuturor că eşti fata ei. Vrea să se laude.
Dau să râd, când o văd pe Nolia că închide ochii, transfiguratăde durere. E deja a patra oară în zece minute.
— Nolia... Eşti bine? Nu pari.
Fetele se încruntă în acelaşi timp. Prietena noastră aprobă din cap, dar nu e în stare să ne răspundă imediat.
— Cred că nu mi-a priit ceva aseară, spune ea ţinându-se de masă. De azi-dimineaţă am impresia că o să mo...
Nu apucă să-şi ducă fraza până la capăt. O întreb dacă are vreun analgezic, dar se îndoaie de durere şi ţipă.
— Nolia?!
Fetele încearcă să-i menţină atenţia trează, sfătuind-o să sune la ambulanţă, dar o doamnă apare din senin şi se oferă să ne ajute. Mi se face frică.
— Ce se întâmplă? întreb îngrijorată.
Nimeni nu-mi răspunde. Nolia geme de durere şi plânge, iar eu sunt neputincioasă. Doamna îi pune întrebări şi imediat un mic grup se adună în jurul ei. Cineva sună la ambulanţă. Eu şi fetele stăm la telefon, panicate. în zece minute vine o echipă ca să se ocupe de Nolia. O singură privire e de ajuns ca să dea un verdict:
— Domnişoară, urmează să naşteţi.
îmi cade cerul în cap. La fel şi lui Jasmine şi Lily, care au căscat ochii. *Să nască?*
O aud pe Nolia cum plânge, în stare de şoc. Nici

nu ştiu cum să reacţionez. Sunt şocată şi înspăimântată.
— Dar... nu sunt însărcinată...
— Tocmai vi s-a rupt apa. Trebuie să mergeţi de urgenţă la spital.
N-am timp să reacţionez. Deodată, cineva pune capăt apelului... şi nimeni nu mai îndrăzneşte să scoată vreun cuvânt.

Toată ziua, eu şi fetele ne roadem unghiile de îngrijorare.
Nolia naşte... un bebeluş. *Un bebeluş adevărat, la naiba!* în tot acest timp a fost însărcinată şi nimeni n-a văzut nimic, nici măcar ea. Cum e posibil? N-am nicio explicaţie.
Faceţi cumva să-ifie bine Noliei.
Nu putem afla ce face, cum îi merge, iar asta mă omoară. A fost cât pe ce să iau un bilet de avion şi să mă duc la ea, dar fetele nu m-au lăsat. Mai bine aşteptăm veşti, în speranţa că părinţii ei au fost contactaţi.
Faceţi cumva să nu fie singură. Cu puţin noroc, o să primească toate îngrijirile şi familia ei o s-o susţină. Cel puţin, aşa sper...
Cine e tatăl? nu mă pot abţine să mă întreb. Probabil, nenorocitul ăla de Enzo.
Mă învârt în cerc, stresată, când cineva sună la uşă. Mă prefac că nu sunt acasă. N-am niciun chef să văd pe nimeni, n-am energie sa socializez.
Persoana nu insistă, dar primesc un mesaj pe telefon:

> Ştiu că eşti acolo, Sherlock... O să mă postez în faţa uşii tale dacă e nevoie.

îmi sare inima din piept. Mă uit la uşa închisă şi deodată îi aud degetele bătând încet... şi implorându-mă să-i deschid.
Nu mă aşteptam să-l văd aşa repede. Nu ştiu ce să-i spun, nici cum să reacţionez.
Mă duc totuşi să deschid usa, dar mai înainte

încerc să j -A. ■> '
inspir şi să expir calm. Insă mi se taie respiraţia când il văd teafăr.
Are un zâmbet devastator şi poartă un palton lung, crem. Ţine o pungă de hârtie în mână, pe care o scutură sub ochii mei.
— Am adus Dundee Cake. încă e cald.
— Ce cauţi aici?
Ridică din umeri. Privirea i se înmoaie când mă studiază din cap până în picioare.
— Nu aveam unde să mă duc.
E de ajuns ca să cedez instantaneu. Fraza asta îmi aminteşte de începuturile noastre, de ziua în care a venit la mine după ce a evadat din închisoare...
Ştiu că spune adevărul, iar asta mă doare cel mai tare. în cele din urmă, n-a avut niciodată pe cine să se bazeze. Mă întreb cum suportă faptul că Rory, bărbatul pe care credea că-l iubeşte, şi-a bătut joc de el pană la sfârşit.
Nu prea bine, îmi imaginez.
— Intră!
Trece prin faţa mea şi lasă mâncarea pe masă. Privirea îi cade brusc pe degetele mele, pe care mi le ia în palme.
— Te doare?
-Nu.
— Pot să văd?
-Nu.
Pare rănit de răspunsul meu. Se bosumflă, dar nu cedez.
— De ce?
— Pentru că sunt urâte, spun eu dându-mi ochii peste cap. Nu mai am unghii. Parcă sunt nişte *Knacki ball* prinse de un cartof.
Lou izbucneşte în râs. Mă cuprinde cu braţul de umeri şi mă lipeşte încet de el. îl las să mă îmbrăţişeze strâns, mângâindu-l pe piept cu obrazul.
Mă bucur că e aici, pur şi simplu.
— N-o să ghiceşti niciodată!

— Ce? şopteşte el jucându-se cu părul meu.
— Cred că Nolia o să aibă un bebe.
E atât de şocat, că mă face să râd, deşi e un râs nervos. Adevărul e că mai degrabă îmi vine să plâng.
Urăsc să nu am vesti.
— Uau... Când trebuie să nască?
— Azi.
Rămâne nemişcat şi apoi se dă puţin în spate ca să se uite la mine. Pare confuz. îi spun că e o poveste lungă.
Cu o mână mă mângâie pe spate, iar cu cealaltă pe obraz.
— Camelia.
— Hmmm.
— Ştiu că trebuie să vorbim... Dar mă simt de parcă n-am dormit de patru săptămâni. Putem să tragem un pui de somn? întreabă. Amândoi.
Nu e prima dată când doarme în patul meu, dar, dintr-un motiv oarecare, mă simt puţin timidă. Aprob dând din cap evitându-i privirea şi simt că-mi iau foc obrajii.
— Bine.
— Super! oftează uşurat.
Ne întindem în pat, peste cuvertură, faţă în faţă. îşi pune braţul peste mijlocul meu, trăgându-mă la pieptul lui până ce nasurile ni se ating.
îl privesc în timp ce închide ochii... şi adoarme.
Nu-i trebuie decât două minute.
Chiar era obosit. Nu e de mirare, având în vedere prin câte a trecut toamna asta. A fost puternic şi curajos, mai mult decât oricine în situaţia lui.
Toată ora următoare mi-o petrec uitându-mă la el, legănată de respiraţia lui. Soarele apune încet, încet.
După ce primesc un mesaj de la Nolia în care mă anunţă că ea şi bebeluşul sunt bine... adorm şi eu.

Este prima oară când Rory refuză să mă privească în ochi.

Au trecut două minute de când a intrat la vorbitor, dar niciunul dintre noi n-a deschis gura încă. Zâmbetul lui obişnuit a dispărut. Pare la fel de obosit ca mine.

Nici măcar nu ştiu de ce am venit. Camelia m-a întrebat dacă sunt sigur că vreau să fac asta, dar n-am ştiut ce să răspund.

Presupun... că am nevoie să-l văd o ultimă dată. Nu ca să obţin răspunsuri, ci ca să-mi iau adio.

Orice ar fi, Rory e o parte enormă din viaţa mea, din trecutul meu. E primul care mi-a acordat atenţie, care m-a iubit, care m-a făcut să râd.

Nu ştiu dacă l-aş putea ierta vreodată... totuşi faptele lui josnice n-au cum să şteargă amintirile frumoase.

Asta e cel mai periculos.

— îţi aduci aminte când aveam nouă ani şi, într-o zi, am făcut gripă?

Vocea mea calmă sparge brusc tăcerea, dar Rory tot nu se uită la mine. Ştiu totuşi că mă ascultă, deoarece clipeşte.

— Ai făcut o criză în faţa mamei tale ca să vii să mă vezi, în loc să mergi la şcoală, continui şi mă uit la mâinile mele pe care le ţin împreunate pe masa care ne desparte. Ai stat toată ziua întins lângă mine în pat şi m-ai ţinut de mână... La sfârşitul zilei, când mama ta a venit după tine, i-ai spus...

— „Dacă Lou nu merge la şcoală, nu merg nici eu”, încheie Rory fără să-şi ridice privirea spre mine. „Suntem o echipă. Ahilé are nevoie de Patrocle ca să existe.”

îl aprob dând din cap, nostalgic. Ziua aceea mi-a rămas în suflet mult timp. Pentru prima oară în viaţă, aveam pe cineva la căpătâiul meu, pregătit să aibă grijă de mine, să-şi facă griji

pentru sănătatea mea.
— N-o să ştiu niciodată dacă toate astea... prietenia şi iubirea ta... au fost reale. Nu ştiu dacă a fost pur egoism şi narcisism din partea ta sau dacă într-adevăr am avut un loc în inima ta.
De data asta, Rory îşi ridică privirea spre mine. Ochii ni se întâlnesc şi rămânem aşa. Continui, cu noduri în gât:
— Dar am hotărât că nu are importanţă. Mulţumesc pentru clipele frumoase... Voiam să-ţi spun asta, măcar o dată.
Aştept o reacţie din partea lui, oricare, dar degeaba. Are buzele lipite. Doar privirea lui mă străpunge.
— îmi pare rău că viaţa nu ţi-a dăruit mai mult noroc... şi te iert.
O lacrimă i se prelinge în tăcere pe obraz, apoi încă una. Ştie, la fel cum ştiu şi eu, că e ultima oară când ne vedem. E un moment de adio. Acum ori niciodată ne putem spune ce avem pe suflet.
Putem fi sinceri sută la sută, pentru prima dată. Fără mască, fără prefăcătorii.
— Sper că şi tu mă ierţi.
Fiindcă nu l-am iubit cum îşi dorea. Fiindcă am găsit lumină în altă parte. Fiindcă n-am văzut că nu-i era bine.
Fiindcă nu i-am oferit ajutorul de care avea nevoie.
Rory rămâne tăcut. Nu face niciun gest ca să-şi şteargă lacrimile de pe faţă. Nu face decât să mă privească în ochi, cu maxilarul încordat.
Ştiu că n-o să zică nimic. Fiindcă am spus tot ce voiam să spun, mă ridic.
— La revedere, Rory.
Plânge şi mai tare, aşa că închide ochii ca să nu trebuiască să mă mai vadă. Şi mie îmi dau lacrimile, dar mă abţin.
Trebuie să ies de-aici.
Mă întorc cu spatele, ca să plec. Când pun

mâna pe clanţă, vocea lui răsună, în sfârşit, înecată în lacrimi:
— A fost adevărat.
Mă opresc, cu inima frântă. Rămân cu spatele la el ca să numi vadă ochii înlăcrimaţi. îi sorb cuvintele pentru ultima oară, uşurat să ştiu că n-a fost totul o minciună…
…şi plec fără să mă mai uit înapoi.

Faţa pe care o face Camelia când mă vede că o aştept în faţa facultăţii e memorabilă.
îi zâmbesc, cu mâinile în buzunare. E ciudat, dar sunt foarte binedispus azi. După întâlnirea cu Rory, nu voiam decât un singur lucru: *să o revăd.*
— Ce faci? întreabă când ajunge lângă mine. îmi pun capul pe umărul ei. Nu se fereşte, dar nici nu mă îmbrăţişează.
— Mă[9] simt... eliberat de o povară imensă. E normal?
Camelia nu răspunde. Deodată, îi simt degetele mângâindu- mă pe ceafă. E timidă şi ezitantă în gesturi, ceea ce e ca un balsam pe suflet. Nu mă respinge; e un semn bun.
— E un nou început.
îmi ridic capul şi o privesc în ochi. Am vrut să amân discuţia noastră pe mai târziu, dar n-o să pot face asta la infinit.
— Facem câţiva paşi? îi propun luându-i cărţile pe care le ţine la piept. E frumos azi.
Acceptă, tăcută. Ne plimbăm prin Dean Village şi, pentru prima oară după foarte mult timp, mă bucur de peisaj.
Edinburgh toamna e o experienţă incomparabilă. Parcă e un basm gotic.
— Răspundem o dată tu, o dată eu?
Camelia îşi ia un aer de falsă indiferenţă, dar nu mă refuză.
— Ce suntem noi doi? întreb fără niciun preambul.
E întrebarea pe care mi-o pun de zile, chiar de

săptămâni întregi. Ştiu că relaţia noastră nu are o fundaţie sănătoasă. Ne-am aliat ca să rezolvăm o anchetă de crimă, dar Camelia n-a încetat niciodată să mă urască.
Scopul ei era să mă rănească, să se răzbune, să mă folosească.
Fiindcă eu am rănit-o primul.
Dar s-au întâmplat multe lucruri de-atunci... şi fac prostia să sper că în inima ei s-a schimbat ceva.
— Nişte Nemesis, spune ea. Şi chiar mai mult, cu nişte beneficii.
— Atât?
— E următoarea ta întrebare?
Tac, amuzat. Crede că e rândul ei, fiindcă se întoarce şi merge cu spatele, întrebând:
— Ce ai de gând să faci acum, că eşti un om liber?
Evită subiectul, din câte văd. Şmecheră. Dar uită că sunt mai perseverent decât ea.
— Să-mi reiau cariera de-acolo de unde am lăsat-o... şi să încerc să te cuceresc din nou.
Pare impresionată preţ de o secundă, dar îşi revine imediat. Mă opresc când trecem prin faţa unui râu şi o prind de degetul mic.
— Oare..., încep eu să vorbesc, căutându-mi cuvintele. Oare există o părticică din tine... doar una... oricât de mică... care te face să crezi că mă poţi primi în inima ta?
Ştiu că e o întrebare mare. O întrebare la care trebuie să te >
gândeşti mult. Dar sunt prea nerăbdător, prea curios.
Rory mi-a spus că sunt prea disperat, penibil de disperat. Eram... atât de disperat, încât, pe-atunci, aş fi acceptat iubirea oricui.
Azi e diferit.
Există o singură persoană pentru care îmi bate inima.
— Mi-ai spus s-o ţin deschisă, nu? şopteşte, refuzând să mă privească în ochi. Aşa am făcut.

Nu pot să-mi reţin un zâmbet, care devine tot mai larg. Camelia şi-a deschis inima pentru mine... fiindcă i-am cerut-o eu. Cred că e lucrul cel mai romantic pe care l-am auzit vreodată.
O iau de mâna, trăgând-o încet spre mine.
— De data asta, o să fiu atent, ca şi cum ar fi inima mea. Promit!
Mă săgetează cu privirea, dar obrajii roşii o trădează. Nu mă pot abţine, îi cuprind obrajii în căuşul palmelor ca s-o sârut. închide ochii înainte să-i ating buzele, aşa că mă opresc. O privesc zâmbind amuzat. *E aşa scumpă!*
Văzând că nu se întâmplă nimic, se încruntă şi deschide ochii. îmi las obraznic capul într-o parte.
— Ah, scuze, credeai că o să te sărut?
— Oh, du-te-n...
îmi lipesc gura de buzele ei ca să-i absorb următoarele cuvinte – e clar că vrea să mă insulte. Mă îmbrăţişează şi mă sărută, în timp ce mâinile-i alunecă sub paltonul meu.
O sărut cu pasiune şi grijă, uitând de lumea din jur. Limba ei are gust de ploaie după furtună, iar buzele ei au gust de măr copt, abia scos din cuptor.
Camelia e un nor de siguranţă şi nostalgie.
— Ca să fiu sigur... Asta înseamnă că sunt iubitul tău, nu?
— Nu aşa repede, Watson. Asta înseamnă că poţi să mă inviţi în oraş, spune ea în timp ce ne reluăm drumul. Cred că am nevoie de timp ca să mă adaptez la... dinamica asta nouă dintre noi...
Deschid gura, puţin dezamăgit.
Nu-i grav. înţeleg, sunt un om răbdător. Am spus că sunt gata să mă lupt ca să-i dovedesc că merit o şansă, şi vorbeam serios.
— Eşti liberă mâine?
— Când, mâine-seară? se gândeşte ea.
— Nu, toată ziua. Credeai c-o să mă mulţumesc cu o întâlnire de trei ore? înseamnă că nu mă

cunoşti.
— Doamne, deja regret.
Ne dondănim pe drumul de întoarcere până la ea acasă, încercând să stabilim o oră pentru prima noastră întâlnire.
Mă avertizează că n-o să facă lucrurile uşoare pentru mine şi-i promit că o să îndur.
— Avem cinci ani de recuperat. N-am de gând să mă grăbesc.

Epilog

CAMELIA

O *lună*

— Te-am lăsat singur două minute, cât m-am dus la toaletă… Ce-ai făcut?

Lou mă priveşte cu o figură vinovată, apoi se strâmbă spunând că a *mai târziu* cu cuvânt. Suspicioasă, arunc un ochi la tigaia plină cu mere coapte.

Aşa cum bănuiam după miros, le-a ars pe toate.

— Ai multe calităţi – şi „multe” e un cuvânt mare –, dar eşti un adevărat coşmar în bucătărie, mă plâng eu dându-l laoparte.

Lou afişează zâmbetul lui arogant, pe care eu îl urăsc, şi-mi face loc să repar ce a făcut. Când mi-a zis să organizăm întâlnirea zilei acasă, i-arn propus să facem împreună o tartă cu mere.

Mare greşeală! Lou e un copil: îi place să se joace cu aluatul, mănâncă merele, mă murdăreşte cu făină şi arde tarta.

— Mă adori chiar şi asa.

Rânjesc.

— Cine, eu? Lou, eşti de departe cea mai enervantă persoană pe care o cunosc, ca să nu mai vorbesc de vocea ta! Deschide gura, indignat, uşor ofensat. încă nu face diferenţa între momentele în care sunt serioasă şi cele în care râd de el.

— Camelia, suntem împreună de o lună…

Mă încrunt şi mă aşez pe blatul de la bucătărie.

— Nu suntem împreună, cine ţi-a zis aşa ceva?

De data asta, Lou mă priveşte ca şi cum aş fi nebună. E comic. Mă abţin să mă dau de gol, dar e greu.

— … Stai, vrei să spui că e a douăzeci şi patra noastră întâlnire, dar nu suntem împreună?

— Nu am stabilit nimic oficial, îl tachinez eu ridicând din umăr.

— Ne-am petrecut toată luna decembrie lipiţi unul de celălalt!

-Şi?

— Stau aproape nonstop la tine!
— Fiindcă n-ai un loc al tău şi mi-e milă de tine, spun eu strâmbându-mă.

— Am tăcut-o ieri, şi alaltăieri, şi...
Mă abţin din răsputeri să izbucnesc în râs, dar e atât de adorabil când e asa nedumerit, încât mă face să zâmbesc. Din păcate pentru mine, observă imediat. Se întrerupe la mijlocul frazei şi se luminează la faţă. în cele din urmă, mă săgetează cu privirea.
— Ah, înţeleg. îţi baţi joc de mine.
— Scuze, spun eu în timp ce ling lingura. Aşa e obiceiul, îmi urmăreşte gesturile din priviri. înghite în sec şi-mi dau seama imediat că i-a trecut supărarea. îl las să se apropie şi şă-şi facă loc între picioarele mele.
îi întind lingura, pe care o linge şi el.
— Răspundem o dată tu, o dată eu? şoptesc în timp ce mă sărută pe obraz.
De când am decis să ne dăm o şansă, am învăţat să-l cunosc mai bine. Se pare că Lou e o persoană foarte tactilă. îşi arată afecţiunea atingându-i pe ceilalţi, în cazul ăsta pe mine, şi arătându-se grijuliu.
Dacă la început îmi era greu, am învăţat repede să apreciez gesturile banale de zi cu zi.
— Pfff, eşti lipicios, spun eu ştergându-l pe buze cu un prosop.
— Credeam c-am renunţat la jocul ăla idiot...
— Vrei – oficial – să fii iubitul meu?
Face ochii mari, surprins că eu sunt cea care pune întrebarea asta. îmi dau ochii peste cap ca să nu se vadă că-mi iau foc obrajii. Mă abţin să-i spun că mereu am considerat că suntem împreună.
Altfel, nu l-aş lăsa să stea zi şi noapte în apartamentul meu. N-aş asista la repetiţiile lui la vioară în fiecare joi seară după ce ies de la serviciu. Şi, Doamne apără-mă, nu m-aş preface că-mi plac toate cărţile de poezie pe care mă obligă să le citesc.

— Da, Sherlock, răspunde. Cu mare plăcere.
îşi încheie fraza cu un sărut. îl sărut şi eu, mângâindu-i buclele negre. Sunt mai lungi decât acum o lună şi le ador. Spune că vrea să se tundă, dar n-o face niciodată... probabil fiindcă ştie că-mi place să-l prind de păr când stă cu faţa între coapsele mele.
— Pentru noi!
îmi întinde paharul cu cidru, apoi ciocnim.
În cele din urma şi spre surprinderea noastră, tarta cu mere arată grozav în cuptor! Lou mă ia de mână şi dansăm pe muzica lui Barry White în timp ce tarta se coace.
Afară ninge, a venit deja iarna. E întâlnirea perfectă. Mâncăm tartă aşezaţi pe podea, cu farfuriile pe o măsuţă scundă. Vinilul se învârte în continuare, în timp ce noi citim în linişte.
Apoi mă sprijin cu spatele de canapea, iar Lou se întinde pe jos, cu capul pe genunchii mei.
— Femeia asta e un geniu, şopteşte el dând pagina. Te surprinde mereu cu ce urmează să se întâmple.
Zâmbesc, amuzată. Cu puţin timp în urmă, ne-a venit ideea să facem schimb de cărţi – să citească fiecare cartea preferată a celuilalt, pe care sunt făcute notiţe. Eu i-am dat exemplarul meu vechi din volumul *Şi din zece n-a mai rămas niciunul,* de Agatha Christie, iar el mi-a cumpărat o ediţie nouă-nouţă din *Alice în Ţara Minunilor,* pe care mi-a lăsat observaţiile lui. Ador să-i citesc comentariile şi gândurile. E ca o uşă deschisă spre mintea lui.
— Când spuneai că pleci? mă întreabă din senin.
— Vineri. Mi-am luat liber toată ziua ca să iau avionul de dimineaţă.
— Te duc eu la aeroport.
Eu şi fetele ne ducem s-o vizităm pe Nolia – în sfârşit! – şi să facem cunoştinţă cu bebeluşul. Ultimele două luni n-au fost uşoare, mai ales pentru ea... I-am propus să venim mai devreme,

dar ne-a refuzat.
Cred că avea nevoie să fie singură ca să poată lua o hotărâre. După multe îndoieli şi nelinişti, a ales să păstreze fetiţa şi s-o crească singură.
I-am promis, bineînţeles, să-i fiu alături şi s-o ajut pe cât posibil.
— Nu da foc la apartament cât sunt plecată, te rog!
— O să comand UberEats până când te întorci, spune el zâmbind mândru.
— OK, Niccolo Paganini—.
— Apropo...
Nu-şi termină fraza, aşa că las cartea jos şi-l privesc.
Cariera lui Lou a fost afectată de scandalul cu Rory, dar de când a fost declarat nevinovat, toată lumea artistică se bate pe el. Se pare că până şi muzicienilor le place drama.
A fost contactat chiar şi de Sony Classicat, care i-a propus sa scoată un album; încă se gândeşte dacă să accepte.
Mereu am ştiut că Lou e pasionat de vioară, stăteam ore întregi să-l ascult în secret la liceu. E unul dintre lucrurile care îl făceau atât de atrăgător şi, trebuie să recunosc, misterios.
Dar e cu totul altceva să-l văd realizând o performanţă artistică. Poate pentru că, de data asta, nu mai trebuie să mă ascund. Stau pe primul rând şi el îmi caută privirea în public.
— Vor să ţin un concert la Carnegie Hali, în New York, mă anunţă mândru şi timid în acelaşi timp.
Mă simt cuprinsă de un amestec de şoc, satisfacţie şi entuziasm. E incredibil şi, în acelaşi timp, merită din plin să concerteze acolo.
— Uau... Lou, e genial! Bravo!
îl sărut fără întârziere. îmi zâmbeşte, înroşindu-se în vârful urechilor. îmi dau seama că e mândru de el, chiar dacă n-o să recunoască.
— Când va fi asta?

— în mai. Vii cu mine?
îmi stă inima în loc. Dacă-mi cere să-l însoţesc, înseamnă că pleacă de la principiul că încă o să fim împreună peste câteva luni. Poate lui i se pare evident, dar pentru mine... E o eternitate.
Totuşi îi răspund încrezătoare:
— Bineînţeles. O să stau pe primul rând, ca întotdeauna.
Pare să fie mulţumit de răspunsul meu, fiindcă îmi zâmbeşte bucuros. încremenesc când îl văd că se reapucă de citit ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă doare inima, dar e o durere plăcută...
Pentru prima oară în viaţă, mi-e frică. Frică să iubesc, să sufăr. Asa ştiu că am luat o hotărâre bună. Fiindcă asta înseamnă că îti asumi riscuri. *înseamnă că iubeşti atât de mult, încât rişti să pierzi totul.*
Doar viitorul o să spună dacă am avut dreptate... dar vreau să cred că da.
Chiar sunt convinsă că oamenii se pot schimba, cel puţin unii. Vreau să cred că o persoană poate hotărî să evolueze, să-i pară rău, să-şi recunoască greşelile şi să facă tot ce poate ca să le repare.
întrucât cu toţii greşim.
La urma urmei, indiferent de motive, fiecare dintre noi e personajul negativ în povestea altcuiva.
Orice s-ar întâmpla, nu vreau sa am niciun regret.
Aşa că aleg să iert.

---

20 Violonist foarte celebru din secolul al XlX-lea. *(N.a.)*

PLAYLIST

I Knew You Were Trouble, Taylor Swift *If I Killed Someone For You,* Alec Benjamin *Another Love,* Tom Odell
Happier Than Ever, Billie Eilish
Karma, Taylor Swift
Hurt Me, Suriel Hess
Cry Baby, The Neighbourhood
Aimed to Kill, Jade LeMac
Breakfast, Dove Cameron
Animal, EMEL1NE
I Wanna Be Yours, Arctic Monkeys *bury a friend*, Billie Eilish
FUln My Head, Cloudy June
Fetish (feat. Gucci Mane), Selena Gomez
Enemy, Imagine Dragons
Meet You în Hell, Jade LeMac
Devil Is A Woman, Cloudy June
Hate Me, Ellie Goulding & Juice WRLD
Slow Down, Chase Atlantic
Red Lights, Stray Kids
Don’t Blame Me, Taylor Swift
Small Doses, Bebe Rexha
The Cut That Always Bleeds, Conan Gray *I’M Not Mad,* Halsey
Take Me To Church, Hozier

Mulţumiri

Cu ce să încep?

E întrebarea pe care mi-o pun de fiecare data când mă aflu în faţa acestei pagini albe care cere să fie umplută. Totuşi răspunsul e simplu: încep cu cuvinte. Nu contează care, nu-i pasă nimănui. Trebuie doar să începi cumva.

După şase ani, încă mă surprinde faptul că aceste cuvinte, uneori aşternute cam la întâmplare, continuă să vă emoţioneze atât de tare.

De data aceasta, voi sunteţi primii cărora le mulţumesc: voi, cititori şi cititoare. Pentru susţinere, iubire, zâmbete, cuvinte, încurajări. Mulţumesc că îmi primiţi personajele ca pe nişte vechi prieteni şi că le iubiţi ca şi cum ar exista cu adevărat. Sper să continui să vă iau cu mine în aventuri minunate şi, desigur, să vă fac să vă îndrăgostiţi.

îi mulţumesc mamei mele pentru că vede mereu ce e mai bun în mine. îi mulţumesc tatălui meu fiindcă îmi cumpără toate cărţile, chiar dacă lui nu-i place să citească. Le mulţumesc lui Ryan, Naîm, Tom şi Liya, fraţii şi surorile mele adorate; sunteţi razele mele de soare.

Lui Mohamed Aii, cel mai bun tată vitreg.

Le mulţumesc prietenilor şi prietenelor mele (ei/ele se ştiu care sunt), fără de care viaţa mea de fiecare zi ar fi tristă. Nu ştiu ce m-as face fără voi. Dar, mai ales, le mulţumesc din suflet celor care au citit cartea înaintea tuturor: Johan, Lyly, Doriane, Emilie, Gaelle, Alexia, Celia, Lucie, Kentin,

Estelle... Reacţiile voastre m-au făcut să râd, mai ales la sfârşitul unui anumit capitol (ştim cu toţii care).

Le mulţumesc de asemenea Dahliei, Delindei, lui Magali şi Doamnei C.S. Quill, fiindcă am împărţit cu ele durerea întârzierilor şi a corecturilor. Măcar n-am suferit singură.

Ca întotdeauna, le mulţumesc celor de la Hugo Publishing fiindcă mi-au oferit ocazia să scriu această carte pe care voiam de mult să o scriu. Mulţumesc că întotdeauna credeţi împreună cu mine.
în mod special, îi mulţumesc lui Arthur fiindcă are în continuare încredere în mine, îi mulţumesc Oliviei fiindcă e cea mai bună ataşată de presă din lume, îi mulţumesc Francescăi care se ocupă atât de bine de vânzarea romanelor mele în străinătate, îi mulţumesc lui Simon fiindcă îmi păstrează mereu un loc în catalog, îi mulţumesc Elenei fiindcă nu mă lasă singură când dau autografe... şi atâtor şi atâtor oameni formidabili de la Hugo. Ce m-aş face fără voi? Ca să închei frumos, îi mulţumesc enorm unei persoane anume: Sylyie, editoarea mea, care pleacă spre noi orizonturi. Iti mulţumesc că ti-ai făcut timp să citeşti romanul ăsta pe Wattpad, primul, şi că ai văzut ceva ce merita publicat. îţi mulţumesc că mi-ai dat o şansă, că ai avut mereu încredere în mine, că m-ai ascultat, că mi-ai fost alături şi m-ai ghidat, că m-ai lăsat mereu să scriu ce am vrut. Timp de şase ani, ai fost o editoare minunată şi o foarte bună prietenă.
Lily şi Orion vă aşteaptă peste câteva luni cu volumul 2... destinaţia: Canada!